
Dominik Dán
Popol všetkých zarovná

Text © Dominik Dán, 2005
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2005

ISBN 80-7145-277-7

Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú vymyslené
a akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami
je čisto náhodná, hoci sa môžu niekomu zdať akési povedomé…

Homo homini lupus.
Titus Maccius Plautus

Túto knihu venujem manželke Nanke.

Veľa ľudí sa zaslúžilo o jej vznik, ale ona svojou trpezlivosťou najviac.

„…a tak necelé tri roky po vzniku nášho samostatného štátu došlo na vnútropolitickej scéne k hrubému narušeniu krehkej rovnováhy zvanej demokracia. Nechutné trenice medzi hlavou štátu a vedúcou garnitúrou vládnuceho Hnutia vyústili v čin, ktorý v histórii európskeho kontinentu a ani v histórii budovania medzinárodných vzťahov modernej integrovanej Európy na princípoch dodržiavania základných ľudských práv nemá obdobu.

Tajná služba, plniac pokyny úzkej skupinky politicky mocných ľudí, sa zachovala ako súkromná bezpečnostná firma a zorganizovala únos slobodného občana, aby ho vydala na trestné stíhanie justícii iného suverénneho štátu porušiac tak akékoľvek dovtedy platné dohovory a medzinárodné právne normy.

Škandál je to o to väčší, že týmto činom bola otvorene napadnutá nedotknuteľnosť hlavy štátu a aféra okolo prezidentovho syna a celej ich rodiny nijako neprispela k posilneniu našej autority na medzinárodnom fóre.

Redaktorovi periodika *Týždeň plus* sa podarilo vypátrať niekoľko škandalóznych skutočností, ktoré neboli dosiaľ nikde publikované a ktoré dostali celý incident do úplne nového svetla. Už teraz vieme s určitosťou povedať, že zverejnenie týchto faktov môže mať fatálne následky nielen pre celý týždenník, ale aj pre samotného redaktora, ktorý sa nedal zastrašiť ani rozbitým obočím, ani zhoreným autom, a nakoniec sa predsa len rozhodol s týmito šokujúcimi súvislosťami oboznámiť širokú čitateľskú verejnosť.

Pevne veríme, že raz príde čas, keď sa dezorientovaný občan dozvie celé pozadie únosu a praktík spravodajských služieb a tŕnistú cestičku k pravde, lemovanú vrakmi zdemolovaných áut, krvavými striekancami zbitých redaktorov, výhražnými listami a telefonátmi ktosi predsa len zdolá.“

(*Týždeň plus č. 36/1995, ročník III, s. 14-16.*)

PONDELOK

JESEŇ 1996

Staručkej babičke na antikorovom stole už nebolo pomoci, bola sinavá a stuhnutá ako jaternica vytiahnutá z mrazničky. Realita bola smutná, vlastne strašná a babičku z podobného chladného miesta pred malou chvíľou naozaj vytiahli a previezli na mestskú patológiu. Podchladenie nebola pravá príčina jej terajšieho stavu, odborne povedané, bezprostredná príčina smrti. To bol už iba dôsledok toho, čo s ňou nejaká sviňa porobila uprostred minulej noci.

Pravá príčina smrti sa nachádzala tesne pod hrudnou kosťou, prechádzala krížom cez pravú komoru srdca a pokračovala ďalej okolo chrbtice von medzi lopatky. Keby sa niekomu málilo, našiel by tých príčin viac, vlastne neúrekom, boli všade, na hlave, na krku, na ramenách, na bruchu. Vyzeralo to, že ten sviniar ju netrafil iba do palca pravej nohy, ten jediný bol bez krvi, a to je aj pri najlepšej vôli na prežitie málo.

Mali tu vraždu vymaľovanú v tých najjasnejších farbách, vraždu ako vyšitú, neodškriepiteľnú a vo svojej podstate hroznú a smutnú. Hermínu Baumgartnerovú niekto rozsekal mačetou alebo niečím podobným a nedal jej najmenšiu šancu. Hrozné bolo, že sa to stalo uprostred mesta plného slušných ľudí, ktorí by v živote nikoho nezbili, neznásilnili, nedajbože zabili, ako to miestoprísažne tvrdili pri každom výsluchu. Stalo sa to v jej vlastnom byte zapratanom starožitným nábytkom, vyžarujúcim atmosféru muzeálneho pokoja a nostalgie. Smutné bolo, že po nej zostala dcéra s mužom a traja vnuci, pozostalí, ktorí nič nechápali a bez prestania plakali.

V nedeľu poobede prišli zablahoželať babičke k osemdesiatym narodeninám, jedinému členovi ich malej rodiny, ktorý sa dožil takého vysokého veku. Namiesto oslavy zháňali nekonečne dlho zámočníka, aby vypáčil dvere. V nedeľu je to nadľudský výkon. Kým ho našli a presvedčili, aby prišiel, torta stratila nadýchaný šľahačkový preliv a gerbery posmutneli v strnulom vysmädnutom predklone. Náhradný kľúč vošiel do zámky len do tretiny a každý si

bol istý, že babka je v byte a kľúče nechala zvnútra. Hrôzostrašná skutočnosť, ktorá ich ovalila po otvorení dverí, prekonala neblahú predtuchu niečoho zlého, ale aspoň trochu prirodzeného, infarktu, alebo niečoho ešte normálnejšieho, čo dôstojne, nenápadne, ale hlavne nenásilne ukončuje bytie našich milovaných na tomto svete. Namiesto toho našli scénu horšiu ako z hororového filmu. Čo ich najviac zaskočilo a šokovalo, nebol ani tak pohľad, ale hlavne pach, ktorý im udrel do nosa. Spôsobil šok, na ktorý tak skoro nezabudnú! Fanúšikovia filmových krvákov sú totiž ochudobnení o najpodstatnejší rozmer smrteľnej agónie, ktorou je práve zápach.

Oni to šťastie nemali. Nikto ich nechcel ochudobniť, ušetriť už vôbec nie.

Pozostalí sedeli v policajnej čakárni a nič nechápali. Človeka smrť zaskočí, hoci s ňou počíta od chvíle, čo si ju racionálne uvedomí. Prekvapí ho o to viac, ak príde v takých krvavých farbách a s odporným závanom ako k nim.

Chlapi postávali a s nezáujmom civeli pred seba na antikorový stôl. Policajti a pitvoši, dve partie, ktoré sa pravidelne delili o mŕtvoly ako dva dobre zohraté kŕdle supov. Policajtov na krkavčej hostine reprezentovali dvaja detektívi a technik, ktorý sa už zvŕtal nad mŕtvolou a fotografoval, čo mu sily stačili. Vyšetrovateľ ešte nedorazil.

Pitvoši, to bolo skrátené pomenovanie všetkých tých, čo im učarovala medicína, a v smrade a ponurej atmosfére v pivničných priestoroch nemocnice zúročovali svoje dlhoročným štúdiom nadobudnuté vedomosti. Súdni lekári, patológovia, asistenti, laboranti, zriadenci.

Všetci iba postávali a civeli pred seba s neskrývaným nezáujmom. Rutinéri. Ani náznak smútku, hnusu, zdesenia či sústrasti. Smrť, ktorá presakovala z každého kúta vykachličkovanej miestnosti, ich sprevádzala už tak dlho a často, že si na ňu jednoducho zvykli. Keby to neznelo priveľmi morbídne, pokojne by súhlasili s tvrdením, že im zdomácnela, ak by sa vôbec našiel niekto, kto by o takéto domáce zvieratko stál. Ale z postojov, mimiky a pohybov, ktorými sa pripravovali na najbližšie chvíle, bolo zrejmé,

že každý má k zubatej iný profesionálny a v kútiku duše aj súkromný vzťah.

Súdny lekár doktor Lengyel ju poznal zo všetkých najlepšie. Poznal ju zo všemožných strán, vo všetkých možných polohách, farbách a pachoch. Poznal ju v každom veku, podobe, bez rozdielu pohlavia a vierovyznania, ignorujúca bankové kontá, konexie, postavenie, a hlavne perspektívy. Plány do budúcnosti, to bolo to hlavné, čo ich vycivená priateľka s kosou ignorovala so sadistickou rozkošou. Za tridsať rokov praxe na súdnom videl tento ostrieľaný macher svojho fachu obrazy neuveriteľnej krutosti osudu.

Mal na sebe biely plášť a hrubú gumenú zásteru padajúcu od hrude až po členky utopené v obrovských galošiach. Galoše a biely plášť musel mať každý, kto vstupoval do pitevne, na to bol šéf na súdnom docent Malý veľmi citlivý. A ďalšou zásadou boli latexové rukavice, nezniesol, aby sa niekto čo i len priblížil k mŕtvole bez nich.

Doktor Lengyel si uviazal chirurgickú čiapku ako vždy s dvojnásobnou precíznosťou a nespúšťal z nebohej oči. Nemal rád, keď ho počas práce rozptyľovali uvoľnené časti odevu zacláňajúce vo výhľade, a preto k obliekaniu pristupoval so zvláštnou dôslednosťou. V niektorých fázach pitvy sa bude musieť absolútne sústrediť, zvlášť ak budú skúmať mikroskopické stopy. Akékoľvek rozptyľovanie bude neprípustné. Na babke dobodanej a dosekanej na nepoznanie bude čo hľadať, to videl na prvý pohľad. Bude to dôležitá pitva a výsledok môže rozhodnúť o osude celého prípadu. Ako už často predtým, možno dokáže hneď na začiatku ukázať na človeka, čo sa zachoval ako sviňa pri poslednej debate s nebohou, alebo, a to sa taktiež veľakrát stalo, vynaložené úsilie vôbec nepomôže, a potom zostane čierny Peter smutným detektívom, odchádzajúcim s dlhým nosom plným mŕtvolného zápachu.

Doktor Lengyel si veľmi dobre uvedomoval dôležitosť svojho poslania, a preto bol prísny na seba, ale aj na každého člena pracovného tímu. Bol pevne odhodlaný odviesť kus poctivej práce, na akú bol zvyknutý.

Tím tvorili dvaja pomocníci. Laci, asistent so silným maďarským prízvukom, ktorý jasne naznačoval, akou rečou si v rodnej krčme

objednáva pivo. Bola to zvláštna kreatúra, človiečik vychudnutý na kosť, mierne zhrbený a s vpadnutým hrudníkom. V štyridsiatke mal na tvári hlboké vrásky sedemdesiatročného kmeťa. Takým ľuďom sa ľudovo hovorí ťuťko. Alkohol a práca, nič iné k životu nepotrebujú.

Asistent Vilém bol z iného cesta. Nikdy neopustil pracovisko bez toho, aby neskontroloval polohu kravaty a cestičky vo vlasoch. Ak nebolo v miestnosti zrkadlo, alebo aspoň lesklá výplň dverí, použil na úpravu zovňajšku vlastné zrkadielko. Iný odev ako tmavý oblek neuznával a v čiernych lakovkách s neodmysliteľným kufríkom v ruke sa na nerozoznanie podobal ozajstnému lekárovi. Nikdy sa mu nepodarilo splniť matkin sen, aby sa ním skutočne stal, a to ho mrzelo doteraz, dlhé roky po jej smrti. Za života jej to neustále sľuboval, ale hoci na škole strávil sedem rokov, dva ako študent a päť ako pomocná pracovná sila v knižnici lekárskej fakulty, k žiadnemu titulu sa nikdy nedopracoval.

Bolo to už dávno a odvtedy prešiel hádam všetky nemocničné oddelenia a pracoviská, a keď pochopil, že k živému pacientovi ho s maturitou z gymnázia nikto nepustí, zameral sa na mŕtvych pacientov. Nikdy o svojich zákazníkoch neuvažoval inak ako o pacientoch, akurát trochu menej živých než boli tí z horných poschodí. Dolu v pitevní bol ozajstným lekárom, používal ozajstné nástroje, róntgenoval, operoval a odstraňoval nepotrebné orgány, ale čo ho najviac vzrušovalo bolo, že sa ICH mohol dotýkať, a on sa ICH dotýkal tak rád, tak nepredstaviteľne rád sa maznal s ICH studenou pokožkou na stuhnutých svaloch. Keď všetci po pracovnom čase odišli, keď s pacientmi osamel, mohol, čo chcel, a on, Vilém, fackovací panák od čias, keď ešte navštevoval materskú škôlku, veľmi chcel! Chcel toho veľa, vlastne všetko, čo mu tá chorľavá krava doma nemohla poskytnúť.

A aby si mohol dožičiť chvíle samoty v kruhu chladných milovaných, musel vyzerať na pracovisku a doma bezchybne a nenápadne! Všetci ho považovali za najspoľahlivejšieho pracanta a zodpovedného otca rodiny. Po čase tomu aj sám uveril.

Asistent Vilém bol v kolektíve veľmi obľúbený.

Ale teraz tu bolo plno ľudí, a to ho znervózňovalo. Ešte aj tí zasrani fízli doliezli ako vždy, keď sa chystalo niečo zaujímavé. Tí ho znervózňovali a zdržovali najviac.

A tak len stál v dôkladne pozapínanom plášti s ručnou cirkulárkou na otváranie lebiek v pohotovostnej polohe. Bol napnutý ako dostihový chrt v štartovacích blokoch, pripravený splniť každý pokyn doktora Lengyela. Lenže aj ten iba čakal, kedy chlapík v rifliach a nedbalo pozapínanom plášti konečne prestane tancovať svoj obradný šamanský tanec okolo nebohej, zbalí si fotoaparát a ostatné *pachšametle* a nechá ich pracovať.

Asistent Vilém už chcel operovať, chcel rezať! Pacientke na antikorovom stole bolo evidentne zle a on, spoľahlivý a zodpovedný asistent Vilém, si už chcel zblízka obzrieť zdurený polguľovitý výrastok, ktorý jej nahmatal v pošve, keď boli spolu sami v chladiacej miestnosti.

Asistent Vilém bol veľmi obľúbený. Aj v kolektíve.

Technik v rifliach bol z inej partie. To bola druhá strana barikády, druhá strana antikorového stola. Policajti.

Banda vraždárska. Obyčajní ľudia, čo namiesto vylihovania niekde pri vode s rodinkou strávili celú nedeľu rozvaľovaním sa v byte nebohej babky. Snorili za všetkým, čo im tá *sviňa* po sebe zanechala. Akýkoľvek odtlačok prsta, vlas, chlp, sliny, ohorok cigarety, čokoľvek, čo by ho priviedlo do väzenia.

Nikto mu nepovedal inak ako *sviňa*. Kým nepoznali jeho totožnosť, bol pre všetkých iba *sviňa*, nič viac. Zjednodušovalo to komunikáciu. Len v oficiálnom písomnom prejave sa používal termín *páchateľ*, ktovie prečo? Prečo tak nežne nazývať obludu, ktorá dokáže spraviť niečo také desivé?

Technik natieral babke prsty, nie nechty, ale bruška. Niežeby nedával pozor na kurze manikúry, ale jednoducho preto, že sa jej snažil odobrať odtlačky. Ešte predtým, ako si spolu zahrali ťapi ťapi ťapušky, vyškrabal jej spod nechtov všetky nečistoty a čierne kôpky popresýpal do obálok, označil ich a poukladal na príručný stolík v rohu pitevne pekne odhora nadol, ako keď pokrývač ukladá šindle na strechu. Technik Peter Fillo vedel, že jeho pracovné postupy musia mať presnú nadväznosť a nemôže natrieť babke ruky skôr, ako

nezaistí mikrostopy. Nikdy nesmel vykonať neuvážený úkon, ktorý by znehodnotil nasledovný krok, nesmel sa pomýliť. Bol na to teoreticky vyškolený, odborne pripravený, ale hlavne robil to už bezmála dvadsať rokov a v partii bol uznávaný macher. Pokiaľ pracoval, držali sa ostatní bokom a neznervózňovali ho zbytočnými otázkami.

Dvaja detektívi netradične celí v bielom stáli opretí o zárubňu dvojkrídlových dvier, ktoré personál už dávno vysadil. Zistili, že smrad sa šíril rovnako zákerne, či boli zavreté, alebo otvorené, a takto aspoň nezavadzali.

Na pitvu zvyčajne nechodievali dvaja detektívi, hoci všiavší civili si myslia, že policajti chodia vždy vo dvojici, jeden vie písať a druhý čítať. Dnes prišiel rad na zelenáča. Kreatúra zvaná aj ucháň, šteňa, zobák či nováčik. Každý začiatočník na oddelení vrážd si musel preskákať všetky slasti a radosti budúceho povolania na vlastnej koži. Pitva patrila medzi obľúbené obrady prijímania do stavu vraždárskeho a mladší detektív Filip Kiss mohol ďakovať Bohu, že na úvod kariéry schytal celkom čerstvú mŕtvolu. Tí, čo boli pred dvoma rokmi zasväcovaní do tajov anatómie na dvojnásobnej vražde bezdomovcov, ktorých našli uprostred leta po dvoch týždňoch na pôjde opusteného domu, šabľovali ešte na Silvestra.

Nikoho z nováčikov nepustí šéf na taký šťavnatý obrad samého, a preto bol o zárubňu opretý aj starší detektív Richard Krauz, aj po tridsiatke ešte stále vyšportovaný vysoký atlét, z ktorého by mal najväčšiu radosť Eichmann, autor teórie o nadradenej árijskej rase. Krauz bol jeho typ, urastený, dobre stavaný blondiak s modrými očami, ktoré mu záviděli všetky baby, a tých sa v jeho živote vystriedalo neúrekom. Bol tu ako učiteľ, ktorý má žiakovi vysvetliť, čo a ako, ale iba raz, žiadne reparáty. Na pitvu sa nikto zo starších detektívov nehrnul, nie je to žiadna slasť, a tak je v záujme každého zelenáča, aby si robil poznámky, mal oči otvorené a pýtal sa na všetko, čo uvidí a počuje. Druhý raz už pôjde sám, naostro, a ak niečo zbabre, bude psina. Budú si z neho strieľať a zosmiešňovať ho, budú ho plieskať po pleciach „tak čo, ako to bolo, keď si skúmal“. A rehotať sa budú, až im po tvárach potečú slzy. Veľkí dobráci, títo kolegovia!

Starší detektív Richard Krauz kývol doktorovi Lengyelovi, ktorý si práve naťahoval rukavice a nespúšťal oči z rozsekanej lebky. Povedal mu, že si ešte jednu zapáli. Lengyel ani nezdvihol zrak, iba pomaly prikývol. Dobre vedel, že majú minimálne polhodinu, kým technik dorobí svoju prácu. A detektív Krauz zas vedel, že má čas nielen na jednu cigaretu, ale aj na pár slov s peknou laborantkou Erikou, ktorá sa asi len náhodou ako lasička mihla chodbou. Dúfal, že to bola iba náhoda, a nie cielená provokácia, pretože nechcel rozohrať druhý diel epizódky zo života manželského trojuholníka. Čo si s ňou užil za posledného pol roka, bolo síce pekné, ale manželke sa zaprisahal, že sa to už skončilo, a slovo hodlal dodržať, nech bolo pokušenie akokoľvek silné a neodolateľné.

Dal si šluk a pomaly sa snažil prepasírovať dym cez štrbinu pootvorenej vetračky pod veľkým nápisom Zákaz fajčiť. Fajčil a premýšľal.

Všetko mal na svedomí ten čvirik, akému páru niet. Starší detektív Jozef Fischer. Bol to jeho parťák, dvojička v službe. Robili spolu už skoro päť rokov.

Detektív Jozef Fischer, zvaný tiež Chosé, prišiel robiť na vraždy, keď mal Krauz už niekoľko prípadov úspešne za sebou. Fischer stál v tom čase na pomedzí medzi ucháňom a starým kusom. Padli si do oka a hneď prvý spoločný prípad všetkých presvedčil, že z toho tandemu bude iba osoh, a nie hanba. Zblížili ich niektoré spoločné a súčasne výnimočné vlastnosti, napríklad schopnosť viesť krížové výsluchy s nepredstaviteľnými improvizačnými kombináciami trvajúce aj dvadsať hodín. Výsledkom bol uplakaný prepotený chlapík s vytrhanými vlasmi, tešiaci sa do basy alebo do plynovej komory, na elektrické kreslo, hocikam, len preč z všivavej kancelárie, preč od dvoch debilov, ktorí z neho poľahky vytiahli všetko vrátane priznania! A to sa ho ani prstom nedotkli!

Obaja boli rovnako starí, obaja bývalí aktívni športovci, teraz po tridsiatke už len príležitostní. Obaja boli schopní vypiť potoky piva s vodkou a spokojne sa zaviezť autom domov do náručia milovanej manželky.

Potom však akákoľvek podobnosť končila. Fischer mal na rozdiel od Krauza čierne havranie vlasy a úzke fúziky ako mexický

hráč na rumbagule. Preto mu v práci nikto nepovedal inak ako Chosé. Keď išli s Krauzom po ulici, čierny Mexičan a blonďavý árijec, vyzerali ako živá reklama na Black and White, nápoj mužov. Rozdiel medzi nimi bol aj v tom, že Fischer bol už štrnásť mesiacov, šesť dní a trinásť hodín šťastne rozvedený a uvítací prejav po prechľastanej noci mu odrecitovala blondínka, brunetka, alebo čiernovláska, čo mala práve službu v jeho posteli.

Detektív Krauz fajčil a snažil sa spomenúť si, ako sa vlastne všetko začalo. Dalo sa tomu zabrániť? Netušil. Z myšlienok ho vytrhlo tresknutie dverí, ktoré Samo poznačený rokmi lietania na kovových pántoch nevládal udržať. Rýchlym krokom predstierajúc, že sa ponáhľa, vpochodoval vyšetrovateľ.

„Boha, dúfam, že som nezmeškal?“ pozdravil a nastrčil Krauzovi ruku. Ten sa lenivo odlepil od parapetu, cez štrbinu vetráka odfŕkol ohorok a s úsmevom, akým vítame daňových úradníkov na prahu novopostavej vilky, mu podal ruku.

„Ešte stále robí technik, ale v podstate už začíname, takže vitaj,“ postrčil vyšetrovateľa k dverám pitevne a bol vlastne rád, že príchodom za neho vyriešil dilemu, či ísť za laborantkou Erikou, alebo dodržať sľub polepšeného neverného manžela.

Doktor Lengyel precízne zabalený do pracovného habitu zodvihol oči od mŕtvoly, natiahol ruku k asistentovi Vilémovi, aby mu podal dlhý nôž na úvodný rez, a privítal všetkých prítomných:

„Tak, páni, začneme.“

Asistent Vilém bol na pokraji mdlôb. Inokedy mohol úvodný rez a otvorenie oboch dutín urobiť sám a ten potrat Laci mu iba asistoval, ale teraz, keď na povrchu tela hľadali nejaké poondiate stopy, začínal doktor sám. Zúril, nedovolili mu operovať, krv sa mu vohnala do hlavy, a aby sa neprezradil, zaliezol do rohu miestnosti ako nadurdené decko, ktorému nechcú dať obľúbenú hračku. Otrčil im chrbát a pripravoval si cirkulárku. Jeho čas ešte príde!

„Začneme vonkajšou obhliadkou, môžeme, pán kolega?“ Lengyel adresoval otázku doktorovi Keseghovi, ktorý sa uvelebil na pohodlnej stoličke. Na pracovný pult si rozložil dvojhárok s kontúrami ľudského tela z frontálnej a dorzálnej strany. Do schémy bude zakresľovať polohu zranení, ktoré mu nadiktuje kolega

Lengyel. Ten vzal do rúk babkinu hlavu, rozhrnul vlasy na temene a začal diktovať:

„Otvorený sečný, sečnozhmoždený defekt dlhý jedenásť centimetrov, hlboký…“ do rany vsunul oceľové pravítko a pozorne odčítaval dieliky… „dva, tri, tri a pol centimetra, začínajúci štyri centimetre nad ľavým nadočnicovým oblúkom.“

Starší detektív Krauz zúfalo pozrel do stropu. Jednak preto, že niekto vypol ventiláciu, a jednak preto, že takých piplavých defektov bolo na tele nebohej podľa jeho odhadu tridsať, takže takýmto tempom budú hotoví tak o tri alebo o štyri hodiny. Poteš pánboh!

Atmosféra v pitevní naberala klasický rutinný charakter, doktor Lengyel postupoval pomaly od rany k rane a monotónnym hlasom diktoval nálezy Doktor Kesegh, s nohami povykladanými kde sa len dalo, maľoval do predtlače čiaročky, krúžky a machuľky. Každá znamenala bolesť a utrpenie. Technik fotografoval, čo mu sily stačili, vyšetrovateľ písal, až za z neho parilo. Mladučký Kiss vyvaľoval oči a preglgal sliny, až mu nadskakoval ohryzok. Krauz sa nudil.

Do dverí vopchal hlavu akýsi technik v montérkach a všetkým oznámil, že vzduchotechnika vypadla a ide to opraviť, počíta tak s hodinkou, možno dvoma. Doktori predstierali, že ho nepočujú.

„Pre Kristove rany,“ zhodnotil situáciu za všetkých vyšetrovateľ, ktorému stúpajúca koncentrácia zápachu začínala pripomínať ponárajúcu sa ponorku s troma tonami hnijúcich rýb na palube. Ak, pravda, existujú ponorky, ktoré sa venujú rybolovu. Krauz sa posunul k zadnej stene vykachličkovanej pitevne, kde z pootvorenej vetračky milosrdne prúdil tenký prúžok čerstvého vzduchu. Mladší detektív Kiss to postrehol, dôsledne dodržujúc zásadu, ktorú mu pred pitvou vtĺkali do hlavy kolegovia: „Sleduj, čo bude robiť Richard, kam sa postaví, čo povie, čo si zapíše, rob to isté a uč sa to, a možno prežiješ.“

Postavil sa vedľa neho a pri závane čerstvého vzduchu sa slastne pousmial. Niet nad osobnú skúsenosť. Škodoradostne sa pritom pozrel na vyšetrovateľa s technikom, ktorí sa mračili tesne pri antikorovom stole.

Monotónny chod udalostí zavial Krauzove myšlienky späť k Erike, k laborantke s klasickou figúrou a úsmevom na infarkt. Nemal

ísť k Jumbovi na pivo vtedy pred pol rokom, veru nemal! Všetkému bol na vine ten čvirik Fischer! Načo ju ťahal k ich stolu?! Nemuseli sa nikdy stretnúť! Ale pri spomienke na ňu sa podvedome usmial.

Pitva sa skončila. Čo zostalo na pitevnom stole, sa dalo označiť ako človek len podľa nôh a rúk, inak pohľad skôr pripomínal Waterloo. Do neba trčiace rebrá, prázdna brušná dutina vydláždená stavcami chrbtice, a všetko červené. Z ohlodaných rebier ovísali šľachy ako konfety z vianočného stromčeka.

Filip Kiss sa vrátil do pitevne hneď, ako sa mu uľavilo. Škripot malej ručnej cirkulárky otvárajúcej lebku a mľaskavý zvuk pečene kĺžucej sa po vyleštenom povrchu stola ho dorazili a neurobili príliš dobre ani vyšetrovateľovi.

Všetci sa rozišli. Detektívi Krauz a Kiss sedeli v kancelárii doktora Lengyela a ťahali z neho rozumy. Lengyel vybral z chladničky poloprázdnu fľašu s bezfarebnou tekutinou.

„Tiež by si občas mohol niečo priniesť."

„Počul si, nie?" Krauz sa obrátil na Kissa, hoci dobre vedel, že pripomienka patrila jemu a že v najbližšom čase bude musieť doplniť Lengyelov arzenál. Bol naozaj na rade.

Rokovací tón sa zmenil na familiárny, už si nevykali, v súkromí boli detektív a doktor priatelia, ale na sále v prítomnosti podriadených sa vyžadovalo vykanie. Okrem toho to dodávalo ošemetnej situácii okolo rozpáraného brucha trochu oficiality a odlišovalo ju od bežnej dedinskej zabíjačky.

Kiss vďačne chňapol po poháriku a ovlažil si pery. Hneď si uvedomil svoju netaktnosť a odtiahol ho od úst, aby si štrngli. Doktor sa len usmial.

„Daj si, len si daj a nečakaj, vyzeráš, že to potrebuješ. Prvý raz?"

„Uhm," prisvedčil Kiss a kopol pohárik do seba.

Doktor s detektívom si pripili a Krauz bol rád, že sa konečne dozvie, kvôli čomu tu museli smrdieť tak dlho a čo sa neobjaví v žiadnej zápisnici. Teraz dajú dvaja rutinéri, ktorí dokonale rozumejú svojmu povolaniu, hlavy dokopy a stanovia východiská nového prípadu. Presne vymedzia šance pre toho odkundesa a vybudujú základ, z ktorého sa buď postaví pomník neúspechu, alebo obelisk triumfu.

„Takže koľko a akých?“ začal Krauz. Kiss nespúšťajúc oči z fľaše uprostred stola ani nemukol.

„Videl si, veľa a rôznych, ale niektoré majú čo-to spoločné,“ doktor si vzal papiere, ktoré mu odovzdal kolega Kesegh, a pohodlne sa uvelebil v obrovskom kresle so staromódnymi bočnými krytmi na opierke, aby na školenú hlavu nefúkalo. Znechutene si uvedomil, že zabudol naliať do druhej nohy, ale Krauz jeho pohľad zachytil a rukou mu naznačil, aby sa neunúval, že ho zastúpi. Na veľkú Kissovu radosť sa poháriky opäť naplnili a doktor spustil.

„Sečné rany, bodné rany a nábody. Ak by sme spočítali všetky defekty kože, bolo by ich presne tridsaťšesť. Všetky rany neboli rovnaké, teda rovnako hlboké a nebezpečné. Usudzujem z toho, čo som videl u nej v byte a teraz na pitve. Na sto percent môžeme tvrdiť, že máme vražednú zbraň. Je to mačeta, čo ležala vo vani. Páchateľ sa zjavne išiel poumývať a nevedno prečo, umyl aj mačetu. Nechal ju vo vani a pri odchode ju neukryl ani nevzal so sebou. Z toho by som usu…“

„Ale, no tak, šerlokoviny nechaj láskavo na nás. Vieš dobre, ako dopadnú špekulácie na začiatku prípadu skonfrontované s f aktmi po ukončení.“

„…dzoval,“ dokončil dôrazne Lengyel, ako človek, ktorý nie je zvyknutý, aby mu niekto skákal do reči, „že jeho duševné rozpoloženie bolo iné po umytí ako pred ním. Inými slovami, upokojil sa. Čo máš, pre boha živého, proti informáciám smerujúcim k profilu páchateľa?“

„Nič, dobre, len sa nerozčuľuj.“

„Rozmer mačety presne zodpovedá ranám na hlave, bodnej rane v hrudníku a taktiež mechanizmu vzniku ostatných sečných poranení. To je fakt. Videl si ten africký štít na stene v obývačke? Po ľavej strane z neho trčia štyri kopije, po pravej tri mačety, alebo ako sa to v Afrike volá. Prečo len tri, keď úchyt je urobený na štyri? Stavím sa s tebou, že ak porovnáte šírku úchytu so šírkou vražednej zbrane, zistíte, že sem zapadne ako riť na šerbeľ, ako sa hovorí.“

„Zaujímavé, pokračuj.“

„Inými slovami, myslím si, že vrah neprišiel vraždiť. Nepriniesol si zbraň so sebou! Možno prišiel kradnúť a babka ho prekvapila,

došlo k hádke, a keď začala kričať, spanikáril. Zo steny vytrhol mačetu a napadol ju. Babka sa bránila, ale neubránila.“

„Nie je to zlé, zatiaľ. Možno ťa k nám angažujeme na polovičný úväzok.“

„Ďalej, z rozmiestnenia jednotlivých rán je zrejmé, že obeť útočníka videla a reagovala na útok,“ doktor Lengyel si preložil nohy a zároveň aj dva papiere na podložke.

„Čože, spomaľ, ako to myslíš?“

„Jednoznačne ti môžem povedať, že útočníkovi sa nepodarilo babku prekvapiť, inak by mala jednu, možno dve rany. Asi by boli smrteľné. Lenže naša poškodená má záseky na oboch predlaktiach, amputované dva prsty pravej ruky a zlomenú kľúčnu kosť. Môj drahý, tá sa bránila, bojovala o život ako lev a stála útočníkovi zoči-voči. Inak by na rukách nevznikli také poranenia.“ Lengyel sa začítal do podkladov.

Krauz si zobral pohárik a tentoraz ho nevypil na ex, ale nechal si aj na horšie časy. Kolega Kiss ho s chuťou nasledoval. Rezervu na horšie časy si neurobil. Ďalší do partie, pomyslel si Krauz, keď videl, ako rutinérsky narába chlapec so skleneným náradím.

„Bezprostredná príčina smrti teda je…“ snažil sa Krauz naštartovať doktora a trochu ho postrčiť.

„Ako som už povedal vyšetrovateľovi, bodné poranenie srdca s masívnym krvácaním do hrudnej dutiny a von. Súbežne s tým sú tu tri sečné poranenia v temennej časti hlavy s krvácaním pod mäkké pleny mozgové a poranenie mozgu nezlúčiteľné so životom. Zrejme udrel po hlave aj naplocho, lebo sú tu aj pomliaždeniny a výrony na hranici a v okolí sečných rán. Ale ktorá z rán vznikla skôr, to sa nedá určiť, napokon, je to aj tak jedno. Nasledovali tesne za sebou a každá z nich by bola smrteľná aj samostatne, nieto ešte, keď ich účinok zrátame. Celý útok musel trvať pár desiatok sekúnd.“

„Takže ty si myslíš, že sa poznali?“

„Neviem, to musíš zistiť ty. Špekulovať nad tým nebudem. Ja ti len môžem povedať, že jedenásť rán hodnotím z hľadiska intenzity ako hlboké a vedené s veľkou razanciou, pretože prenikli až do orgánov. Šestnásť rán je stredne ťažkých, porušili kožu a tkanivo, deväť rán sú len nábody, prenikli kožou a podkožným tkanivom. Ku

koncu mu zjavne dochádzali sily a útok strácal na intenzite, a taktiež je zrejmé, že v tejto fáze sa už poškodená nebránila, takže ho to prestalo baviť. Potom tu mám rozdelenie podľa umiestnenia, ale to všetko budete mať v expertíze, s tým sa teraz nezdržujme. Dôležitejší je celkový efekt. Tridsaťšesť rán svedčí o abnormálnom duševnom rozpoložení páchateľa. Nie je to normálne, aj keď beriem do úvahy, že hovoríme o brutálnej vražde, kde nie je normálne nič. Buď je v tom duševná úchylka, alebo drogy či alkohol, skratové konanie v afekte… amok.“

„No fajn, už si nám to zúžil na polovicu maniakov z Nášho Mesta.“

„Bohužiaľ, chlapci, nezávidím vám, ale veď vy si už poradíte, nie je to po prvý raz,“ doktor sa ich snažil aspoň trochu povzbudiť a dodať im optimizmu.

„Práve že je,“ smutne skonštatoval Kiss.

Zasmiali sa nad jeho úprimnosťou a vstali.

„Takže zatiaľ vďaka, preberieme si to u nás hore, a keď bude treba, ozvem sa ti, zatiaľ sa maj!“ Krauz sa chcel rozlúčiť, Kissovi sa viditeľne nechcelo, na dne fľaše bolo ešte trochu vlhko.

„Len pre zaujímavosť, poškodená mala v polovici pošvy nádor veľkosti pingpongovej loptičky, urobíme histológiu, ale podľa mňa to mala tak či tak spočítané, chuderka.“

Krauza záverečná informácia o zdravotnom stave babičky Baumgartnerovej neprekvapila, počul ich o nádore rozprávať ešte nad stolom v pitevní, ale prečo sa asistent Vilém z tohto nálezu vytešoval, akoby objavili kométu na vopred vypočítanej dráhe, to skutočne netušil. Ale podvedome si zapamätal výraz jeho tváre, tú iskričku v očiach, keď doktor Lengyel informoval prítomných o náleze v pošve. Možno je to hlúposť, profesionálna deformácia, ale zdalo sa mu, že ten človek nie je čistý. Zatiaľ si asistenta Viléma uložil do dobre fungujúceho počítača v hlave, ktorý síce vyhodnocoval poznatky bez časových rekordov, ale zato spoľahlivo.

Ako tie božie mlyny!

Popodávali si ruky, a keď vychádzali von, doktor vtiahol Krauza späť. Prekvapenému Kissovi zavrel s ospravedlnením dvere za chrbtom.

„Na chvíľu nás ospravedlňte, niečo súkromné, dlho ho nezdržím.“

Ostali stáť v stiesnenom priestore pri dverách, chlap proti chlapovi, kolega proti kolegovi, kamarát proti kamarátovi.

„Počuj,“ začal Lengyel, „s Erikou je to čisto tvoja osobná vec.“

„Áále, nechaj.“

„…nie, neprerušuj ma, viem, je to osobná vec, nemusíš so mnou o tom vôbec hovoriť, ale jedno ti aj tak musím povedať. Doboha, kam si dal hlavu, kde je tá povestná opatrnosť, vaša konšpirácia, či ako to nazývate?! Ako sa ti to mohlo vymknúť z rúk? Poznáš to o tých očiach a srdci a o tom, čo bolí a čo nie? Toto si Sylvia nezaslúžila, mal si ju ušetriť, mal si urobiť všetko preto, aby rodina ostala nedotknutá, ak si už nutne musel… oné.“

„Oné… presne ako hovoríš, oné!“ Krauz zvýšil hlas, ale nie na neho, ale sám na seba. Mal toho v poslednom čase dosť, navaril si kaše a už nevládal hltať. Štvalo ho to. Lengyel ho nasledoval do stredu miestnosti, kam sa Krauz snažil odvliecť svoju nervozitu, položil mu ruku na plece a oči sa im opäť stretli.

„Čisto z kamarátstva k tebe a k Sylvii, inak by som sa do toho nemiešal. Ak môžem pomôcť, tak povedz, čokoľvek, ak ťa Erika tlačí do kúta… alebo…“

„Nie, už nie, už je to vybavené. Rozišli sme sa. A Sylvia to zobrala ako profesionálny psychológ, veď vieš, že na ňu nejaké ‚zatloukat, zatloukat, zatloukat‘ neplatí. Máš pravdu, je to moja vec, so Sylviou to musím uhrať doma sám a Erike dajte pokoj. Nerobte jej v robote problémy, nech ide na tú školu a nech má, čo chce, dobre?“

„Čo sa práce týka, ani mi nenapadlo jej to nejako zohľadňovať, pracantka a odborníčka je na jednotku. Mne išlo o Sylviu a o teba, nie o Eriku.“

„Tak potom platí, čo som ti povedal, je to ukončené a nastáva fáza žehlenia.“

„Aj tak si ma prekvapil.“

„Boha, už aj ty! Ešte povedz, že v mojom veku by som už mal mať rozum a že…“

„Nie, to nie, mňa prekvapila tvoja neopatrnosť a slepota. Po toľkých rokoch taká naivita a do určitej miery aj bezohľadnosť…

áno, áno, neprotestuj a nehraj sa na majstra športu, buď trochu aj ty uznanlivý, možno iná žena by ťa…“

„Iná žena, iná žena… čo myslíš, ako mi je… najradšej by som sa nevidel. No nič, vďaka za vrúcne slová, už mi to chýbalo…“

„Si nervózny, zbytočne nervózny, taký nebývaš. Richard, ak sa niečo deje, ešte raz ti hovorím, mám svoje konexie, možnosti ako pomôcť.“

„To nejde, veci sa komplikujú a ja mám pocit, že do toho prestávam vidieť.“

„Pre boha živého, čo sa už len na tomto môže komplikovať, najstarší a najbanálnejší problém, aký v manželstve môže vzniknúť. Nevera! Je tam toho! Sylvia je pevnejší charakter, ako si myslíš, určite to zvládne! Ak bude treba, môžem s ňou pohovoriť.“

„Nie, v tom nie je problém. Hovorím ti, že už sme si to vysvetlili. Ešte to nie je za nami, ale je to na dobrej ceste. Zvládnem to aj sám, ale ďakujem ti za ponuku, vážim si to a ver mi, ste iba dvaja, na ktorých by som sa obrátil o pomoc, keby bolo treba.“

„Viem, Chosé Fischerú.“

„Presne. On a ty ste najlepší. Ale toto ide mimo vás. Je to trochu komplikovanejšie a je mi ľúto, že ti to nemôžem všetko vysvetliť, ešte nie, možno neskôr.“

Zavládlo ticho. Doktor skúmal lesk v Krauzových očiach a s obavami sledoval hlboké vrásky, ktoré mu pribudli na čele. Postrehol pohyb pravej ruky, ktorá sa mimovoľne vybrala k hlave, dotkla sa nosa, uvedomila si, že tu nemá čo robiť, a zamierila do vrecka saka, požmolila vreckovku, ale to ju neuspokojilo, stretla sa s ľavou rukou, preplietli si prsty, ktoré hlasno zaprašťali, a obe opäť skončili vo vreckách saka.

„Si v pohode? Vieš, čo robíš?“ v doktorovom hlase zaznievala obava.

Dlhá pauza.

„Viem, všetko sa dá vyriešiť. Potrebujem sa len sústrediť a trochu času na premýšľanie. Pusť to z hlavy. Čau!“

„Ako myslíš. Čau! Ale čisto zo zvedavosti, čo je to, čo sa komplikuje?“

Ďalšia dlhá pauza.

„Až inokedy, to je na dlhšie.“

Lengyel trafil kamarátovo plece, ešte raz si podali ruky a viac nebolo o čom diskutovať. Dobré vzťahy sa nenaštrbili, práve naopak, puto sa upevnilo a opäť sa presvedčili, že si môžu naliať čistého vína a nikto sa neurazí a neoduje.

Ich rodiny sa spoznali pred mnohými rokmi na policajnom plese. Krauz vtedy začínal na vraždách a za živý svet si nevedel spomenúť, odkiaľ pozná chlapa od vedľajšieho stola. Po pár pohárikoch, ktoré odbúrali škrobenosť prvých hodín spoločenskej akcie, našli k sebe cestu. Doktor Lengyel mu pripomenul, že to je on, čo včera rezal tú podozrivú samovraždu obesením, Krauz sa rozosmial, tľapol si po čele a ospravedlnil sa za predčasnú sklerózu.

„Prepáčte, pán doktor, ale včera to bola moja prvá pitva. Mal som iné problémy, a nie si všímať tváre, hoci za iných okolností by som si vás zafixoval. Okrem toho, v tomto obleku ste úplne iný človek, taký… taký… no, nie celkom doktor!“

Obaja sa zasmiali, líca im horeli od alkoholu a vydýchaného vzduchu a tak sa navzájom pozvali von na čerstvý vzduch na cigaretku a do baru na kalištek. Neskôr sa pri stole zoznámili aj ich ženy a ako to už v živote chodí, padli si do noty. Zistili, že majú veľa spoločných záľub a rovnakých názorov a vzniklo priateľstvo na dlhé roky. Začali sa navštevovať a prenikali si do súkromia bez toho, aby im to vadilo. Spontánne a pritom citlivo prehlbovali priateľstvo až po spoločné výlety na chalupu a rodinné dovolenky.

Vzniklo priateľstvo.

Keď sa za Krauzom zavreli dvere, Lengyel si sadol do kresla, bezmyšlienkovite prelistoval poznámky z pitvy, hodil ich späť na stôl a zapálil si cigaretu. Zahľadel sa na dvere, za ktorými pred chvíľou zmizol jeho kamarát, a pomaly pokrútil hlavou. Krauz určite potreboval pomôcť. Bol o tom skalopevné presvedčený. Niečo sa dialo a medzi riadkami postrehol, že je to horšie ako ohrozený vzťah so Sylviou. Ešte raz neveriacky pokrútil hlavou. Fantázia mu zlyhávala, nechápal, čo môže vykoľajiť takého chlapa ešte viac ako hrozba naštrbeného manželstva.

Mal nepríjemný pocit, že nastanú komplikácie.

Ani netušil, aký presný a realistický odhad mal v tento pekný, ani letný, ani jesenný deň.

Bol pondelok, preteplené popoludnie a Krauzovi sa vôbec nechcelo vrátiť do kancelárie. Bude musieť sedieť za počítačom a vymýšľať nezmyselné písačky, ktoré neznášal žiadny zo starších detektívov. Lenže správa z pitvy nepočká!

Vonku bolo krásne. Končiace leto ešte stále dostatočne vyhrievalo ulice a dievčence používali na zakrytie toho, čo aj tak chceli všetkým ukázať, len kratučké tričenká a minisukničky začínajúce a končiace na tej istej časti tela.

Aj Erika vedela nosiť sukničky strašných rozmerov. Všetky jej rozmery boli strašné, strašne milé, vlastne celá bola… pripadal si ako idiot kráčajúci mestom a usmievajúci sa bez príčiny. Nemohol si pomôcť, pri spomienke na ňu to inak nešlo. Bolo to všetko veľmi čerstvé a jej blízkosť pred malou chvíľou len rozjatrila nevyhojene rany.

Krauz sa pomaly rozhliadol po ulici. Všimol si modrú dodávku bez vodiča zaparkovanú celý čas na náprotivnom chodníku, zaregistroval starého bezdomovca slimačím tempom tlačiaceho detský vozík do výšky chlapa naložený hnedým kartónom a dvoch chalanov na priechode v hrubých kožených bundách s rukami vo vreckách. Pozor, nevidíš im ruky, možnosť komplikácií, zahlásil automat v mozgu.

Pohľadom preletel milenecku dvojicu v bielom sedane, ktorá sa práve v tom momente začala bozkávať. Vrásky sa mu opäť vrátili na čelo a rýchlo sa vnoril do davu farebnej masy spotených tiel, ktorá ho unášala smerom k Policajnému riaditeľstvu, kde ho čakali poondiate správy!

Milencov v bielom sedane si prestal všímať, preto nevidel, že sa prestali bozkávať, že milenec sa ako na povel zmenil na vodiča, ktorý nehybnými perami niečo nadiktoval do tienidla nad hlavou a odrazil od obrubníka. Nechal Krauza s Kissom poodísť na vzdialenosť jedného bloku a potom sa za nimi pomaly pohol.

Nikto učený z neba nespadol!

Krauz ich zaregistroval, ale nepresne vyhodnotil ich prítomnosť. Nevidel, ako ich pomaly odprevádzajú až k riaditeľstvu a ako z auta

riadia ešte zopár pešiakov, pridelených im dnes ráno ako posily. Nič z toho nevidel! Škoda.

Vyteperili sa do kancelárie, Krauz zhodil sako, vyhrnul si rukávy a začal sa umývať. Vydrhol si ruky kvalitným toaletným mydlom a rafinovaným telovým sprejom zakúpeným špeciálne na takéto prípady zahnal nevábne pachy uviaznuté v šatách a vo vlasoch.

Mladší detektív Kiss iniciatívne zaujal miesto pri počítači, otvoril si nový dokument a veľkými písmenami napísal: SPRÁVA Z PITVY.

„Pokojne diktuj, ja to napíšem," oznámil cez plece Krauzovi. Robota s Krauzom ho začala baviť, vyžaroval z neho pokoj a rozvaha, poznal odpoveď na každú otázku, vedel, ako sa čo píše, kam čo založiť, kde čo zistiť, kam zavolať, a nikoho nemusel otravovať zbytočnými otázkami. Kiss si povzdychol, presný opak jeho samého. Chcel by ho za parťáka a život by bol prekrásny. Lenže, ako sa dozvedel od kolegov, Krauz už s niekým robí vo dvojici, dokelu, bude sa ho musieť na to opýtať, ale ešte nie, ešte je čas, musí mu najprv ukázať, že aj on za niečo stojí a že aj z neho by bol dobrý parťák! Potom ho Krauz možno zoberie do partie.

Dvere sa otvorili a Fischerova hlava im oznámila:

„O hodinu je u šéfa porada k tomuto prípadu. Kde ste, doboha, tak dlho?"

„Staraj sa o seba, kde si bol ráno?" zakontroval Krauz.

„Hovoril som šéfovi, že idem na to očkovanie, nie? Ozaj, ako bolo na dovolenke?"

„Samé výhovorky, zmizni!"

Hlava poslúchla a dvere sa zaplesli. Fischer chodil, tak ako väčšina policajtov, na sériu očkovaní proti žltačke. Krauz samozrejme vedel, že Chosé tam ide práve dnes, ale nedalo mu, aby nepodrypol.

Iba naozaj dobrí kamaráti, chlapi, ktorí o sebe vedia aj najtajnejšie intímnosti, parťáci na život a na smrť si mohli dovoliť štekať po sebe drzým, hulvátskym tónom, používať urážlivé oslovenia a oplzlé prirovnania, pretože vedeli, že ich vzťah je nad to povznesený. A Fischer s Krauzom takí kamaráti boli. Všetci kolegovia to vedeli, a keď počuli, ako jeden druhého posiela do

zadku a ten druhý mu odporúča, aby oblízal niečo svojej starej materi, bolo im jasné, že z tohoto mračna nezaprší.

Krauz začal diktovať a milenecká dvojica v bielom sedane zaparkovala v rade áut oproti hlavnému vchodu Policajného riaditeľstva. Už sa nebozkávali. Sliedili očami po vchode a chodníku pred ním, aby im neunikla ani myška. Ani Krauz nie!

Na porade u šéfa každý zaujal za dlhým pracovným stolom v tvare písmena T svoje stabilné miesto. Alexander Mayor, ktorému starší kolegovia mohli pokojne hovoriť šéfe, sedel za vrchstolom. Vysoký chlap pred päťdesiatkou v neodmysliteľnom obleku s vestičkou, ktorú nevyzliekal v práci ani v najväčších horúčavách. Vyžaroval energiu a prirodzenú autoritu. Málokto ho videl smiať sa, za dlhé roky porád, úradných rokovaní a sedení si tak zvykol na strohý tón a kamennú tvár, že sa stali prirodzenou súčasťou jeho osoby.

Patrilo k nemu neodmysliteľné vojenské vystupovanie. Úlohy podriadeným neoznamoval, jednoducho dával rozkazy a povely. Jasné, presné a strohé a také vyžadoval aj plnenie. Presné, jednoznačné a rýchle. Kto si na tento štýl práce zvykol, mal vyhráte, kto nie, mal široké pole pôsobnosti v iných zložkách polície. Kompromis sa nepripúšťal, na oddelení vrážd sa nevyjednávalo, tu sa viedla vojna s nepriateľom najhrubšieho zrna. A občas boli aj straty, bohužiaľ!

Treba však povedať, že Mayor mal jednu fantastickú vlastnosť, ktorá mnohým riadiacim pracovníkom chýba, a to schopnosť počúvať podriadených. Nikdy ješitne a tvrdohlavo netrval na svojom názore. Predniesol návrh a čakal protinávrhy, vyžadoval diskusiu o probléme a zvažoval všetky možnosti za a proti. Ak mal niekto praktickejšie, priamočiarejšie riešenie, prijal ho. V prípade stretu viacerých rovnako dobrých návrhov praktizoval princíp nedeliteľnej veliteľskej právomoci a rozhodol sám. Tým bola diskusia ukončená a išlo sa makať!

Partia vraždárov v Našom Meste, to bola banda skúsených kriminalistov, ktorí za roky spolupráce vyriešili nejeden zamotaný prípad, poznali sa navzájom a poznali svojho veliteľa. Dôvera a lojálnosť tvorili základ psychickej stability, ktorú v tomto remesle

nutne potrebujete, inak prídete o rodinu alebo o zdravie, alebo o oboje, aby ste nemali čo závidieť iným. Zaťaženie bolo vysoké a sprievodné znaky nedali na seba dlho čakať. Niekoľkí mali problémy s alkoholom, každý druhý bol rozvedený, niektorí viackrát, zopár z nich už ležalo v nemocnici so srdcovými príhodami. Žalúdočné vredy a kyselina sa nepočítali, to bola iba vstupenka do klubu.

Všetci sedeli u šéfa a čakali na úvodný výkop.

„Začneme, páni."

Krauz vošiel a s hlasným *sorry* zaujal miesto presne oproti Mayorovi.

„…teda, čo vieme? Na mieste bol pri obhliadke Burger, však, takže spusť prvý."

Starší detektív Eduard Burger bol z celej partie najstarší. Malý vysušený chlapík pred dôchodkom bol žijúcou fosíliou a nestorom oddelenia vrážd v Našom Meste. V jeho hlave sa ukrývali informácie o celom podsvetí a zločincoch zo širokého okolia. Na jeho úsudok a rady dal každý a jeho postrehy boli návodom pri riešení nejedného, často už prachom zapadnutého prípadu.

„Takže, celú vec nám nahlásili včera poobede, v nedeľu o sedemnásť štyridsať päť. Poškodená sa volá Hermína Baumgartnerová, má… vlastne mala osemdesiat. Vdova. Už pätnásť rokov, inak samostatná a čiperná, žila sama, nakupovala si a varila, s upratovaním jej občas pomohla dcéra. Volá sa… volá sa…" Burger prehodil v malom notese pred sebou list, prebehol ho očami a vrátil sa na pôvodnú stranu. „Aha, tu je. Alena Polláková, vydatá, tri deti, žije v Našom Meste, má to k babke polhodiny autobusom. Robí zdravotnú sestru alebo niečo podobné v okresnej nemocnici. Manžel, Valter Poľlák je taxikár. Registrovaný, licencia v poriadku. Babku našli v nedeľu, keď jej išli gratulovať k narodeninám. Kľúče majú vlastné, ale do zámky sa nedostali. Zaujímavosťou číslo jeden je, že kľúče neboli zvnútra, ako si všetci na mieste mysleli. Tá sviňa za sebou zabuchla dvere a zamkla babkiným kľúčom na jeden západ. To vieme preto, že jej kľúče sa nikde nenašli. Je jasné, že si ich odniesol so sebou… páchateľ… samozrejme…" „V čom je zaujímavosť číslo jeden?" spýtal sa Mayor. „V tom, že dvere sa nedali zvonku odomknúť. Prezreli to naši technici, zaistili celú zámku na expertízu,

ale predbežne vieme iba vyjadrenie zámočníka, čo dvere vylamoval. Myslí si, že pri zamykaní dverí došlo k nejakému bočnému tlaku. Zámka nie je bezpečnostná, je to obyčajná vložka a došlo v nej k posunu stavacích kolíčkov. Hovoril, že občas, aj keď zriedkavo, sa to stáva. Tieto staršie zámky sa jednoducho zaseknú a správajú sa, akoby bol kľúč zvnútra. Čo sa presne stalo, nám asi napovie až výsledok expertízy.“

„Dobre, čo čas spáchania, čo vieme?“ Mayor viedol poradu systematicky krok za krokom.

„Vypočuli sme skoro všetkých susedov,“ slova sa ujal starší detektív Jozef Fischer, alias Chosé, ktorý už v duchu zúril, že sa dnes opäť zdrží v robote dlhšie a nestihne rande s novým objektom, redaktorkou miestneho ženského magazínu. Dievča si naivne myslelo, že na tretíkrát z neho konečne vycucá nejaké pikošky pre svoj plátok. Netušila, že cucať bude, ale čo a kedy, o tom rozhodne on sám. Alebo tušila! V každom prípade, už keď súhlasila s treťou večerou, brala riziko podnikania na seba. Fischer ju naplánoval na netradičnú nočnú hodinu, čo samo osebe veľa prezrádzalo o úmysloch sympatického, ale pre pekné ženy mimoriadne nebezpečného policajta.

„Zatiaľ posledný kontakt sme zaznamenali v piatok o pol desiatej večer. Práve sa končil zábavný program, ktorý babka pozerala so susedou bývajúcou cez chodbu, pani… Velšicová. Babka o tri roky mladšia než hnedé uhlie, ale pamätá si presne, že odišla od poškodenej o pol desiatej a počula ju zamykať. Doma si ľahla, berie lieky na nervy a na spanie, takže v noci nepočula vôbec nič. V sobotu už kontakt s poškodenou nemáme.“

„To je v poriadku,“ teraz zasiahol Krauz, správa z pitvy ležala pred ním na stole a pretože bola čerstvá, ešte teplá, nikto z prítomných nemohol tušiť, čo v nej je.

„Presný čas smrti nemáme, ale lekári hovoria, že zomrela asi tridsaťšesť až tridsaťosem hodín pred obhliadkou. Určite viac ako dvadsaťštyri a určite menej ako štyridsaťosem hodín. Obhliadal doktor Lengyel v nedeľu podvečer. Odpočítajme tých myslených tridsaťosem hodín a dostaneme piatkovú noc. Možno niečo okolo polnoci z piatka na sobotu, tolerancie musíme brať do úvahy, teplota

v byte bola stabilná, rigor mortis ustupujúci, ja by som im v tomto prípade veril.“

Posledný dodatok bol veľmi dôležitý a vychádzal z dlhoročnej praxe. Stanovenie presného času smrti bolo odvekou Achillovou pätou v profesionálnych vzťahoch detektívov a patológov na celom svete. Dosiaľ sa nenašiel génius, ktorý by vymyslel univerzálny vzorec, kam by sa dosadila hmotnosť, výška, teplota a tak ďalej a na konci by sa objavil čas smrti. Lekár, ktorý chce tento rébus vyriešiť, musí brať do úvahy širokú škálu vonkajších faktorov, napríklad, či sa mŕtvola nachádzala v uzavretej miestnosti alebo vonku, alebo aj tam aj tam, aké boli teploty, vlhkosť, či bolo telo prikryté, či zabalené, či ležalo v zemi, ak áno, či to bol piesok, lesná zem, močarina, no jednoducho veľké množstvo poveternostných a iných faktorov, ktoré sa na zovňajšku a stave mŕtvoly podpísali. Pochopiteľne, že všetky podporné vonkajšie ukazovatele potom skúma v súvislosti so stavom tela, aká je posmrtná stuhnutosť, hnilobný stav vnútorných orgánov, ako vyzerajú posmrtné škvrny, v akom stave sú strangulačné ryhy, ak sa na tele vyskytujú, stupeň macerácie a tak ďalej. Ako vidno, určenie času úmrtia je nezávideniahodná úloha.

Detektívi z oddelenia vrážd potrebovali vedieť, kedy tá sviňa stihla zmasakrovať babku, keď v piatok o pol desiatej večer zamykala dvere za svojou susedou a v nedeľu poobede už bola po smrti. A na to odpoveď presná na hodinu, o minútach ani nehovoriac, neexistovala! Iba odhad. Pri troche šťastia relatívne presný, ale vždy iba odhad.

„Dobre, čas by sme teda zhruba mali,“ pokračoval šéf, „vrátime sa k miestu činu. Edo, pokračuj!“

Starší detektív Burger sa opäť zahľadel do poznámok, potom si uvedomil, že asi nebude reč o rozmeroch a číslach, čo mal poznačené, a rozhodol sa improvizovať spamäti.

„Dvojizbový byt je na druhom poschodí, vstupná brána z ulice na bzučiak. Funkčný. Na poschodí po dva byty. Susedia vypočutí, aj spodní aj horní, výpovede sa zhodujú v tom, že v sobotu babku nikto nevidel, ale to bývalo normálne. Keď mala nakúpené a navarené, zbytočne nevychádzala. Jedna rodina pod babkou nie je doma, vraj sú na chalupe a prídu v strede týždňa, takže tam sa ešte vrátime. Inak

nikto nič nepočul, ako vždy. Byt je zariadený staromódnym nábytkom, starý Baumgartner bol zberateľ všetkého možného, takže to po stenách, obrazy, plastiky, africké masky, oštepy, meče, štíty a tak, je všetko jeho robota. Tá sviňa neukradla nič. Ak si pozriete fotodokumentáciu, v obývačke sú dve vysypané zásuvky z komody.“

Zopár prítomných sa načiahlo za kôpkou tvrdých dvojhárkov, na ktorých boli nalepené fotografie z miesta činu. Pekná hŕba farebných očíslovaných a zoradených fotografií interiéru, ktorého harmóniu narúšali iba všadeprítomné žlté ceduľky s čiernymi číslami. Ak, pravda, neberieme do úvahy zohavenú mŕtvolu starej ženy uprostred perzského koberca, ktorú si však teraz nikto nevšímal. Pre nich harmóniu nenarúšala, patrila tam, inak by neboli minuli na jej byt toľko kvalitného farebného filmu.

Burger pokračoval.

„Zámerne hovorím vysypané, páni, pretože obsah nie je prehádzaný. Všimnite si, že táto kopa listov tu,“ ťukol hrotom pera na jednu z fotografií, „a tu… to sú písomnosti k bytu, držia pokope, ako boli v zásuvke uložené. Tá sviňa všetko vysypala, ale nič neprehľadala, páchateľ nechcel kradnúť, len to nafingoval. Svedčí o tom fakt, že tu,“ znova sa naklonil nad otvorený dvojhárok s fotografiami, „v strede tejto kôpky, sme našli vkladnú knižku, síce len niečo okolo osem tisíc, ale predsa! Ani ju ten pes nemal v rukách.“

„Dobre, takže podľa teba ju zabil a nafingoval lúpež. Ale motív! Ako nájdeme motív, veď babka v podstate nemala nepriateľov, okruh jej známych bol obmedzený a dlhodobo stabilizovaný. Na taký masaker musíš človeka strašne nenávidieť,“ snažil sa sedenie urýchliť Fischer, čas mu bežal. Namiesto Burgera zareagoval Mayor. Spýtal sa priamo Krauza.

„Richard, zranenia a tá nenávisť, ako to bolo, čo ti hovoril Lengyel?“

„Hovoril, že smrť spôsobila bodná rana priamo do srdca a smrteľné boli aj sečné na hlave, ktoré ťažko poškodili mozog. Napočítal skoro štyridsať sečných defektov, bodnutí a nábodov. Dĺžku útoku odhaduje na pár desiatok sekúnd a na ranách je vidieť, ako mu dochádzali sily. Počkajte… tu to mám… jedenásť ich

preniklo až k orgánom, to bola sila, šestnásť je strednej intenzity, poškodená koža a svaly, a deväť rán sú nábody, to už nevládal. Spolu tridsaťšesť úderov, ako som hovoril. Zaujímavý doktorov postreh, vraj sa bránila. Má odseknuté dva prsty na pravej ruke, zlomenú kľúčnu kosť a dosekané predlaktia, čo podľa neho svedčí o tom, že tá sviňa ju neprekvapila jedným smrteľným úderom, a potom ju sadisticky dokatovala na zemi, ale došlo k tvrdému boju o život.“

„Niečo tu nesedí, chlapci,“ všetky oči sa upreli na Mayora, „pri takom niečom sa reve o pomoc, človek ručí ako na porážke. Tých susedov bude treba prejsť ešte raz a aj ostatné poschodia! Niekto musel niečo počuť. Ďalej, k mačete, Burger!“

„Jasné, chcel som ešte niečo dodať k lúpeži, šéfe. To je podľa mňa fingovačka ako hrom, ale na pripravovanú úkladnú vraždu to tiež nevyzerá. Posúďte sami, nástroj si vrah nepripravil a nepriniesol so sebou, použil mačetu zo steny. To už potvrdili aj naši technici. A čo urobil potom, namiesto aby zahladil stopy, išiel do kúpeľne, poumýval sa, opláchol mačetu a nechal ju vo vani. Ďalej, všade je plno odtlačkov, ani jeden vypínač, ani jedna kľučka nie je utretá. Všade plno stôp, po celom byte! Ten blbec neprišiel vraždiť, ani kradnúť,“ stará tvár mu zosmutnela.

„Chcel len mastný chleba s cibuľou a babka mu ho neosolila, tak sa naštval, nie?“ zaťal Fischer.

„…nie, teda, to neviem, ale niečo tu nepasuje.“ Krauz sa šúchal prstami po strnisku a spomínal na Lengyelove pripomienky. Podvedome sa obrátil k Fischerovi. „Nechajte ho, Edo má v niečom pravdu. Aj doktor hovoril o zvláštnom duševnom rozpoložení tej svine. Vraj pred útokom, tesne pred útokom, ho musel pochytiť nejaký amok, prudko vzkypel, niečo ho naštartovalo. Hovoril, že v tom môžu byť drogy, možno alkohol, alebo jednoducho niečo, čo ho vykoľajilo, a až potom, po čine vidno racionálne pochody. Teda, nie z nášho hľadiska, tie stopy a tak, ale z psychologického hľadiska. Ukojil sa krvou, ak mu o to išlo, a unavil sa… upokojil sa a… spomalil. Zašiel do kúpeľne… opláchol sa… mačetu vám nechám, načo mi je vonku na ulici krvavá mačeta… kašlem na ňu! Ešte by ma s ňou niekto videl a bolo by po paráde! Asi takto si to doktor predstavoval.“

„Perfektné, takže ešte aj psychopat! Pridajte k tomu všetkých drogárov a feťákov, čo máme v rajóne, a môžeme sa rovno obesiť! Okruh sa nám pekne zužuje, takých poznáme v Našom Meste tuším len dvoch, maximálne troch, nie? Alebo dvadsať, tridsať tisíc? Ani neviem takto narýchlo!“ Fischera to zjavne nebavilo, začínal byť podráždený. Dnes chcel randiť, tak prečo mu to kazia?

„Dobre, takže úlohy,“ autoritatívne zasiahol Mayor. „Stanoviť východiskové verzie, vyhodnotiť všetky zaistené daktylky a porovnať s osobami, čo sa v byte mohli v minulosti nachádzať, preveriť feťákov, potvrdiť, či sa niečo z bytu nestratilo, a obehnúť starožitníkov. Chcem vedieť, kto si prípad berie?“

A je to tu!

Najstrašnejšia fáza porady prišla ako blesk z jasného neba. Všetky oči ako na povel pozreli do zeme. Na oddelení vrážd sa nová robota delila dvoma spôsobmi. Demokraticky a tiežnasilu.

Najprv sa šéf opýtal, kto sa cíti na ten či onen prípad. Malo to logiku, hoci pre nezainteresovaného by mohol byť takýto postup na prvý pohľad nepochopiteľný, zvlášť v prostredí, kde sa služobné veci riešia rozkazom. Ale iba na prvý pohľad.

Viesť vyšetrovanie vraždy, to je niečo iné, ako dať niekomu blokovú pokutu za päťsto peňazí. Je to dlhodobý proces a každý prípad je úplne iný. Každý môže mať k nemu individuálny vzťah. Ani detektívi nie sú rovnakí. V niečom je lepší ten, v niečom onen, a okrem toho, existuje aj osobná indispozícia, zdravotné, rodinné a iné problémy. Nemá význam nasilu prideliť prípad niekomu, kto dobre vie, že sa mu nebude v najbližšom čase venovať na sto percent. Presnejšie na sto desať percent, pretože prvé dni po čine sú ozajstným zaberákom na čas a aj na nervy. Preto sa šéf najskôr spýta, či prípad niekto nechce, na čo sa každý aj tak vykašle a skončí sa to tak, že niekto sa jednoducho hodí cez palubu.

„My robíme ešte Malého Pavúka z jarnej nádielky,“ nastavoval Fischer štít aj za Krauza.

„Bože, to máte do penzie vystarané, alebo čo?“ zaťal Oto Hanzel, parťák starého Eda Burgera.

„Sklapni, okrem toho sme tento rok urobili už dve, to dobre viete,“ nedal sa Chosé.

Vedeli to. Krauzovi s Fischerom sa nedalo nič vyčítať. Riešili aj tohtoročné nové kauzy, ale aj staré, takzvané srdcové záležitosti. Všetci to tak robili. Niektoré závažné zločiny, ku ktorým nadviazali určitý nadštandardný vzťah, vyšetrovali aj niekoľko rokov, jednoducho sa ich nemohli len tak zbaviť a založiť ich do archívu. Okrem toho museli zvládať aj čerstvý prísun.

„Dobre, takže niekto iný?“ šéf udrel ceruzkou po stole a tá ostala vztýčená hrotom do neba ako prst boží.

Ticho.

„Edo, čo teraz s Hanzelom robíte?“

Starý Burger vzhliadol od notesa a vedel, že je v riti aj s parťákom.

„Chceli sme sa pozrieť na tie internetové prasačiny s deťmi.“

„Teraz nie, chlapci, to necháme mravnostnej. Viem, že ste posledný prípad skončili len nedávno, ale potrebujeme zamakať. Takže, postaráte sa o administratívu, dnes je pondelok, v stredu chcem vidieť na stole spis aj s nejakou rozumnou konkrétnou hypotézou a splnenými prvotnými úlohami, ktoré si ešte teraz detailne preberieme.“

Fischerovi skoro vypadli oči z jamiek.

„…mladý Kiss vám pomôže a zaučíte ho. Na bočné prešetrenia ti dám ľudí zajtra ráno, v prípade zadržania podozrivého a realizácie prípadu vám pomôžu Krauz s Fischerom.“

Úlohy sa len tak sypali. Keď začali rozoberať jednotlivé verzie a Fischer videl, ako si šéf dáva zovrieť vodu na kávu, skoro ho prekotilo. Ak si urobia pohodlie pri kávičke a chytí ich tvorivá nálada, stvrdne tu do noci a chúďatko redaktorka ženského magazínu môže cucať jedine palec na nohe, aj to na svojej, došľaka!

Dvojica v bielom sedane pred Policajným riaditeľstvom odfrčala. Kúsok opodiaľ ju vystriedala tmavomodrá skriňová dodávka s nápisom *Firma Vrabček a spol. – murárske a údržbárske práce – bytové jadrá – podlahy*. Vodič v novučičkých montérkach vystúpil, obzrel si okná naokolo, potom ulicu a chodník. Počkal kým nebol pri dodávke žiadny chodec, a zadnými dverami chvatne nastúpil do priestoru, kde by laik naivne očakával vrecia s cementom a špinavé vedrá od malty. Chyba! V dodávke bolo čistučko ako v obývačke a

klimatizovaný vzduch zbavený prachových častíc mal vôňu jazmĺnu. Všetok komfort v nej bol iba kvôli drahej technike, nie kvôli vodičovi. Citlivá technika neznáša prach, vodič sa ho môže nahltať koľko chce. Z náprsného vrecka vybral Krauzovu fotografiu a nalepil ju na monitor, na ktorý skrytá kamera prenášala priestor pred Policajným riaditeľstvom a hlavný vchod. Auto sa ešte párkrát pohojdalo na citlivých tlmičoch, vodič doladil obraz a nastavenie mikrofónov a nastal pokoj. Zdanlivý.

Medzitým Krauz na porade počúval šéfove pokyny a monotónny hlas ho pomaly uspával. Stratil niť a myšlienky mu zablúdili k Erike. Ako sa to vlastne začalo, ako sa to všetko zbehlo!? Prečo to zašlo až tak ďaleko? Mohol pred pol rokom urobiť niečo rozumnejšie než to, čo spravil? Spomínal.

* * *

JAR 1996

Všetko mal na svedomí Fischer, čvirik, akému páru niet. Začiatkom jari sedeli v krčme U Jumba a ako už miliónkrát predtým popíjali pivo. Bol za nimi ďalší nudný pracovný deň bez nového prípadu a bez stresov, a pretože pani Krauzová mala poobede fitnes a čo robila pani Fischerová bolo úplne jedno, ani jeden sa neponáhľal domov. Jumbo sa lenivo odlepil od dlhého barového pultu, na ktorý bol nesmierne hrdý, a podišiel k nim. Pult miloval. Vyrobili mu ho presne na mieru podľa vzoru amerických policajných barov, ktoré tak strašne obdivoval vo filmoch o amerických policajtoch. Jednoducho Amerika! Videl tie filmy skoro všetky, a na tie, čo sa mali ešte len nakrúcať, sa tešil ako ústav slabomyseľných na juhoamerickú telenovelu.

Jumbo ich privítal a podali si ruky, pretože bývalí kolegovia si vždy podávajú ruky, potom jedného po druhom zasiahol medveďou tlapou do pleca a cez smradľavú vyhasnutú cigaru pretlačil otázku:

„Tak čo to bude, chalani?“

„Pivo.“

„Pivo.“

„Malé?“

„Jasné, nie? Čo sme tu prvýkrát?“

„Dneska áno!'Alenka, dve malé a jednu pre mňa!“ zareval k pultu a obaja boli radi, že pri tom musel odvrátiť hlavu. Obsah šťavnatej objednávky ich tak minul a dopadol na dlažbu, kde sa o chvíľu premieša so všetkým, čo tam už bolo a čo tam ešte len prinesú vysmädnutí zákazníci. Sadli si do rohu vedľa vzácneho pultu. Na tento stôl nedávali ceduľku Rezervované, pretože tam aj tak nikto nesedával. Ak sa náhodou taký odvážlivec našiel, po príchode chlapcov z kriminálky uvoľnil ich tradičné miesto bez slova a veľmi svižne. Fischer si sadol oproti Krauzovi a Jumbo zložil poldruha metráka živej váhy na ďalšiu voľnú stoličku. Zaujali postavenie ako do mariáša. Detektívi si znudene vyložili lakte na drevenú dosku a hlavy pohodlne zvesili medzi plecia. Jumbo si to všimol a urobil vzápätí to isté, partia musí držať pokope, nie?

„Tak jak, šecko f porádku?“ tichučko zaševelil mestským dialektom. Inokedy by Jumbo zahulákal na celý podnik, veď je tu doma, nééé?! Ale keď sedel s chlapcami z kriminálky, zvlášť od vraždárov, hovorilo sa tichučko, sprisahanecky, konšpiratívne, a vyložené lakte a hlavy zrazené dovedna atmosféru len umocňovali. Mal veľmi rád mladých chlapcov z kriminálky. Keď začali rozoberať aktuálne zaujímavosti, vracal sa v spomienkach do čias aktívneho pôsobenia u polície. Ticho sedel a nasával atmosféru príbehu, aby na záver zakontroval: „Chlapci, to je nič, to ja keď som slúžil…“ Všetci za stolom vedeli, že na desať aj pätnásť minút je po debate. Jumbo si musel ukojiť sentimentálne chúťky a vyrozprávať staré, otrepané príbehy a po vyrečnení možno odovzdá štafetu ďalšiemu rečníkovi. Ak budú mať šťastie!

Nadpráporčík Viliam Novák, zvaný Jumbo, slúžil u polície, keď sa v tomto štáte považovalo slovo policajt za nadávku. Prešiel množstvom oddelení a z každého mal toľko zážitkov, že ho starší policajti považovali za chodiacu encyklopédiu a mladí len neveriacky krútili hlavami. Jeho príbehy boli neuveriteľné, ale pravdivé, nikdy neklamal, a ak, tak len trošku poopravil svoju úlohu

v historke. To preto, aby nevyzeral zakaždým ako ten, čo nakoniec ostal s dlhým nosom. Takže vlastne opravoval skoro každý príbeh.

Keď Vilkovi Novákovi na strednej škole začali rásť panvové kosti a súčasne s tým sa mu začala rozširovať krajina brušná, nebolo smutnejšieho a zakomplexovanejšieho človeka pod slnkom. A nešťastnejšieho. Nešťastný bol až tak, že jeden čas odmietol chodiť do školy a museli s ním zájsť do psychologickej poradne. Vlastne až tam sa dozvedel, že aj otec mal postavu ako sud, aj dedo mal postavu ako sud, a keby vykopali pradeda, našli by plnú truhlu panvových kostí veľkých ako sud.

Keď rukoval, mal už takú figúru, že keby podľa neho robili mužskú postavu na zlatej plakete, ktorú do vesmíru vyniesla sonda Pioneer 10, tak sa nám ufóni vyhýbajú ešte tritisíc rokov. Vilko mal v tom čase cez metrák, na vojne pribral ešte tridsať kilogramov, pretože slúžil u provianťákov. Stále mal čudný pocit, že sa ešte vyvíja a rastie, zväčšoval si porcie do neuveriteľných rozmerov a naozaj rástol. Do tanku sa nezmestil, lietadlá s takou nosnosťou asi nevyrábali, kone už neslúžili, teda štvornohé, tak čo s ním, keď ho už odviedli, dali ho do kuchyne.

Po vojne sa prihlásil k polícii, ktorá sa v tom čase ukrývala za veľavravnú skratku VB. Akosi priľnul k uniformám a dúfal, že aj tu budú mať kuchyňu, kde by sa mohol realizovať. Ako urobil vstupné testy a previerky z fyzickej zdatnosti, to našťastie nepreveroval žiadny z jeho budúcich veliteľov, jednoducho sa jedného dňa ocitol v uliciach Nášho Mesta policajt, ktorému nikto pre nadmernú hmotnosť nepovedal inak ako Jumbo.

Odysea po jednotlivých oddeleniach a služobniach sa začala. Už začiatok predurčil jeho ďalší osud. Dva týždne slúžil v civile, pretože uniformu mu museli dať ušiť na mieru, v celej republike taký rozmer jednoducho na sklade nemali. Keď ho do nej natlačili, zistili, že je priveľký do služobných áut, pretože nemali hore poklop, že je priveľký za kancelársky stôl, lebo je prinízky, stôl, samozrejme, že pod ním praskali stoličky, lebo boli iba drevené, že je priveľký… jednoducho, Jumbo bol priveľký pre všetko normálne a bežné! Nečudo, v čase najväčšej radosti zo života mu skoro každá váha ukázala stoosemdesiat kilogramov! Tie ostatné, čo nič neukázali,

popraskali. Premotkal sa životom, ako keď primabalerína pretancuje cez javisko, svižne, bez zaváhania, a hlavne rýchlo. Zažil neuveriteľné, vypil nevypiteľné, povyvádzal neuskutočniteľné, ale ubehlo to rýchlo, veľmi rýchlo.

Z penzionovaného policajta sa po revolúcii stal podnikateľ. So synom si otvorili krčmu, ktorá sa vďaka mimoriadnemu strategickému umiestneniu, iba dva bloky od Policajného riaditeľstva, stala okamžite detašovaným pracoviskom pre mnohých bývalých kolegov. Aby bol originálny, navliekol čašníčky do starých socialistických uniforiem, ktoré mu kamarát krajčír za pár pív poprešíval do slušivých tvarov. Policajti sa potom vyžívali v tom, že ich večer obsluhovali švárne kapitánky, majorky a poručíčky, ktorým neprekážalo občasné potľapkanie po oblých tvaroch.

Krčma U Jumba sa stala vyhľadávaným podnikom aj preto, že záverečnú si určovala najsmädnejšia partia policajtov sama, a nie vyhláška miestneho úradu, ako to bolo v iných lokáloch. Bol to jednoducho ich podnik a cítili sa tam ako doma. Mnohí aj lepšie.

Prišla Alenka a pred Krauza s Fischerom s úsmevom postavila malé pivo, pred Jumba decový pohárik žltkastej tekutiny bez úsmevu. Zasvätení vedeli, že Jumbo pije buď pivo, alebo, keď bolo chladno a nechcelo sa mu stále chodiť močiť od hektolitrov vypitého moku, pil becherovkový strek, čo je pol deci Becherovky a pol deci vodky s kockou ľadu. Na zdravie!

Iba jeden jediný človek v celej Mliečnej ceste vypil na posedenie pätnásť takýchto dávok, a keď bola atmosféra alebo sa oslavovalo, zlikvidoval ich dvadsať, občas dvadsaťpäť za jediný večer. Keď padali rekordy, škoda bolo počítať, ale následky boli katastrofické! To, čo prišlo na druhý deň, to nebola opica, to bol King Kong krížený s dinosaurom!

„Jasné, že je všetko v poriadku," pritakal Krauz a chopil sa piva, ostatní ho nasledovali a tri poháre sa zrazili. Prvé hity studeného nápoja im vyrazili dych a s hlasným začkaním si obaja z hornej pery utreli penu. Jumbo v ten deň absolvoval takých hitov požehnane, a keď polovicu obsahu prevrátil do nekonečných útrob, ani ním nehlo.

„Jáá len, že či máte klud, či sa nerysuje nová vraždička?“ dobiedzal tlsťoch a na zdesenie oboch detektívov si začal pripaľovať torzo cigary.

„Daj pokoj, neprivolávaj pohromu, sme radi, že je chvíľu ticho a nenaháňajú nás ako zduté kozy,“ vyhli sa odpovedi, lebo sa báli, že Jumbo začne s niektorým z nekonečných príbehov.

Podarilo sa mu zapáliť si cigaru a na chvíľu zmizol v oblakoch dymu. Krauzovi to vždy pripomenulo prirovnanie „pracuje, až sa z neho dymí“, ale to určite nebol Jumbov prípad. Nikdy nevidel Jumba pracovať, niežeby bol slepý, ale jednoducho preto, že Jumbo tento druh činnosti nepraktizoval.

Debata začala naberať obrátky, chlapci striehli na Jumbove odpovede a v momente, keď zavetrili nábeh na sólo, skočili mu do reči. Dnes nemali chuť na príbehy z Tisíc a jednej noci, chceli si len vypiť, zabiť čas a dostať sa domov. To posledné nie bezpodmienečne a nie hneď!

Otočili zopár pohárikov, keď Fischer povytiahol na Krauza obočie a jemne pohodil hlavou ku vchodu. Medzi ľuďmi, čo spolu trávia väčšinu dňa, netreba k takému gestu nič dodať. Krauz pomaly, akoby s nezáujmom pootočil hlavu k záchodom, to bol iba zastierací manéver, a potom sa pomaly pozrel na druhú stranu ku vchodu. Stála tam laborantka zo súdneho lekárstva. Vedeli, že sa volá Erika a že má nehorázny zadoček, čo hneď prekontrolovali rôntgenovými pohľadmi cez ošúchané rifle.

Mala!

Netrvalo dlho a Chosé ju s rutinou profesionálneho lovca pritiahol ku stolu. Jumbovi to očividne prekážalo, pretože so ženami to nevedel, ich humoru nerozumel a v ich spoločnosti sa cítil nesvoj. Krauzovi to bolo jedno, ale iba do chvíle, kým si nevšimol, že Erika sa nesmeje na Chosého vtipoch, ale na jeho, že cigaretu si nepripaľuje od Chosého zapaľovača, ale od jeho zápaliek a že očami šibe nie po Chosého čiernych kaderách, ale po jeho blonďavej štici. Chvíľu zvažoval všetky za a proti a nakoniec sa rozhýbal.

Fischer sa veľmi rýchlo zorientoval medzi riadkami a po chvíli zistil, že si môže pokojne vypiť bez rizika, že by večer zlyhal. Asi nebude pred kým. Keď usmiate stvorenie vysvetľovalo, aká makačka

je nájsť v kostnom tkanive ťažké kovy, bola to vlastne prednáška určená dnešnému premiantovi triedy, všivákovi Krauzovi, ostatní boli len nemá a trpená kulisa. A keď ten cibazol Richard ospevoval najnovší Spielbergov trhák, určite nehodlal do kina pozvať kvôli bohovským kozám Jumba, aj keď ich mal minimálne o tri čísla väčšie než modrooký zázrak zo súdneho!

Šľak aby to trafil, hundral si v duchu Fischer. Zbadal ju prvý, chcel ju! Ale kamoš je kamoš. Čo by človek neurobil pre parťáka? Fischer si vzdychol a prebehol pohľadom po lokále. Nič! Nič, čo by stálo za unúvanie.

Kývol na Alenku a rezignovane si objednal malé pivo. S vodkou!

Druhý deň sedeli v kaviarni utopení v čalúnenom boxe a nič nevideli, nič nepočuli, nikto ich nevidel a nepočul a tak to aj má byť. Dvaja dospelí ľudia, ktorí spolu kujú pikle proti všetkým zásadám morálky, nepotrebujú k tomu žiadnych svedkov. A oni dvaja kuli, kuli až iskry lietali. Erika dnes mala smotanový kostým a Krauza skoro porazilo, keď si uvedomil, že pri pohľade na ňu, presnejšie pri pohľade do jej výstrihu opäť pociťuje v rozkroku ten známy tlak. Urputne rozmýšľal, či sa včera U Jumba zmienil o tom, že najkrajšia žena aká vôbec môže byť, je žena odetá v tesnom priliehavom kostýme, v rajcovnej uzučkej sukienke mierne nad kolená pevne obopínajúcej oblý zadoček a v sáčku s uzučkým driekom zvýrazňujúcim bujné poprsie. Ak jej to včera povedal, bol dnešný výber odevu čistá provokácia, ak nie, tak to bola strašne milá náhoda.

Nachádzal sa v situácii, v ktorej bol doma Fischer, a nie on. Občas sa pošmykol, to je pravda, ale boli to iba sporadické úlety a naposledy to bolo… už si ani nepamätal! Pripadal si ako študentík vytiahnutý zo zaprášeného kúta kabinetu, po mnohých rokoch naolejovaný, vypulírovaný a spojazdnený, aby predvádzal všetky finty, na ktoré baby tak bezhlavo zaberali.

Obklopený diskrétnym čalúnením útulnej kaviarničky v kombinácii s otrepanými rekvizitami ako káva, cigarety, duchaplné kecy a chríč nechcel vyzerať ako študentík a nechcel sa tak ani správať. Toto je, preboha, niečo iné! Je ženatý, má dve deti, dokonalú rodinu, kladný vzťah k práci.

Všetko si uvedomoval, všetko vedel! Musí byť rozumný, je starší, musí byť rozumný za oboch. Musí to skončiť, kým sa to ešte nezačalo naplno! Okamžite skončiť!

Preto jej povedal, že má najkrajšie oči na svete a že mu je s ňou fantasticky.

Dvakrát boli v kine, dvakrát na večeri, raz sa prešli nočným mestom a dnes mali siedme rande. Boli už starí známi, keby mu hneď namieste dala, nikto by nemohol povedať, že je filcka, ktorá vlezie do postele na prvý raz! Aj on si dal načas a nenaliehal, netlačil sa k nej do bytu, vždy keď ju bol odprevadiť, a to sa jej páčilo. Boli už starí známi, chodili spolu dva týždne! Skoro.

Film sa skončil dramatickou scénou o zmierení s osudom a milosrdné svetlo ich láskavo prepustilo z kinosály na slobodu. Mlčky kľučkovali autom úzkymi uličkami historického centra, a pretože Amor je blízky príbuzný Šťasteny, miesto na parkovanie našli hneď na prvý pokus. Erika odcupkala k dverám a v prítmí vyskúšala tri kľúče, kým našla ten pravý. Inokedy by ho našla aj poslepiačky, ale dnes v noci jej akosi vyschlo v krku a cit z prstov sa stratil pod nánosmi očakávania, napätia a príjemne dráždivého vzrušenia.

Richard letmo skontroloval auto, pozorne a rozvážne si premeral nočnú uličku a vykročil. Vôbec sa jej nepýtal, či si môže skočiť hore na kávu, alebo prelistovať album so známkami, poprípade pozrieť zbierku kaktusov. A ona mu vôbec nebránila vojsť, keď sa tlačil popri nej cez pootvorené vchodové dvere. Obaja zacítili teplý vybičovaný dych toho druhého. Oči sa im stretli a hriešna myšlienka míňala ešte hriešnejšiu. Slová zabudli na chodníku. Kráčala pred ním po starodávnom kamennom točitom schodisku. Priamo pred očami mal ôsmy div sveta, neuveriteľný prírodný úkaz. Od spodného lemu sukienky smeroval nahor zmyselný rázporok a končil niekde v…

Otvorila bez zaváhania a vkĺzli do tmavej chodbičky. Citeľne sa mu uľavilo. Zapálila svetlo, on sa načiahol a zhasol. Chápavo sa usmiala a prešla krížom cez chodbu, kde tušil jej izbu. Natiahol sa k vchodovým dverám, otočil kľúčom kým nezapadla západka a potom pootočil kľúč o štvrť obrátky. Stlačil kľučku a s uspokojením zistil, že dvere sa ani nepohli.

Bezpečnosť nadovšetko. Bože, títo prekonšpirovaní policajti! Choroba z povolania.

Zavrel za sebou dvere izby a prepoteným chrbtom sa o ne oprel. Bol uveličený z romantického osvetlenia. Cez povytiahnuté žalúzie sem prenikalo modravé svetlo neďalekej pouličnej lampy, náhodou nasmerovanej tak, že predmety vrhali hororové modravé tiene po celej izbietke, zariadenej starým, ale funkčným a racionálne rozmiestneným nábytkom. Precupkala do stredu miestnosti. Zvrtla sa na špičkách a ako hlavná postava svetoznámeho baletu začala v svetle reflektorov hrať sólo. Štíhle prsty bez citu zovreli prvý gombík.

Opretý o dvere mierne dychčiac pozoroval, ako blúzka stratila oblý tvar a spadla na zem. Odlepil chrbát od tvrdého dreva a pokročil k nej. Spustila ruky, mierne a drzo zodvihla bradu v očakávaní prvého dotyku. Jemne jej položil ruky na plecia, počkal, kým vyvrátila hlavu dohora a ústa sa im stretli. Vôbec sa nehanbil a necítil sa trápne ani pre tvrdé bozky, ani od vzrušenia vydúvajúceho zips na nohaviciach.

Bolo to úchvatné. Vysilenie a bolesť si uvedomili skoro súčasne, hoci každý svojím spôsobom. On mal desať nechtov zarytých v chrbte, ona dvadsať zubov v šiji. Nemohli si pomôcť, boli prepletení ako vianočka. Tichučko zavzdychala, a to ho vrátilo do reality. Registroval slastnú a božsky príjemnú polohu a zároveň svoj slabý metrák podložený jej krehkým tkanivom. Uvedomil si, že jej môže ublížiť. Zahniezdil sa a zhodil z chrbta jej nohu, čo mu dovolilo prevaliť sa na bok, a pocítil, ako každý jeho sval reve o pomoc. Aj ona sa prevarila a schúlila sa do klbka. Až teraz im došlo, aký rámus robilo ich dychčanie a vrieskame, a boli si istí, že pod oknami stoja zástupy náhodných okoloidúcich a rehocú sa na plné hrdlá. Kašlať na nich, pokiaľ neskandujú opakovať, opakovať, je to dobré. Stálo to za to! Pomaly sa dostávali do normálu. Prekoprcla sa k nemu a náhodou to vyšlo tak, že skončili opäť v objatí.

„Dáš si pivo?“

Prvé slová, čo medzi nimi padli od úvodných titulkov filmu.

„Aj tri! Nemal som si radšej dať kondóm?“

Vankúš si našuchoril tak, aby mal pod hlavou vyššie, a malého Riška si prikryl rohom deky. Erika prehodila cez posteľ čistý uterák, aby prekryla mokrý výsledok spoločného snaženia, a odbehla do kuchyne. Vrátila sa s fľašou v ruke a ako pomaly kráčala cez magicky osvetlenú izbu, dala si sakramentsky záležať, aby mal čas pokochať sa v jej nahote.

Lačne chňapol po odborne vychladenom nápoji a hlboké dúšky zaburácali do ticha. Reakcia nedala na seba dlho čakať a oxid uhličitý mu uviazol v hrdle. Oči mu vyliezli z jamiek, rukou si prikryl ústa, ale neskoro. Drapľavé grgnutie sa predralo pomedzi prsty. Erika sa mu chápavo a tak trochu chlácholivo prehrabla vo vlasoch.

„No tak, nehanbi sa, čo je to za pivo bez odgrgnutia?“ Vzala mu zarosenú fľašu a stojac pri posteli ako mramorová socha bohyne sexu ju obrátila hore dnom. Zdalo sa mu to veľmi milé a bezprostredné, nahol sa k nej a pobozkal ju pod pupkom, dosť nízko pod pupkom! Prekvapilo ju to a uhla dozadu, pričom si speneným nápojom obliala prsia. Začala sa dusiť, zabehlo jej a chcela mu ešte aj vynadať, ale vypustila zo seba iba bublavé zachraptenie. Jediné, čo sa jej na záver podarilo, bolo hlasné odgrgnutie. Bolo také hlasné, že to prekvapilo aj ju. Obaja sa rozosmiali a štafetu mu odovzdala, utierajúc si v predklone ústa. Poháre nepotrebovali, pivo z fľaše malo v sebe nádych intimity a zblíženia, hoci po tom, čo robili pred chvíľou, si už boli dosť blízki.

„Som celá lepkavá, počkaj chvíľu.“

Odbehla a do nočného ticha zašumela sprcha. Pohodlne sa natiahol, ale skôr ako sa znovu napil, vstal, podišiel k oknu a cez riedku záclonu si premeral ulicu. V tieni stromu pár metrov od jeho auta sa skrývala silueta postavy. Stála nehybne v bezmesačnej noci a trpezlivo vyčkávala. Odrazu pohla rukou, vo výške očí sa zablyslo oranžové svetielko a spoza stromu vyšiel pás dymu pomaličky naberajúci výšku. Krauz prešiel pohľadom celú ulicu.

„Choďte do kelu,“ poradil neznámej postave.

Spomedzi zaparkovaných áut vyšiel veľký biely pes, podozrievavo očuchal Krauzov blatník, trpezlivo počkal, kým mu silueta muža pokynula k návratu a až potom ho ošťal. Chlapík

odhodil ohorok, ozvalo sa pár povelov, ktoré pes s prehľadom ignoroval, a obaja zmizli za rohom.

Krauz si vydýchol, schuti si odpil, pokrútil hlavou a vrátil sa do postele. Žblnkot ustal a dvere sa nehlučne pootvorili. Miestnosť zaplavila vôňa parfumu a niečo vlasaté, vlhké a krásne voňavé mu bez hanby vliezlo pod deku.

Druhé kolo bolo pomalšie, rozvážnejšie, a hlavne precíznejšie. Vášeň vystriedala cieľavedomosť. Trvalo to podstatne dlhšie, ale nakoniec sa obaja dopracovali opäť k tomu istému výsledku. Jedna stará múdrosť hovorí, že keď dvaja robia to isté, nikdy to nie je to isté. V tú noc neostalo Krauzovi nič inšie, iba nemo súhlasiť.

Ležali nehybne, vysilení, spotení a spokojní. Driemali. Čas prestal existovať, stal sa nepodstatnou príťažou, ktorú nenávidia všetci milenci bez rozdielu pleti, veku a pohlavia. Lenže svet okolo nich čas vnímal, potreboval ho, keď pre nič iné, aspoň pre to, aby ho niekomu skrátil. Spojenie *čas sa mu kráti* sa väčšinou používa v súvislosti s vážne chorými. Občas v súvislosti s vedúcimi. Niekedy vo vzťahu k niekomu, koho sa zavraždiť ešte len chystajú. Ten nevie, ani netuší, že sa mu čas kráti, že mu odbíjajú posledné chvíle bezstarostného života, inak by *tam* nechodil.

Malý Pavúk o krátení času nemal ani potuchy a milenci, ktorí najviac nenávidia relativitu času, ho nezaujímali vôbec. A keby vedel, že jeden z tých milencov je navyše policajt, povedal by iba svoje obľúbené: „Bazmek, nech si trhne.“ Reakciu by nezmiernil ani fakt, že to bol Richard Krauz, policajt, ktorého poznal od malička a s ktorým ako chlapci drali nohavice v školských laviciach.

O štvrtej nad ránom nemal Malý Pavúk o čase ani potuchy, bol plný vodky a paradajkovej šťavy, chcelo sa mu vracať a spať, strašne spať. Bol rád, že po príchode domov zapasoval novučkú audinu medzi susedné autá bez úrazu a odrenín. Potešilo ho, že miesto na parkovanie našiel okamžite na prvý pokus, a že ho tentoraz po ceste neotravovali poliši. Návrat z baru ho tak vyšiel o dobré tri tisícky lacnejšie než inokedy. Bol nepredstaviteľne rád, že opitú nočnú jazdu vôbec prežil.

Už mu ani neprekážalo, že tá sprostá Iveta alebo Beáta, či ako to na ňu reval v snahe prekričať ohlušujúcu hudbu v tom poondiatom

bare, sa tesne pred odchodom stratila v dave a zdrhla. Kašlať na ňu, aj tak mu bolo zle od žalúdka. Poondiaty paradajkový džús! Ktorý kretén prišiel na nápad slopať paradajky?! Ešte k tomu s vodkou! Ale s istotou vedel, že tú kozu si podá. Keď ju najbližšie dostane do rúk, tak si ju podá, s tým nech ráta, krava jedna! Či čo to vlastne je? Naliala do neho toľko svinstva, že by to stačilo na výrobu paradajkového pretlaku pre stredne veľké potraviny. Podá si ju, toto jej nedaruje! Len nech sa teší!

Otvoril si okienko a závan čerstvého vzduchu mu ulahodil. Vypol motor, pozhasínal, čo po pamäti nahmatal, a hlasno odfukoval. Nevládal sa pohnúť, nohy mu oťaželi, strašne sa mu chcelo spať.

„Pavúk?“

Mal pocit, že leží doma v posteli a mamka ho budí nežným hláskom a jemne ho ťahá za plece schované pod perinou.

„Pavúk?!“

Hlas nebol mamin a čo robili s jeho plecom, nebolo jemné ťahanie, ale nájazd buldozéra na betónové rumovisko. Prebral sa a zastavil hompáľajúcu sa hlavu.

„Si Pavúk?“

„Malý Pavúk, bazmek, volám sa Malý Pavúk, ty baz… hik… mek, čo je to…?“

Snažil sa zaostriť pohľad cez otvorené okienko, ale nevidel nič, len čiernu masu. Niečo čierne ako kožená bunda, alebo tak nejako, niečo čierne ako rifle, alebo tak podobne, niečo čierne ako hlaveň samopalu, ale to určite.

Ostré svetlo zaregistroval, to áno, keby sa ho niekto potom pýtal, bol by odprisahal, že zacítil aj nejaký zvláštny náraz do hrude, ale krátiaci sa čas, ten nie, ten nepostrehol. Ani bolesť nie. Chcelo sa mu strašne spať, strašne prestrašné, tak si znova zdriemol. Navždy.

Krauz bol na tom rovnako, tiež si zdriemol. Malý rozdiel medzi nimi predsa len bol. Krauz rozvalený na posteli mal v tele podstatne menej dier než Malý Pavúk schúlený v luxusnej audine. Erika to mohla dosvedčiť, keby nespala hlbokým spánkom spravodlivých, ktorým hriechy nezaťažujú myseľ ani dušu.

Krauzov mobil tichučko zapípal a nacvičený pohyb mu bleskurýchlo ubral kyslík.

„Krauz, prosím,“ zasyčal a snažil sa vstať z postele a odísť na opačný koniec miestnosti, aby ju nezobudil.

„Nazdar, tu Mayor. Vyspatý?“ Šéfov hlas v túto nočnú hodinu mohol znamenať iba jedno.

„Doboha, kto to zas odniesol?“

„Tvoj kamoš, Malý Pavúk, pred polhodinou ho rozstrieľali v aute pred domom. Masaker. Pošlem ti auto?“

„Nie, netreba, idem svojím. Býva ešte na Prasličkovej?“

„Presne. Potľapkaj maminu po zadočku a švihaj, zídeme sa na mieste.“

Krauz sa bezmocne, rozospato a trochu prihlúplo porozhliadol po šerom zaliatej miestnosti. Pošúchal si strnisko a smutne si vzdychol.

„Kde ti ju tu, doboha, vezmem?“

Na Prasličkovej stáli štvorposchodové domy z tehál, žiadny panel. Tomu bola prispôsobená aj nadobúdacia cena a výška nájomného. Tu neprespávali žiadni chudáci. Nebola to síce rodinná zástavba s vilami za desiatky miliónov, ktorých nenažratí majitelia si rozvážali zadky v autách len o niečo menších ako ich domy. Bola to lepšia časť sídliska, vynálezu, ktorý mal naskladať obyvateľstvo do betónových škatúľ a odstrániť súkromné vlastníctvo rodinných domčekov a pozemkov pod nimi. V podstate išlo o zbližovanie sa súdruhov bývajúcich pod jednou strechou a spoločné vlastníctvo všetkého, čo by mohol vlastniť jednotlivec. Spoločné chodby, spoločné výťahy, spoločné priestory, spoločné trávniky, spoločné baby.

V minulom režime padli za vlasť záchvatom kolektivizácie prakticky všetky dedinky a chatkové oblasti tvoriace periférium Nášho Mesta. Aj historické centrum s podhradím by mohlo rozprávať. Napriek tomu, že v okrajových častiach bolo dosť voľného priestoru, stranícke rozhodnutia boli jednoznačné, stavať sa bude na ruinách súkromného vlastníctva! Všetky rodinné domčeky zbúrať a pozemky vyvlastniť, alebo skúpiť a vystavať obrovské betónové aglomerácie, kde bude mať súdruh k súdružke naozaj blízko, hoci aj k susedovej. A aj mali. V niektorých mestských častiach dosahovala rozvodovosť až päťdesiat percent.

Dobrá vec sa podarila, vyrástli panelákové ozruty s priemernou výškou osem poschodí, ktoré každý večer zhltli stotisíce ľudí. Ostatní šťastlivci si uhájili staré byty v centre mesta, alebo rodinné domčeky v okolí, ktoré klali oči nielen susedom, ale aj straníckemu aparátu, pretože človek, ktorý nechápe myšlienky kolektivizácie, je asociálny živel, alebo pumpár, alebo mäsiar, alebo iný potenciálny záškodník.

Po nežnej revolúcii niektorí trpiaci rozpárali matrace a ťažko zarobené a ešte ťažšie utajené peniaze investovali do bývania. Rozmohla sa individuálna výstavba, ale aj výstavba tehlových domov, ktoré sa ako takzvaná zahusťovačka umiestňovali na atraktívne miesta, ktoré socialistickí architekti vynechali medzi panelákmi na trávniky a relaxačné zóny.

Krauz stál pred jedným z takýchto domov na Prasličkovej ulici. Štvorposchodový s krikľavou fasádou a šialene porozhadzovanými balkónmi. Autá, ktoré nemali to šťastie a nezmestili sa do podzemných garáží, lemovali okraj vozovky a ich naleštené karosérie a veľkolitrážne motory svedčili o aktívnej finančnej bilancii majiteľov.

Začalo svitať.

Šéf vraždárov Mayor chvatným krokom podišiel ku Krauzovi, ktorý sa znechutene súkal z nahnitého žiguliaka. Chudák veterán, určite si bok po boku s týmito farami pripadal ako chudobný príbuzný na milionárskej party.

„Konečne," podával mu Mayor ruku.

„Nelietam," odvrkol mu Krauz a ani náhodou sa nesnažil skryť znechutenie a ospalosť.

Ulica bola na dvoch miestach prehradená bielou páskou so zeleným nápisom POLÍCIA a oddeľovala čiernu audinu od okolitých áut a chodníka. Zopár uniformovaných policajtov sa prechádzalo mimo deformovaného kruhu vymedzeného páskou a na tvárach mali výraz druhého stupňa naštvanosti. Za normálnych okolností by chvíľu pred koncom nočnej obchôdzky už pekne driemali na oddelení alebo v služobnom aute zaparkovanom na samom konci slepej uličky z dvojitého radu garáží. Odtiaľ bol totiž dokonalý výhľad na celé sídlisko, a hlavne na páchateľov nočnej trestnej

činnosti, samozrejme, cez zarosené okná vibrujúce v hlasnom duetovom chrapote.

Namiesto toho prešľapovali, smradľavo vyzivovali do chladivého rána a tvárili sa zainteresovane a v strehu, lebo s každým prichádzajúcim služobným autom sa zvyšoval počet funkcionárov a riadiacich pracovníkov, a od tých môže seržant v uniforme čakať len buzeráciu a nezmyselné pokyny.

Páska držala v bezpečnej vzdialenosti hŕstku zvedavcov, ktorým sa nelenilo v túto nekresťanskú hodinu vstať a zbehnúť dole, aby si na vlastné oči vychutnali nerežírované, ale o to príťažlivejšie predstavenie. Novinári a reportéri ešte nedorazili. To len bude bitka o miesta a najšťavnatejšie zábery!

Do magického kruhu mali vstup len vyvolení. Krauz spomínal na seržantské roky, vždy keď pásku nadvihoval a v neochotnom predklone ju podliezal, sledovaný závistlivými pohľadmi mladších uniformovaných kolegov a náhodných čumilov. Aj on tak začínal, skrehnutý po prebdenej noci načúval útržkom rozhovorov frajerov v civile, ktorí sa doružova vyspinkaní zliezali na miesto činu a tónom majstrov sveta hodnotili situáciu a trúsili nemiestne žarty na adresu pokrútenej, zapáchajúcej mŕtvoly.

Teraz, keď mohol pásku podliezť, kedy chcel, dobre vedel, že ani tí majstri sveta nie sú vždy doružova vyspaní, ako dnes on, a že tie sprosté reči sa akosi samy rinú z hrdla von a pomáhajú kompenzovať stres a narastajúcu nervozitu.

Krauz počkal na Mayora, ktorý sa zdržal pri skupinke funkcionárov z Policajného riaditeľstva a teraz sa náhlil za ním.

Urobili krok a vstúpili do magického kruhu.

V ústrety im vyšiel vyšetrovateľ, ktorý prevzal prípad a ujal sa vyšetrovania, ako sa hovorí, priamo na tvári miesta. Podali si ruky, boli starí známi. Skupiny policajtov, ktorí sa väčšinou schádzali nad prípadmi násilnej smrti, sa navzájom dobre poznali, medzi niektorými vznikli za tie roky aj priateľské vzťahy, iní sa len zdravili bez väčšieho záujmu, ale všetci si tykali. Často sa stalo, že takto zatýkali novovymenovanému okresnému riaditeľovi, ktorého nikto dovtedy nevidel a nepoznal, ale aj tomu polichotilo, že mu partia vraždárov tyká, a nesťažoval sa na nedodržiavanie subordinácie.

Ostatní ješitní funkcionári sa poväčšinou zdržiavali v bezpečnej vzdialenosti od krvavých a zapáchajúcich detailov a urážka tykaním im nehrozila.

„Začali sme s obhliadkou," vychrlil vyšetrovateľ, „zatiaľ používam okresného technika, o chvíľu príde komplet výjazd. Súdneho lekára sme už volali, je na ceste. Svedkov sme zatiaľ nenašli, asi dvadsať ľudí sa nám prihlásilo, že ich zobudil rachot. Napospol sú všetci z týchto dvoch vchodov. Muselo sa to rozliehať po celom sídlisku, pred chvíľou tu bol kolega, čo býva tri ulice tamtým smerom, a aj on to počul, vraj úplne jasne. Plná dávka, asi dvadsať, možno tridsať rán zo samopalu. Ozývalo sa to ako búrka v tuneli. Všade sú nábojnice. Doklady má u seba, je to… ale ty si ho vraj poznal, nie?" pri posledných slovách sa obrátil na Krauza.

„Poznal, už sme mali v minulosti do činenia."

To ale nebola celá pravda.

Vyrastali spolu a chodili do jednej triedy. Ich ročníky boli mimoriadne početné, a tak sa na uliciach novopostaveného sídliska schádzalo niekoľko desiatok chlapcov v približne rovnakom veku. Niektoré ulice proti sebe viedli bitky. Najprv futbalové a hokejové, neskôr pivné a o baby, ale to až neskôr, keď už boli stredoškoláci. Rovesníci z jednej ulice sa väčšinou stretli v jednej triede. Ich osudy tak boli spletené dovedna a či sa im to páčilo, alebo nie, trávili spolu väčšinu voľného času. Poznali sa ako vlastné topánky, hoci vtedy to ešte nevedeli využívať, o zneužívaní nehovoriac. Nikto nevedel, čo z neho bude, keď vyrastie, a tak sa stávalo, že budúci recidivista sedel v lavici s budúcim sudcom, ktorý ho chtiac-nechtiac odsúdi na pekných pár rokov do väzenia, budúci rakovinár sedel so svojím budúcim chirurgom, ktorý mu neskôr zachráni život, a budúci manžel sedel s budúcou manželkou, ktorú kmásal za vrkoče, ale neskôr ju priviedol alkoholizmom a žiarlivosťou na psychiatriu.

A tak sa stalo, že budúce eso kriminálky sedelo v lavici s budúcim feťákom, vagabundom, vekslákom, zlodejom áut, podvodníkom a násilníkom na pohľadanie. To všetko vyrástlo z malého zakomplexovaného Petra Malíka, ktorému nikto nepovedal inak ako Pavúk. Neskôr, keď sa zviditeľnil jeho výškový hendikep, Malý Pavúk. Najužšia skupinka kamarátov ho prezývala aj Bazmek,

pretože nebolo vety, v ktorej by toto slovo nepoužil. Hral obstojne futbal, ale to vlastne znamenalo, že hral obstojne aj hokej, volejbal, že dobre bicykloval, behal, no jednoducho robil obstojne všetko, čo výrastkovia bežne vonku robievajú. Túto zmes športov trénovali dennodenne bez toho, že by si to uvedomovali. Jednoducho, tak vyrastali, stále v pohybe. Žiadny väčší zápas sa bez Pavúka nezaobišiel a aj keď potom začal za ostatnými zaostávať vo vzraste, nič sa nezmenilo, iba mu k prezývke pribudol prívlastok Malý.

Zo začiatku ho to štvalo, bol ochotný sa aj pobiť, ak mu niekto v nepravej chvíli povedal Malý Pavúk. Neskôr, keď vyrástli a prestalo ich baviť uťahovať si z kamaráta, prestal sa aj on paprčiť. A keď mu mamka kúpila prvé poltopánky s vysokým kovbojským opätkom, to bola frajerinka! Našiel sa dokonca aj taký, čo bol nižší od neho! Malý Vlasto, mrzáčik na vozíčku, ale predsa!

Keď pominula puberta, ukázalo sa, že Malý Pavúk je šikovný podnikavec. Chodil na elektrotechnickú priemyslovku a onedlho sa o ňom rozchýrilo, že opraví čokoľvek, čo vyrobili aspoň dva roky po páde Bastily. Začal sa špecializovať na zahraničné magneťáky, televízory, tuzexové mašinky, teda na elektroniku, o ktorej sa obyčajným smrteľníkom v tých časoch iba snívalo. Kamoši, čo dostali pozvánku do jeho kráľovstva v detskej izbe, si lámali jazyky na značkách ako TOSHIBA, SANYO, PANASONIC, hoci on už ovládal nielen výslovnosť, ale aj jemnú mechaniku a presne vedel, kde je pes zakopaný. A za nájdenie zakopaného psa sa platilo šťavnaté nálezné. Za starých čias rovnako ako dnes.

Pred maturitou, keď si ako mládenci zašli na pivo, ukázala sa príjemnejšia tvár jeho koníčka. Radi ho volali medzi seba, lebo veľká čierna peňaženka, takzvaný pudelár, bez ktorého neurobil ani krok, vždy skrýval prebytky, ktoré bol ochotný zameniť za spenený mok a podeliť sa s partiou. Nikdy nebol lakomec, vedel, čo je to dobrá, dlhodobá investícia. Mal chalanov z partie rád a nezabúdal. Nikdy nezabúdal! V krpatej kotrbe v ešte krpatejších závitoch mal presne uložené, kedy mu kto povedal Malý a myslel to naozaj, a kedy mu povedal iba Pavúk a tiež to myslel naozaj. A aj iné zákernosti, ktorým je najmenší člen partie dennodenne vystavovaný, si dobre pamätal. Naučil sa skrývať zlosť, lebo zistil, že práve tá niektorých

úchylákov najviac ukája a nadávajú mu len preto, aby ho vytočili. Doma pred zrkadlom sa cvičil zachovávať kamennú tvár a odzbrojujúce grimasy ľahostajnosti, ale vnútri, tam bolo pamäťové centrum, kde si ich ukladal všetkých, a vedel, bol o tom presvedčený, že čas pomsty raz príde. Malý Pavúk bol veľký paranoik a sviňa od kosti, ako ukázal čas.

Keď ako tretiak na strednej vykefoval maturantku z neďalekého gymnázia, dostal sa do problémov. Vysvitlo, že maturantka sa ani nezbláznila, ani neoslepla, keď s ním išla do postele. Na lopatky ju dostal Rohypnol rozpustený v dovozovom Cinzane, a nie Pavúkov šarm a inteligencia, ako sa krátkozrako chvastal. Otec maturantky bol funkcionár okresného výboru strany a teraz pred sľubným postupom na kraj si vôbec neželal žiadnu aféru predčasne vyvinutej dcéry, navyše so sexuálnym nádychom! Zato jej brat, čerstvo vyslúžilý parašutista, ten to zobral pevne do rúk. Malému Pavúkovi hrozilo, že už do sietí nechytí žiadnu babu, ani prd, ani ten posledný, čo pustí do gatí, keď ho paragán stretne a ovalí.

Prvú bitku dostal na pravé poludnie v slnečnú nedeľu na terase miestnej vinárne pred očami celej partie. Uprostred vlastného sídliska. Z povytieranej krvi z podlahy by sa možno naplnili aj tri krvné konzervy. Policajtov nikto nevolal, každý vedel, o čo ide, akcia bola čistá, rýchla, dobre zorganizovaná, nič sa nerozbilo ani nepoškodilo. Okrem Pavúka, ten bol celý rozbitý aj poškodený. Nikto nezasiahol, nikto mu neprišiel na pomoc, a to ho štvalo najviac. Jedine tu sa cítil v bezpečí, na terase medzi svojimi, ak ho tu vymlátili ako žito, ako má chodiť sám po nociach na lovy z jednej diskotéky na druhú?

Druhú bitku dostal hneď, ako mu zreparovali chýbajúci zub a modrá farba sa na očiach obmedzila iba na dúhovku. Vyfasoval vo vchode vlastného domu, keď si už zhlboka vydýchol a takmer s piesňou na perách si privolával výťah. To bola nakladačka!

Nikdy nezabudol na poníženie, keď sa hrebeňom prehŕňal vo vlastných vývratkoch riedených krvou a hľadal poondiaty porcelánový zub, a keď ho našiel, zistil, že je síce jeho, ale nie ten porcelánový!

Keď ho s rukou v sadre a veľkým elastickým obväzom okolo hrudníka prepustili do domáceho ošetrenia, rozhodol sa konať. Zatelefonoval Riškovi Krauzovi, chalanovi s dobrým driblingom a perfektnou strelou zo strednej vzdialenosti, ktorý s bláznom, čo sa ho pokúšal zabiť, kopal v jednom klube okresnú ligu.

„Šišo, bažmek, pšoším ťa, pšidi ma našštífiť, šom užš doma, tak pššidi, pšošším ťa, bažmek!“

Krauz si najprv myslel, že niektorému z chalanov šibe, že si robí prču! Až keď horko-ťažko spoznal v zmesi šušlavých spoluhlások Pavúkov hlas, potlačil v sebe takmer nezvládnuteľné nutkanie na smiech. Ledva sa udržal, kým zložil slúchadlo.

Malý Pavúk ho zatiahol do svojho kráľovstva, ktoré už vtedy tvorili hory políc a zásuviek prepchatých drôtikmi, tranzistormi, odpormi, plošnými spojmi a haraburdím od výmyslu sveta. Na dlhom pracovnom stole pod oknom boli dva rozobraté magnetofóny, aké Krauz nevidel ani v reklame v rakúskej televízii, nieto ešte naživo. Na domácich programoch, až dvoch, sa vtedy nevysielala skoro žiadna reklama. A už vôbec nie na smradľavé, imperialistické magneťáky.

„Šišo, bažmek, ši kamošš?“ pri poslednom dvojitom eš sa mu rozvibrovala horná pera, potom celé pysky, teraz vyduté a naliate krvou na prasknutie. Presne ako malé pysky tej maturantky na konci rohypnolovej kúry.

„Jasné! Nenamáha ťa to šušlanie? Aby si si nevypľul tých pár zubov, čo ti tam ešte nechal!“

„Šoď do šiti, bažmek! Pomšôžešš mi?“ Malý Pavúk hovoril so zjavnou bolesťou a námahou, ale plán, ktorý vymyslel, bol geniálny a mal mu priniesť vytúžený pokoj a bezbolestnú budúcnosť. Krauz počúval a musel uznať, že s Pavúkovým otrasom mozgu to nebude až také vážne, keď dokázal vymyslieť niečo také, a že kombinačné schopnosti krpatého hajzla veľmi podcenil. Keď sa dozvedel o maturantke, bol ochotný Malému Pavúkovi sám rozbiť hubu, aj keď dobre vedel o poľahčujúcej okolnosti, totiž o bielej pečeni dotyčnej. V každom prípade takéto prasačiny sa nerobia! Rohypnol! To bola na ten čas silná káva! Zvlášť, keď s jej bratom hrával futbal a všetky novinky o cirkuse v ich rodine mal, ako sa hovorí, z prvej ruky. Ale

lynčovanie na pokračovanie sa mu tiež nepáčilo, všetkého veľa škodí. Preto trpezlivo sedel a počúval šušlavé bľabotanie dokaličenej kôpky nešťastia, bľabotanie, ktoré začínalo dávať logiku a ponúkalo riešenie z bezvýchodiskovej situácie.

Zorro pomstiteľ prišiel z vojny a mal pred svadbou. Vyslúžil si vzorného výsadkára a jeden prúser. Podarilo sa mu nabúchať o tri roky staršiu slobodnú mamičku s utešeným modrookým pankhartom. Baba bez bytu, bez poriadnej roboty, pevne zavesená na krku rodičom. Všetci žili v dvojizbovom malometrážnom byte pokrytom po kolená vytečenými nervami.

Malý Pavúk vedel aj to, že vyslúžený paragán, inak vyučený automechanik, si požičal čerstvo opravené auto, opustil areál servisu a havaroval. Vedúci mu odmietol dodatočne podpísať skúšobnú jazdu, za sprosté reči pri oneskorených príchodoch do práce, ako si to s každým ručne-stručne vybaví a že ho všetci môžu. Konečný verdikt bol nemilosrdný. Účet na dvadsať tisíc, vtedy škoda za napoly zdemolovaný žiguliak. A musí to celé zacvakať zo svojho! Ďalšie poťahovačky s úradmi ani nehovoriac. Chalan pred svadbou s utešenou tri a pol člennou rodinkou na jeden pich si šťastnejší štart do manželstva ani nemohol priať. Keď zistil, že ani štvrtá opica z čistého gruzínskeho koňaku nepomohla, začal obháňať kamošov, čo by mohli požičať. A tu zavetril Malý Pavúk príležitosť.

Plán bol jednoduchý, jednoducho geniálny, geniálne srabácky. Vyplatí sa z prúseru a Rišo to sprostredkuje. Sedel na otáčavej stoličke a neveriacky zízal na ofačovaného trpaslíka v rozostlanej posteli, ktorému z kútika úst vytekali sliny pomiešané so slzami a krvou.

„Šibe ti, alebo čo?“

„Veď ša š ním pošnáš, bažmek. Hráte spolu fušbal. Šo ti to spraví? Len štrešnutie, dohodneš len štrešnutie, bažmek, oštatšné užš zvlášdnem šám.“ Slinka vytekajúca z pravého kútika úst, Zorro bol totiž ľavák, dostala ružový nádych.

Do izby vpadla za dverami načúvajúca matka. Richard ju dobre poznal, veľmi slušná a milá pani od susedov, celý život strávila postojačky za pultom. Uslzená v ruke s bielou vreckovkou veľkou ako padák. Ten pes mal plán pripravený do posledného detailu,

počítal aj s odmietnutím a pripravil si zálohy. Plačky nastúpili do prvej línie.

„Riško, chlapče, veď ho zabije. Pozri sa, ako vyzerá. Na políciu sme nešli!“

Ani sa nečudujem, pomyslel si Richard, mať problémy so znásilnením, nie ste predsa blbí, nie?

„Čo tí spravia? Nič! Spíšu zápisnicu a ešte nás obvinia! Pomôž tomu mamlasovi, veď ste kamaráti, nech platí, nech zaplatí za svoju blbosť, Riško, prosím ťa!“ tetka hrala ako v Baľšom teátre.

Zlomili ho. Nebol naivný a už vonkoncom nie ovplyvniteľný, ale niečo mu hovorilo, že tu sa hrá o niečo vážnejšie ako o Pavúkove zuby. Zbili ho na verejnosti pred očami všetkých a nikto nezasiahol. Paragána sa všetci báli a teraz, po druhej bitke každý čakal, čo bude. Bola to téma dňa. A Malý Pavúk, ktorý mal široký okruh známych, ale nie zabijakov, v tých časoch sa na vybavovanie účtov holé hlavy bez krku nepoužívali, poprosil o pomoc práve jeho. Ak to má byť prejav dôvery a úcty, prosím, pomôžem, a ak to dobre dopadne, stúpnem v očiach partie, ak to má byť snaha o využívanie, ako onuce na utretie špinavej topánky, tak potom bacha, jedného Zorra vystrieda druhý. A presne tak to aj Malému Pavúkovi vytmavil.

Trpaslík sedel s vyvalenými očami na posteli, prestal sliniť a ešte aj úsmev mu zamrzol na odutých gambách.

Potom sa naradostený usmial na mamku, alebo čo vlastne mala tá grimasa na podfarbenom ksichte znamenať, a začal sľubovať, že žiadne zneužívanie, žiadne využívanie, čisté kamarátstvo a dôvera. Richard radšej odišiel a dohodli sa na týždňovej čakacej lehote. Nech sa dá Pavúk dokopy a začnú.

Sadli si do miestnej krčmy, ktorá ako jeden z mala rodinných domčekov prežila záchvat moderného urbanizmu a nostalgicky pripomínala, ako vyzerala dedinka v tomto údolí za starých čias, keď ju nehyzdili paneláky. Richard, pravý záložník s behavými nohami a tvrdou strelou z diaľky, a robustný obranca so širokými vypracovanými ramenami a tvrdým pohľadom buldoga strážiaceho vlastný dvorček. Obaja výborní športovci, obaja dobrí kamaráti. Dali si po pive. Najprv nadávali na trénera, potom na školu, nakoniec na majstra v dielni. Richard chcel zaplatiť prvú rundu.

„Nechaj si drobné, študent, na pár pív ešte mám, aj keď to ostatné stojí všetko za hovno!“

Dobrý začiatok, keď je naštvaný, je to dobré! Podrypol ho so svadbou. To si výsadkár objednal koňak. Potom s tou havárkou, či čo to mal. Objednal si hneď dvojitý.

„Doboha, to už všetky vrabce čvirikajú, alebo odkiaľ to všetci viete?!“ nasledoval tretí koňak.

Potom ho načal s bývaním po svadbe a s malým, čo je na ceste. Starí asi nebudú nadšení, keď ich všetkých dotiahne domov a záloha na družstevný byt je astronomická.

Štvrtý koňak a dve pivá, švihom!

Už bol na mäkko, promile a čas pracovali pre Richarda.

Začal o peniazoch, potom prešiel na peniaze, zasa sa vrátil k peniazom a na záver niečo o peniazoch. Natlačil mu do hlavy samé kaleráby, bankovky mu trčali z každého ucha, a to medzi tým, to si paragán ani nevšimol. Zorro len počúval a zavlažoval gágor.

„Uznaj sám a neštvi sa hneď, keď ti človek niečo povie! Vytrtkal ti segru… teda, no dobre, dobre, neskáč hneď, znásilnil ti sestru, ale čo chceš robiť ďalej? Políciu do toho nechce ťahať nikto, obe rodiny by mali iba hanbu a problémy, vaši toho majú aj tak dosť, nepotrebujú ešte k tomu behať po súdoch, alebo áno? Ale nechať to len tak, to tiež nejde, máš predsa svoju česť, nie?“

„Jasne, že mám, chuj jeden vyjebaný… ešte koňak, zlatí čko! Ty nechceš, Rišo?“

„Nie, stačí mi pivo. Takže, nechať to len tak nechceš. Ale do smrti ho mlátiť nemôžeš, uznaj sám, hnev ťa prejde.“

„Nikdy, bohu prisám, nikdy, keď ho chytím…“

„…dobre, dobre, aj tak ťa to raz prejde, ale uvažuj, čo potom? To ten bazmek, či ako to stále hovorí, ostane len tak? Preboha, uvažuj, nech platí! Zatrtkal si, tak nech platí… teda, prepáč, ja…“

„Tyyy, moja sestra nieje žiadna kurva…“

„…áno, áno, teda vlastne nie, nie, jasné, že nie je, prepáč, to len tak sprosto vyzerá, keď sa hovorí o prachoch a pichačke, jasné, že nie je žiadna táto…“ keby si ty vedel, chlapče, „…jasné, prepáč, ale nejaký postih predsa z toho musí mať, teda myslím ako Bazmek!

Poznáš to staré ľudové príslovie, oheň je dobrý sluha, ale zlý pán, tak nejako je to aj s cicinou. Kto si urobí z vtáka pána, nech za neho platí! Tak som to myslel. Na tých tuzexových mašinách zarobí tony prachov! Minule som počul, že za japonský magneťák berie štyri stovky za opravu, plus súčiastky. A tie tiež niekde smelí. A na to zas potrebuje bony a valuty, a kto ide vo vekslovaní, je dneska v balíku, tak čo ho ľutuješ?“

„Ja že ho ľutujem, chuja sprostého! Hovoríš, štyri stovky??“

„Plus súčiastky. A valuty!“

„Ááää… ako si to, teda, ak by k tomu malo dôjsť, čisto teoreticky… ako si to predstavuješ?“

No a je to! Vybavené! Dostal ho.

Malého Pavúka prestali mlátiť a mohol sa slobodne flákať po nočných diskotékach a šmeliť, čo mu sily stačili. Matka bola konečne spokojná a mohla spávať bez obáv o podareného synčeka, majiteľ žigulíka dostal odškodné a Zorro zaplatil zálohu za družstevný byt. Všetci boli spokojní a šťastní až na veky vekov, kým nepomreli. A na konci bol zvonec.

Richardova prestíž v partii stúpla, jeho diplomatické schopnosti dostali možnosť uplatnenia a nezlyhali. Predispozícia vyjednávať a viesť dialóg, využiť slabiny protivníka a vlastné prednosti zažili zaťažkávaciu skúšku, osvedčili sa a ako ukázala budúcnosť, stali sa jeho silnou stránkou, charakteristickou črtou osobnosti a prednosťou, ktorá mu raz zachráni život.

Ale nič na svete nie je jednofarebné a niektorí ľudia sú nepoučiteľní.

Keď sa škriatok pozviechal a zistil, že nebezpečenstvo je zažehnané a že môže opäť bezstarostne pokračovať v nočných radovánkach, vystriehol si Krauza a porozprávali sa.

„Nikdy ti nezabudnem, čo si pre mňa urobil, bazmek! To ti je dúfam jasné, néé?“

„Jasné!“

„Takže, aby si nepovedal,“ Pavúk zalovil vo vrecku lesklého sačka, aké v jeho veku pred maturitou nenosil žiadny spolužiak, iba zakomplexovaný trténko, čo chcel vyzerať väčší a starší, „toto je pre teba za bezchybné, perfektné služby a navždy dobrí!“

Vytiahol bielu obálku a podal ju Krauzovi. Ten reflexívne, ako keď človek v električke chytá padajúcu babku, vzal obálku a neveriaco na ňu vyvalil oči. Opatrne, aby nepoškodil rozbušku, odhrnul palcom papierový trojuholník a nazrel dnu. Zbadal zelenú bankovku a za ňou celú rodinku. Nadýchol sa.

„Chyť to!“

Teraz držal horúci zemiak Malý Pavúk. Hneď na to mu golier na sáčku ubral kyslík.

„Teraz ma dobre počúvaj, ty bazmek zasratý, krpatý! Máš bohovské šťastie, že sa mi od prekvapenia tak trasú ruky, že nevládzem vydať hláska, inak by som ťa tu namieste skopal doružova!“

Uvedomoval si, že vyhrážka nedávala zmysel. Vydýchol a pomaly sa nadýchol, snažil sa získať rozvahu späť a dať monológu logiku. Len žiadne vyhrážky, kto sa prvý rozčúli, ten prehrá, pokoj, len žiadne vyhrážky! Zvesil ho zo zárubne. Pustil golier a utrel si dlane do nohavíc.

„Aby bolo jasné, žiadne bezchybné, ani perfektné služby som ti nepreukázal, ty chuj sprostý! Na to nemáš, aby si ma zamestnával, Bazmek! Nič si nepochopil, prachy si schovaj na horšie časy, lebo ak budeš takýto sprostý aj naďalej, určite prídu. Pomohol som ti, lebo si kamoš, zacvakal si za blbosť, lebo ani trtkať nevieš férovo, nie to ešte vyjednávať, ale prečo urážaš mňa, to nechápem! Mňa si ešte nepichol, tak čo mi pcháš svoje poondiate prachy, ja ti na tvoje lóve zvysoka vieš čo?! Už nikdy to na mňa neskúšaj, až potom môžeme byť my dvaja navždy dobrí, pochopil si, Bazmek?!“

Vrazil do neho ramenom a nechal ho pozbierať si zelených miláčikov zo zeme. Nemal rád hlúpych a nadutých ľudí a ostalo mu to.

Po skončení strednej školy sa Malý Pavúk presunul z kráľovstva v detskej izbe pred jeden z najväčších hotelov v centre Nášho Mesta a japonské magnetofóny vymenil za šušťavé bankovky tvrdej meny. Kúpil si oranžovú Ladu 1500 s chrómovanými lištami v čase, keď jeho spolužiaci zháňali mesačné zľavnené lístky na MHD, a s kúpenou modrou knižkou vymetal nočné bary, keď kamoši z partie

strážili západnú hranicu a blbli na buzerákoch po celej našej federálnej vlasti.

Po revolúcii využil elektrotechnické znalosti a zručnosti a stal sa vyhľadávaným priekupníkom s drahými zahraničnými autami, z ktorých ani jedno nemalo požehnanie na predaj od pôvodného majiteľa. Dokonca sa o ňom hovorilo, že by dokázal otvoriť aj ruskú jadrovú ponorku, keby chvíľu postala v tmavej uličke v podhradí.

Potom sa Krauzovi stratil vo víre života. Aj Richard sa zmenil z chlapca na muža a osud ho zavial do všemožných kútov našej malej, ale prekrásnej vlasti. Pár rokov po Nežnej revolúcii sa Malý Pavúk opäť vynoril z bahna veľkomesta, to už bolo v časoch návratu Miroslava, ďalšieho chalana z partie prezývaného Boss.

Ale to už išlo o život viacerým ľuďom v Našom Meste.

Teraz sedel v aute rozstrieľaný ako rešeto a prvé lúče brieždenia sa opreli do sviežej zelene policajných uniforiem. Aj Malému Pavúkovi niekto vylepšil odtiene. Krauz si spomenul na ubolenú zbitú postavičku sediacu na posteli s ružovými vytekajúcimi slinami v kútikoch úst a povzdychol si. Čo by asi bazmek dal za poriadnu bitku, namiesto toho. Koľko zelených by vytiahol zo saka a natŕčal trasúce sa ruky v ústrety blížiacej sa pohrome?

Krauz sa znechutene nahol k vodičovmu okienku. Tvár sa dala rozpoznať iba so značnou dávkou fantázie. Keď hlaveň samopalu ejakulovala malé pohyblivé mršky z kovu, bola takmer opretá o líce. Dalo sa to poznať podľa spálenej kože a toho, čo zostalo na mieste ľavej polovice tváre. Keď guľka opúšťa telo, ťahá za sebou tkanivo, čím je prostredie, ktorým projektil prechádza tvrdšie, tým sa viac deformuje a tým viac škody narobí v podobe otvorených veľkoplošných rán s povytŕhaným mäsom a kosťami. Pravá strana hlavy chýbala skoro celá. Bola rozptýlená po sedadle spolujazdca, na predných a zadných dverách, na pravej časti palubovky, na operadle a podlahe. Pavúk bol asi veľmi tvrdohlavý.

Druhá dávka išla do hrude a ľavého boku, zranenie bolo zakryté košeľou a sáčkom z lesklej látky. Všetko červené. Krauz sa prizrel bližšie. Staré maniere krpca neopúšťali, vždy fešák v lesklom kvádre preplnenom kadejakými bankovkami. Baby ho mali strašne rady, to večné sako, tie večné bankovky! Sedel v kresle nasiaknutom krvou,

nohavice mokré, zrejme nielen od krvi, ako to v takých situáciách chodí. Sedel vďaka bezpečnostnému pásu, ktorý si nestihol odopnúť, inak by ho vyťahovali spod sedadiel.

Celý interiér auta bol obsypaný rubínmi. Žiarivo červené kryštáliky odtieňa holubia krv sa ligotali v svetle začínajúceho rána a v lúčoch posledných funkčných bateriek, ktoré si zachovali po nočnej šichte zvyšky energie.

Krauz sa podvedome usmial a zahľadel sa na východ, kde sa rodiaci deň ohlasoval rovnakým odtieňom. Už si ani nevedel spomenúť, kedy prvýkrát zažil prerod roztriešteného okenného skla na drahokamy, ale od začiatku ho fascinoval.

Predné sklo v autách nesmie tvoriť ostré črepy, ktoré by pri nehode mohli zraniť pasažierov. Špeciálnym kalením a lepením skla sa dosiahla jeho nerozbitnosť, a ak boli tlaky extrémne a k rozbitiu predsa len došlo, netvorili sa črepy, ale drvina. Malé guľôčky a mnohosteny veľkosti hrachu schopné pokryť celé miesto nehody lesklými diamantmi. Bohužiaľ, účastníci nehody v tú chvíľu nestoja o romantiku a zaujímajú ich pragmatickejšie veci, ako napríklad poistka, odkiaľ sa ten blbec vynoril, z ktorej matere, koľko nafúka a podobne. Krauz však účastníkom nehody nebol a trochu poézie si mohol dovoliť. Pri smutnej a deprimujúcej práci mu to nikto nemohol zazlievať.

Ak sa malé kryštáliky skla zafarbia, rozohrajú neuveriteľné predstavenie svetla, lomu a farby. Najkvalitnejšou farbou na svete je krv. Je magická. Je priesvitná. Je krikľavá.

Je žiarivá.

Je fascinujúca.

A je jej veľa.

Pavúk mal farby neúrekom. Bol ako prevrhnutý obrovský kalamár s červeným atramentom. Všadeprítomné úlomky pofŕkané krvou a premenené na drahokamy by mu iste urobili radosť, bol ako straka, miloval lesklé veci. Namiesto toho rezignovane sedel a bez záujmu civel na tú krásu okom, čo mu ešte ostalo v hlave. Počúval sprosté reči o tom, že božie mlyny melú pomaly, ale spravodlivo, že každému, čo si zaslúži, že kto chce kam, pomôžme mu tam a množstvo ďalších otrepaných ľudových múdrostí a policajných

postrehov zo života, na ktoré sa im mohol vyprdnúť, keby mu v hrubom čreve ostal nejaký tlak. Určite by nejaký chcel a nielen v čreve. Lenže opravný termín z predmetu Život sa nikde nedáva. A nepoučiteľní, premúdrení a ješitní blbci na to väčšinou prídu, až keď im zubatá roztrhá index. Žiadne opraváky!

Prišiel balistik. Stál v úctivej vzdialenosti od hroznej spúšte a neveriacky krútil hlavou. Nevolali ho ku každej mŕtvole, ktorá akýmsi nedopatrením zabudla zanechať rozlúčkový list, preto bolo pre neho takéto divadlo in nátura hlbokým zážitkom. Plecia sa mu prudko dvíhali a klesali a Krauz dobre vedel, čo sa mu odohráva v žalúdku a v hlave. Nechal mu potrebný oddychový čas a potom začal.

„Čo to podľa teba bolo?“

„Nábojnice sú klasické, kalibru sedem šesťdesiatdva milimetrov. Samopal, asi kalašnikov, možno naša päťdesiatosmička. Tipujem jeden plný zásobník. Zatiaľ!“

„Ale ten predsa nerobí taký bordel!“

„Ale áno, pozri sa na toto.“ Kriminalistický expert už vhupol do problému rovnými ohami. Zalovil v útrobách audiny a všetkým ukázal úlovok. Bol to kúsok šedého plochého kovu rozvetvený ako malá chobotnička.

„Neplášťované strelivo, silne sa deformuje a trhá, robí malé ranky pri vstrele a strašné rany pri výstrele.“

„To sa vyrába aj do samopalov? Myslel som, že to sú puškové a pištoľové špeciality.“

„Pipulu, toto strelivo sa dá kúpiť, alebo vyrobiť. Dnes sa dá zohnať všetko. Teraz mám pod mikroskopom večičku, by ste zízali! Jedna špeciálna strela z pištole a odtrhne ti hlavu ako nič. Jedenásť milimetrov. Hrozné svinstvo. Deväťdesiatpäťpercentná účinnosť. Nemáš šancu ani pri zásahu do riti. Prelomí ťa v páse!“

Títo experti! Ako milo, zaujímavo a ľudsky dokážu priblížiť laikovi podstatu svojej práce. Príma chlapci!

Spoza rohu vyšlo auto, krokom, veľmi rozvážne sa blížilo k skupinke policajtov. Posádka si išla krky vykrútiť ako sledovali každý detail príjazdovej cesty, chodník a zvedavcov na ňom, zaparkované autá a naštvaných policajtov. Bol to bordový Renault,

služobné auto kriminálky, o ktorom, aj keď nebolo pomaľované a nemalo maják, každý dobre vedel, že je policajné. Vystúpil z neho Fischer, pozastrkoval si košeľu do nohavíc a nenáhlivo podišiel ku skupinke v strede kruhu. Podliezol pásku, pričom mu košeľa vzadu opäť vyliezla spod frajerskej bundičky.

„Ako sme na tom?“ spýtal sa Chosé.

„Dobre, mŕtvolu už máme, doteraz sme hľadali teba!“ odvrkol Krauz.

„Vtipné. Chlapci, tá letuška je mašina, od polnoci do štvrtej som nacvičoval pristátia na vlhkej ploche a od pol piatej otravujete vy. Šéfe, budem potrebovať nejaké kalorické príplatky, kto to má vydržať takéto zaberačky na kondičku?!“

„Staraj sa o hentoho vlhkého, ty spermostroj! Na večeru si to dá vysmážaný syr, k tomu kus hermelínu, zaleje to litrom mlieka, žľazy vyprodukujú, čo majú, a chúďatko letuška si to odskáče! A ja aby som tu pakáril úplne sám!“ privítal ho Krauz a podal mu ruku.

„Nič si neodskákala, sama chcela, okrem toho, žiadne násilie, žiadne nútenie, robili sme to postojačky odzadu, nikto ju nedržal, mohla odísť, kedy chcela!“

Všetko bolo, ako má byť! Krauz s Fischerom už zasa rozohrali hru na prekáranie a ostatní sa iba uškŕňali a podchvíľou prispievali troškou do mlyna a podrypli niektorého z kolegov. Čas bežal a všetci svorne čakali na príchod súdneho lekára, aby konečne niekto kompetentný zistil, čo sa tomu chudákovi v aute stalo.

Dorazilo ďalšie služobné auto a s ostrým škripotom zabrzdilo pri páske, pričom ešte stihlo drcnúť do obrubníka a odraziť sa späť. Zo zadných dverí sa vyteperil doktor Lengyel.

„Fitipaldi, potom sa sťažujú, že majú rozbité autá,“ okomentovali výkon mladého seržanta za volantom starší kolegovia.

Doktor bez neodmysliteľnej lekárskej tašky vyzeral ako náhodný okoloidúci. Slušne si nadvihol klobúk a hneď na prvý pokus zapadol do partie.

Postupne si popodávali ruky.

„Dobré ráno, páni, potrebuje niekto doktora?“

„Henten v aute, pohnite, doktor.“

„Asi niečo so srdcom.“

„Je celý okyckaný, možno žalúdočné vredy.“

„Ani teplota sa nám nepáči! Dobre, že ste prišli tak rýchlo, pán doktor.“

Príval dobrých rád a postrehov nemal konca-kraja.

„RZP-čka tu už bola?“ spýtal sa doktor a ignoroval večne uchechtaných detektívov.

„Hneď po nás, pár minút. Vyplnili papiere a skonštatovali, že je to asi robota pre vás,“ referoval službukonajúci poddôstojník oddelenia, do rajónu ktorého prípad spadal a ktorý bol na mieste prvý. Pri podobných nepríjemnostiach sa na miesto vraždy okrem polície privolávala aj rýchla zdravotnícka pomoc pre prípad, že by ešte niekto žil. Od policajta nemohol nikto očakávať, že dokáže fundovane posúdiť, či nehybné telo na zemi ešte žije, alebo už je na druhom brehu rieky Styx. Hoci v niektorých prípadoch by s konštatovaním smrti až toľko roboty nebolo, ale predsa, doktor je doktor, neštudoval toľké roky na to, aby mu nejaký amatér fušoval do remesla. Jeho verdikt je podložený diplomom, a to je viac než nejaká dôstojnícka škola, o tom nemôže byť ani reči!

„Rukavice máme?“ doktor Lengyel začínal ordinovať.

Kriminalistický technik zalovil v obrovskom čiernom kufri a podal doktorovi pár chirurgických rukavíc vo vákuovom obale. Asi aby nenakazil Malého Pavúka. Keď brali súdneho lekára z domu, málokedy mal so sebou potrebné vybavenie a spoliehal sa na technikov magický kufrík. Tomu doplňovanie obsahu vyplývalo z popisu práce a nemohol si dovoliť takú blamáž, aby nemal povedzme náhradné rukavice, dva-tri záložné filmy do fotoaparátu, meradlo, čísla a ostatné základné vybavenie.

Všetci poodhadzovali špaky do kanála v bezpečnej vzdialenosti od hraničnej pásky, aby nenarobili falošné stopy. Nasledovali doktora k rozstrieľanému autu. Na mieste činu bol zákaz fajčiť a svojvoľne manipulovať s čímkoľvek, čo mohlo mať vzťah k vražde, kým to nedovolil vyšetrovateľ. Tieto základné zásady poznal každý a každý ich musel rešpektovať. Nebolo väčšej hanby pre ostrieľaného harcovníka, než upozornenia kolegov, aby tam nešliapal, to nechytal, s tým nehýbal a podobne. Bolo by to vrcholne neprofesionálne správanie a každý si na to dával dobrý pozor.

Doktor sa predklonil do priestoru vodiča a začal ohmatávať a prehľadávať bezvládne telo. Ostatní vytvorili okolo neho polkruh a trpezlivo čakali, kým neskončil a nevyliezol z auta.

„Je mŕtvy!“

Všetkým sa uľavilo.

Netrčali tu zbytočne.

„Perfektný postreh! Profík! Náš človek!“ zaznievalo dookola a detektívi sa išli ušťať od rehotu.

„Vyzerá to na cudzie zavinenie, páni!“ doktor Lengyel odverklíkoval vetu, ktorá musela oficiálne odznieť, aby vyšetrovatelia mohli konštatovať násilný trestný čin zavinený cudzou osobou. V normálnej reči to znamenalo vraždu. Na záver doktor dodal ďalšiu otrepanú vetu, ktorá na krvou presýtenom mieste činu odznela už tisíckrát.

„Ďalšie nám ukáže až pitva, dovtedy nevieme nič určité! Odporúčam vykonať súdnu pitvu, páni.“

„Ste macher, doktor! Ešte vypitvať vrecká!“ Krauz si mohol dovoliť aj toto.

Lengyel sa znova ponoril do útrob auta a systematicky začal prehľadávať Pavúkovo sako a nohavice. Vybral veľkú čiernu peňaženku, vhodnú pre ktoréhokoľvek čašníka, hrebeň, zväzok kľúčov, bielu obálku, revolver Smith & Wesson 38 Special a mobil. Veci ukladal na kapotu auta, kde ich technik fotografoval a balil do igelitových vrecúšok. Veľkú čiernu peňaženku otvorili a hrubú kopu bankoviek technik s vyšetrovateľom prepočítali.

„Stoštyridsaťosem tisíc,“ hlesol technik neveriaco.

„A ešte doláre a eurá a… no, zapečatíme to do obálky a prepočítame v pokoji u nás!“ rozhodol vyšetrovateľ a pokračoval v rabovaní.

„Mobil nie, ten berieme my,“ zastavil jeho rutinné pohyby Fischer.

Vyšetrovateľ si do pravého dolného rohu notesa, ktorý bežne používal na poznámky z obhliadky miesta činu, poznačil „mobil – krim. Fischer“.

Magická vec, taký mobil, pre človeka, ktorý vie, čo hľadať, je to studnica nevyčerpateľných informácií. Našťastie pre policajtov,

vagabundmi a verejnosťou vec hlboko podceňovaná. Krauz sa veľmi často stretal u známych s názormi, že tento môj, ten sa nedá vystopovať, ani odpočúvať, ani zachytiť, predavač ma ubezpečil, že tento môj je špica… hovadina! Žiadny prevádzkovateľ mobilnej siete vám nepovie pravdu, inak by to mohli všetky tajné služby sveta zabaliť! A Krauz tiež nikomu nehovoril pravdu. Ako sa hovorí, sral by si do vlastného hniezda.

„Takže, ako to vyzerá?“ spýtal sa Mayor doktora.

„Smrť nastala… no vlastne v tomto prípade to budeme vedieť úplne presne, niekto to určite počul, však? Odhadom tak dve hodinky dozadu. Bezprostrednou príčinou smrti sú mnohopočetné strelné poranenia životne dôležitých orgánov a mozgu. To vidím už teraz, zrejme aj srdca, pľúca určite. Presnejšie to budeme vedieť po pitve. Smrť nastala okamžite. Srdce asi ešte chvíľu pracovalo, je tu masívne krvácanie von, ale aj tak by skolaboval na vykrvácame. Ako som povedal, odporúčam vykonať súdnu pitvu, pán vyšetrovateľ. Chcete to, predpokladám, robiť ešte dnes, teda hneď ráno, však?“

„Určite, uznesenie vám doručí kolega. Na ktorú hodinu sa dohodneme?“

„Neviem, ako to vyzerá hore, ale predbežne na deväť nula nula, ak by sa niečo zmenilo, zavoláme si, ale skôr určite nie, pravdepodobne neskôr.“

Mayor nechal doktora s vyšetrovateľom, nech sa dohodnú, a dal pokyn svojim ľuďom, aby ho nasledovali. Podliezli pásku a prešli kúsok z dosahu všadeprítomných zvedavcov.

„Takže, páni, počúvam!“ začal šéf pracovný deň uprostred ulice.

Fischer sa zahľadel na Krauza a hľadal náznak v mimike, ktorý by ho usmernil. Netušil, či sa má angažovať, či to berú, alebo nie. Dobre vedel, že jeho parťák sa s Pavúkom dobre poznal, a tiež dobre vedel, v čom Malý Pavúk išiel a čo za posledné roky povystrájal, alebo si aspoň myslel, že to vedel. Výsledok Pavúkovho snaženia si mohli teraz obzrieť na vlastné oči. Záležalo na Krauzovi, či sa rozhýbe, alebo to nechajú tak. Jedno telo, jedna duša.

Stretli sa im pohľady a Krauz vedel, že je to na ňom.

„Dobre,“ prešiel si otvorenou dlaňou po strnisku, najprv z jednej strany, potom z druhej a ešte raz pozrel na Fischera.

„Dobre teda, skúsime to. Je to poprava v podsvetí, čo si budeme nahovárať. Ak nám ONI sami nepovedia, o čo ide, nikdy sa to nedozvieme. Sprosté reči si môžeme zajtra prečítať aj v novinách, to nám prd pomôže. Ja s Chosém zájdeme k nemu domov, uvidíme, čo nám povie mamka, a poobede vyprovokujeme stretnutie v podsvetí. Krytie nepotrebujem, pôjde so mnou iba Chosé, dám ti vedieť, šéfe, kde sa to uskutoční. Vy sa zatiaľ postarajte o svedkov z okolia, nech ich okresní pobehajú a spíšu zoznam. Zistite, či ho niekde v noci nekontrolovali naši, a vypitvajte mu mobil. Zistite, čo tu robil v tomto čase, odkiaľ išiel a ktoré autá boli na okolí kontrolované nočnými hliadkami. Stretneme sa na obed u nás hore.“

„Počuli ste!“ Mayor dodal Krauzovmu monológu veliteľskej vážnosti. Zbytočne. Nikto si nedovolil o Krauzových slovách pochybovať a kmitali by, aj keby tu Mayor nebol. V týchto veciach mal Krauz hlavné slovo, hneď po šéfovi! Šiesti detektívi z oddelenia vrážd si pozapisovali úlohy a rozišli sa po robote.

Spoza zákruty sa vyrútila biela dodávka s modrým nápisom označujúcim feudálnu šľachticmi, auto čerstvo založenej súkromnej televízie s nezvyčajne vysokou sledovanosťou. Prirazila k obrubníku a vypľula dlhonohú reportérku s mikrofónom sledovanú dvoma frajermi s kamerou a ešte čímsi okolo krku, čo bolo určite neodmysliteľne nutné pre blaho národa a stopercentne objektívnu informovanosť.

Šupy sa zlietali.

„Musí byť tá páska tak ďaleko, aj my máme právo na…“ ešte ani poriadne nevystúpila z auta a už vedela, kam by tí zasrani policajti mali presunúť ich zasrané pásky ponaťahované krížom-krážom cez celú ulicu ako pavučiny, len aby mohli slušným ľuďom prekážať v práci.

„Kriste, kto týchto informuje, ktorý bonzák od nás si takto privyrába, to by som rád vedel!“ zahromžil Mayor.

Zbadala skupinku známych tvárí stojacich opodiaľ na chodníku a v očiach jej zažiarila iskierka nádeje. Zamierila k nim a cestou si chystala mikrofón.

„Kto mi čo k tomu povie, páni?“

„Choď do riti!“ povedal jej pán Fischer.

Mykol Krauza za rukáv a spolu odkráčali do bezpečia bordového Renaulta, odrazili od chodníka a švihali preč.

„Ešte ťa to žerie?“ spýtal sa Krauz po chvíli jazdy.

Fischer sa len zazubil.

„Nech sa pojebe sama… krava sprostá!“

Pred rokom, keď dlhé nohy dotyčnej upútali nielen Fischera, ale aj vedúceho spravodajstva v novej televízii, dostala možnosť sebarealizácie, u šéfinka pod stolom aj na obrazovke. V tom čase ju Fischer párkrát pozval na večeru a investoval do jej maškrtného jazýčka nemalý kapitál. Chcela vidieť niečo zaujímavé z nejakého echt brutálneho prípadu, ktorý by sa, aj keď zostrihaný, vynímal v jej podaní na obrazovkách a ľudia by ochkali a híkali nad jej investigatívnosťou, či ako sa tomu hovorí! Ukázal jej teda fotky, neškodné, bez relevantných detailov, ukázal jej pištoľ, lebo aj tá ju fascinovala, ukázal jej všeličo možné, ale keď jej chcel ukázať to podstatné, zaspätkovala, mrcha. A aby všetkému nasadila korunu, ešte sa aj na jednom novinárskom sedení s funkcionármi Policajného riaditeľstva pochválila, že ju balil, ale nedala mu. Pridala k tomu aj kus fantázie, či už z nevedomosti alebo naschvál, a Chosé vyznel ako idiot.

Narobila vtedy Fischerovi veľkú hanbu a behavé nohy, kým všetkým funkcionárom povysvetľoval, ako to so získavaním informácií chodí, že niektoré informátorky sa nedajú len tak ľahko naviazať, že je to niekedy o hubu. Blablabla, každý dobre vedel, ako to v živote chodí aj bez blbých rečí, ale pobaviť sa na cudzí účet, to je predsa len pasijka. V konečnom dôsledku, Fischer bol rozvedený a ona slobodná, takže každého do toho veľké guľové, čo medzi nimi bolo a čo nie. Treba zabudnúť a hodiť to za hlavu. Nikdy jej to nezabudol a za hlavu jej hodí jedine granát, len nech počká, koza jedna sprostá!

UTOROK

Najstrašnejšou časťou dňa je nepochybne ráno. Ak nie je, samozrejme, sobotné, poprípade nedeľné, vtedy sa to ešte dá vydržať. V utorok je to iné. Bolestivé, nervózne, ospalé, popletené a zmätené. Ale nie je to až také tragické ako ráno pondelkové! To sa nedá ani slušne opísať, čo sa ten hektický deň deje na polícii a v celom národnom hospodárstve!

Utorok je od zosobotnievania sa ešte ďaleko a šéf zanovito trvá na tom, že niečo treba robiť a je úplne zbytočné sa s ním hádať, vyhrážať sa mu odbormi a socializmom s ľudskou tvárou, alebo čo to tu s ľudskou tvárou vlastne budujeme?!

„Seriem na to, chlapci!“ vpadol do kancelárie starší detektív Ivan Mikovič. Vaňa, ako mu hovorili, bol zavalitý, stodvadsaťkilový chlapisko s hlasom o dvadsať decibelov silnejším ako lodná siréna.

„Aj tebe dobré, Vaňa!“ odzdravil ho detektív Burger, ktorého dĺžka spánku bola primeraná veku, a tak prichádzal na pracovisko ako prvý. Vyvetral, postavil na kávu, rozložil noviny po stole a najbližšiu hodinu trpezlivo čakal, kým prídu do roboty chalani. Keď sa začali trúsiť prvé lastovičky s kyslými ksichtami a vrčivou náladou, už mal v sebe šálku kávy, desať cigariet, ranné noviny a s úsmevom na perách vítal prichádzajúcich.

„Predstavte si,“ pokračoval Vaňa, „bol som včera u lekárky na preventívnej prehliadke. Neviem, inak, čo otravuje, som zdravý ako reklama na Geriavit pharmatol a aj sa tak občas cítim, ale o to by nešlo! Ide o to, že ma na odbery poslali do našej nemocnice. V prijímacej miestnosti mi sestrička povedala, že na prvom poschodí mám dať moč, potom pôjdem na druhé, tam dám stolicu, odtiaľ na tretie, tam dám vzorku semena. To ma dožralo! Hovorím jej, srdénko zlaté, nikam behať nebudem, tu vám dám slipy, mám ich od včera, tam nájdete z každého trošku a je to vybavené! Dobre som jej povedal, néé!?“

S burácavým rehotom si zavesil ľahučkú letnú bundu na vešiak a sadol si za stôl, z ktorého spadli dva vrchné listy. Začal ich loviť s námahou havajského lovca perál, čo sa so zadržaným dychom ponára

do morských hlbín. Všetko mu ešte sťažoval doznievajúci rehot, ktorý nie a nie opustiť mohutného dobráka od kosti.

„No konečne niekto normálny," pochvaľoval si Mikovičov výkon starý Burger.

„Hanzel sa ksichtí, akoby ho jedna mater mala."

„Choďte do riti!" usmernil ich Hanzel nezdvihnúc oči od rannej tlače.

„…Kuky si sedí na vajciach so sústredeným výrazom ako vždy, že čo z toho asi bude…?"

„Dajte pokoj, ešte je len ráno a už vám všetkým zavadzajú moje vajcia!" naoko sa rozčúlil mladší detektív s prekrásnym írečitým menom Paľko Kukučka, ktorému nikto nepovedal inak ako Kuky. Dokonca aj policajti z iných útvarov mu tak hovorili, pretože mnohí vlastne ani jeho meno nepoznali, ale prezývku poznal každý, to nebola prezývka, to bola vyhrážka!

Kuky patril s nedovŕšenou tridsiatkou na vraždách k strednej generácii. Mal veľké šťastie, že nastúpil na oddelenie práve v čase, keď robili prípad nočného likvidátora osamelých babičiek. Vlastne len vďaka jeho dravosti a vytrvalosti a schopnosti čakať do omrzenia sa im nakoniec tú sviňu podarilo dostať za mreže. Stihol zabiť osem starých nevinných obetí a Kukymu jeho dolapenie dopomohlo k sláve a k rešpektu v partii vrahov. Sedel s kolegom v aute tridsaťšesť hodín a čakal na korisť ako vydurený doberman na susedovu sliepku. Len párkrát si odbehol uľaviť a párkrát zjedol obsah mikroténového vrecúška, čo mu kolegovia priniesli z neďalekých potravín. Vedľa neho sa vystriedali traja chalani z oddelenia, ale on odmietol odísť, vydržal a počkal si na tú sviňu až dokonca. Tridsaťšesť hodín bez spánku! Kuky sa predviedol ako výborný detektív s predvídavosťou a chladnou analytickou mysľou, a keď im na prvej oslave, ktorá sa zhodou okolností nemohla konať v bezpečí Jumbovho lokálu, ukázal, ako zatočiť s troma o hlavu vyššími hajzlíkmi, bol ich!

Hajzlíci ani netušili, že rýpu do krpca, čo od detstva trénoval džudo, a má doma celú stenu ovešanú medailami a diplomami od juniorky až po reprezentáciu a že chlapa o päťdesiat kilogramov ťažšieho dokáže vyhodiť do vzduchu a uložiť, kam si vyberie.

Možno aj preto mu nikto nehovoril Krpec, ale radšej Kuky, hoci bol najnižší z oddelenia, vlastne z celého riaditeľstva, vlastne z celého… no teda nechajme to radšej tak! Kuky bol síce menšieho vzrastu, najmenšieho vzrastu, zato zmysel pre humor mal presne ako Krauz s Fischerom a patril k ich najvernejším a aj najčastejším slovným partnerom a nahrávačom.

„…no jednoducho banda ospalých polišov, čo ti budem hovoriť!“ dokončil svoju pochvalu na adresu Mikovičovho antré Burger a neprestával sa usmievať. Ako vždy, keď prišiel Vaňa, bolo veselo a deň mohol začať.

„Ale fakt som bol na preventívke,“ dodal už vážne Vaňa a začal si vykladať z kufríka noviny a desiatu, ako vždy zabalenú v bielej servítke a igelitovom vrecku, ktorú ako vždy zožerie hneď na raňajky, aby sa, nedajbože, nepokazila.

„Zas ma serú s tým cukrom, tlak sa im nepáči, cholesterol a tuky sú vysoké a môžete trikrát hádať, čo mi všetko doktori zakázali!“ „Chodiť do roboty?“ „Trtkať!“

„Umývať si zuby, nie?“

Kolegovia skúšali pekne postupne odpovedať na jeho zákernú, skutočne odbornú otázku, ale pretože nemali z medicíny ani jeden jediný semester, pohoreli a Vaňa každú odpoveď ocenil iba rezignovaným pokrútením hlavy. „Prdlajs, ste banda diletantov! Ešte šťastie, že chodím iba k odborníkom! Tak teda, zakázali mi fajčiť, piť, rozčuľovať sa, rezne, krémeše, slaninu a vajcia… no stručne povedané, všetko, teľce!“ víťazoslávne ich dorazil a rozbalil si voňavú desiatu. Plátok tlačenky hrubý ako grónsky ľadovec, dva krajce chleba, tri vajcia na tvrdo, kúsoček anglickej slaniny veľkosti psej búdy a maličký okružtek údeného syra, asi o dva štvorcové kilometre menší než ľadovec.

„Že vraj skončím na inzulíne, alebo aj horšie,“ šibalsky zažmurkal na kolegov a pustil sa do ľahučkých raňajok.

Často končili jeho kolegovia aj horšie. A neboli to nepriateľské guľky, ani yperit, ani kobercové bombardovanie, čo ich kosili. Všetky tieto vymoženosti svetových vojen už boli dávno za nami a policajti napriek tomu zomierali v štyridsiatke, v päťdesiatke, teda v relatívne mladom veku. Zomierali na infarkty, zažívacie, srdcovo-

cievne a iné ťažkosti, ktoré sa síce dali nájsť aj na zvyšku populácie, ale nie v takej koncentrácii. Preto niekto vymyslel preventívne lekárske prehliadky, ktoré mali tieto neduhy včas odhaliť a začať radikálny boj za zdravie každého jednotlivca. To by však na ne museli páni policajti chodiť a rešpektovať rady lekárov, nie sa nechať tristokrát naháňať, že „pán veľkomožný, keby sa ráčilo tri kvapky krvi a vyšťať sa do pohárika, nech vieme, na čo zgegnete“! A keď aj prišli nejaké výsledky, bolo treba prestať slopať, fajčiť ako lokomotíva, nervovať sa, ponocovať a podobné záležitosti!

Lenže, čítajte koňovi básne, oserie vám knihu!

A tak sa milý a dobrosrdečný starší detektív Ivan Mikovič, zvaný Vaňa, napchával diétnou a racionálnou desiatou už na raňajky a kašlal na cholesterol a cukor v krvi. Doberal si kolegov a čakal na ranný nástup u šéfa, kde sa dozvie, čo sa udialo uplynulú noc v Našom Meste, nahlási mu dnešnú robotu, ktorú ako vždy začne v policajnom bufete a ktorá by ho mala priviesť na stopu vagabunda, čo na diskotéke dopichal šestnásťročné dievča a nedal mu najmenšiu šancu dožiť sa sedemnástky.

Krauz s Fischerom prišli skoro súčasne, hoci chodili z rôznych kútov Nášho Mesta. Aj keď u Fischera človek nikdy nevedel, z ktorého kúta práve vyliezol, zvlášť, ak vyzeral ako dnes ráno. Oči podliate, nevyspaté, pohyby malátne ako juhoamerický leňoch po dvojdňovom hexenšúse. Burger sa na neho pátravo zahľadel a na tvári sa mu objavil ustarostený otcovský výraz. Napomenul ho tentoraz bez irónie, a pretože bol najstarší z detektívov, mohol si dovoliť aj karhavý tón.

„Chosé, Chosé, nič proti inseminácii, ale kedy ťa už tie býčie móresy opustia? Keď ťa budeme chcieť pochovať, budeme musieť zohnať nejakú, aby ťa vyfajčila, inak ani nezavrieme truhlu, alebo ako?“

„To je tak strašne vidieť?“ opáčil Chosé a pohladil si fičúrske fúziky.

„Na tebe áno! Aj ja som si včera šmekol, a kto by to dnes do mňa povedal?“

„No to máš teda, Edo, recht, do teba už nikto!“ zasmečoval Vaňa, ale starý Burger ho nebral vážne a pokračoval.

„Ktorá to zas padla?“

„Tá novinárka zo ženského magazínu…“ akože neochotne odpovedal Fischer a po očku kontroloval, či to počuli všetci a či patrične závidia, alebo im treba ešte nejako nenápadne pripomenúť, že práve tejto noci pokefoval najkrajšiu riťku v Slnečnej sústave. Pritom sa natiahol na stoličke a zaškľabil sa na Krauza.

„To kvôli nej si sa včera vypýtal skôr z porady?“ oplatil mu Krauz úškľabok.

„Skôr?! Bolo deväť! Dal som jej slovo a slovo dôstojníka platí, musel som prísť na schôdzku včas! Okrem toho, bola pracovná!“

„No poserme sa, aký čestný muž nám tu z neho vyrástol, že vraj slovo dôstojníka! Aspoň si jej slušne poďakoval, ty džentlmen, po tej, ako si to nazval, pracovnej schôdzke?!“ nedal sa Krauz.

„Bez starostí! Ďakovala ona. Okrem toho, pozvala ma v lete na Jadran, majú tam nejakú chatu, či čo?!“

„To máš fajn, mohol si skončiť aj na malte, to by ťa ale boleli ruky, a nie vták, čo už chytá zubný kameň od večného kolovania z úst do úst,“ bodoval Krauz.

„Banda závistlivcov! Kašlem na vás, druhýkrát vám poviem viete čo…!“

„No nič, ibaže čím ďalej tým častejšie sa do roboty chodíš zotaviť, a nie zamakať! Dvadsať si už mal, chlapče, nezabúdaj!“ uzemnil ho Burger.

„No, vám ešte stačím, padavky, hovorí z vás slepá závisť, tie vaše už s vami nechcú nič mať, ruky máte vyťahané po kolená, ktohovie od čoho, a kto umí, toho roznesiete v hubách, baby klebetné! A to som vás chcel večer zobrať so sebou trochu si užiť do nočného mesta, aby ste nepovedali. Kašlem na vás, za dobrotu na žobrotu, druhý raz sa na vás vyseriem!“

Bol by frflal do aleluja, ale nadišiel čas ranného nástupu do zamestnania, a to znamenalo, že sa aspoň na chvíľu prestanú doberať a budú hovoriť vážne.

Dohodli sa, že Krauz s Fischerom zájdu do bytu Hermíny Baumgartnerovej a skúsia ešte vytiahnuť zo susedov, čo sa bude dať, a poobzerajú sa po okolí, či nenájdu nejakého náhodného svedka. Burger s Hanzelom vypočujú pani Pollákovú, dcéru nebohej, ktorá sa

už ako-tak spamätala z nedeľňajšieho šoku a o ôsmej mala prísť na oddelenie na výsluch. Mladý Kiss, ktorý ešte neráčil prísť, bude sedieť pri nich a učiť sa, ako sa narába s ľuďmi.

Rozliezli sa po robote ako mravce, ktoré presne vedia kam položiť stebielko trávy, aby z toho bolo mravenisko. Kým Krauz s Fischerom odišli z oddelenia, zatelefonovali expertovi z laboratórií, ktorý sa včera celý deň mordoval so zámkou na dverách babky Baumgartnerovej. „Chlapci, bola to fuška, ale prišli sme na to!“ Okrem náročných fušiek kriminalistickí experti nič iné nerobili, to bolo všetkým nad slnko jasnejšie!

„Tá svinská zámka sa zasekla! Predstavte si to, zasekla sa, preto ste nemohli otvoriť dvere z vonkajšej strany!“

„My sme ich ani neotvárali, kámo. Do bytu sa nemohla dostať rodina tej babky, čo jej prišli gratulovať, nie my.“ „No, to je jedno, podstatné je, že sa zasekla.“ „Dobre, a ako to funguje, ako sa to stane, že sa niečo také dokonalé zasekne?“

„No, to je ten omyl, chlapci! Nič dokonalé na týchto starých zámkach nie je. Je to obyčajná vložka bez bezpečnostného kovania, stará a opotrebovaná, ako zákon káže. Celý mechanizmus nebol roky olejovaný a ošetrovaný, nikto ho nečistil. Toho sajrajtu, keby ste videli, čudujem sa, že ju babka vôbec dokázala zamknúť. Muselo jej to ísť strašne ťažko! Ten, kto odchádzal posledný, zamkol zhodným kľúčom. Nenašli sme stopy po prieniku cudzieho telesa, žiadny šperhák, planžeta, žiadna kasárina, ak mi rozumiete?! Zhodný kľúč! Zamkol, a keď chcel odísť, musel sa mu zaseknúť kľúč, lebo na vnútorný mechanizmus pôsobili bočné tlaky, síce nie silné, ale stačili na zablokovanie stavacích kolíčkov. Pomyksľoval kľúčom, a ten povolil, vytiahol ho a zmizol. Rozprávali sme aj s údržbárom, čo dvere otváral, popísal nám všetko, čo so zámkou robil, všetky ním vytvorené stopy sme identifikovali a vylúčili, je to z našej strany čistá a perfektná robota, ale hovorím vám, bola to fuška, chlapci, makali sme na tom traja celý deň!“

Krauz si robil poznámky so slúchadlom medzi uchom a plecom a sledoval kolegov, ako vyvracajú oči stípkom, aby vyjadrili spoluúčasť na utrpení, ktoré traja odborníci z techniky včera celý deň zažívali pri lynčovaní jednej nevinnej zámky. Slúchadlo ho

neposlúchalo a zavadzalo mu pri písaní, pritom si neuvedomil, že má prepnuté na hlasný odposluch a že ho môže pokojne odložiť a pohodlne písať. Bol utorok ráno, niektoré obvody v šedej kôre sa ešte nezohriali na prevádzkovú teplotu.

„Takže, ak tomu správne rozumiem, tá sviňa šlohla babke kľúče, zvonka za sebou zamkla, teda zamkol, pritom sa mu podarilo pokaziť zámku tak, že sa zasekla, a nikto sa už nemohol k babke dostať, je to tak?“

„Čo ja viem, či jej niekto šlohol kľúče? Ja som tam nebol!“

„Dobre, dobre, tú krádež kľúčov si odmyslí, tú objasníme my, to ostatné sedí?“

„To ostatné sedí, tak nejako to mohlo byť!“

„Príma, chlapci, hoďte to na papier a pošlite čo najskôr, zatiaľ vďaka!“

„Bude to fuška, spísať to, ale nejako to už zvládneme, tak zatiaľ!“

Krauz s Fischerom stáli v strede obývačky a bez slova sa obzerali.

Nasávali atmosféru.

Pre nezainteresovaného človeka činnosť absolútne nepochopiteľná a morbídna, ale pre detektívov z vrážd, ktorí budú najbližšie dni tráviť s pani Baumgartnerovou, to bolo úplne normálne a bežné. Stáli v obývačke, kde pred dvomi dňami ležala mŕtvola, sledovali tiene v prítmí a sústredene počúvali ticho. Teda, snažili sa objaviť jemné nuansy, ktoré si mohli predtým nevšimnúť. Snažili sa vcítiť do posledných chvíľ nebohej a z polohy nábytku a atmosféry v byte zrekonštruovať, čo sa dialo v malom súkromnom múzeu minulý piatok v noci. Snažili sa postrehnúť nepostrehnuteľné, vypátrať nevypátrateľné, nájsť neviditeľné, jednoducho zistiť čokoľvek, čo by ich nasmerovalo niekam, hocikam, len jednoducho o krok dopredu.

Stáli v byte a nasávali atmosféru.

Krv na koberci začala hniť, zmenila farbu a teraz bola tmavo hnedá, miestami čierna a silne zapáchala.

„Pripomeň vyšetrovateľovi, aby dal rodine kľúče, nech tu poupratujú, inak sa susedia o pár dní zbláznia od smradu,“ nadhodil Krauz.

Nábytok sa trblietal kovovým odleskom všade tam, kde ho technik poprášil strieborným práškom zvaným argentorát, ktorým sa zisťujú odtlačky prstov na pevnom podklade. Francúzske stoličky, turecké taburetky a egyptské črepníky s gréckymi amforami boli poodkladané bokom k stene, aby nezavadzali armáde policajtov, z ktorých minimálne polovica mala skutočne na mieste činu čo robiť. Perzský koberec, o pravosti ktorého si nikto nedovolil pochybovať, špatili okrem obrovských hnijúcich fľakov aj gumené rukavice, igelitové vrecúška, priesvitné fólie a ostatné pozostatky policajného nájazdu. Kriedou namaľovaná silueta tu nebola, tento výmysel filmových režisérov videl Krauz v skutočnosti jediný raz v živote, aj to pri nejakej dopravnej nehode. Bol nakreslený úlomkom náhodne nájdenej tehly, teda červenou, a nie bielou ako v kine.

„Vytiahnem rolety a otvorím okno?“

„Urob čokoľvek, Richard, len nech tu nie je tak husto!“

Krauz vytiahol staré, klasické rolety a s kovovým rachotom sa do miestnosti vovalilo svetlo, okamžite zmenilo ponuré múzeum na obývačku a prinútilo Fischera prižmúriť oči. Vetrík vpustený veľkým dvojkrídlovým oknom sa zmocnil jedného z igelitových vrecúšok a zahnal ho pod posteľ. Fischer s úžasom sledoval prerod babičkinej obývačky a pri pohľade na vrecko ho osvietila myšlienka. Kľakol si k posteli a s jednou rukou na perinách sledoval dráhu igelitového vrecka.

„Ále, no tak, Chosé! Veď tu boli v nedeľu naši celý deň!“

„Uhm,“ priznal naivnosť svojho počínania Fischer, „ale za pokus to stálo, čo keby.“

„Neblbnime, radšej uvažujme!“

Odhrnuli periny k stene a sadli si na peľasť postele, rameno vedľa ramena, ako dvaja neposední školáčikovia po škole.

„Je piatok, babka dopozerala film a vykopla susedu, je asi desať v noci, čo urobíš?“

Fischer sa zazubil.

„Ja v tom čase… no ale vzhľadom na jej vek, uznávam, to asi nemohla!“

Krauz to neregistroval. Oči mu pohasli a prestali do mozgu dodávať signály o svete. Na bielom plátne pred ním sa začal odvíjať

film, farebný film, ako už toľkokrát predtým. Hlavnú postavu hrala stará zhrbená žena v nočnej košeli, sedela pri televízore, popíjala minerálku z veľkého pohára na vodu a zajedala celozrný chlebík, ktorý pripomínal polystyrén.

„Chyba!“ povedal Krauz a Fischer sa k nemu nechápavo obrátil, aby mu povedal niečo o trávení voľného času v piatok večer. Postrehol premenu a rozhodol sa neskákať mu radšej do reči. Poznal vizionárske stavy svojho najlepšieho kamaráta a vedel, že je zbytočné s ním nadväzovať rozhovor alebo mu klásť akékoľvek otázky, teraz nereagoval a neskôr mu aj tak všetko podrobne vyrozpráva. „Chyba“ aj tak nepatrila jemu.

S babkou myklo, hlava jej padla na prsia, odrazila sa a vyletela na miesto, potom pomaličky začala znova klesať, ale tentoraz sa hrude nedotkla, automaticky sa vztýčila na pol ceste a začala sa prevracať na bok k pravému ramenu. Driemala. Pri ďalšom trhnutí babku zobudilo. S hlbokým povzdychom sa zaprela do širokých, trochu opotrebovaných operadiel kresla v štýle Ľudovíta XIV. a so stareckou rozvážnosťou sa pokúsila vstať. Telo v očakávaní spánku stuhlo a tak sa prvý pokus nepodaril. Mierne sa predklonila a zasunula nohy pod kreslo, ťažisko sa posunulo dopredu a druhý pokus vyšiel. Našmátrala papuče…

„Ďalšia chyba, tak to nebolo…“ Krauz sa rozprával sám so sebou a kolega bezcieľne blúdiaci očami po obývačke trpezlivo čakal.

…a odplížila sa do rozostlanej postele. Z polcesty sa vrátila ku kreslu, diaľkovým ovládačom vypla televízor a ostala v nepreniknuteľnej tme sama ako posledné šteňa psa baskervilského v slatinách severného Škótska. Oslepené oči boli na orientáciu nepoužiteľné. Bez najmenšieho zaváhania, ako tisíckrát predtým, urobila čelom vzad a odpochodovala sedem a pol kroka, urobila polobrat vpravo a sadla si. Dosadla presne na kraj postele a ďalej to už bola hračka.

Krauz si položil hlavu do dlaní a čakal.

Bola tma.

Kde si, ty sviňa?

Zazvonil zvonec.

„Tretia chyba, to nesedí.“

Krauz vypol premietačku, vstal a zapálil si. Fischer ostal sedieť a natiahol ku Krauzovi ruku, ten opäť siahol do vrecka a podal mu cigarety. Fischer si jednu vložil do úst a natiahol k nemu druhú ruku. Krauz mu vložil do druhej dlane zapaľovač a počkal, kým mu fajčiarsku výbavu vrátil. Potom si párkrát mlčky potiahli. Fischer nevydržal a popohnal ho.

„Čujme…!“

„Sleduj, mohlo to byť aj takto…“ Krauz sa postavil za staržitné kreslo, posunul ho pred televízor a pokračoval.

„Ako sme ju našli?“

„Ľahko, ležala na zemi a čakala nás.“

„V nočnej košeli, ty chytrák! Našli sme ju iba v nočnej košeli! A teraz mi povedz, ktorý starý človek vydrží sledovať televízor iba v nočnej košeli. Tým je zima aj na Sahare. Ale naša babka bola iba v nočnej košeli. Kamoš, ona nepozerala televízor! Ona spala!“

„Fajn, sledujem ťa, pokračuj!“

„Potvrdí nám to suseda, stavím sa, že nám povie, že babka mala celý večer oblečený modrý župan, čo je tam v kúte na stoličke. Pripomeň mi to, keď budeme odchádzať, preveríme si to u nej. Ďalej, druhá chyba, papuče! Videl si fotodokumentáciu! Kde boli papuče?“

„Pri nej na…“

„Prd, papuče boli pri záhlaví postele. Pekne v zákryte jedna vedľa druhej. A máme tu babku v kaluži krvi, v nočnej košeli a bosú. Prečo?“

„Nefantazíruj, papuče mohli odfrngnúť počas zápasu a páchateľ ich potom mimovoľne alebo zámerne uložil. Veď po sebe umyl aj mačetu. Mal času dosť, rozmýšľal.“

„Asi nie dosť. Ani na jednom frekventovanom mieste nie sú utreté odtlačky prstov. Vypínače, kľučky… všetko v poriadku. Tak ako rozmýšľal? Pozri na tieto dve vysypané zásuvky, veci sú len vysypané, nie prehádzané. Cudný zlodej, nezdá sa ti, vysype obsah, ale neprehľadá ho! Ani jedna zásuvka nie je utretá a všade sú odtlačky prstov, zatiaľ nevieme koho, ale sú všade. To by žiadny zlodej po sebe nenechal! Krádež je podľa mňa fingovaná. Iba fingovačka!“

„Mal rukavice,“ snažil sa Chosé.

„Na konci leta, čo?!“

Fischer chvíľu uvažoval.

„Máš pravdu, boha! V rukaviciach prísť nemohol, bol by nápadný už cestou sem. V tejto ročnej dobe, to je hovadina. Ani babka by ho v rukaviciach nevpustila, to teda nie! Ak by vošiel bez rukavíc a nasadil si ich tesne pred činom, je tu riziko, že sa niečoho mimovoľne dotkne, kým si ich natiahne, alebo mu babka niečo podá, potom by to musel odniesť, alebo utrieť, ale v byte nie je nič utreté, technik našiel odtlačky úplne všade a podľa domácich nič nezmizlo, takže.“

Fischer sa odmlčal, čakal na kontru.

„Presne, takže ten chlapík.“

„Nehovor chlapík, ženu sme ešte nevylúčili!“

„…takže tá sviňa nieje lupič, ani inštalatér, ani náhodný pocestný s neovládateľným nutkaním na veľkú potrebu. Babka ho vpustila dobrovoľne, on… ja viem, mohol to byť ktokoľvek, aj žena, hovorím mu teraz páchateľ.“

„Odrazu aký slušák.“

„…on alebo ona, to je teraz jedno, jednoducho babka ho poznala, otvorila mu a ani sa neobťažovala so županom a papučami! Asi vhupla do postele, znovu si uložila papuče k posteli, odložila župan a len tak s ním debatila.“

„No tak počkaj, v jej veku, len tak vhupla do postele, cudzí človek v obývačke.“

„Čo ak nie cudzí…?“

„Áááá… tak toto už je silnejšie kafčo, nad čím premýšľaš?“

„Nad zvončekom, čo majú dole na vstupnej bráne. Sleduj ma a opravuj! Babka nemá župan a papuče sú vzorne odložené. Myslím teraz na to, keď sa uložila po prvý raz. Predpokladajme, že zaspávala. Niekto zospodu zazvoní. Je hlboká noc a babka je staručká. Na ktorom sme poschodí?“

„Tretie, vlastne druhé.“

„Správne, a teraz! Ktorá babka ti bude uprostred noci behať dole otvárať?“

„Ale, veď má bzučiak!“ vysypal víťazoslávne Fischer.

„Kam si dal oči, kolegóó, studentéé!? Fakt ti to permanentné nočné odplavovanie bielkovín škodí. Za starých zlatých čias by si si to všimol prvý!“

„Doriti!“

„Správne, tam ťa pošlem! Na bráne je jasne napísané Po 22:00. hodine zamykajte vstupnú bránu! Kamoš, v týchto domoch sa na noc zamyká a bzučiak ti je nanič! Musíš pekne zbehnúť dole a návšteve otvoriť. Ktorá babka by to urobila pred polnocou, čas máme celkom presne určený! Už skoro spala, to sme zase vydedukovali z papúč a županu. Okrem toho, vlámanie nám vylučujú aj mechanoskopi. Chlapče, vykašlime sa mi pekne na zákernosti nočného veľkomesta a vráťme sa k prozaickejším motívom!“

„Poďme zistiť, aké odtlačky sme tu všade našli, vylúčme domáce osoby, ktoré sa tu mohli bežne pohybovať.“ skúsil poradiť Fischer.

„To môžu robiť amatéri, Chosé, ty mi navrhni niečo hodné vraždára.“

„Skočíme na jedno chladené!“

„Zistíme si, kto má kľúče od spodnej brány a má vzťah k babke a aby sme nemuseli preverovať celý vchod, začneme od rodiny, známych, klub dôchodcov a tak. Nájdeme si ľudí, pred ktorými by sa babka nehanbila pobehovať v nočnej košeli a bosá a ktorí by si mohli odomknúť bránu sami. Osobne som presvedčený, že páchateľ bez problémov prekonal spodnú bránu, vybehol hore a zabúchal jej na dvere. Ona ho spoznala, vpustila a nedala si ani tú námahu, aby sa obliekla. Nejaký vzťah tu musí byť! Čo ty na to?“

„Že platím to jedno chladené, ty jasnovidec.“

Schopnosť skonštruovať príbeh je výsadou spisovateľov, scenáristov, režisérov, ale abstraktne myslieť musí vedieť aj dobrý detektív, aj keď to na prvý pohľad vyzerá ako jasnovidectvo, veštectvo či astrológia, nie je v tom žiadna čertovina. Hovorí sa tomu zostavovanie verzií, niekde aj zostavovanie vyšetrovacích verzií. Nie je to nič iné, iba praktické zhrnutie faktov a informácií o mŕtvom a okruhu jeho známych a stykov. Z toho sa dedukuje, čo sa asi mohlo stať a určí sa smer vyšetrovania.

Krauz mal schopnosť skombinovať čiastkové informácie a zoradiť ich spolu s nepostrehnuteľnými detailmi do príbehu, z

ktorého potom odmotával jednotlivé nitky a rozplietal klbko záhad. Veľmi mu napomáhalo, ak sa mohol opakovane vrátiť na miesto činu a v pokoji si podrobne rozobrať detaily. Často sa stalo, že nitka nikam neviedla, ale to v tejto práci neznamenalo neúspech, znamenalo to iba vylúčenie konkrétnej verzie, čo zas umožnilo preskupiť sily a vrhnúť sa novým, možno už správnym smerom. Krauzove schopnosti poznali kolegovia už dávno, neraz si užil aj posmech a doberanie, ale iba od naozaj blízkych chalanov, ostatní len s úctou sledovali vyšetrovanie a čakali na svoju príležitosť priložiť ruku k dielu. Čakali na šancu bez reptania, pretože prax hovorila jednoznačne v prospech Krauzových vyšetrovacích metód a už mnohým kolegom priniesla trpezlivosť a Krauzovo včasné nasmerovanie úspech pri riešení prípadu. Potom zákonite nasledovalo uznanie v partii a niekedy aj služobný postup. Spolupracovníci ho totiž prizývali na spoluprácu aj na vraždách, ktoré nevyšetroval, ktoré hneď od začiatku dostal na starosť niektorý z kolegov a ani po mesiacoch práce sa nerysoval konkrétny výsledok. Krauz často dal vyšetrovaniu patričný smer a logiku. Spustil lavínu, ktorá odhalila šokujúce skutočnosti. Chcelo to len kus fantázie a odvahu experimentovať.

Krauz sa rozhliadol po obývačke. Chceli už odísť, ale niečo ho držalo v energiou nabitej miestnosti ako magnet kus plechu. Pohľad mu padol na stenu, kde z kompozície afrického štítu s oštepmi a mačetami civelo jedno prázdne miesto. Africký štít mal tvar ženského prirodzenia, presnejšie povedané tvar lichobežníka, ktorým sa orgán bežne znázorňoval na múroch, vo výťahoch, na školských chodbách a na školníčkiných dverách. Aj na riaditeľkiných by sa dobre vynímal, ale tam si s kriedou nikto netrúfol. Krátke oštepy a dlhé nože tvorili ochlpenie, symetricky rozmiestnené po obvode. Mačeta, ktorou zabili domácu pani a ktorá si práve hľadala miesto v zbierke vražedných nástrojov kriminalistického múzea, bola vytrhnutým chlpom z gigantických genitálií. Krauz podvedome cítil, že tam má napísaný odkaz od tej svine, ale nevedel ho prečítať, nevedel zaostriť, všetko sa mu rozplývalo, nevidel súvislosti. Stále mu vŕtal v hlave názov zbrane. Mačeta, mačeta! To nie je správne, mačeta je z oblasti Karibiku a Južnej Ameriky. V Afrike sa tieto dlhé

nože volali inak! Nevedel si spomenúť, štvalo ho to, rozbíjalo mu to koncepciu! Pokrútil hlavou a vypadli.

Zastavili sa u susedy na poschodí. Na dverách mala menovku V. Velšicová a namiesto zvončeka hlasný dunivý gong. Aj tak nepomohol a babka otvorila až na hlasné búchanie, ktoré sa rozliehalo po kamennej chodbe ako v tuneli. Niekde na dolnom poschodí zašramotila bezpečnostná reťaz a bolo počuť kovové praskotanie odliepajúceho sa kovotesu od zárubne. Hneď nato sa spoza dverí pani Velšicovej ozval tenunký, akoby detský hlások.

„Kto je to?“

Fischera napadla jediná možná odpoveď motivovaná nedávno reprízovaným seriálom o svákovi Raganovi, My slépky, ale ovládol sa a slušne sa predstavil a nacvičeným pohybom vytiahol z náprsného vrecka odznak.

„Starší detektív Fischer, pani Velšicová, sme od polície, môžete na chvíľu otvoriť, chceli by sme sa vás na niečo spýtať?“

„A na čo?“

No výborne, debata cez dvere! To sa stávalo dosť často, nedôverčivú komunikáciu cez zatvorené dvere museli strpieť a získať si dôveru postupným vysvetľovaním a presviedčaním, že nie sú vagabundi, ale naozaj polícia, ktorá ich chce chrániť, a nie vraždiť a lúpiť. Zvlášť so starými ľuďmi to bol proces zdĺhavý a vyžadoval značnú dávku trpezlivosti a brilantnej rétoriky.

„Vo vašom susedstve sa stala smutná udalosť, iste o tom viete, pani Velšicová, my to vyšetrujeme a snažíme sa zistiť, čo sa pani Baumgartnerovej stalo. Keby ste nám otvorili, chceli by sme vám položiť pár otázok, ale tu na chodbe sa to dosť dobre nedá, viete, pani Velšicová?“

„Už ste u mňa boli a celú ste ma zašpinili!“

Krauz s Fischerom si vymenili pohľady. Neraz sa stalo, že páchateľ alebo skupina páchateľov sa im motala okolo miesta činu, vydávali sa za falošných policajtov a sondovali, čo už policajti zistili, s kým už hovorili a snažili sa zastrašiť, alebo aspoň ovplyvniť svedkov. Boli to praktiky organizovaných skupín a toto na čin organizovanej skupiny nevyzeralo, preto sa dvaja detektívi prekvapivo na seba pozreli a spozorneli.

„Kto vás zašpinil, pani Velšicová, kto bol u vás, nechcete nás pustiť do chodbičky, pozrieme sa na to a môžeme vám pomôcť!“

Hra na kozliatka, kozliatka, otvorte vrátka pokračovala. Zatiaľ bodovala babka.

„Šak vy ste tu boli, nie, včera, či kedy, s tým čiernym valčekom?! No kto tu bol u mňa, vy?“

„To by sme aj my radi vedeli, ty striga!“ pošepol Fischer Krauzovi, ktorý sa už začal usmievať a mávol dlaňou kolegovi.

„Pani Velšicová, volám sa Krauz, som detektív z oddelenia vrážd, tí páni, čo boli včera u vás, vám valčekom zašpinili ruky, teda prsty?“

„Veď som vám to hovorila, zašpinili ste ma. Norika hovorila, že vás nemusím pustiť do bytu, ak nemáte povolenie. Máte povolenie?“

Krauz vzpažil a oprel sa dlaňami o dvere, odstúpil krok dozadu a ponaťahoval si chrbát. Bude to asi na dlhšiu debatu, a tak trpezlivým, skoro až medovým hláskom zanôtil.

„A máte na mysli ústne povolenie alebo písomné, pani Velšicová, a máme ho vyžiadať od prokurátora alebo od sudcu, chcete z toho kópiu alebo overený opis, pošleme vám ho doručenkou, alebo ho preberiete osobne po podpise, čo si vyberiete?“

Ticho!

Skóre jeden – jeden.

„Pani Velšicová!“

„…nó, to Norika nehovorila, ja neviem.“

„Pani Velšicová, no tak, ukážem vám odznak, podľa ktorého poznáte, že sme policajti, a keď sa na nás pozriete, zistíte, že nie sme tí, čo vás včera zašpinili, a okrem toho, my vám to vysvetlíme, prečo vás kolegovia zašpinili, takže, nemáte sa čoho báť a pokojne otvorte na bezpečnostnú retiazku, ukážeme vám odznaky, máte predsa bezpečnostnú retiazku, nie, pani Velšicová?“

Na spodnom poschodí sa zabuchli dvere.

„Mám!“

Babka by odprisahala, že má doma aj kanón, len aby sa ich zbavila. V zárubní to zaprašťalo a dvere sa odchýlili. Bez retiazky! Drobná, vráskavá tvár sa zjavila podstatne nižšie, než ju obaja čakali. Pred oči jej otrčili odznaky v čiernom koženom puzdre a babka sa

odborným okom zahľadela niekde medzi ne. Krauz si bol istý, že keby jej ukázali poklop z kanála, nerozoznala by ho od desaťkorunovej mince, ale hrala to dobre. Bola slepá ako povestné kura, čo prišlo k zrnu.

„Dobrý deň, teta."

Fischer nahodil zvodný úsmev a babka zmäkla ako každá baba predtým. Akurát s touto tu mal Fischer úplne iné plány.

„Vy ste tu boli včera?"

„Nie, pani Velšicová, my nie. Včera tu boli naši kolegovia kvôli odtlačkom prstov. My sme dnes prišli iba kvôli niekoľkým otázkam. Chceme sa vás niečo opýtať, to je všetko!"

Dvere sa do polovice pootvorili a vzniknutú medzeru zatarasila drobnučká postava staručkej ženičky, ktorá siahala chlapcom z oddelenia vrážd sotva po pás. Aspoň im to tak pripadalo.

„Takže to povolenie nemáte, však?"

„Teta, povolenie by sme potrebovali, keby sme u vás chceli urobiť domovú prehliadku, alebo nejaký procesný úkon, ale my nič také nechceme, iba sa porozprávať. Bežne to robíme tak, že osobu, ako napríklad vy, predvoláme k nám na oddelenie a tam ju vypočujeme, ale vzhľadom na váš vek sme vás nechceli otravovať a predvolávať a radšej sme za vami zašli. Chceme vám ušetriť čas a námahu, aby ste zbytočne nemuseli behať k nám a potom zase naspäť, my vám chceme dobre a vy na nás idete s povolením. My žiadne povolenie na pár otázok nepotrebujeme, to vám Nataša nepovedala?"

„A čia Nataša?"

„No, ja neviem, vy ste spomínali nejakú Natašu!"

Krauz vyvrátil oči stípkom. Doteraz nechal hovoriť kolegu, lebo sa mu zdalo, že nadviazal s babičkou lepší kontakt, ale teraz videl, že Fischer naozaj nie je v najlepšej forme, keď si nevie zapamätať po dvoch minútach meno, a navyše ženské.

„Norika! Ona niečo spomínala o povolení," napomenula ho babka.

„Aha, tak Norika, ako chcete. Takže môžeme na chvíľu?"

Babka ich vpustila do bytu a usadila v obývačke. Okamžite po prekročení prahu im do nosa udrel zatuchnutý zápach stariny, zmes

potu, prachu, výkalov presiaknutých do matracov asi stokrát tepovaných, vždy s polovičným úspechom, a starých smetí vynášaných s trojdňovým oneskorením. Všetko umocnené nedýchateľným, nevetraným vzduchom, ktorému stále zavreté okná zamedzovali v úniku. Cez pootvorené dvere videli v kuchyni kopy riadu porozťahované po stole a po dreze, v rohoch a pri stenách sa povaľovali chuchvalce prachu veľké ako cukrová vata a Krauz by bol odprisahal, že pod veľkým kreslom v rohu postrehol pohyb, holý hadovitý a zašpicatený chvostík.

„Ponúknem vás niečím, dáte si fazuľkovú polievočku, včera mi priniesli z opatrovateľskej služby, dnes ešte neprišli, asi neskôr… alebo čajík?“

„Nie!“ zreval Fischer, až ho nadvihlo z pohovky. Aby zmiernil nevďačnú hysterickú reakciu, s úsmevom a miernym poklonkovaním dodal.

„My sme už jedli, ráno, u nás v bufete, takže nebudeme nič, ďakujeme, iba sa na niečo spýtame a ideme, nebudeme vás zdržovať. Takže, pani Velšicová…“

„Dneska si nebudem musieť umývať ruky, však nie?“

Fischera zarazilo, zmeravel v predklone s nechápavo vyvalenými očami a Krauz sa zabával, ako mu táto babka prikuruje. Chopil sa iniciatívy.

„Pani Velšicová, pozrite sa, včera vás navštívili kolegovia kvôli odtlačkom prstov, a preto vám začiernili ruky, ale to už stačilo. My vás dnes nebudeme ničím natierať a nebudete sa, pochopiteľne, musieť ani umývať, žiadne obavy.“

„Tá voda u nás je taká studená.“

„…museli to včera spraviť, pretože aj vy ste boli v byte pani Baumgartnerovej a my potrebujeme odtlačky všetkých ľudí, ktorí sa tam pohybovali, aby sme vytriedili stopy, ktoré sme tam zaistili…“

„Preboha, takže máte aj moje stopy!? To znamená, že som… podozrivá?!“

„…a určiť takzvané domáce osoby. Nie, nie ste, nebojte sa. Je to bežný vyšetrovací postup a pre vás to nič neznamená.“

Hoci, pomyslel si, na takúto malú, slabú ženičku od susedov nikto ani nepomyslel. Na chvíľu sa odmlčal a dosadil si ju do

príbehu. Kvôli susede by sa domáca určite neobliekala a pani Velšicová ani nemusela prekonať zamknutú bránu. Ale keď si ju predstavil ako zákerného vraha, skoro sa rozosmial. Akosi mu to nepasovalo.

Uvažoval, či jej má ďalej vysvetľovať systém KODO, či to má pre babku nejaký význam a či si to vôbec zapamätá. KODO znamenalo kontrolné odtlačky domácich osôb, a bol to pracovný postup, ktorý sa používal pri každej obhliadke miesta činu, kde sa podarilo zaistiť daktyloskopické stopy. Odtlačky sa zaistia na fólie a pošlú do laboratórií. Hneď nato sa odoberú kontrolné odtlačky všetkým osobám, ktoré sa mohli pohybovať na mieste činu v kritickom čase aj pred ním. Tieto kontrolné odtlačky putujú do labákov tiež a porovnávajú sa. Krauz si bol istý, že väčšina odtlačkov z Baumgartnerovej bytu patrí jej, zopár bude od dcéry a vnukov, niektoré budú od susedy a zopár sa nebude dať určiť, lebo budú rozmazané. Cenné informácie, ktoré však majú jednu nevýhodu. O páchateľovi nepovedia ani prd. Nevýhodou daktyloskopického odtlačku je to, že sa nedá určiť, kedy vznikol. Pokiaľ sa z vedľajších okolností, napríklad zo stupňa zaprášenia podkladu nedá dedukovať čas vzniku, je to prakticky nezistiteľné. Keď ide o minúty alebo hodiny pred vraždou, teda čas pre detektívov najzaujímavejší, hrubý odhad nepomôže. Vrah môže tvrdiť, že jeho palec sa odtlačil na pohár zavraždenej deň pred vraždou, keď tam bol na návšteve, a nie v čase, keď jej podrezal hrdlo a zapil to glgom domáceho ríbezľového vína. Detektívi mu musia vyvrátiť jeho tvrdenie a dokázať, že deň predtým na žiadnej návšteve nebol, že ho susedia videli vchádzať do bytu zavraždenej práve v inkriminovanom čase a že to bol on a nikto iný. Toto všetko blyslo Krauzovi hlavou a pochyboval, že by to pani Velšicovú zaujímalo. Radšej pokračoval.

„Máte kľúče od susedy?“

„Mám. Vymenili sme si ich už dávno. Keby prišlo niektorej zle, aby sme si mohli pomôcť. Alenka s tým súhlasila a bola rada.“

„Kto?“

„Alenka, Hermínkina dcéra.“

„Takže, pani Polláková, nie?

„Áno, ona. Nevadilo im to a boli radi, že nemusia chodiť kontrolovať mamu každý deň. My dve sme si už nejako pomohli aj samy. Teraz to bude horšie, neviem, kto mi nakúpi.“

„A používali ste ho, teda ten kľúč?“

„Načo?“

„No, keď ste chceli ísť k susede na návštevu?“

„Ach ták. Nie, stačilo trikrát zaklopať, a nie trieskať do dverí ako vy, a prišli sme si otvoriť. Ani jedna z nás nepoužívala kľúč.“

„A kto používal kľúč od susedy?“

Fischer vyblafol otázku a spokojne sa pomrvil na pohovke, pričom sa nezbavil pocitu, že sedí v mravenisku, ktoré ovládli ploštice, nakazené blchami a obkľúčené filckami. Konečne sa mu po dlhom čase podarilo položiť relevantnú otázku. Krauz naňho prekvapene pozrel a čakal, či prevezme iniciatívu, alebo ho nechá dokončiť výsluch. Na to, aby sa museli striedať a používať finty, bola babička príliš slabý protivník, a tak nevedel, čo Fischer otázkou zamýšľa. Nezamýšľal nič. Sedel a usmieval sa na babičku ako posrané dojča na trojvrstvovú pampersku.

„Kto mal používať kľúč?“

Babka evidentne nezabrala a Fischerovi skysol úsmev. Krauz si odkašlal a rozhodol sa dokončiť, čo začal.

„Kolega má na mysli, kto okrem vás mal ešte od susedy kľúče, však áno?“

„Presne tak,“ potvrdil kolega.

„No predsa Alenka, ako by sa dostala domov k mame?!“

„A okrem nej?“

„No… nikto.“

„Pani Velšicová, prosím vás, je to pre nás dosť dôležité, sústreďte sa. Kto, podľa vás, mohol mať od susedy ešte kľúče?“

Krauz sa posunul na pohovke bližšie k babke, aby dodal svojej otázke vážnosť a aby si uvedomila, že je to naozaj dôležité. Babka skoro nedýchala, ako sa snažila spolupracovať. Premýšľala, potom si uvedomila, že ju tento policajt upozornil, že je to veľmi dôležité a že jej nenapadá nikto iný, iba ona sama, kto by mohol mať kľúče od Hermínky. Vyvalila oči a Krauz sa zľakol, že budú potrebovať sanitku.

„Ježišmária, je to vážne, hovoríte? No iba ja jediná, ježišmária, iba ja jediná som mala kľúče, nikto iný, iba ja jediná, ježišmária, čo z toho budem mať?! Norika hovorila, aby som vás nepúšťala, ak nemáte povolenie!“

„Babi, pokoj, prosím vás, pokoj, o nič nejde. Vy ste nič nespravili a my to vieme.“

„Viete to?!“

„…takže vám sa nič nemôže stať, tak sa upokojnite. Fajn. My len potrebujeme vedieť relevantný okruh… teda vlastne počet ľudí, ktorí by mohli mať kľúče od vašej susedy, to je všetko, zatiaľ nikoho nepodozrievame a najmenej vás, pani Velšicová! Takže podľa vás iba rodina a vy, inak nikto, žiadna opatrovateľská služba, žiadny známy z klubu dôchodcov, nič také, ak som dobre rozumel.“

„Dobre! Ja vám ich radšej vrátim, aby boli pod policajným dozorom, dobre?“

„Nemusíte, už sú nanič, je tam vymenená zámka a nové kľúče dostane iba pani Polláková ako zákonitá dedička, takže tie vaše si môžete nechať na pamiatku. Chcel som sa ešte opýtať, čo mala pani Hermína na sebe, keď ste pozerali v piatok televízor?“

„Na sebe? Nóó, ten modrý župan, košieľku, deku som jej prehodila cez nohy.“

„Aha, takže nosila ten modrý župan. Keď ste odchádzali domov, mala ho stále na sebe?“

„Áno!“

„V ňom aj spávala?“

„Nie! Kto spáva v župane, prosím vás?“

„A po byte používala papuče?“

„Áno!“

„Bosá nebehala, napríklad v lete v teple?“

„V teple? Páni, my sme teplo nezažili už dvadsať rokov! V našom veku je človeku zima stále. A Hermínka mala reumu na nohy, strašnú reumu, bez papúč by ju skrúcalo, chuderku moju!“

Ešte chvíľu debatovali a upokojovali starú pani Velšicovú, pochválili jej nový televízor, o ktorom sa dozvedeli, že ho priniesol syn k Vianociam. Vždy na Vianoce príde a niečo jej prinesie a pomôže poupratovať. Škoda, že iba na Vianoce, pomysleli si zhodne,

potom ešte rozobrali problémy s nízkou penziou, čím si ju už úplne získali na svoju stranu a pomaly sa začali poberať.

„Kam sa ponáhľate, poseďte ešte trošku, chlapci.“

Zvláštne bolo, že ľudia, ktorí ich najprv nechceli pustiť do bytu a zvádzali s nimi slovný súboj cez zavreté dvere, ich napokon nechceli pustiť von a boli radi, že sa mali s kým porozprávať.

„A kto ju okrem vás najčastejšie navštevoval?“

Opáčil Fischer, keď sa už lúčili na chodbe. Babka sa na chvíľu zamyslela.

„Alenka s mužom, občas Valterko, ten, čo študuje za inžiniera na internáte, občas aj Igorko, Borisko iba s mamou, samého som ho tu nevidela, je ešte malý.“

„Vnuci!“ dodala, keď videla ich nechápavé tváre.

„Zo sociálky za ňou nechodili, ale z klubu, z toho čo máme za rohom pri obchode, sa občas zastavili chlapci.“

Fischera skoro parom bral, keď si predstavil tých osemdesiatročných chlapcov z klubu dôchodcov pri obchode za rohom, ako si to švihajú hore po schodisku a predbiehajú sa, kto bude prvý na druhom poschodí, kde bývajú tie príma baby. Poznačili si dve mená dôchodcov z okolia, ktorí sa zastavili najčastejšie. Keď ostane čas, vypočujú aj ich.

„A kto je tá Norika, pani Velšicová?“ neodpustil si Fischer otázku na záver.

„Pravnučka. Veľmi šikovné dievča. Študuje hotelovú školu, bude doktorka, určite!“

Šľak to trafil, pokrútil Fischer neveriacky hlavou. Odborníčka na trestné právo z hotelovej školy! Doktorka s krígľom piva na podnose. V tomto štáte je všetko možné! Ale nepovedal nič, nech má babka radosť.

Byt nebohej zamkli a zapečatili policajnými páskami, predtým skontrolovali, či dobre pozatvárali okná, a zbehli o poschodie nižšie. Pamätali si zo včerajšej porady, že jedna rodina nebola vypočutá, pretože boli na chate, a tak zazvonili. Nikto neotváral. Vyskúšali aj osvedčené zabúchame, ale zbytočne. Nič sa nedá robiť, niektorí drzáni nečakajú celý deň doma na výsluch, ale robia si program sami

a s nikým z kompetentných orgánov to nekonzultujú! Ľudia sú už takí!

Ledabolo z nohy na nohu sa spustili po schodisku na prízemie a v dvojkrídlových lietačkách sa zrazili s dvoma policajtmi v uniforme, ktorí sa chvatne snažili dostať na miesto určenia, no to z pochopiteľných, utajovaných dôvodov poznali iba oni a možno ten, kto ich sem vyslal.

„Stojte!“ zavelil ten starší, hoci ani Krauz, ani Fischer nemienili utekať. Krauz si so zdesením všimol, že ten mladší, podľa hodnosti úplné ucho, sa snaží vytiahnuť pištoľ, ale puzdro bolo nové a stuhnuté a kovový uzáver nie a nie povoliť.

„Doboha!“ zahral, že si chce iba povytiahnuť opasok, aby mu nepadol aj s gaťami.

„Kto ste, máte doklady totožnosti, páni!?“ spýtal sa starší, ktorý už polapil dych a ujal sa zodpovednej funkcie ochrancu verejného poriadku.

„Len pokoj, kámo,“ odporučil mu Krauz a poočku sledoval zelenáča, či sa mu náhodou nepodarí vytiahnuť pištoľ, natiahnuť guľomet, alebo odistiť granát! Bohvie, čo sa môže zrodiť v nevyzretej zelenej kotrbe!

„Teraz si odhrniem sako a z vnútorného vrecka vytiahnem odznak kriminálky, my sme kolegovci, chlapci, takže pokojne, áno?“

Krauz pomaly urobil, čo povedal, a keď sa upachteným strážcom zákona pred očami hompáľal odznak, viditeľne sa im uľavilo.

„Doboha!“ oznámilo zelené ucho ešte raz, zložilo si šiltovku a namiesto pištole vytiahlo vreckovku.

„Takže?“ popohnal ich Fischer.

„Ale, nejaká babka volala, že sa tu cez víkend stala vražda a niekto podozrivý tu behá po chodbách a búcha na dvere. Operačný nás sem vyslal, ženieme sa bez auta tri bloky, a to všetko kvôli vám!“

„Opatrne chlapci, aby sa vám pajšle neprehriali, inak máte pracovný úraz ako vyšitý! Nuž, dnes vraždu neobjasníte, až nabudúce, kolegovci!“ dorobil ich Fischer a pohol sa von.

„Poviete mi vaše mená, musím to ohlásiť nášmu operačnému.“

„Starší detektívi Fischer a Krauz, oddelenie vrážd, čaute!“

Aj toto sa občas stávalo. Dobrotiví ľudia, ktorí nezdvihnú telefón, ani keď sa od susedov ozýva delostrelecká paľba a vreskot týranej ženy a troch detí, zavolajú policajtov na usilovne pracujúcich detektívov, ktorí to na rozdiel od ožratého tatu myslia dobre. Potom občas uniformovaní policajti mieria služobnými pištoľami na detektívov, ktorí na nich tiež mieria služobnými pištoľami a len dobrotivý pánboh vie, prečo si ešte nikdy navzájom nerozstrieľali rite!

Vyšli pred dom a postavili sa na obrubník, muž vedľa muža, rameno vedľa ramena hladný žalúdok vedľa hladného žalúdka a vyprahnuté hrdlo vedľa Krauza. Špičky topánok otrčené do cesty prvej triedy, ktorej náprotivnú stranu zdobili malé, útulné lahôdky.

„Poznáme tam niekoho?“ opáčil Fischer. „Ja nie.“

„No tak si raz zaplatíme, bože!“

Krauz sa len uchechtol. Narážka patrila kolegom, čo sa špecializovali na podniky, v ktorých vedúceho alebo majiteľa poznali z minulých prípadov, alebo jednoducho iba tak z videnia a pri platení sa tvárili ako netopier v čiernych okuliaroch a hlucháň s vatou v ušiach. Boli hluchí a slepí, kým z úst majiteľa neodznelo očakávané „ale, nechaj tak… nabudúce… to je dobré“.

Krauz s Fischerom nemali tieto praktiky v láske a boleli ich uši vždy, keď sa od známych vedúcich alebo majiteľov podnikov /dozvedeli o takýchto kolegoch, často vysokopostavených. Namiesto peňaženky vyťahovali služobný preukaz, machrovali a vyhrážali sa raziami tam, kde to bolo nepatričné, a nevedeli si uvedomiť, že 2,3 promile v krvi si vyžaduje chlapa, a nie podrazáka, inak sa vypomstí!

Krauz dobromyseľne tresol Fischera po pleci, takže ho mimovoľne katapultoval do jazdnej dráhy. Okoloidúce auto rýchlym manévrom vybočilo z priameho smeru a vodič im poklepaním po čele dal jasne najavo, čo si o nich myslí.

„Tak poďme, aj ja som hladný, platíš!“ netradične pozval Krauz Fischera a ten s vidinou čerstvej tresky a orosenej dvanástky zabudol aj protestovať.

Krauz sa poobzeral po ulici, jednak aby nevliezol nejakému autu pod kolesá, ako tento majster vedľa neho, jednak zo zvyku. Oproti na priechode stála učiteľka s hlúčikom krpcov, ktorí vyzerali ako živá

farebná lúka, dvaja cyklisti čakali na zelenú a opierajúc sa o autobus si spresňovali smer túry. Bežné autá, zopár chodcov. Modrú dodávku, ktorej ňufák trčal spoza rohu, aby vodič videl na chodník pred vchodom do domu, kde sa cez víkend stala vražda, si Krauz nevšimol. Pomaly zacúvala, aby zmizla zo zorného poľa detektívov, ktorí práve vyšli von. Bočné dvere sa otvorili a z dodávky vystúpila krpatá študentka v ošúchaných rifliach s malým ruksakom ledabolo prehodeným cez plece. Nenápadne vyšla spoza rohu smerom k detektívom, ktorí sa ako malí chlapci sácali na chodníku. Skrytá kamera v modrej dodávke urobila pár záberov a auto zmizlo v prúde premávky. Študentka vykročila a pomaly nenáhlivo nabrala priamy smer. Cvičeným okom prebehla križovatku, na náprotivnej strane cesty spoznala dva objekty z fotografie, ako sa o čomsi dohadujú, zahla po chodníku smerom k lahôdkam a chystala sa prehodiť si batoh na druhé plece, keď si s hrôzou všimla, že objekty vstúpili do vozovky a ignorujúc priechod pre chodcov zamierili krížom cez vozovku priamo k nej. Pridala do kroku, ale smer a rýchlosť pohybu jej prezradili, že sa musia stretnúť. Urobila v pravo bok a vošla do predajne. Improvizovala. Kým sa stihla postaviť do radu, objekty boli dnu!

Fischer si kritickým pohľadom premeral riflovú riťku pri pulte. Skonštatoval, že má nízky podvozok, a tak sa predmetom jeho záujmu stala chladiaca vitrínka s bohatou ponukou. Študentka pred nimi si vypýtala škatuľku cigariet, a keď sa zvrtla na odchod, vrazila do Fischera, ktorý sa už nevedel dočkať oneskorených raňajok. Namiesto ospravedlnenia sa na ňu usmial a prekvapil ho jej napätý výraz v tvári. Asi krámy alebo vyhadzov zo skúšky. Pustil ju z hlavy. Dali si pätnásť deka tresky a orosenú dvanástku a Fischer vyzeral ako najšťastnejší človek na svete. Vôbec mu nevadilo, že to musel zatiahnuť. Jedli a popíjali na stojáka, sledovali ulicu cez veľký výklad a debatovali o modrom župane starkej Hermíny a kľúčoch od jej bytu. A vetrili.

Keď privediete nadržaného žrebca k povoľnej kobylke, chvejú sa mu nozdry a kvapká mu z nich pena, šklbe mu celým telom a on vetrí a vetrí a vie, že nie je ďaleko od cieľa. Krauz s Fischerom mali pocit, že sa im chvejú nozdry, že im z nich kvapká a že nie sú ďaleko od

cieľa. O kobylu im teraz nešlo! Hľadali sviňu. Niekde tu bola, už o ňom bola reč, tá ich sviňa určite nie je ďaleko, len ju rozhýbať, aby sa ukázala, a je to!

Slniečko končiaceho leta zohrievalo ulice, treska bola čerstvá a pivo studené, život bol krásny! Len ako dlho?

Jednému z nich sa to už krátilo.

„Ty krava sprostá, ku kontaktu vôbec nemalo dôjsť, koho mám použiť zajtra namiesto teba, to ťa nenapadlo?!“

Chlapík s veľkou lesklou lysinou na hlave a gruzínskym obočím, ktoré nebolo nad nosom rozdelené, ale plávalo celým čelom v dvoch mohutných chlpatých vlnách, reval na študentku v ošúchaných rifliach s batôžtekom medzi nohami. Sedeli v prítmí korby modrej dodávky, a pretože auto uháňalo ozlomkrky ulicami, mohol si byť istý, že jeho rev nikto nepovolaný nepočuje. Dievča malo hlavu zloženú na prsiach schovaných pod tričkom a s plačom na krajíčku žmolilo pracku od batohu.

„Oni nie sú sprostí, kedy si to už konečne uvedomíte!?“ výčitka patrila aj ostatným trom pasažierom modrej dodávky, ktorí boli náramne radi, že neboli pred minútkou vonku, ale čupeli pekne v suchu.

„Mapujú si okolie, kontrolujú si chvost, pamätajú si tváre a súvislosti a ty sa im ukážeš ako pani pi…!“ Koniec vety prehltol, hoci sa mu urážka v danej situácii zdala veľmi výstižná. Priložil si rukáv k ústam, potom si uvedomil vzdialenosti a dosah určitých frekvencií a radšej si zvolil mikrofón stolovej rádiostanice.

„Dvojka a trojka ostávajú na miestach, opakujem, dvojka a trojka na miestach, ostatní do tunela, zraz o dvadsať minút, koniec!“ a nasrato tresol slúchadlom do vidlice. Ak ich tí dvaja podarení detektívi odhalili, šéf ho zabije a ani sa mu nebude čudovať. V duchu si už pripravoval výhovorky o neschopných podriadených a mimoriadne náročnej úlohe. Najradšej by tú kravu…

Keď sa Krauz s Fischerom doterigali do kancelárie, Burger si dopisoval poznámky do notesa a Hanzel dofajčieval už asi desiatu cigaretu. Pani Polláková sedela polámaná na nepohodlnej drevenej stoličke a túžobne očakávala koniec martýria. Fajčila. Slušne ju

požiadali, aby zopakovala dôležité pasáže výpovede a ona bez reptania spustila.

„Už som povedala, že náhradné kľúče od matkinho bytu mala iba pani Velšicová. Pre istotu, keby sa s mamou niečo stalo.“

„Žiadna opatrovateľská služba, žiadni známi, kamarátky z klubu dôchodcov?“ Krauz sa oprel rukami o hranu stola, takže sa týčil nad vypočúvanou ako smutná vŕba nad rybníkom. Burger s Hanzelom sa pohodlne rozvalili na stoličkách a ochotne prenechali iniciatívu čerstvým posilám.

„Nie, nepotrebovala opatrovateľku, nebolo to s ňou až také zlé, na jej vek bola celkom v pohode, bola… bola… celkom čulá…“ zlyhal jej hlas. Predstavila si, v akej pohode videla matku poslednýkrát a vzalo ju to. Vedela sa ovládať, videla pri svojej práci veľa krvi, ale mama je mama.

Burger spozornel a presunul sa tak, aby jej videl do očí. Uprene ju pozoroval, ako si vreckovkou rozmazala bezchybný mejkap. Nadobudol presvedčenie, že nehrá divadielko, bola to úprimná ľútosť dcéry, ktorá prišla o mamu za obzvlášť krutých okolností. Sledoval odlesk v očiach a gestikuláciu. Po rokoch praxe to dokázal neomylne posúdiť a nikdy sa nesklamal. Burger si všimol, že aj Krauz zmeravel a že ju pozoruje s rovnakým záujmom, ako on. Usmial sa. Krauz bol dobrý detektív, čertovsky dobrý, s vycibreným citom pre výsluchy. Bol rád, že môžu pracovať v jednom tíme.

„Prepáčte,“ zodvihla hlavu a naplnila pľúca dvojitým šlukom, ktorý stál jej najnovšiu obeť dva centimetre života.

„Chcete vodu, pani Polláková?“ „Nie, netreba. Žiadni cudzí ľudia.“ „Ide mi o tie kľúče, kto ich mal,“ pripomenul Krauz. „Veď hovorím! Žiadni cudzí ľudia. Iba pani Velšicová.“ „A vy?“ „Ja?“

„No vy, ako rodina.“

„Nóó… my máme kľúče, veď je to moja matka… vlastne… bola… ale…“ zaváhala a spozornela. Nebola hlúpa, Krauz si to všimol.

„Nemusíte sa báť, vás nepodozrievame,“ upokojil ju Burger.

„V poriadku, ja len, že sa tak zaujímate o kľúče, vy ste už niečo zistili, čo by k nim smerovalo, alebo…“ bola opatrná. Vyplašená a opatrná. Krauz pochopil, že nemá zmysel pokračovať týmto tónom.

„Nie, nič. Pani Polláková, musíme sa na niečom dohodnúť. Sledujte ma. My vyšetrujeme vraždu, niekto zabil človeka a ten niekto chodí po vonku, po slobode a rehoce sa nám. Možno mu nie je do smiechu, to presne nevieme, ale tak sa to hovorí. Je v našom spoločnom záujme, aj vo vašom, aby sa vrah dostal pred súd a aby bol spravodlivo odsúdený. My pre to robíme všetko, čo je v našich silách a vy, vy musíte pre to tiež niečo urobiť. Spolupracovať! Ak sa uzavriete do ulity nedôvery a podozrievania, nikam sa nedostaneme! Budeme si klásť otázky, prečo to robíte a zbytočne nás to bude zdržovať a odvádzať od podstaty problému. Preto vám otvorene hovorím, ak viete niečo, čo by sme mali vedieť, povedzte nám to, kým je čas, kým…“ Krauz si pomaličky prisunul stoličku a prisadol si k nej tak blízko, až sa kolenom dotýkal jej ovísajúceho saka. Oči sa im stretli a ona stuhla s cigaretou zaseknutou medzi dvoma prstami a lakťom vyloženým na stole.

„…kým sme, ako sa hovorí, na jednej lodi. Urobme všetko pre to, aby sme tam ostali až do konca. Naše pracovné postupy sú zatiaľ čisté a priehľadné, verte mi, že proti vám nič nemáme a nechystáme žiadne podrazy, pasce a slovné prešmyčky. Vidíte, že vyšetrujeme otvorene a priamo, a presne tak otvorene a priamo vám hovorím, že celé úsilie môže ísť do kelu, ak sa ľudia, ktorí sa pohybovali v najbližšom okruhu okolo za vr… teda, nebohej, ak sa uzavrú do seba a nič nám nepovedia. Povedzte, za kým máme ísť, od koho máme čerpať informácie, ak nie od najbližších, od tých, ktorí naozaj niečo vedia? Preto ste tu, a nie preto, že ste podozrivá, alebo že sme niečo zistili a tajili to. Chápete ma aspoň trochu, chápete, že sa vám a vašej rodine snažíme pomôcť objasniť posledné chvíle úbohej starej ženy a že ona má plné právo, aby jej smrť bola objasnená, vagabund potrestaný a mohla v pokoji odpočívať?“ chytil ju za ruku obťažkanú prsteňmi, doparoma, taký výber som už dávno nevidel, uvedomil si, a mierne stisol.

Hlava jej padla a spustila sa tichá usedavá záplava sĺz. Opatrne jej vypáčil cigaretu spomedzi prstov a ukončil jej trápenie v popolníku.

Pani Polláková chápala, naozaj nebola hlúpa. Dali jej čas.

Zapálila si cigaretu. Burger už dávno oľutoval, že jej dovolil počas vypočúvania fajčiť.

„Máte pravdu! Úplnú pravdu. Priznám sa, išla som sem s malou dušičkou. Nemám s políciou žiadne skúsenosti! V práci mi povedali, že budem mať veľa opletačiek, že ma budete určite podozrievať, lebo som univerzálna dedička, nemám súrodencov, nikoho už nemám. Bála som sa a asi je to na mne vidieť. Prepáčte mi tú hystériu pred chvíľou, hanbím sa za to, nemám vo zvyku plakať. Ešte som si nezvykla… no, nechajme to, už mi je lepšie."

Obrátila sa na Krauza.

„Verím vám, verte aj vy mne, že nemám čo skrývať! Pýtajte sa, čo chcete, na všetko vám odpoviem."

Rozprávala a chlapci z oddelenia vrážd sa uistili v prvotnom odhade, že by boli na vedľajšej koľaji, keby ju podozrievali. Mala rada pohodlie a peniaze a ukájala sa v obdivných a závistlivých pohľadoch kolegýň vždy, keď mala na sebe niečo nové, krajšie a drahšie než predtým. Bola však milujúca matka a dcéra, to predovšetkým! Otec bol veľký znalec a zberateľ starožitností a zapratal nimi celý byt. Orient, Afrika, Indonézia. Zbieral všetko. Sošky, zbrane, obrazy, všetko. Zomrel už dávno. Jej rodina otcove zbierky nedrancovala, práve naopak, občas dokúpili nejakú maličkosť, ktorá chýbala do série, len tak pre radosť. Je pravda, že v začiatkoch im otec finančne veľmi pomáhal, aj obetoval zopár hodnotných kúskov, aby zohnal peniaze, ale postupom času sa Poliak otrkal a postavil sa na vlastné nohy. S pomocou svokra sa vypracoval na znalca. Obzvlášť Orient ho fascinoval. Študoval odbornú literatúru, nadväzoval kontakty, neskôr sa úplne osamostatnil a v súčasnosti by starého pána prešťal na celej čiare, keby ešte žil. Okrem toho taxikárčil a slušne zarobil. Nepotrebovali zabíjať kvôli tomu, čo bude raz aj tak ich!

O matku sa postarali, pravidelne ju navštevovali, žila skromne, ale v čistote a dostatku, obklopená blízkymi a priateľmi. Hociktorá rovesníčka bezradne a placho civiaca z okna domova dôchodcov jej mohla závidieť.

Pani Polláková rozprávala a neustále fajčila. Dozvedeli sa, že minulý piatok mala službu poobede do desiatej do noci. Manžel pre

ňu prišiel o štvrť na jedenásť. Dovtedy urobil dve ritá, jedno cez dispečera o ôsmej večer a druhé na zamávanie pred desiatou. Bol to iba skok, podgurážení prachatí študentíci sa potrebovali bleskové dostať na intrák, vybavil ich za tri stovky a išiel si po ženičku do práce. Celý večer boli spolu, obaja zvyknutí na nočné šichty chodili spávať až po polnoci, tak to bolo aj v piatok. Valter bol na internáte, prišiel až v sobotu doobeda, tak ako to mal vždy vo zvyku, vyhodil špinavú bielizeň a vypadol za chalanmi. Igor a Boris prišli v piatok zo školy, podvečer sa zastavili za mamou v robote pre pohladenie a pochvalu za prinesené jednotky a potom pri televízii čakali, kým prídu rodičia domov. V sobotu sa upratovalo, poobede boli chlapi na futbale, hrala sa liga, tak čo budú doma! V nedeľu išla celá rodina gratulovať… „už je to v poriadku, môžeme pokračovať…“ a našli babku zmasakrovanú v obývačke. Kľúč nešiel do zámky, a tak volali zámočníka. Tie kľúče visia vždy doma pri dverách na mahagónovej doske spolu s kľúčmi od pivnice, od záhrady, od auta, jednoducho visia tam spolu so všetkými občas používanými kľúčmi. Iné kľúče od babky neboli. Punktum, fajka zhasla!

„Kedy môžeme mamku pochovať?“ prerušila ticho tabaková kráľovná. Fajčila jednu od druhej. Krauz jej vysvetlil, že občiansky preukaz nebohej sa momentálne nachádza u vyšetrovateľa, kam ju prevezú o malú chvíľu, len čo dopíšu poznámky. Ten jej vydá matkine osobné doklady a vystaví povolenie na pochovanie. Pri násilnej smrti býva problém s kremáciou, telo tvorí dôkaz a neraz je potrebné vrátiť sa na začiatok a exhumovať ho.

„U nás v rodine sa nespaľuje, máme dvojmiestny rodinný hrob na mestskom cintoríne, otec tam leží v truhle a matka si to tiež želala.“

V tom prípade je vec jednoduchšia, s osobnými dokladmi nebohej, s povolením od vyšetrovateľa na pochovanie a s úmrtným listom treba zájsť do pohrebnej služby a ostatné zariadia oni, aj prevoz tela z patológie, oblečenie, úpravu truhly, termín obradu a podobné detaily, všetko je v cene.

Dostať blížneho svojho pod zem, nič jednoduchšie, ak, pravda, máte prachy. V dnešných časoch sa aj zomieranie stalo mastnou záležitosťou a veľmi lukratívnym obchodom. Nejeden syn či dcéra

boli smrteľne naštvaní na otca či mamu, že zomreli, kým neprišli na to, že to nebol ich nápad. A zlosť ich prešla, až keď zistili, že po odrátaní nákladov na pohreb zostane v dedičstve ešte dosť na nové auto, čo toť nedávno ponúkali v reklame úplne zadarmo, k tým štyrom kolesám za pol milióna!

Pani Polláková nebola ten prípad. Nemala súrodencov a o dedičstvo sa nemala s kým prieť. Matku hodlala pochovať so všetkou úctou, a to, čo po nej ostane, no čo už s tým, nejako to jej rodina už zužitkuje!

Dali jej ešte zopár doplňujúcich otázok a praktických rád, Fischer zhodnotil jej vzďaľujúcu sa postavu ako obstojnú a primeranú veku a ponechali ju v opatere mladého Kissa, ktorý ju mal odprevadiť z budovy.

Vysypali popolníky. Výsluch sa skončil. Nepriniesol nič podstatné.

Detektívi z oddelenia vrážd, ktorí mali krvavý prípad na krku, sa porozvaľovali po kancelárii, kde sa dalo, a čakali, kto začne. Treba dať hlavy dokopy, zhodnotiť informácie z dnešného dopoludnia a určiť smer a zúžiť okruh podozrivých. Čas beží, náskok sa zväčšuje a s každým strateným dňom sa možnosť vypátrania vraha znižuje, to vedel každý.

Tak poďme na to!

Dvojica v bielom sedane zaparkovanom na skrytom mieste pred Policajným riaditeľstvom trpezlivo sledovala hlavný vchod. Počuli o zbabranej akcii mladej kolegyne aj o soptivej reakcii šéfa s gruzínskym obočím. Sedeli a dávali pozor. Objekt označený ako Krauz bol profík, začínali tomu veriť a správať sa podľa toho. Pokyny boli jednoznačné, sledovať, nespustiť z očí, hlásiť každý pohyb. Tak sedeli a čakali.

* * *

Cesta v služobnom aute ubehla rýchlo, skoro ráno nebola žiadna premávka a matka Malého Pavúka bývala na susednom sídlisku, takže Krauz sotva stihol dofajčiť rannú cigaretku a boli tam. Mal nostalgický, skoro až bolestivý pocit okolo srdca a šteklenie v žalúdku. Stávalo sa mu to vždy, keď sa vracal na miesta, kde

vyrastal. Vchádzal do domov bývalých kamarátov z detstva, prechádzal sa po chodníkoch, kde sa ako šarvanci preháňali na bicykloch a očami blúdil po asfaltových ihriskách, kde zvádzali úporné boje o každý gól. Sám sa čudoval toľkej sentimentalite. Raz sa s tým zdôveril Fischerovi, ale ten mu povedal, že starne a senilnie, tak sa na to radšej vykašľal a nechal si pocity pre seba.

Fischer je hrozný ignorant!

Vošiel do vchodu, kde ako výrastok strkal starému ufrflanému domovníkovi do zvončeka zápalky, aby sa starec vyrútil na chodbu a pred dom, kde sa oháňal ťažkou hrčavou špacírštangľou na nevinných okoloidúcich, otravujúc ich nezmyselnými otázkami, kto to stále vyzváňa a kto to nemá úctu k šedinám a podobne. Malí delikventi, pochopiteľne, boli už dávno na druhej strane cesty a spoza rohu s uspokojením a pasiou sledovali reakcie starého dudroša a nevinných okoloidúcich. Bola to hrozná sranda.

Rád spomínal na detstvo. Krásne bezstarostné časy! Vybehli jedno poschodie po schodoch a skoro sa zrazili so staršou, ťarbavo sa knísucou ženičkou.

„Dobré ráno pani Pavúko… ehm, chcel som povedať.“ „Áále, Riško, to je prekvapenie, že sa aj ukážeš, ako dávno som ťa nevidela!“ zarazila ich Pavúkova matka.

Keď chalani na sídlisku dorastali a pri rôznych príležitostiach sa titulovali ty „taký“ a ty „taký“, stávalo sa občas, že niektorému z nich titul prischol natrvalo. Boli to prezývky, ktoré sprevádzali človeka po celý život a pretrvali až do čias, keď sa ako dospelí náhodne stretli na pive niekde v záhradnej reštaurácii. Naokolo džavotajúce deti, poväčšinou vlastné, ktoré okamžite spozorneli a pri príchode cudzieho človeka sa dali akože nenápadne a zdĺhavo popíjať sladkú kofolu čo najbližšie pri stole, len aby im nič neušlo z dospeláckych rečí. Deti mali nepredstaviteľnú čurinu z toho, keď neznámy ujko volal ich ocina Citrón, alebo Červík, alebo dokonca Lajniak. Ocino musel doma zdĺhavo vysvetľovať, že neznámy ujko, s ktorým sa náhodou stretli na nedeľňajšej prechádzke, bol kamarát z detstva a že takto mu hovorili kamaráti pri futbale, ale že doma mu tak hovoriť nemusia, presnejšie, nech to ani neskúšajú, ak sú im vlastné rite milé!

Petrovi Malíkovi prischla prezývka Pavúk, neskôr vylepšená o prívlastok, ktorý bol v súlade s výškou, a prezývka sa v jeho prípade tak zžila s nositeľom, že postupne zatlačila pravé meno, a keď chalani prišli vypýtať Petra, aby ho mamka pustila na zápas, s úplnou samozrejmosťou sa pod oknami bytu ozývalo: „Pani Malíková, pustite Pavúka von, inak prehráme, ak nebude chytať! On sa tú matiku potom doučí, uvidíte, aj ja som dostal z písomky štvorku a pustili ma, tak ho pustite na chvíľu, pani Malíková… bez Pavúka to nebude ono.“

Pani Malíková si postupom času na nové synovo meno zvykla, a dokonca aj jej sa občas stalo, že sa jej pošmykol jazyk a medzi chlapcami nehľadala Peťka, ale Pavúka.

„Chlapci, neviete kde je Pavúk, už mal byť dávno doma?!“ vyzvedala a chlapcom to vôbec nebolo divné, pretože sa to stávalo aj v ich rodinách, kde rodičia mali dar veľkorysosti a neboli urážliví a vzťahovační, ale mali zmysel pre humor a romantiku.

Pani Malíková k takým ľuďom bezpochyby patrila, a preto Krauz aj po toľkých rokoch nazval jej syna Pavúkom a ju bezmála pani Pavúkovou a dobre vedel, že môže, že sa neurazí. Okrem toho, mal na srdci inú, oveľa vážnejšiu a bolestnejšiu starosť, a nie pletky s menami a prezývkami.

„Dobré ráno, pani,“ pozdravil Fischer a to bolo tak všetko, čo bol ochotný povedať. Zaujal polohu mŕtveho chrobáka a Krauz vedel, že je to na ňom, že Fischer bude plniť funkciu sekundára a sledovať reakcie matky, keď sa dozvie o synovej smrti. Aktivitu prenechá Krauzovi.

„Idem za vami, kvôli Pavúkovi… ehm… mohli by sme sa vrátiť k vám, bude to asi trochu dlhší… rozhovor.“

„Zas niečo vyviedol, ja som to vedela, že si nedá pokoj, zas niečo vyviedol, však Riško?“ ženička sa zvrtla a namáhavo vystúpala pol poschodia hore, nasmátrala kľúče v zákutiach hnedého kabáta a otvorila byt. Na chodbu sa vyvalil pach domácnosti, ktorý bol Krauzovi tak dôverne známy, až mal pocit deja vu.

„Potvorské nohy, nie a nie poslúchať. Tak poďte ďalej! To je kamarát, Riško?“

„To je kolega, starší detektív Fischer, pani Malíková, my sme tu dnes tak trochu služobne, aby ste rozumeli.“

„Dobre, tak poďte ďalej, chlapci, nevyzúvajte sa, aj tak som nestihla povysávať. Nevládzem, jednoducho nevládzem! Na všetko som sama, ten galgan sa nezastaví a nepomôže, ako je rok dlhý. Ani sa nespýta, či niečo nepotrebujem, nakúpiť, doviezť a tak podobne. Doletí, hodí peniaze na stôl a už ho niet. Teda, musím priznať, hladovať ma nenechá, to je pravda, nikdy som sa nemala tak ako teraz, ani keď som vládala robiť, to je pravda, ale peniaze nie sú všetko, ako si on myslí! Však mám pravdu, Riško?“

„Pani Malíková.“

„Niečo vám ponúknem, chlapci, piekla som. Buchty s makom, Peťko ich má strašne rád, aj povedal, že sa zastaví, a neprišiel, všivák…“ odbehla do kuchyne a na otočku priniesla veľký porcelánový podnos naložený pyramídou z pochúťky, o ktorej Krauz vedel, že pri nominácii na Nobelovu cenu by nebola bez šancí. Pravidelnú líniu útvaru umocňoval jemný biely poprašok cukru. Nechýbala ani jedna tehlička, ten všivák sa naozaj nezastavil a dnes to už tiež asi nestihne… tak ochutnajme! Fischerovi po prvom zahryznutí nadskočilo obočie a hodil na Krauza pohľad, ako že mal si ma dopredu upozorniť, čo ma čaká. Krauz iba s letmým úsmevom chápavo prikývol a dlaňou chytal padajúce omrvinky Bola to vskutku pochúťka!

„…vie dobre, že sa mu ujde, aj keď hneď neprikvitne, veď kto by ich už len u nás zjedol, ak nie on! Koľkokrát som mu už hovorila, nech sa usadí a ožení, nech prestane s tým poflakovaním sa po nociach, už by som si aj ja zaslúžila poriadnu rodinu a vnúčatá, ktoré by sa pustili do takejto dobroty, a nemusela by som len na neho vyčkávať ako na zmilovanie božie! Ále, to nie, to je samé ešte mám čas a čo s cudzou ženskou, či ako to večne komentuje?! No, mám s ním len starosti, Riško. A ty ako, si ženatý, deti máš? Tak dlho som ťa nevidela!“

„Som, mám dve dcéry, už veľké baby, desaťročné.“ „No vidíš! A ten môj galgan stále nič. Nemohol by si mu dohovoriť, na teba on vždy dal, veď ste kamaráti, nie?! Ja som už na neho krátka…“ pani Malíková pokračovala v monológu a nedala sa zastaviť. Sedeli,

počúvali a minúty bežali. Situácia sa im začínala vymykať z rúk, atmosféra nadobúdala príliš domáci a pohodový charakter, chýbal už len pohárik červeného vína a rodinný album. Tak ďaleko to Krauz nechcel nechať zájsť, ich dnešné povinnosti boli príliš úradné. Fischer postrehol jeho obavy a hodil mu záchranné koleso.

„Pani Malíková, ďakujeme za buchty, sú fantastické, ale my sme prišli za vami kvôli niečomu inému."

„Áno… pani Malíková…" Krauz sa posunul na pohovke dopredu, skoro až do predklonu a pozrel sa do očí ženičke, ktorá túžobne čakala na vnúčence, ktoré by jej pomohli s horou buchiet, a on jej má povedať, že si ich môže zjesť sama, prípadne im zabaliť zvyšok na cestu. Skurvená robota!

„…viete, stala sa nehoda."

Ženička postrehla zmenu v hustote ovzdušia, postrehla zmenu v atmosfére, ktorá už nebola familiárna, ale zmenila sa na stroho služobnú. Aj ona sa nahla dopredu a rukou zmietla zo stola smietku.

„Á… áno?"

„Áno. Stala sa… Peťovi."

Nepovedal Pavúk, ale Peťo, a samého ho to prekvapilo. Po toľkých rokoch ho po prvý raz nazval krstným menom. Aj ona to postrehla. Pomaly sa vrátila celou váhou do kresla a opätovala Krauzovi dlhý, skúmavý pohľad. Bolo po atmosfére. Aj buchty zhorkli.

„Peťo už na buchty nepríde, pani Malíková. Dnes nadránom ho v jeho aute niekto… zastrelil. Zatiaľ nevieme kto, ale my na to určite prídeme."

Za tú sprostosť, čo povedal na záver, by sa najradšej nakopal do riti! Toto sa hovorí šéfom na porade, a nie matke mŕtveho kamaráta.

Ženička neodtŕhala od Krauza pohľad. Ich oči spoločne vlhli.

Bolo ticho.

„Videl si ho?" zašepkala.

„Videl. Je to on. Je mi to naozaj… ľúto."

Fischer mal strašnú chuť na buchtu, ale zdalo sa mu hlúpe teraz sa vypytovať, či si smie zobrať ešte jednu, a bez dovolenia si zobrať netrúfol, bol slušne vychovaný policajt. Sedel tam a špekuloval ako líška nad syrom v havranovom zobáku.

Pomaly odvrátila hlavu k oknu a pohľad jej odletel niekam, kde sa dá tušiť dno ľudskej duše, terra incognita, kam nemá prístup nikto cudzí.

Neplakala. Krauz s Fischerom z nej nespúšťali oči. Neboli v takejto situácii po prvý raz a zažili už všemožné reakcie na správu o úmrtí člena rodiny, od úsmevu a neskrývanej radosti, až po sanitku s resuscitačným vybavením.

Čakali. Minúty ubiehali a Krauz nemal odvahu prerušiť bolestné ticho, ani spomienky a žiaľ nad strateným synom. Stará ubolená ženička, ktorá prišla o zdravie celoživotným postávaním za pultom, o muža krátko po narodení syna, o syna krátko po dosiahnutí jesene života. Zaslúžený odpočinok na staré kolená. Osamote ako prst. Skurvený život!

„Chcela by som ho vidieť, pozrieť sa.“ Krauz jej pohladil ruku a pomaly pokrútil hlavou. Prečo sa každý v takejto situácii hrabe na patológiu, to nevedeli detektívi nikdy pochopiť. Raz počas pitvy sa o tomto fenoméne bavili s doktorom Lengyelom, a ten to vedel aj odborne psychologicky zdôvodniť. Dôvod Fischer už dávno zabudol, nepresvedčil ho a zdal sa mu pritiahnutý za vlasy, preto ho aj pustil z hlavy. Navrhol vtedy Lengyelovi, aby zaviedli kvôli takýmto zákazníkom návštevné hodiny. Nikomu z prítomných sa jeho nápad nepozdával, vyjadrenia personálu aj kolegov policajtov boli napospol veľmi rozpačité a skeptické. Nechceli mu otvorene povedať, že je vôl! Uznajte sami, ako by sa na hlavnom vchode nemocnice vynímala ceduľka:

PATOLÓGIA

NÁVŠTEVNÉ HODINY
Utorok : 9:00 – 13:30
Štvrtok: 12:30 -16:00

UPOZORNENIE !
Na oddelenie je prísny zákaz
nosenia kvetov, bonboniér a potravín,
rýchlo podliehajúcich skaze!!!

Niet ich kde skladovať, chladničky máme plné!

„Teraz to nepôjde, teta, my sme ho len pred chvíľou našli a ešte nie sú z našej strany urobené všetky náležitosti. Neskôr, keď ho prevezú a… upravia, potom ho môžete vidieť, skôr by som to neodporúčal. Ako vám je, pani Malíková, ste v poriadku?“ „Prečo, Riško?“

„Chcel… no, chcel som sa s vami o Peťovi porozprávať. Zaujímalo by ma viac vecí, ale ak chcete byť sama, alebo sa necítite dobre…“ „Co sa mu stalo, povedz mi pravdu Riško.“ Váhal. Ako ďalej? Povedať jej to, alebo bude stačiť milosrdná lož?

„Dnes nad ránom sa vracal autom z mesta, zaparkoval dole pod bránou, viete, kde mal byt…“ „Viem.“

„…a ako zaparkoval, zrejme k nemu pristúpil… alebo pristúpili, a cez bočné okienko auta ho samopalom… netrpel… bolo to rýchle.“ „Ježišukriste,“ zastonala. Dal jej chvíľu na spamätanie.

„Pani Malíková, býval tam sám?“

„Sám,“ hlas sa jej stratil v suchom prehltnutí.

Krauz pozrel na Fischera a ten pohotovo zareagoval.

„Prinesiem vám trochu vody z kuchyne, len seďte.“

„Dole pri chladničke mám fľaše.“

„Našiel som,“ ozvalo sa z kuchyne, zasyčala otváraná minerálka, potom krátky žblnkot.

Napila sa pomalými, ťažkými dúškami, a keď odkladala pohár, Krauz ho musel zachytiť, aby bezpečne pristál na stolíku pred ňou. Pomaly sa spamätávala.

„Bola som u neho iba párkrát. Nepekné zariadenie, také kovové a sklenené. Príliš moderné. Žiadny koberec, samá tvrdá dlažba. Žena stojaca celý deň pri sporáku môže prísť o nohy na takom tvrdom. A žiadna spálňa. Posteľ cez celú izbu a oproti televízor! Uznaj, v spálni televízor a obrovské čierne debny na nepríčetný rámus. Vôbec to nepripomínalo domov, iba také reprezentačné kancelárie, nič viac. Často sme sa kvôli tomu vadili. Nemal ani kam detskú postieľku postaviť, ani…“ zavzlykala, hlava jej padla na prsia a plecia sa roztriasli. Krauz z vnútorného vrecka saka vylovil papierové

vreckovky, jednu vytiahol a vložil jej ju do zovretej dlane. Neregistrovala nič, ticho plakala. Detektívi sedeli na gauči a čakali. Boli trpezliví, vedeli, že určité reakcie musia prebehnúť, či sa im to páči alebo nie, a nedajú sa urýchliť, jednoducho ich treba strpieť a vyčkať.

„Často sme sa kvôli tomu vadili, veru často, Riško," poutierala si oči a nos a premočená vreckovka ostala v stareckých vycivených prstoch s jasne modrými žilkami pod priesvitnou zhnednutou pokožkou.

„Aj kvôli jeho slopaniu a ponocovaniu. Ktorá by ho chcela, takého ožratého, v jednom kuse ožratého! Alebo spal. Potom celé dni prespal, aby sa mohol večer zase flákať s kamarátmi po vonku!"

„Poznáte jeho kamarátov?"

„Chlapci, chlapci, kde sú tie časy, keď som vedela o každom vašom kroku. Keď ste spolu na dvore hrali váš večný futbal a poznala som vás všetkých po mene, Riško! To už bolo dávno. Kúpil si byt, odsťahoval sa, dospel…" stíchla. Ostávalo už len dodať „a zomrel", ale to jej akosi nešlo z hrdla, ešte si to ani poriadne neuvedomila a Krauz vedel, že to najhoršie ju ešte len čaká.

Večer. Dnes večer, keď sa zotmie a dlhé, pretiahnuté tiene sa ako votrelci vkradnú do bytu, dopadne na človeka clivota a nostalgia, úzkosť a pocit samoty. Najhoršie sú večery, čas stmievania sa, keď šero ulice pokrájajú lúče pouličného osvetlenia, keď sa každý človiečik ponáhľa domov k svojim drahým, keď každý zatúži po teple domova a spoločnosti niekoho, koho pozná, na koho sa môže spoľahnúť, koho má rád a očakáva to isté aj od neho. Vtedy je osamotenému človeku najosamelejšie. Vtedy je samota najbolestivejšia. A ak je takýto večer ešte k tomu v sobotu, v sychravú, usmoklenú jesennú sobotu, od podrezaných žíl alebo konopného povrazu vás zachráni iba fľaška. Aj to iba na chvíľu.

Nebola jeseň, ale jar a nebola usmoklená sobota, ale vlahé pracovné ráno, ale aj tak sa o ňu bál. Bezvýchodisková osamotenosť uprostred davu! Pre mnohých údel na celý život. Krauz to dobre poznal, rýpal sa v ľudských osudoch už dosť dlho na to, aby sa vedel vcítiť do psychiky svojich klientov. S ľútosťou hľadel na ženičku, ktorá mu bolestne pripomínala nenávratné časy bezstarostného

detstva, a uvedomoval si, že pomôcť jej jednoducho nedokáže. Môže jej uľahčiť niektoré procedúry, ktoré ju v najbližších hodinách čakajú, a aj jej ich uľahčí, na to môžete vziať jed, odvezie ju, zariadi, vy telefonuje… ale to je asi tak všetko. Pritom by chcel oveľa viac, oveľa, oveľa viac by chcel pre ňu spraviť, akože po známosti, veď tie jej buchty už jedával najmenej pred dvadsiatimi rokmi, takže sú vlastne starí známi, susedia z ulice, taký si musia pomáhať, musia. Bolo mu jej ľúto a hanbil sa za to, všimol si Fischerovo povytiahnuté obočie. Civel na jeho zbelené hánky na prstoch uväznených medzi kolenami. Takéto prejavy súcitu by niektorí cynici považovali za nedostatok profesionality, ale od Fischera žiadne podceňovanie nehrozilo. Krauz ho videl na jednom morde aj plakať a ostalo to medzi nimi pochované navždy. Na revanš!

„Nemal nejakú stálu… no… kamarátku, dievča, ktoré by vám predstavil."

„Kdeže, ani náhodou. Určite mal dievčence, veď mal peniaze a tie dnešné fifleny len to potrebujú… ale ja som ho vlastne ani s dievčaťom nikdy poriadne nevidela."

„Kedy vám volal naposledy?" Fischer sa už nudil, preto sa ozval.

„Neviem. Včera, predvčerom. To je asi jedno. Pozdravil, opýtal sa, ako sa mám, či ma nebolia nohy, či niečo nepotrebujem, a chcel, aby som sa šetrila. Jeden telefonát ako druhý. Aspoň že zavolal, občas, keď sa už nevedel zastaviť. A už sa ani… nezastaví…" opäť jej klesla hlava na prsia a Krauz to už nevydržal a chytil ju za ruku. Vďačne k nemu vzhliadla.

„Vedela som to, Riško, stále som mu to hovorila, že zle skončí. On nemal rád ľudí a ľudia nemali radi jeho, vycítila som to už dávno. Keď tu bol a niekto mu volal, počula som, ako hovorí s kamarátmi. Neboli to pekné slová a často bol rozčúlený."

„Počuli ste nejaké konkrétne vyhrážky, alebo viete, s kým to telefonoval? Kto ho dokázal najviac rozčúliť?" Fischer ožil.

„To ja, chlapci moji, neviem. Vyhrážky, to nie, ale hádali sa cez telefón dosť často, ale odišiel vždy do vedľajšej izby alebo do kuchyne, aby ma nerušil pri telke. Tak veru. Vravela som mu, že to zle skončí, vravela, ale on mal svoju hlavu, iba sa smial, vopchal si

dve-tri buchty do vrecka a už ho nebolo, vetroplach! Potom sa mi zasa dva-tri týždne vyhýbal, keď mal modriny.“

„On mával modriny? To akože sa pobil, alebo…“

„Pravdaže, stále ho bili. Pamätáš sa, Riško, ako ho zmlátil ten vojak kvôli sestre. Vtedy si mu pomohol. Pomohol si mu a ja som ti podnes za to vďačná. Nemal v živote veľa šťastia, vyrastal bez otca, trpel kvôli výške, ozajstných priateľov nemal, poriadne dievča si nenašiel, ale ty si mu vždy pomohol. Chudák, možno aj dnes ráno by ťa potreboval, keby…“ pery sa jej zachveli, ale slzy potlačila.

„Chodil ozbrojený, videli ste u neho pištoľ, alebo priniesol k vám niečo väčšie, pušku, samopal, alebo…?“

„Nie, ja to aj tak nerozoznám. Nič som u neho nevidela, načo by mu bola pištoľa, chlapci? Vyhodila by som ho, keby mi niečo také dotiahol do domu! To dobre vedel. Nič také…“ zaváhala. Zvraštila tvár. Stuhli. Buď infarkt, alebo premýšľa.

„Počkajte, bolo to nedávno, niečo priniesol, škatuľu, chcel, aby som ju dala do skrine, aj som na ňu zabudla, keby si mi nepripomenul. Je to asi týždeň, možno aj viac.“ Namáhavo vstala, Krauz jej pohotovo podoprel rameno ako gavalier vedúci si vyvolenú do tanca a ona namiesto na parket zamierila do vedľajšej izby. Počuli vrzgot starých pántov a potom jej hlas, ako volá Riška na pomoc. Fischer schmatol buchtu, na dvakrát si ju vopchal do úst a s lícami odutými ako škrečok naznačil kolegovi, aby vypadol. Bol to veľmi slušne vychovaný policajt. Krauz vošiel do izby so starým nábytkom a zbadal ju pri dokorán otvorenej skrini, ako komicky na špičkách nacvičuje Labutie jazero a snaží sa dosiahnuť na nedosiahnuteľné vysoko umiestnenú poličku.

„Poď sem, nechce sa mi prevláčať stoličku, ty dočiahneš aj tak… tam vzadu… za tie uteráky… áno, tam som to dala.“ Krauz nahmatal lepenkovú škatuľu od stereomagnetofónu prelepenú lepiacou páskou. Na prvýkrát sa mu prsty zviezli naprázdno po hladkom povrchu škatule, podcenil jej hmotnosť. Na druhý pokus zapojil silu celých ramien. Škatuľa sa neochotne pohla, a keď sa prevážila cez hranu poličky, skoro ho privalila. Dno sa nebezpečne vydulo, tak ju Krauz opatrne ako bábätko preniesol do obývačky. Fischer posunul buchty na kraj stola a urobil kolegovi miesto. Rozpačito pozerali na

kolorovanú fotografiu na čelnej strane škatule a uvažovali, čo s ňou. Nepredpokladali, že by pani Malíková vedela niečo o povolení na domovú prehliadku a o zaisťovaní vecných dôkazov súvisiacich s trestným činom. A aj v tom prípade, že by tieto predpisy ovládala, vedeli by sa s ňou dohodnúť. Problém bol inde. Ak škatuľu otvoria bez vyšetrovateľa a budú v nej dôležité dôkazové materiály, môže sa to považovať za získanie dôkazov nezákonným spôsobom, bez nariadenej a povolenej domovej prehliadky. Jednoducho podhodené! S rozumným vyšetrovateľom by sa dalo dohodnúť aj dodatočne, všetko sa dá, ale oni nevedeli, komu prípad pridelia, a s niektorými sa jednoducho dohodnúť nedalo. Na druhej strane, ak sú v škatuli, povedzme, staré ponožky a použité slipy, spúšťať kvôli tomu celú administratívnu mašinériu s nulovým výsledkom by viedlo len k poriadnemu fiasku a duchaplným poznámkam od Vaňu, Kukyho a im podobných kreténov. Aj od šéfov. Im podobných.

Stáli tam bez slov a v hlavách sa im rojili rovnaké myšlienky.

„Takže," začal Fischer, „čo takto pyrotechnika?"

„Neblázni! Dal to vlastnej matke do skrine! Až taký chuj Pavúk nebol."

„Dobre, takže pozrieme?"

„Neviem. Je to strašne ťažké a štrngoce to. Na magneťák môžeš pokojne zabudnúť. Ide mi o vyšetrovateľa, aby neboli pindy, keby náhodou."

Ženička upratala skriňu a prišla k nim.

„Vezmeš si to, Riško?"

Chvíľu váhal, ako na ňu.

„Teta, mi by sme mali mať… teda…"

„Ale, no tak, Riško, ja viem, že bez povolenia nemôžete prehľadávať byty. Peťo mi to kládol na srdce pri každej návšteve, aby som sem policajtov nevpúšťala, jedine ak majú povolenie, ale ty predsa nič neprehliadaš. Pokojne ti to dám, ak ti to pomôže. Aj tak som rada, že sa toho zbavím…" sťažka si sadla a bolo vidno, že je toho na ňu príliš.

Správa o smrti syna začínala účinkovať ako načasovaná droga. U ľudí, u ktorých sa nedostaví hysterická reakcia hneď na začiatku, postupne vzrastá vnútorné napätie, ale človek je schopný ho ovládať

iba do určitej miery. Potom dochádza ku kulminácii a zákonite sa neskôr dostaví fáza uvoľnenia. Najbežnejšou chemickou reakciou je plač. Sprevádzajú ho pocity úzkosti a beznádeje, človek nevie, ako ďalej, nie je schopný vyriešiť problém a nevie, čo má robiť, pripadá si úplne opustený, stratený, zbytočný a nasleduje skrat. Niekedy aj ten spomínaný povraz. Môže to trvať dlho, niekedy aj niekoľko mesiacov, ale často iba pár hodín. Pomoc v ktorejkoľvek fáze môže výrazne ovplyvniť ďalšiu existenciu postihnutého, bohužiaľ, veľakrát sú to iba plačky nad hrobom, ktoré sa začudovane a nahlas, aby to všetci pozostalí počuli, pýtajú, či sa naozaj nenašiel nikto z rodiny a známych, kto by za tým úbožiakom zašiel a v pravý čas sa ho opýtal, či niečo nepotrebuje, či mu nie je clivo, či…

Pani Malíková bola vyškolená, ten pes dobre vedel, že veci v škatuli sú dôležité a treba ich bezpečne ukryť. Škatuľa začínala byť zaujímavejšia, než pôvodne predpokladali.

„Vezmeme ju k nám, dobre, teta?“ rozhodol Krauz a aj Fischerovi sa to zdalo najrozumnejšie. Keby niečo, privolajú vyšetrovateľa, babku vypočujú a celá vec sa zlegalizuje. Fischer vzal škatuľu pod pazuchy a podišiel k dverám. Krauz sa sklonil nad sediacu ženičku a zovrel jej ruku v dlaniach. Vysvetlil jej, že dnes ju nikto obťažovať nebude, aby si zavolala k sebe susedu alebo niekoho z rodiny, a keď skončia všetky úkony s Peťom, mal na mysli pitvu, ale nedokázal to povedať tak otvorene, potom sa jej ozve a dohodnú sa, čo ďalej. Ubezpečil ju, že všetko zvládnu, a ona mu vďačne pohladila líce a keby Fischer od dverí tak sprosto nezízal, bol by ju pobozkal na tvár a pohladil by ju po šedivých premastených vlasoch.

Na Fischera sa môžem… pomyslel si a pobozkal ju na tvár a pohladil po šedivých premastených vlasoch. Fischer sa vychádzajúc z obývačky obzrel a smutným pohľadom spočinul na mise s buchtami. Rezignovane mykol plecami, ale pretože to vyzeralo, akoby si naprával škatuľu pod pazuchou, nikto gesto nepochopil, nikto sa nad ním nezľutoval a neponúkol mu ešte jednu na cestu. A tak odchádzal smutný, bez výslužky. Hrial ho jedine pocit, že mal aj tak o jednu viac než Krauz.

Keď matka osamela, zrútila sa do kresla, namáhavo sa načiahla za pohárom s minerálkou a hltavo ho vyprázdnila. Hlava jej klesla a

chvíľu sledovala pravidelný výbrus na skle a lom svetla, rozpadajúci sa do siedmich farieb dúhy. Zostala sama.

Nakoniec sa usedavo rozplakala.

V kancelárii nebolo nikoho, čo malo ruky a nohy, išlo do terénu. Detektívi z oddelenia vrážd sa poflakovali v okolí miesta činu a hľadali svedkov, vypočúvali náhodných okoloidúcich, susedov a ich deti a snažili sa získať čo najkompletnejší obraz o posledných chvíľach Malého Pavúka. Ten rezignovane sedel za volantom luxusného auta a čakal na príchod pohrebnej služby. Dávali si na čas, ako vždy. Na rozdiel od taxikárov si to mohli dovoliť, ich zákazníci už neutečú.

Fischer postavil Pavúkovu škatuľu do stredu kancelárskeho stola, skontroloval dve susedné miestnosti, či tam nie je nejaký oneskorenec, a keď sa ubezpečil, že ich nikto nevyruší, vylovil zo saka vyskakovačku. Zo zásuvky vybral pár bielych bavlnených rukavíc a jedny hodil aj Krauzovi. Štíhla, dokonale vybrúsená čepeľ si hravo poradila s lepiacou páskou a štyri časti vrchnej strany škatule nadskočili ako pokrievka na hrnci. Niekoľko kusov pokrkvaných novinových listov tvorilo izolačnú vrstvu, aby sa samopaly a pištole pri prenášaní nepoškodili a neštrngali príliš hlasno.

„Sviňa jedna, asi pripravoval tretiu svetovú…“ skonštatoval Fischer.

„To je pes, pozri, ani jedna nemá číslo.“

Stáli nad stolom, na ktorý poukladali obsah balíčka, určeného asi Tamilským tigrom a ich mierovému hnutiu. Tri samopaly Škorpión, jeden HK kalibru 9 mm, štyri pištole Glock 19 a munícia. A tony pokrkvaného papiera. Ani jedna zbraň nemala výrobné číslo. Ani jedna zbraň nemala identifikačné markanty. Bolo jednoznačné, na čo sa mali použiť.

Zbrane, ktoré sa nedajú identifikovať a nemožno vystopovať ich pôvod, sa používajú na tie najväčšie svinstvá, na vraždy, na únosy alebo na lúpeže, a bez obáv sa na mieste činu odhadzujú, pretože nepredstavujú žiadne riziko. Na prvý pohľad nelogické počínanie je veľmi predvídavé. Laik by sa opýtal, prečo tí machri, čo vo filme, a bohužiaľ, od istého času aj v bežnom živote, dokážu za pár minút

vyrabovať celú banku, alebo zniesť zo sveta kohokoľvek, nakoniec odhadzujú zbrane, veď tým nedávajú policajtom ideálnu stopu!? Nie je to tak! Profík dobre vie, že ak sa na zbrani nenachádza výrobné číslo, je vystopovanie miesta výroby, predaja a posledného majiteľa nemožné. Pochopiteľne, ak sa použije iba raz. Číslo sa dá zo zbrane odstrániť dvoma spôsobmi. Buď sa na čiernom trhu zoženie súčiastka, ktorá nenesie vyrazené číslo a vymení sa za originál, alebo sa podplatí niekto priamo v továrni na zbrane a súčiastky sa kradnú ešte pred označením. Zbrane sa kompletizujú v ilegálnych dielničkách a dodávajú sa na čierny trh.

Ak uvážime, že do tejto formy podnikania sú zapletené organizované gangy po celom svete, tak je zrejmé, že vagabund, ktorý sa aj s partiou rozhodne vylúpiť banku alebo odstrániť nepohodlnú osobu, nebude začínať od piky a zháňať kontakt v najbližšej zbrojovke, aby si časom poskladal nejakú pištoľku bez čísla. Stačí mu kontaktovať vhodného, a hlavne bezpečného priekupníka a môžete si vybrať od dámskej dvadsaťdvojky až po pechotný guľomet!

K dispozícii je všetko, čo chceš, len navaľ prachy, kámo, a sme partneri! Ručné vybrusovanie a odstraňovanie výrobných čísel v kôlničke za domom už patrí do stredoveku. Všetci predsa dobre vedia, že rôntgenové lúče, v poslednom čase aj iné, modernejšie formy žiarenia, sú schopné zviditeľniť odstránené čísla aj z mikroštrukturálnych zmien na kove a takéto amatérske zľahčovanie si roboty môže mať pre lakomca osudné následky. Na dokončenie dokonalého trestného činu potom stačí iba dodržať základné pravidlá bezpečnosti práce. Prečo ale takto zložito nadobudnutú a draho zaplatenú pištoľ treba odhodiť? Predsa aby vás s vražednou zbraňou v odkladacom priečinku neskontrolovala hliadka dopravnej polície. Na lakomosť už doplatil nejeden amatér, profíci nikdy nešetria na nesprávnom mieste! Nikdy!

Na dne škatule, zahrabaná pod tonami pokrčených novín, ležala veľká obálka.

Spoj precízne zalepený a poistený tromi kovovými kancelárskymi sponami. Fischer pozrel na Krauza, ten pokrčil plecami a nechal kolegu, nech šikovným rezom obálku otvorí. Stlačil

protiľahlé konce a otvor na obálke nadobudol neslušný tvar. Na stôl vypadla magnetofónová kazeta. „Čo daktylky?“ zapochyboval Fischer. „Máme rukavice, ak tam sú odtlačky, prehratím kazety sa nezničia, a keď sa dozvieme, čo nám chlapci z podsvetia odkazujú, môžeme sa zariadiť podľa toho, čo ty na to?“ „Máš recht, prines tú mašinu!“

Krauz vybral zo skrine minikazetový služobný magnetofón, ktorý sa mu v bielych bavlnených rukaviciach skoro vyšmykol a spadol na zem. Zahrešil a vložil kazetu.

„Disko!“ zavelil Fischer a sadol si oproti Krauzovi. Z reproduktora sa ozvalo zapraskanie, potom tri údery bubeníkových paličiek a bendžo rozvírilo rýchly polkový rytmus notoricky známej odrhovačky. Po úvodných taktoch jeden z najlepších, bohužiaľ už dávno mŕtvych interpretov folkovej muziky, oznamoval, že zas má v rukách „to zradný bendžo“ a hodlá ho vyutierať nejakou šatkou. Krauza myklo, pretože zvuk bol nastavený na maximum a Fischera hodilo do operadla, ako sa snažil uniknúť ohlušujúcemu rámusu. Stiahli decibely na únosnú mieru a nechápavo na seba civeli. „To snáď nie…!?“ zaprotestoval Krauz. „Pretoč to dopredu, budeme to musieť kúskovať, alebo sa zmieriť s tým, že country má pre nich cenu zlata,“ Krauz stlačil rýchle pretáčanie napred a potom play. Hudba! Zopakoval to. Hudba! Znova. Hudba!

„Nechaj tú rýchlobežku chvíľu dlhšie!“ dirigoval Fischer.

„Aký macher, rob si disdžokeja sám, keď sa ti nepáči!“ Krauz postrčil magnetofón k Fischerovi. Ten počkal s pretáčaním podstatne dlhšie než netrpezlivý kolega. Z magnetofónu sa ozval hlas: „…šššš …obte nič, len to, na čom sme sa dohodli.“

Fischer s povytiahnutým obočím zagánil na Krauza a nečakajúc na pochvalu začal hľadať začiatok. Konečne ho našiel. Bol geniálne zamaskovaný uprostred pesničky. Z ničoho nič sa ozvalo ťahavé túú, túú, túú, potom vyzváňanie telefónu skončilo, bolo počuť cvaknutie, ako keď niekto zodvihne slúchadlo.

„Prosím!“

„Spojka, zdravím vás.“

„Aj ja zdravím. Hovor je bezpečný?“

„Jasné, bazmek, čo si myslíte, že sme úplne na hlavu…? Volám z aparátu, čo ste mi dali, a dodržujem pokyny, né!?“

Krauzovi vyskočilo obočie. Slovo bazmek mu bolo povedomé! Aj hlas poznával.

„Dobre, takže, aký je stav?“

„No, šak skrz to volám. Byt je zariadený a zaistený, výhľad je perfektný, sme pripravení.“

„Dobre, zatiaľ nerobte nič, len to, na čom sme sa dohodli na poslednom sedení. Striedanie ste si zorganizovali, ako som vám povedal?“

„Jasné, stále je niekto pri okne, dvadsaťštyri hodín, keby niečo!“

„V poriadku, čakajte, ozveme sa.“

„To je všetko?“

„A čo by ste ešte chceli? Chladené pivo a hambáče!? Zbytočne nevyzváňajte!“

„No, nič, v poriadku, ozvite sa.“

V aparáte zacvakalo a pokračoval slaďák s ťahavými tónmi havajskej gitary. Krauz zagestikuloval rukami a naznačil Fischerovi, aby to stopol a vrátil späť. Znovu si rozhovor vypočuli a potom ešte raz.

„Stopni to. Dobre, takže o čo tu ide, čo sme to vlastne počuli, do prdele!?“ Krauz si musel zanadávať, lebo si zabudol stiahnuť hodvábne rukavičky a cigareta, ktorú si podvedome počas reprodukcie zapálil, sa mu pri vyťahovaní z úst vyšmykla a spadla rovno do rozkroku.

„Ten druhý je profík a šéfuje, dáva príkazy a kontroluje bezpečnosť rozhovoru,“ Fischer pomaly analyzoval vetu za vetou.

„Pavúk mu hlási, že majú nejaký byt, z ktorého zjavne niečo pozorujú, a je to asi dôležité, lebo to nemajú spustiť z očí ani v noci, ani na chvíľu!“

„A zrejmé je aj to, že o tejto akcii už mali spoločnú poradu, kde prebrali detaily, a telefonáty sú už iba kontrolné. Preto ho upozorňuje, aby zbytočne nevolal. Dal mu jasne najavo, že dôležité veci preberú neskôr osobne,“ doplnil ho Krauz.

„Presne! Lenže, čo chystali a čo to pozorovali?“ „Zatiaľ nevieme, takže poďme ďalej, pusti to!“ Ozvala sa havajská gitara a

slaďák sa ledva pretláčal cez membránu reproduktora, taký bol lepkavý. Fischer sa pohral s tlačidlami a opäť našiel, čo hľadal! „Prosím!“

„Spojka, zdravím vás.“ „Aj ja. Bezpečnosť?“

„Dodržaná, presne podľa dohody! Nemuseli by ste ma zakaždým…“ „Musel! Čo je nové?“

„Umiestnili sme auto, ako ste chceli, ale v noci je vonku ešte chladno.“

„Prestaňte s tým fňukaním! Je tam pohyb?“ „Nie, je tam tma. Stále, už dva dni. Mali by ste sem prísť a pozrieť sa na to. Zbytočne tu tvrdneme a…“

„O tom, čo je zbytočné, nechajte láskavo rozhodovať mňa! Krátko po polnoci sa objekt dostaví. Už vyrazili.“

„Takže my tu strážime prázdny byt a vy o tom celý čas viete, to je úžasné! To je…“

„Držte láskavo hubu!“ hlas sa v závere zatriasol a jeho majiteľ sa prácne snažil ovládať, ale aj tak bolo cítiť, že by sa najradšej rozreval na plné pľúca a uzemnil toho blbečka na druhom konci drôtu, až by bol maličký ako seržantík na plukovnom nástupe. Z temperamentného hlasu bolo zrejmé, že je zvyknutý dávať presné rozkazy a také vyžadoval aj plnenie.

Krauz ticho sedel, Fischer pretočil rozhovor na začiatok a čakal na pokyn. Pustil to ešte raz a Krauz opäť ticho sedel, potom pomaly povedal:

„Ten druhý je šéf, to je isté. Poďme ďalej!“

Fischer pokračoval v hre na skrývačku a pretáčal kazetu. Netrvalo dlho a ozval sa tretí telefonát. Nebol nahraný od začiatku, čo bolo čudné. Hlas jačal.

„…a na to ti seriem! Zaplatené si dostal, nielen ty, ale aj tí tvoji debilní amatéri! Len jedinú vec som od teba chcel, plniť pokyny bez meškania a bez reptania! A vy čo!? Nie s meškaním, ale vôbec ste to nespravili. Načo sme to toľkokrát rozoberali!? Z každej strany!? Načo?“

„Ale tá žena…“ bol to Pavúk, hlas mal úplne roztrasený.

„Co žena, čo za žena!? O tom, že tam môže byť spolujazdec, sme tiež hovorili, nie!? Ba dokonca aj o zadnom sedadle, tak prečo ste nešli podľa plánu!?

„Ja som išiel, tí vonku odmietli. Bola to jeho žena! Je tehotná! To nejde… len tak… niekoho…“

„Na to ti seriem!“

Pauza. Dychčanie, niekto sa z celej sily snažil ovládať.

„Vy debili! Toto ste posrali. Toto ste…“

„Odmietli poslušnosť! Čo mám robiť?! Jednoducho sa zaťali a odmietli, a je to aj vaša vina! Odmietli to spraviť, kým sa nevyriešia prachy za tú banku… a ten pes Kam…“

„Nemenuj, ty idiot, nikoho! Na vaše vnútorné rozbroje ti zvysoka seriem!? Ak nevieš rozkázať vlastným ľuďom, choď do riti!!“ reval hlas. Dlhá odmlka a ťažké prerývané dýchanie. Potom pokračoval už miernejšie.

„No nič! Odišiel, tak odišiel. Nedá sa nič robiť. Mohli sme to už mať za sebou. Všetci! Asi si neuvedomuješ, že všetko bolo načasované a pekne to na seba nadväzovalo, jedno na druhé. Teraz ste pretrhli reťaz, chuji! Následky si ponesiete sami. Ráno o desiatej na stanovisku! A priprav si riť, bude kefung!“

Krauz si vypočul aj tento rozhovor niekoľkokrát, potom mlčky sledoval Fischera, ako sa hrá s magnetofónom a striedavo stláča jednotlivé tlačidlá, ktoré rytmicky cvakali do ticha kancelárie. Kazeta došla do konca. Prehrali aj druhú stranu, ale zistili, že tretím telefonátom sa komunikácia skončila. Sedeli a gánili po sebe a po zapratanom stole. Pripadali si ako na inventúre v hlavnom stane hnutia Hamas.

„Richard, do kelu, oni chcú niekoho odkrágľovať!“

„Alebo uniesť, nie?“

„Alebo uniesť a odkrágľovať.“

„Musíme prezrieť tie noviny!“

„Čo za noviny?! Teraz ťa štvú noviny?!“

„Pokojne, áno? Prezrime všetky noviny, v ktorých boli zabalené pištole a kazeta. Inak nezistíme ani približný dátum, kedy bola nahrávka urobená. Možno to nezistíme ani tak, ale nič lepšie mi nenapadá, a tebe?“

Fischerovi svitlo. Zhrozene pozrel na kopu pokrkvaných zamastených novín na zemi a znechutene sa pre jedny zohol. Postupne zbierali zdrapy papiera roztrúsené kade-tade, opakom ruky ich vyrovnávali a hľadali dátumy. Najstaršie boli viac ako rok staré, najčerstvejšie mali dva týždne. Podstatnú časť tvorili povytŕhané listy z časopisov bez dátumov.

„Čo z toho?“ spýtal sa Fischer.

„Nič! Myslel som, že nájdeme všetky z jedného obdobia. Spomeň si, čo hovorila pani Malíková, kedy jej priniesol Pavúk krabicu?“

„Hovorila, že asi pred týždňom. Možno aj viac.“

„Správne, možno aj viac. To nám zatiaľ musí stačiť. Nič múdrejšie nevymyslíme. Vieš čo? Zbavme sa tohoto tu. Zavolaj technika a pozrite odtlačky na zbraniach. Potom ich doruč vyšetrovateľovi, nech vyplní formulár a zaradí ich medzi vecné dôkazy. Treba ich nakoniec aj tak zaslať na balistiku, nech ich nastrieľajú a nech zistia, či sa už nepoužili pri nejakom svinstve. Ja idem zavolať Bossa a večer zapadneme do bahna veľkomesta. Mám taký dojem, že jedine on bude vedieť odpovedať na naše otázky. Čo ty na to?“

„Beriem! Čo s kazetou?“

Krauz zvážnel. Podvedome cítil, že majú v rukách bombu. Knôt už horel a kto to podcení a nezareaguje včas a pohotovo, tomu buchne rovno pod nosom. Nech si horí! Zatiaľ nech tlie, a keď príde vhodný čas, dajú ju pod riť tomu, komu patrí, nech je veselo!

Bude veselo!

„Dáme ju zatiaľ ku mne do skrine. Mám takého ciťáka, že onedlho budeme vedieť, čo s ňou. A neviem prečo, ale niečo mi hovorí, že keby sme ju teraz zaradili do prípadu, neskôr by nás to mrzelo.“

„Len aby nás to nakoniec nemrzelo tak či tak!“

„Si mäkký?“

„Dobre vieš, že nie. Ideme na to!“ ' Krauz sa pohodlne rozvalil na stoličke ako človek po celodennej namáhavej práci a chvíľu relaxoval tým, že pozoroval Fischera, ako telefonicky vybavuje, na čom sa pred chvíľou dohodli.

Prestal ho registrovať a z vrecka vytiahol mobil. Na displeji si zobrazil zoznam podľa mena a prelistoval čísla pod písmenom M. Vedel, že nič nenájde, ale urobil to pre uspokojenie a istotu, že nezabúda na bezpečnosť a stále dodržuje základné zásady konšpirácie.

Každý dobrý detektív mal tri telefónne zoznamy. Jeden v mobile, kde boli čísla na neškodné osoby. Rodina, kolegovia, kamoši z krčmy a podobne. Všetko ľudia, ktorých čísla sa dajú bežne zistiť na informáciách.

Druhý zoznam mal Krauz v modrom notese v hornej zamykateľnej zásuvke pracovného stola. Boli v ňom čísla, ktoré nemuseli nikoho iného zaujímať. Kontakty, ktoré si každý strážil ako oko v hlave. Čísla na významnejších podnikateľov, menej významných politikov, bezvýznamných sudcov a prokurátorov, známosti v iných zložkách polície alebo armády, v iných službách typu „šušušu“ všetko pošepky, ďalej kamarátky, kurvy. Tretí zoznam mal uložený v hlave, na jedinom mieste, kam sa za žiadnych okolností nedostane nepovolaná osoba. Tento zoznam bol najdôležitejší. Jeho prezradenie mohlo mať fatálne následky. Figurovalo v ňom aj meno Bossa podsvetia v Našom Meste s iniciálami M. S. Ďalší podarený kamarát z detstva.

Práve tomu sa Krauz chystal zavolať.

Richard Krauz, Peter Malík a Miroslav Stehlík.

Ako svätá trojica. Prvý ostal bez prezývky, hovorili mu Rišo. Neskôr pán detektív. Druhého každý poznal ako Malého Pavúka. Tretiemu hovorili Boss. Nebola to prezývka, bolo to miesto v hierarchii.

Mirec sa prisťahoval na sídlisko neskôr, keď už partia existovala a hierarchia bola určená. Nerobilo mu to žiadne problémy, zapadol veľmi rýchlo a vďaka vrodenej inteligencii umocnenej štúdiom na gymnáziu sa rýchlo vypracoval na popredné miesto. Dovŕšenie plnoletosti partiu rozbilo. Niektorí išli na vojenčinu, niektorí na vysoké školy, mnohí sa poženili a povydávali. Najkrajšie obdobie života sa skončilo. Mirec študoval v Rusku nejakú veľmi nóbl školu, ale ani znalosť štyroch jazykov mu nepomohla proti besnej docentke, ktorá si postavila hlavu a znemožnila mu ukončiť tretí ročník. Keď sa

vrátil, dlho s ním nebola reč. Malý Pavúk nezabudol a podal mu na začiatku pomocnú slamku. Koniec socializmu ich zastihol ruka v ruke na polceste do basy za nedovolené podnikanie, za činnosť, ktorá o pár mesiacov bola zlegalizovaná a znamenala vstupnú bránu do raja.

Chytili vietor do plachát a obchody sa pohli. Vykurovacie oleje ako krycí názov pre naftu, cigarety, alkohol, kradnuté luxusné autá… to boli iba začiatky. Ale dôležité! Formovala sa nová partia, nové vzťahy. Okrem zástupu pijavíc prisatých na Mircovi, pardon, v tom čase mu už hovorili Boss, vysávajúcich z neho prachy namiesto krvi, sa prisal aj Kamil. Príma chalan, bol všade, kde bolo cítiť peniaze, ale dokázal aj zamakať. Profesionál na otváranie čohokoľvek, autá, pokladne, bankové trezory. Nahradil Riša, pretože ten nikdy nekradol a nechcel sa zmeniť. Svätá trojica bola opäť kompletná. Richarda už do partie nevolali, v tom čase robil detektíva na oddelení vrážd, a to nebola dobrá kombinácia.

Začiatky boli ťažké, ale výnosné. Nasledovali obchody s nehnuteľnosťami, prvé nočné bary a bordely, hotely a letoviská vo veľhorách, drogy, vydieračky, podvody s privatizáciou, kde išlo o miliardy. Ako rástli kontá, rástli aj zástupy pijavíc, ale aj zástupy verných. Prišla závisť a konkurencia. Bolo treba myslieť na obranu impéria. Keď sa stratilo z povrchu zemského zopár nepohodlných, Krauza upozornil kolega z oddelenia na Bossove aktivity. Opäť sa stretli. Nevideli sa dlhý čas a bolo o čom rozprávať. V tom čase už Mirec šéfoval celému podsvetiu v Našom Meste a Krauz postrehol, že hoci sedeli v Bossovom bare, naokolo sa motala armáda svalovcov a striehli na každý pohyb.

Bál sa a Krauza iba utvrdil v presvedčení, že už sa stal jeho zákazníkom, okúsil pach krvi a že už sa nezastaví. Vedel, že ich cesty sa raz skrížia a ani jednému nepomôžu staré zašlé časy, kamarátstvo a všetko, čo spolu prežili. Pôjde do tuhého a na sentimentalitu neostane čas. Jeden z nich si to odskáče, to vedel Krauz nabetón. Povedal mu to a Boss sa iba smial, vraj, netáraj, ja a také čosi!? Klamal a Krauz videl, že je amatér. Toto ho nenaučili.

Ešte niečo mu Krauz povedal. Dozvedel sa o ňom, že spolupracuje s tajnou službou a robí pre nich špinavú robotu a za

odmenu dostáva tipy na rôzne privatizačné podvody a ktovie čo ešte. Boss stuhol, ale zahral to do autu. Opäť amatérsky a pre Krauza to bola jasná odpoveď. Keď sa lúčili, Boss mu povedal, aby sa ešte niekedy ozval, že si dajú do nosa a zaspomínajú si, ale nemyslel to vážne. Krauz to vedel, a tak prisľúbil, že sa určite ozve. Myslel to vážne. Z času na čas, keď v Našom Meste zmizol za podozrivých okolností nejaký významný podnikateľ, alebo sa stala nejaká provokačná, demonštratívna vražda, Krauz zašiel za Bossom a prehodili pár slov. Vždy sa dozvedel, odkiaľ vietor fúka, a dokonca niektoré z takýchto prípadov aj vyriešil. Časy boli všelijaké a Krauz si musel dávať pozor. O stykoch s podsvetím nehovoril a vedeli o tom iba dôveryhodní kolegovia. Fischer.

Malý Pavúk patril k podsvetiu a jeho vražda bola beštiálna a demonštratívna. Mala demonštrovať silu, brutalitu. Bola to výstraha. Komu bola určená, Krauz ešte nevedel, ale bol odhodlaný urobiť všetko, aby sa to dozvedel. Vyťukal spamäti číslo a čakal.

Boss nikdy netrpel na zažívacie ťažkosti, ale šteklenie v žalúdku sa dostavilo okamžite, ako pozrel na vibrujúci mobil a prečítal si, kto volá.

„…mali by sme dať reč, čo ty na to?“ navrhol mu Richard.

„Viem… už sa mi to donieslo. Bazmek… to schytal. Príď večer do severného baru.“

Komunikáciu po telefóne obmedzovali na čo najkratší čas. Obaja vedeli prečo. Mená, názvy, čísla, nič z toho sa zásadne do slúchadla nehovorilo. Mená zabíjajú. Povedal severný bar a to stačilo, Richard vedel, kam má ísť. Dohodli sa a Krauz oznámil Fischerovi, že večer po desiatej pôjdu na výlet. Pohodlne sa vyvalil v tapacírovanej stoličke a premýšľal o telefonátoch z kazety. Ničomu nerozumel. Zatiaľ. Možností bolo veľa. Ak išlo o Bossa, možnosť bola iba jedna.

Vraždili a opäť sa vraždiť chystajú.

STREDA

Streda je ako utorok. Do soboty šialene ďaleko! Starý Burger navaril kávu, rozprestrel si noviny po celom stole a fajčil, aby desať ranných cigariet stihol do nástupu. Mladší detektív Filip Kiss už sedel v kresle a driemal, chcel odčiniť včerajší oneskorený príchod do práce, a tak si privstal, lenže prišiel príliš skoro, chudák, nie a nie prísť do roboty načas. Prišiel aj Hanzel, poobzeral sa, či mu niečo neušlo z ranného podpichovania, ale keď zistil, že tlstý Mikovič zvaný Vaňa ešte netróni za stolom, rezignovane si sadol, vybral si z aktovky noviny a čakal.

Vaňa sa vovalil do kancelárie a pozdravil: „Šľak to trafil, strašne ma bolí hlava, neviete od čoho!?“

„Od krku hore, nie?“ znela Hanzelova odpoveď. Slabé, nikto sa nesmial.

Vaňa sa rozvalil na stoličke, nemotorne zhodil pár papierov pod stôl a ignorujúc ich belosť na zošednutej dlážke začal vybaľovať desiatu, ktorú zlikviduje na raňajky ešte pred ranným nástupom, aby o deviatej, tridsať sekúnd po otvorení, sedel v bufete a ukájal zbesilý hlad. Hladný policajt, hotová pohroma pre daňových poplatníkov!

„Predstavte si, čo som včera zažil u nás v zverinárstve! Bol som kúpiť psíkovi granuly, a kým mi ich vedúci dával, prišlo dievčatko, tak šesť, maximálne sedem rokov a chcela krmivo pre gorilu, ale iba máličko, nemôže vraj veľa žrať, lebo by pribrala a zle lietala. Skoro ma piclo, ja som myslel, že gorila nelieta ani vyhladovaná, nie to nažratá! Lenže bacha, chlapíka ani nehlo, bez mihnutia oka sa jej spýtal, kde tú gorilu má, ona že doma, on kde presne, ona že v klietke. Krútil hlavou, nemohol to stráviť, ale mal svätú trpezlivosť a ďalšia otázka bola čisto profesionálna. Ako vyzerá? A krpec na to, že má taký žltý chochol na hlave a šedé bruško a tatinko hovoril, že majú doma gorilu! Chlapík sa víťazoslávne usmial. A nie náhodou korelu? A bolo! Skoro som sa ušúľal, že vraj gorilu… v paneláku… v klietke… a zle lieta… prežratá!“

Vaňa sa rehotal až mu slzy tiekli, a nákazlivý smiech rozvlnil plecia všetkým v kancelárii. Hanzel si poutieral líca a labužnícky sa

oprel do operadla s rukami založenými za zátylkom. Paráda! Ďalší pracovný deň sa mohol začať.

Na rannom nástupe zavládlo absolútne ticho, aj bez lupy bolo na šéfovi vidieť vnútorné napätie a o poznanie vyšší stupeň naštvanosti, než bývalo zvykom. Hypnotizoval hlásenie, ktoré sa ohýbalo na tenkom papieri a striedavo sledoval detektívov a neposlušné riadky.

„No, čo si o tom myslíte?“ spýtal sa ich, hoci nikto netušil o čom.

„Čujme!“ postrčil ho Krauz a Mayor si uvedomil, že správu ešte neprečítal nahlas.

„Máme tu hlásenie od nočnej služby, ráno o päť tridsať chytili na Vysokej chlapíka, ako vyskakuje z okna, skoro skočil hliadke na hlavu. Čuduj sa svete, chytili ho a preverili, čo to stvára. Toľká iniciatíva! V plecniaku mal nejaké starožitné sošky, do bytu sa vlámal a teraz bacha, príde pikoška, domácu pani klepol po hlave a zviazal. Je to osemdesiatročná babka! Byt je asi dve minúty chôdze od zavraždenej. Riaditeľ chce, aby sme sa tomu venovali, že je to možný páchateľ vraždy, čo vy na to?“

„…že je to hovadina!“ skonštatoval Krauz.

Dvere sa rozleteli a vošiel riaditeľ.

Riaditeľ kriminálnej polície na rannom nástupe, to je niečo ako Pánboh na hospitácii v druhotriednom kláštore.

„Už si im referoval?“ oboril sa na Mayora, hoci ten nič zlé nespravil. Riaditeľ tak hovoril stále, dokonca aj doma so ženou, aj s dcérou, aj so synom… vlastne s tým už nie, ten sa zbalil a ušiel. Užil si svoje, chudák, devätnásť rokov buzerovania!

„Práve teraz,“ odvetil Mayor.

„Fajn, takže poďme na to! Bol by v tom čert, aby sme to z neho nedostali! Predstavujem si to takto, Kuky s Mikovičom skočia pre neho, je ešte stále na treťom okrese, zakázal som im s ním hovoriť, aby ho nevyplašili, takže čaká iba na nás! Vám dvom by nemal ujsť, čo poviete, chlapci, metráková?!“ rozrehotal sa na vlastnom vtipe, mladý Kiss sa zasmial tiež, ostatní ani brvou nehli a rozpačito pozerali na Mayora.

„Keď ho budeme mať tu, zoberú si ho Krauz s Fischerom a je po vtákoch. Predpokladám, že za hodinku-dve mi zahlásite výsledok, ja

zavolám na ministerstvo, aby počítali s tlačovkou, asi tak na obed, čo poviete, chlapci?“

Nezávideniahodná situácia, ktorá sa v praxi občas stala, a vykorčuľovať z nej znamenalo vynaložiť nemalé úsilie, preukázať značnú dávku diplomacie a taktiky. Riaditeľ kriminálnej polície je človek, ktorému funkcia umožňovala, aby sa zaujímal o ktorýkoľvek prípad vyšetrovaný na území jeho kraja, aby kládol otázky podriadeným detektívom, ale hlavne, aby dostával aj presné informácie.

Žiadny rozumný detektív však nechce podávať presné informácie o prípade nikomu, ani riaditeľovi nie. Poskytovať presné informácie totiž znamená obnažovať si hruď, prezrádzať know-how, vystavovať nebezpečenstvu informátorov, zdroje a spôsoby nadobúdania a spracovávania informácií. Môže to byť veľmi nebezpečné pre jednu zo základných podmienok fungovania detektívneho oddelenia. Tou podmienkou je utajenosť, konšpirácia a ochrana svojich ľudí pred masmédiami. Jednoducho povedané, každému informátorovi, ktorý detektívom priniesol informáciu, museli poskytnúť utajenosť a bezpečie, inak sa na nich druhýkrát vykašle, a bez informátorov bol detektív ako chobotnica bez chápadiel, teda prinajmenšom smiešny, ak nie dokonca mŕtvy!

Riaditeľ sa nielen pýtal, to by sa dalo ešte vydržať, pretože každého riaditeľa možno obalamutiť. Horšie bolo, že on sa snažil v určitej fáze prebrať ťarchu vyšetrovania na seba, chcel rozhodovať o vražde bez toho, aby ovládal detaily, chcel byť slávny a zviditeľniť sa pri zatýkaní páchateľa. Išiel na nervy všetkým detektívom, ktorí deň za dňom skladali mozaiku, piplali sa s každým kúskom, aby potom prišiel jeden mudrlant a povedal, že teraz to pôjde všetko podľa neho a hotovo. To, že ignoroval mravčiu prácu podriadených, to by sa dalo vydržať, horšia bola nebotyčná ješitnosť a nadutosť, s akou vydával príkazy. Bohvie prečo si myslel, že úrad mu automaticky dal aj rozum a univerzálnu neomylnosť.

Riaditeľ kriminálky, podplukovník Muller, tlstý a arogantný trpaslík, bol takým riaditeľom, jeho večne spotená bravčová tvár s tromi lalokmi bola postrachom každej porady. Nakoniec sa na nej neriešil žiadny pracovný problém, ale plnili sa pokyny geniálneho

vodcu, nech už boli akokoľvek hlúpe. V prípade neúspechu boli, pochopiteľne, potrestaní podriadení, ktorí síce na porade protestovali, ale prd im to bolo platné. V prípade úspechu si naopak všetci vydýchli, pretože tresty sa nerozdávali, iba si vypočuli krátky, polhodinový prejav: „…no vidíte, ako pekne to ide, keď je vytýčená jasná a pevná línia pod kvalitným a zodpovedným vedením…“

Riaditeľ kriminálky bol tupec. Úradník, ktorého do funkcie presadili kamaráti z ministerstva, prívrženci vládnuceho Hnutia. Nevedel vychádzať s ľuďmi, ktorí si poza chrbát robili z neho srandu. Vedel o tom a veľmi ho to hnevalo. Jeho reakcie boli vzťahovačné a prchké, a tak sa s ním radšej nikto nehádal, pretože k jeho najnebezpečnejším vlastnostiam patrila pomstychtivosť.

Šéf oddelenia vrážd Alexander Mayor bol v nezávideniahodnej situácii ako už mnohokrát predtým. Riaditeľ sa rozhodol riadiť ďalší priebeh vyšetrovania, pričom ši ako vždy nedal ani najmenšiu námahu, aby sa informoval, čo je nové a kam sa za posledné dni dostali. Jednoducho sa rozhodol, že zadržaný chlapík so starožitnosťami je vrah, a oni to majú upiecť tak, aby skončil v base a direktor bol na pripravovanej tlačovke hrdina. Mayor mu teraz mal pred všetkými vysvetliť, že vyšetrovanie zatiaľ smeruje úplne inam, čo znamenalo dráždiť štrkáča bosou nohou, a všetci čakali, ako sa to skončí.

„Pán riaditeľ,“ začal trochu rozpačito, nespúšťajúc oči z hlásenia, „pochopiteľne, skočíme pre neho a preveríme to, to je jasné, ale dopredu o tom netreba nikoho informovať, zvlášť nie Ministerstvo. Tiež tlačovka na obed je asi podľa nás predčasná…“ vzhliadol od papiera a hľadal podporu v osadenstve, naschvál použil množné číslo, aby bolo jasné, že je to názor väčšiny, a nie iba jeho, hoci to bolo úplne jedno. Riaditeľ očervenel, z nespočetných záhybov saka vylovil veľkú bielu vreckovku a poutieral si celý krk, potom veľkú polguľovitú lysinu zhora nadol a skončil dlaňami.

„Tak moment, čo to má, doboha, znamenať!? Vám sa nechce objasňovať vraždy, alebo o čo tu ide! Som tu správne na oddelení vrážd?! Máte tam chlapíka, ktorý takým istým spôsobom urobil dve babky, motív tam máte ako hrom, kradne starožitnosti! Miesto, modus operandi, časy, všetko sedí, a vy to ne-vi-dí-te?! Ja vás

varujem, ak ste sa rozhodli ísť proti mne…“ nevládal dokončiť, tlak mu stúpol na dvesto, dychčal ako astmatik a od zlosti mu zlyhával hlas.

„Ale no tak, pán riaditeľ, tu predsa nikto proti nikomu nejde, my sme vaši ľudia a vy ste náš riaditeľ, tak to je a tak to aj ostane. My tu nerobíme predvolebnú kampaň, my tu vyšetrujeme vraždu a šéf sa vám iba snaží vysvetliť, že už máme konkrétnejšie smery a tušíme, kam sa zvrtnúť, nič viac, nič menej. Samozrejme, sme rozhodnutí sa na toho chlapca pozrieť, presne ako ste povedali, ale tá tlačovka by naozaj mohla byť predčasná, netreba sa blamovať, uznajte sám.“ Krauz využil, že riaditeľovi došiel dych, a Mayor ostal ohúrený neočakávaným vzplanutím.

Nikto sa neodvážil ani zodvihnúť oči, o tom, že by niekto oponoval, nemohlo byť ani reči, to by bola kariérna samovražda! Krauz mohol, a nielen prehovoriť, mohol si dovoliť aj argumentovať a vedel, že riaditeľ si ho vypočuje. Krauz ako jediný z detektívov mohol, Mayor s ním tak trochu počítal a bol mu nesmierne vďačný, že sa ozval. Niežeby bol na to odkázaný, to nie, bol dostatočne výrečný, aby riaditeľa zvládol aj sám, ale ako sa hovorí, ve dvou se to lépe táhne.

„Tak dobre, čo ste zistili?“ vyprskol riaditeľ.

„V prvom rade sme zistili, že lúpež bola iba fingovaná. Rodina potvrdila, že nič nezmizlo, aspoň nič také, čo by stálo za riziko vraždy. Vstup do bytu nebol násilný, nebolo to vlámanie. Priebeh vraždy svedčí o psychickom podfarbení, o zlyhaní sebaovládania, možno sexuálna deviácia, možno sadistická úchylka, ktovie, ale nie krádež, ani lúpež. Náš človek je vrah, jednoznačne vrah, a nie zlodej! Naopak, tento dnešný, ten je iba zlodejíček, ale nie vrah. Veď babka to prežila, pokiaľ sa dá vyčítať z hlásenia, ani sa ju nepokúsil zabiť, iba ju klepol a zviazal, aby nejačala. To sú dvaja rôzni chlapíci, verte mi. Okrem toho môžeme mu zobrať odtlačky a porovnať s miestom činu a uvidíme.“

„To je všetko, toto má byť ten váš konkrétny smer!? Podľa toho môže byť páchateľ ktokoľvek, tak prečo nie ten dnešný, ako hovoríte zlodejíček!? O ničom ste ma nepresvedčili, choďte po neho, ako som

povedal a pracujte na ňom! A poriadne tvrdo, nič nepodceniť! Chcem hlásenie každú hodinu, priebežne ma informujte!“

Hodil zdrvujúci pohľad na Mayora, s Krauzom sa nehodlal ani baviť, nestál mu za pohľad, tresol dverami a zanechal po sebe čiernu dieru.

„Chuj jeden starý!“ uľavil si Fischer a všetci s ním v duchu súhlasili.

„No tak, chlapci…“ otcovsky ho napomenul šéf, hoci v duchu mal rovnaký názor.

Riaditeľ zostal stáť tesne za dverami. Hlavu predklonil, aby sa ucho dostalo do tesnej blízkosti škáry medzi zárubňou a dverami.

„…uj je…en starý!“ začul, ale nevedel identifikovať, koho to bol hlas. Čo hovoril, si domyslel. Zaťal päste v bezmocnej zlosti, chvíľu zvažoval, či sa vrátiť, ale uvedomil si, že má proti sebe partiu, kde chlapi stoja jeden za druhým, nie ako tá rozhádaná banda zlomyseľných podrazákov, čo mu dopomohla k stoličke a teraz ho využíva, kde sa len dá!

Sklonil hlavu ešte nižšie a vyrazil po chodbe ako rozzúrený býk na červené plátno. Vtrhol do svojej kancelárie, sekretárka ani nezodvihla pohľad od klávesnice, už bola zvyknutá, a vyvalil sa do veľkého luxusného kresla. Jedine v ňom sa cítil ako ozajstný riaditeľ.

Počkal, kým sa mu ustálil tep, upokojil dych a zodvihol slúchadlo. Predvoleným tlačidlom sa spojil s hovorcom ministerstva.

„Ty počúvaj, už si robil niečo s tou tlačovkou…? …nie, tak ani nerob, kým ti nezavolám… nie, to nie, ale opätovne som prehodnotil fakty… áno, presne… nie pozri, sú tam isté nezrovnalosti, napríklad v konaní toho vraha vidím nejaké psychické podfarbenie, určité zlyhanie sebaovládania, možno sadistická úchylka… nie, nekradol, to bolo iba fingované, môj názor je, že to nebol zlodej, to bol vrah, kým ten dnešný je iba zlodejíček, a nie vrah, chápeš ten rozdiel!? …samozrejme, stále napredujeme, analyzujem to priebežne a ozvem sa ti, ak by bolo treba informovať verejnosť, alebo tam hore… jasné… prídem… ahoj!“

Tresol telefónom a čerstvým kusom papierového obrúska začal odvodňovacie práce na čele. Šľakom trafené teplo, kedy sa už skončí

a príde milosrdný dáždik a ochladenie! A ešte k tomu tie krysy podrazácke, len polená mu hádžu pod nohy!

„O polhodiny mi príde svedok z toho baru, videl, ako to dievča dopichali, mám dosť dôležitý výsluch, nemohol by niekto za mňa skočiť po toho zmrda?“ zaškemral Vaňa.

Všetci vedeli, že robí na prípade mladého dievčaťa, ktoré to schytalo na diskotéke a najväčšie problémy má s výrastkami, čo nechcú svedčiť.

„Jasné, zariadime sa podľa seba…!“ rebelant Fischer považoval riaditeľov odchod za ústup z bojiska a situáciu za vyhratú, Mayor bol opatrnejší.

„No, ak máš ozaj súrnu prácu, tak si to dorob, s Kukym pôjde… Hanzel sa hlási, takže dohodnuté! Rozchod, Fischer a Krauz tu ostanú.“ Počkali, kým sa slimáci vyplazia z kancelárie.

„Chlapci, viete, aký je, netreba ho provokovať, urobte, čo chce, a potom si choďte po svojom, ale radím vám, robte niečo, bude chcieť výsledky, a to čo najskôr, inak bude zlý! A s týmto tu sa hrajte aspoň do obeda, aby bolo jasné, že ho berieme vážne. Potom ho kopnite na okres, nech ho zavrú za ublíženie na zdraví a krádež, a spíšte hlásenie, bez toho za ním ani nepôjdem, jasné?!“

„Spíšeme, zdrží nás to, ale spíšeme.“

Rozišli sa. Kuky s Hanzelom zabehli na tretí okres po páchateľa, Krauz s Fischerom sa rozhodli obtelefonovať technikov, aby zistili, čo je s vyhodnotením odtlačkov prstov z miesta činu, Mayor išiel na poradu a Vaňa do bufetu, lebo bol hladný ako pes! A hladný policajt, to je pre daňových poplatníkov hotová poh… áále, však to poznáte, možno aj z vlastnej skúsenosti.

Krauz zavolal do labákov a spojil sa s expertmi z daktyloskopie.

„Volám kvôli vražde Hermíny Baumgartnerovej… áno, odtlačky na porovnanie… počkám! Zdravím ťa, tak ako sme na tom?“

„Chlapci, bola to fuška,“ Krauz vyvrátil oči. Opäť tie žvásty o bohovsky náročnej a zodpovednej práci, ako ťažko sa dopracovali k bohovským výsledkom v rekordne krátkom čase.

„No a čo ste zistili?“ Krauz zapol hlasný odposluch, aby aj Fischer počul bombastické správy a nemusel mu ich potom tlmočiť.

„Nič.“

„To ste si teda mákli, chlapci.“

„No počkaj, ono to nie je také jednoduché!“

„To máš pravdu, z toľkých zaistených stôp zistiť nič, to fakt nie je jednoduché!“

Chlapík na druhom konci drôtu nepostrehol Krauzov posmešný tón, nepoznal jeho humor, takže ho bral smrteľne vážne a pokračoval.

„Presne ako hovoríš! Nič, čo by svedčilo o cudzej osobe, okrem jedného neznámeho odtlačku.“

„Aha, takže stopy boli použiteľné, ale nepatrili žiadnej cudzej osobe, okrem jednej, tak mám tomu rozumieť?“

„Správne!“

„Ale to vôbec nie je nič, to je niečo, kámo! Pokračuj, čo všetko ste preverili?“

„Poslali ste nám štrnásť odtlačkov, päť bolo nepoužiteľných… samé machule!“

Krauz si rýchlo vybral ceruzku a na čistú stranu notesa, ktorý bol vždy pohotovo otvorený pri telefóne, napísal číslo štrnásť a dal ho do krúžku. Z neho nakreslil čiaru bokom a na jej koniec napísal číslo päť rovná sa nule. Z matematického hľadiska hovadina, ale pre policajtov postačujúce.

„…tri patrili domácej pani, dve boli od susedy, taká stará baba, nechcela nás pustiť do bytu, potvora, dve boli od dcéry poškodenej, nejaká pani Polláková, taká celkom fajn baba, na svoj vek, ohodená ako z magazínu pre nóbl dámy, vyfajčila by aj čerta… teda cigarety som mal na mysli, fajčila jednu od druhej, jedna bola od zaťa, nejaký Valter Poliak, taxikár… a jedna je od neznámej osoby! Mám ti nadiktovať aj rozloženie stôp?“

Krauz kreslil ďalšie a ďalšie lúče zo slniečka s číslicou štrnásť v strede a na koniec každého lúča napísal číslovku, ktorú mu expert nadiktoval, a meno. Pri poslednom čísle dopísal otáznik.

„Netreba, to si vyčítam z fotodokumentácie, povedz mi len, kde bola tá bez majiteľa.“ „V kúpelni, na kachličke nad batériou.“ „Výborne, chlapci, výborne, ani neviete, ako ste nám pomohli!“

„Bola to fuška, páni vraždári, to vy neviete ani oceniť, aká to bola fuška, ale pre vás aj posledné!“

„To mi je jasné, ešte mi povedz, kontrolné odtlačky dali všetky známe osoby?“

„Počkaj… počkaj, tu to mám… aha, všetky okrem jedného vnuka, nejaký Valter Poliak, asi krstné meno po otcovi, ten už bol v škole, študuje v susednom meste, býva na internáte, takže toho spravíme, až keď príde na pohreb, matka to zariadi, sľúbila nám to.“

„Dobre, machri, spíšte to, hoďte to na papier a pošlite sem, zatiaľ vďaka!“

„Nóóó, bude to fuška, všetko to spísať a tak… ale niečo už vymyslíme, tak čaute!“

Krauz sekol slúchadlom a zahľadel sa na nepodarené slniečko v notese. Všetky osoby, čo po sebe zanechali odtlačky, mali k bytu pani Baumgartnerovej nejaký vzťah a chodili ju navštevovať, ale ten jeden, ten v kúpelni na kachličkách, ten tam nemal byť! Do kúpeľne sa žiadne cudzie osoby nevodia, ak si len nejdú opláchnuť ruky alebo mačetu! To by šlo, malo to logiku, Na spodný okraj papiera dopísal „vnuk Valter – dorobiť odtlačky“ s výkričníkom a pustil to z hlavy.

Fischer si vypočul telefonát vyvalený v pohodlnom kresle a teraz sledoval kolegu a čítal jeho myšlienky ako z otvorenej knihy. „Myslíš, že ho máme?“

„To neviem, že by bol taký sprostý a nechal nám podpis? Čo myslíš?“

„Že je vychcaný. Ak už nebol trestaný, tak ho neustálime. Máme len holý odtlačok bez majiteľa. Lepšie ako nič, ale stále je to málo. Tak neviem, či sa s nami nezahráva.“ „Uvidíme, pán kolega, uvidíme!“

Do miestnosti vpochodoval Kuky a za sebou vtiahol vychudnutého kolohnáta s poďobanou tvárou, hoci puberta ho musela prejsť najmenej pred dvadsiatimi rokmi. Na rukách mal putá a pod pazuchou veľkú hnedú obálku.

„Sem sa postav!“ zavelil Kuky a postrčil ho doprostred kancelárie.

„Nevieš pozdraviť, väzeň!“

„Dobrý deň, ja nie som väzeň,“ zašvitoril previnilo kolohnát.

„Že nie?!“ zareval Kuky a postavil sa pred polomŕtveho úbožiaka. „A čo si myslíš, kde si teraz a kam ťa šupneme odtiaľto, háá, asi na dva týždne na Malorku, za odmenu, nie?!“

„Ja…“

„Hubudržať!!“ ukončil uvítaciu reč Kuky a strašne ho mrzelo, že kolohnát nemá v rukách nôž alebo sekeru a nechce ho s ňou rozštvrtiť. Namiesto toho ich mal spútané, a to nebol rovnocenný súper. Nebol by rovnocenný súper ani so sekerou, ani s dvoma naraz nie, ak by mu Kuky pridal aj odstreľovačku a príručný mínomet na dôvažok, to by sa možno sily trochu vyrovnali, ale takto?!

„Čo s ním?!“ vyslovil nahlas otázku, čo ho škrela počas prevozu.

„Daj mu dole železá a choď si zacvičiť. Alebo si sadni a sleduj, ako sa to robí,“ poradil mu Fischer a nebolo v tom ani trocha podceňovania alebo urážlivého ponižovania. Kuky to vedel, a tak odomkol previnilcovi putá, spod pazuchy mu vybral obálku, hodil ju na stôl a vyvalil sa do pohodlného kresla, ktoré mu Fischer mimovoľne prepustil.

Ten lenivo, akoby bez záujmu vysypal obsah obálky na stôl a porozhŕňal ho. Čierna peňaženka, z ktorej vytŕčali ústrižky papiera, vizitky a účtenky, identifikačná karta, vodičské oprávnenie na všetky skupiny, pár bankoviek, za ktoré by si nekúpil ani poriadny obed, zväzok kľúčov, oceľové trojmetrové pásmo, zápalky, lacný mobil, ešte lacnejší hrebeň. To bol celý majetok nepodareného vraha.

Smrdel. Smrdel ako tchor. Presnejšie povedané, smrdel kyslo ako človek, čo sa od rána do neskorého večera potí kdesi na stavbe v jednej košeli a večer zašpinený od malty a cementového prachu sa ledabolo opláchne v studenej vode v maringotke na kraji mesta, aby na druhý deň skoro ráno už bol opäť na stavbe a v tej istej košeli makal do roztrhania tela, len aby ho majster nevyhodil a na jeho miesto neprijal ďalšieho z radu čakajúcich na aký-taký zárobok.

Všetci policajti tento pach pracujúcich ľudí poznali, líšil sa od pachu prostitútiek, nagélovaných podnikateľov, buzerantov, úradníkov, cigánov, manželiek, vlastných manželiek, líšil sa od všetkých pachov, ktoré policajti tak často pri svojej práci vdychovali. Niektoré boli celkom príjemné.

Tento nie.

„To je všetko?!“ Fischer zagánil na neboráka so sklonenou hlavou.

„Prosím…?“

„To je všetko?!!“ Fischer pridal na intenzite.

„Ja som nerozumel.“

„Doboha, je to všetko, čo máš u seba, alebo ťa tu mám vyzliecť?!!“

„Áno… nie…“

„Tyyy, počúvaj, neser ma.“

„Ja som chcel povedať…“

„Neskáč mi do reči, jasné!!! Drž hubu a hovor, na čo sa ťa pýtam!!“ Fischerov hlas vystúpil do výšin. Začala sa prvá fáza výsluchu, psychologicky veľmi ťažká, ale pre úspešný priebeh ďalšieho jednania veľmi dôležitá, a to fáza „naklepávania“, teda príprava objektu na krížový výsluch. V prípravnej fáze sa zásadne tyká. Policajti tykajú podozrivému, nikdy nie naopak! Na vypočúvaného sa hovorí zvýšeným hlasom a jasne sa mu dáva najavo značný stupeň nasratosti. Neustále sa mu skáče do reči, aby nemohol sformulovať ucelenú vetu a dávajú sa mu nezmyselné, navzájom si odporujúce pokyny, ako „drž hubu a hovor“, alebo „sadni si a stoj vzpriamene“, poprípade „vypadni a odpovedaj celou vetou“. Vypočúvaný je nútený jeden z pokynov neuposlúchnuť, čo zvyšuje hranú nasrdenosť, zvyšuje napätie v miestnosti a nedovoľuje mu sústrediť sa. Zmätok v kancelárii umocňuje aspoň jeden neustále sem-tam pochodujúci detektív, ktorý s rukami za chrbtom neprehovorí ani slovíčko, kým nenastane vhodný čas pre ťažiskovú fázu výsluchu. Po dôležitej, takzvanej relevantnej otázke je nutné, aby sa jeden z pochodujúcich nepatrne obtrel o vypočúvaného, čo vyvolá okamžité obranné reakcie a nedovolí mu sústrediť sa na odpoveď. Ak sa očakáva tvrdý protivník, skupinku detektívov doplní jeden s notesom, ktorý iba zapisuje odpovede. Tieto poznámky potom pri krížovom výsluchu dokážu, v ktorej časti zaklamal.

Nikto si žiadne poznámky nerobil. Toto nebol tvrdý protivník, mal to vyryté na čele a neschoval by to ani pod pechotnú helmu.

„Koniec srandy, ja sa s tebou hrať nebudem, nechceš odpovedať, nechceš! Pre teba horšie, chlapče!“ pokračoval Fischer miernejším hlasom.

„Chcem, ja chcem, prosím vás, páni policajti, ja chcem odpovedať, ale neviem ako, pýtate sa tak…“, chcel povedať chujovo, ako bol zvyknutý na stavbe, ale čosi ho osvietilo a nepovedal to, „…rýchlo a zložito. Áno, je to všetko, čo mám, nie, netreba ma vyzliekať, už ma prezerali na tom prvom… u tých prvých… čo ma… chytili,“ hlas mu na konci zlyhal. Dobré znamenie!

„Nakopali ťa do riti?“

Žiadna odpoveď, iba hlboké prikývnutie, po ktorom ostala hlava bezmocne na prsiach. Fischer iba uznanlivo prikývol, dobre vedel, ako zaobchádzajú okresní policajti s páchateľom chyteným priamo pri čine.

„A to je nič, oproti tomu, čo tu spravíme s tebou my, ak nepovieš pravdu a nepriznáš sa, jasné!!!“ posledné slovo Fischer opäť zareval, aby chlapík nevyšiel z cviku.

Dvakrát rýchlo za sebou prikývol a ešte ich aj uistil tichým áno, aby bolo každému jasné, že on problémy robiť nebude.

„Sadnúť!“ zavelil Fischer.

Chlapík sa bezmocne obzrel a zvažoval, či to myslel vážne, či si má sadnúť na zem. Bol by to pokojne urobil, bohvie, čo ešte od nich môže očakávať, sadnúť si na zem nepovažoval za nič zvláštne, oproti tomu, čo už skúsil.

Fischer kopol do drevenej stoličky, ktorá sa poslušne presunula po nablýskanej dlážke až k obeti.

„Pekne ďakujem, ja…“

„Sklapni, lebo sa rozplačem. Ďakovať budeš až na konci, to si píš, teraz ešte nemáš za čo, ešte sme sa nerozhodli, koľko ti dáme, tri roky, päť rokov, osem.“

„Ale prečo, prosím vás, ja som len chcel…“

„No čo si chcel, čo si len chcel, pozvať babku na anglické raňajky a ona potvora namiesto vďaky začala vrešťať, tak si ju prizabil a zviazal, čóó?!!“

„Nie, preboha živého, nie, prečo ma nikto nechce vypočuť, ja vám chcem povedať pravdu a nikto ma nechce vypočuť, len ma

stále… ja som ju neudrel, ja som nechcel… ja som chcel… ja som…“

A bolo to. Hlava mu padla na prsia, plecia sa stiahli, chrbát sa ohol ako luk a celým telom mu pohadzovalo od mohutných vzlykov. Krauz ho chvíľu sledoval, vstal zo stoličky a položil ruku na nadskakujúce plece. Myklo s ním tak, že skoro spadol zo stoličky.

„Toto si nechaj od cesty, na to sme tu zvyknutí a nepomáha to, jasné?“ hlas mal hlboký a monotónny. Taký hlas upokojuje aj splašené kone. Krauz ho nechcel upokojiť, chcel získať jeho dôveru. Kuky sa vyhrabal z hlbokého kresla a založil si ruky za chrbát. Pustil sa križovať kanceláriu od jedného rohu k druhému a tváril sa, že práve koncipuje dodatok Einsteinovej teórie relativity. Priháralo.

„Meno?“ Krauzov hlas sa niesol miestnosťou ako vodorovná hladina horského jazierka. Ani vlnka. „Pavol Bielik.“

„Bytom?“ Krauz sa dozvedel, že pochádza z najsevernejšej oblasti Republiky, kde dve výhodne sprivatizované a ešte výhodnejšie skrachované fabriky spôsobili pohromu v nezamestnanosti a celé dediny odsúdili na podporu alebo migráciu za prácou. „Zamestnanie?“

„Teraz som pomocný murár, z núdze. Doma som robil sústružníka, robím s oceľou od pätnástich rokov, bavilo ma…“ „Pracovné povolenie alebo zmluvu…?“ „Ja, no… privyrábam si, mám tri malé deti, žena je na podpore, som rád, že môžem…“ „Načierno, bez daní, čistá ruka, však?“ „Rád zaplatím, keby som mal trvalú robotu, rád zaplatím aj dane, aj všetko, verte mi, teraz platím pánovi Vysockému, on mi zohnal robotu.“

„Komu!?“ zhrozil sa Fischer. Pretože bol opretý o roh stola z druhej strany, musel objekt otočiť hlavu o stoosemdesiat stupňov, inak mu nemohol odpovedať. „Pánovi Vysockému! To je…“

„To je pekný všivák, všakáno! Ivan Ivánovič! Tak mu hovoria, nie?! Koľko berie teraz?“

„Áno, aj tak… mu hovoria… štyridsať zo stovky… ale mám aspoň nejakú prácu, každý mesiac prinesiem domov aspoň tých pár drobných… na život.“

„Necháš sa zdierať, ale asi nemáš inú možnosť. Ten pes žije z vašich mozoľov, bohvie koľko vás je, ale asi fakt nemáte inú

možnosť. Doteraz dohadzoval iba Ukrajincov, ale ako vidím, rozširuje klientelu. Prečo si ju ovalľl?“ zasa obrat o stoosemdesiat stupňov. Skrytú otázku objekt skoro nepostrehol, ale všetko ostatné naokolo stuhlo.

Ideme na to!

„Nemáme, naozaj nemáme inú možnosť… prosím?“

„Prečo si ju zabil?“ ďalší obrat hlavou, Fischer sa pohodlne oprel rukami o roh stola. Krauz si pritiahol stoličku na druhý roh stola a posunul sa tak, aby s kolegom a vypočúvaným tvorili rovnoramenný trojuholník.

„Čo že som…“

„Prečo si ju ovalil?“ Krauz.

„Ja som ju neovalil!“

„Koho?“ Fischer.

„No… túúú… babku.“

„Odpovedaj rýchlo a nenaťahuj slabiky, jasné!?“ Fischer.

„Jasné!“

„Ktorú babku?“ Krauz.

„No tú, čo ma chytili, ako som vyskakoval z okna, keď som jej uk… ukradol tie sošky.“

„Na sošky ti seriem, prečo si ju zabil?!“ Fischer.

„Ja… ja som…“

„Odpovedaj, keď sa ťa kolega pýta!!“ Krauz.

„Ale ja som…“

„Prečo si ju zabil?!“ Fischer.

„Ja som ju neza…“

„Tak koho si zabil!?“ Krauz.

„Nikoho, ja som nikoho nezabil!“

„Tak prečo si ju ovalil!?“ Fischer.

„Ja som ju neovalil.“

„Tak prečo si tu, doboha! Za odmenu alebo čo!?!“ Krauz.

„Ja som chcel uk… ukradnúť tie sošky, nie pre seba.“

„Prestaň už s tými zasratými soškami. Tie nás nezaujímajú. My chceme vedieť, čím si ju ovalil!?“ Fischer.

„Ničím, veď ja som ju vôbec neovalil. Preboha, ja som nikoho nezabil, čo mi to tu hovoríte?! Ja som sa tej babky ani nedotkol.“

„Ktorej babky?“ Krauz.

„No predsa tej, no tej… čo som jej tie…“ dobrovoľne urobil jeden obrat hlavou navyše a s obavami pozrel na Fischera, či ho ďalšia spomienka na sošky nerozzúri, ale riskol to, keď videl, že s ním ani nehne, „…sošky, no ukradol.“

„A tá prvá, minulý týždeň!?“ Fischer.

„Aká prvá?“

„Tá prvá zabitá, minulý týždeň, tá zaškrtená!“ Krauz.

„Ja som ju nezaškrtil!!“

„To je fakt, konečne hovoríš pravdu, ty si ju rozsekal!“ Fischer.

„Preboha živého, KOHO?!“

„Kde si bol minulý piatok?“ Krauz. Kuky drgol odzadu do vytŕčajúceho ramena. Podozrivým myklo až nadskočil, keď videl, že nič horšie sa nechystá, chcel si opäť sadnúť, ale ostal komicky pokrčený v predklone, ako keď človeka chystajúceho sa na veľkú potrebu v polovici cesty seknú kríže.

„Kde som bol… kedy?“

„Nevymýšľaj a odpovedaj, na čo sa ťa kolega pýta, rýchlo!“ Fischer.

„Ja neviem… neviem.“

„Kde si bol minulú sobotu!? Nerozumieš?“ Krauz.

„Minulý piatok? Či vlastne sobotu, teda… na ktorý deň sa vlastne pýtate? Ja som už celý… popletený.“

„Minulú sobotu, bleskom!“ Fischer.

„Minulú sobotu, to som bol… to som bol… to bolo už dosť dávno, túto sobotu som bol doma, to viem, ale minulú, ja si naozaj…“

„Doboha, tak túto sobotu, keď to tak veľmi chceš, kde si bol? Teraz je streda, tak túto poslednú sobotu, kde si bol?“ Krauz.

„Doma, hovorím vám, že som bol doma. Celý víkend. Končili sme vo štvrtok, večer som chytil rýchlik ten dvadsaťtri nula tri, v piatok ráno o šiestej som bol doma. Vrátil som sa v pondelok na obed a lístky z vlaku som dal pánovi Vysockému, on mi prepláca jednu cestu domov do mesiaca. Ešte by ich mal mať, tie lístky.“

„Čo si robil doma, kto ťa videl cez víkend?“ Fischer.

„Videl? Ako to myslíte, že videl? Neter, teda sestrina dcérka mala krstiny, pol dediny sa zbehlo, pili sme do nedele, ako býva u nás zvykom, myslíte, či ma niekto videl tam, alebo ako to myslíte?“

Krauz s Fischerom si mlčky vymenili pohľady Krauz mu pohľadom povedal, že si to myslel od začiatku, Fischer mu povedal, že škoda mrhať talentom, tretí vrchol trojuholníka pozeral rozpačito z jedného na druhého a nerozumel vôbec ničomu.

„Čo si robil u tej babky dnes ráno?“ ozval sa Krauz značne znechutene. Opustil trojuholníkové postavenie a vyvalil sa do kresla, ktoré Kuky tak neprezieravo uvoľnil. Ten pochopil, že výsluch sa končí a ďalšie pochodovanie nemá zmysel, očami si vyhliadol pohodlnú otočnú stoličku za Krauzovým stolom, ale keď videl, ako si Krauz na ňu vykladá nohy, usadil sa na nepohodlnej drevenej.

„Ja… my sme tam robili… my sme tam opravovali podlahy. Minulý týždeň. Pán Vysocký nám dohodil takú fušku. Po tri večery sme u babky vymieňali podlahy. Mala pekné staražitné veci. Pán Vysocký povedal, že sú cenné, že by sa dali slušne speňažiť, keby sa našiel niekto… doboha… v živote som nič neukradol, verte mi!“ „Takže Vysocký ťa tam poslal?“ Fischer. „Nie, to nie, ia sám, chcel som si privyrobiť.“ „Prestaň zatĺkať, máš to zbytočné, ešte si to nepochopil?“ Krauz.

„Ty to zoberieš na seba, odsedíš to a ten zmrd sa ti bude rehotať na slobode. Ani pomaranč ti do basy nedonesie, alebo si myslíš, že ti zaplatí advokáta, vyseká ťa z toho a letecky ťa pošle domov, nie?“ Fischer.

„Nie, teda, ja neviem, on povedal… do kelu, je to so mnou bledé, však?“

„To si píš! Prichytený pri čine, čo by si chcel! Si jasný ako facka,“ Krauz.

„Koľko za to môžem dostať?“ najhlúpejšia, ale aj najčastejšia otázka ľudí jednou nohou v svrabe.

„No, lúpežné prepadnutie, ublíženie na zdraví, pokus o vraždu, útok na verejného činiteľa, čo viac treba dodať? Ja to odhadujem na takých osem, možno desať rokov!“ Fischer blafoval až sa hory zelenali.

„Preboha živého, prosím vás…!“ chlapík na stoličke sa ešte viac zošúveril, ruky zvyknuté na železo mädlili jedna druhú, až kosti prašťali, a Krauza to už prestávalo baviť. O tom, že to nie je vrah babky Baumgartnerovej, bol presvedčený ešte skôr, ako vstúpil do kancelárie. Uviedol fakty, ktoré sa dajú ľahko preveriť a ktoré mu na čas vraždy poskytnú stopercentné alibi, ak sa potvrdia. O tom, že je to zlodej, svedčilo už zatknutie na mieste činu, a navyše priznanie. Neklamal a nebolo ho treba podrobovať krížovému výsluchu a predlžovať agóniu. Krauz mu počas výsluchu dlho hľadel do očí a videl v nich všetko, čo potreboval. Takýchto úbožiakov, ktorých núdza dohnala k podobnej hlúposti, bolo čím ďalej tým viac, ale to, samozrejme, neospravedlňovalo ich činy. Kradnúť by sa nemalo, či je niekto hladný alebo nie, hoci podvedome tušil, že mu takéto súdy neprislúchajú. Jednak nebol nikdy hladný a jednak si daňoví poplatníci platia súdy a prokuratúru, aby sa zaoberali vinou a trestom, on bol iba obyčajný policajt, ktorému zákon vyčlenil presné miesto, funkciu lovca, a tú si dnes splnil a kolegovia v uniforme tiež. Ešte však poznal pointu, to ho štvalo, a preto sa rozhodol dať chudákovi možnosť.

„Dobre ma počúvaj, upokoj sa a počúvaj ma chvíľu,“ chlapík bol myšlienkami niekde úplne inde, asi stál doma v kuchyni a uplakanej, utrápenej a vynervovanej žene vysvetľoval, že ho najbližších osem, možno desať rokov neuvidí, ale nech sa nebojí, všetko to urobil iba pre ňu a pre deti, a keď sa raz dostane von, všetko im vynahradí. Strhol sa.

„Porozprávaj mi, čo sa tam stalo, a ja sa pokúsim ti pomôcť. Hovor pravdu, inak naša dohoda neplatí, jasné?“ Krauz sa zahniezdil v kresle a vyložil si aj druhú nohu na otočnú stoličku.

„Ja som…“ nevedel nájsť niť, zavetril možnosť, ako sa dostať zo šlamastiky. Tento tu vyzeral na rozdiel od ostatných na seriózneho poliša, dokonca mu ponúka pomoc, to sa mu ešte nestalo, ale dá sa mu veriť? Čo ak je to iba ďalšia finta, ako ho potopiť? Zvažoval, čo povedať. Že je v srabe, si uvedomoval veľmi jasne, nepotrebovali ani jeho priznanie, veď ho chytili priamo na mieste. Nemuseli sa s ním vôbec baviť, lenže oni chceli, išlo tu teda asi o niečo viac ako o sošky. Ak mu to prišijú, bude s ním zle, stále splietajú niečo s

nejakou babkou, ale to nebude tá jeho, okradnutá! Tú ich niekto zabil a oni potrebujú vraha, lenže on nikomu neublížil, ani tej jeho nie, ak mu tento neuverí, tak potom už nikto. Riskne to! Rozhodol sa.

„…asi osprostel. Poviem vám všetko. Prosím vás, trochu vody… nemáte?“

Kuky neochotne načapoval do pohára vyhradeného pre stránky dávku minerálky uloženej v chladničke a prekvapene sa prizeral, ako mizne v útrobách železiara. Krauz prikývol, a tak mu ešte raz dolial po okraj a plastovú fľašu pre istotu odložil späť, aby sa aj jemu ušlo. Krauz sa nenamáhal so vstávaním, zo saka vybral škatuľku cigariet a veľkým, presne miereným oblúkom ich hodil na stôl. Pristáli presne na dosah ruky prekvapeného kolohnáta. Nesmelo zodvihol hlavu, a keď mu Krauz kývnutím hlavy naznačil, že môže, dychtivo chňapol po škatuľke. Z vysypanej kôpky na stole si zobral svoje zápalky a prvý šluk stál cigaretu polovičku dĺžky. Do vzduchu sa nedostal ani obláčik.

„Vďaka. Takže… robím tu na stavbe, načierno, ako ste povedali, pána Vysockého mi odporučili ešte u nás doma, keď sa chlapi v krčme dozvedeli, že idem za robotou sem dole. Je to bieda, ale stále lepšie ako na podpore. Kým stála naša fabrika, bolo roboty pre každého, kto chcel robiť, ale ako ju zavreli, veľa nás ostalo bez chleba a deti chcú jesť, však to poznáte! Vaši robotníci na stavbách sa hnevajú, že ich vytláčame a kaličíme zmluvné ceny. Je to pravda, my robíme za menej, ako by robili oni. Preto nás berú častejšie, zvlášť súkromníci. Ten kšeft u babky bol iba na prilepšenie, takto na pár hodín večer, vymeniť jej podlahy a hotovo. Starala sa o nás, aj pivko bolo, vyplácal nás pán Vysocký, každá koruna dobrá, však to poznáte. Keď sme končili, sedel pán Vysocký aj s babkou v obývačke a dlho, predlho sa rozprávali o tých jej soškách, chcel ich kúpiť, ale ona nechcela za žiadnu cenu. Upratovali sme po sebe, a keď som vyberal hobliny spod obývačkového prahu, počul som, že jej ponúkal päťdesiat tisíc! Skoro som odpadol, toľko peňazí za daromnice! Nemal som to počuť, bisťu, nemal, radšej som sa mal motkať v kuchyni, a nie pri tých dverách, nemal som to počuť! Stále mi iba to chodilo po rozume, koľko by som za tie peniaze mohol doma nakúpiť. Žene, deťom. Včera večer som sa rozhodol. Vedel

som, že pán Vysocký ich odo mňa kúpi, s tým by nebol problém. Vedel som aj, že balkón zo dvora je stále iba privretý, babka ho zatvárala iba na zimu. Dvere boli tak spriečené, že sa nedali používať, a raz za rok jej ich prišiel syn alebo vnuk otvoriť a raz zavrieť. Chcela, aby sme jej to opravili, ale pán Vysocký ju nahovoril, aby ich vymenila aj s verajami, vraj už nestoja za veľa a rozpadávajú sa. Bola to pravda. Niekedy na budúci týždeň sme jej to mali spraviť. Dnes v noci okolo druhej som zašiel do dvora, ani som nebol na ubytovni, preflákal som sa po meste, len tak, kade-tade.“

„Moment, kedy si zašiel do toho dvora?“ Krauz sledoval každé jeho slovo.

„Po polnoci, mohli byť tak dve po polnoci.“

„To nesedí, kamoško, klameš, a my sme ti tak verili! Chytili ťa ráno o pol šiestej, tak čo si robil s tou babkou tri a polhodiny? Alebo chceš aj znásilnenie?!“

„Nie, nie, nič také sa nedialo, prosím vás, nechajte ma dohovoriť! Ja som naozaj išiel do toho jej dvora po polnoci, ale som tam bol schovaný a… nevedel som sa odhodlať. Fajčil som jednu od druhej, celú škatuľku som znivočil a stále som sa nevedel odhodlať. Nešlo to… ja som nikdy… no proste nešlo to! Potom začalo svitať. Uvedomil som si, že už nemám veľa času, a tak som tam vliezol, cez balkón! Sošky boli na svojom mieste, pripadal som si, ako keby som z nášho kostolíka kradol podobizeň Panenky Márie, prisahám, ako keby som kradol v kostole, tak som si pripadal… však to poznáte!“

„Nie!“ odvetil mu Kuky.

„Potom sa stala pohroma. Na chodbe sa zapálilo svetlo a do obývačky vošla… babka, predstavte si, ona nespala, bola už hore! Vyvalila oči, zvrieskla, ruky jej vyleteli hore, zatackala sa a spadla naznak. Jednou rukou sa zachytila o stenu a to ju pootočilo, takže dopadla na nejaký stolík bokom hlavy a krajom čela. Ostala ležať ako podťatá, skoro som sa posral od strachu, ale nemohol som zdupkať, potrebovala pomôcť. Dýchala, bola iba bez seba, z čela sa jej pustila tiecť krv, ale iba máličko, zato hrča jej na vrela riadna! Preniesol som ju na diván, bola ako pierko, prebrala sa a povedala mi, že sa dusí, aby som jej priniesol lieky z kuchyne a pohár vody, a aby som jej dal dole zásteru a rozopol blúzu pri krku. Ledva sipela.

Všetko som spravil, lenže ako som jej dával dole tú zásteru, za boha nie rozviazať vzadu uzol, chcel som jej ju prevliecť cez krk a pritom sa jej zaplietli do masle ruky, mordoval som sa, kriesil som ju, skoro som zabudol, že som ju prišiel vykradnúť. Nakoniec sa spamätala, ja som schmatol sošky a v chvate som vyskočil von balkónom, skoro som rozpučil vašich dvoch… akurát tam sťali vo dvore, smola! Ale verte mi, neudrel som ju, na tom stolíku musí byť jej krv a ani som ju nezviazal, zaplietli sa jej ruky do zástery a toho nepodareného uzla. To je všetko pravda, lenže tí vaši sa do mňa pustili hlava-nehlava, ani som sa k slovu nedostal! Tak to bolo… však to poznáte… tak to bolo… a teraz ma môžete aj zabiť!“

Krauzovi sa natriasali plecia od zle maskovaného smiechu. Lenivo a akoby z donútenia zložil nohy zo stoličky, pomaly podišiel k záchrancovi astmatických babičiek, k hrdinovi, ktorý podľa zhúžvanej polohy na stoličke očakával okamžité splnenie posledného želania.

„Boha jeho aj s vrahom nepodareným! Ukáž ruky.“ Nepochopil.

„Ukáž ruky! Dlane natrč!“

Záchranca osamelých babičiek predpažil. Tvrdé zažltnuté mozole dláždili miesta, ktoré sa najčastejšie dotýkali poriská. Masívne nechty presne kopírovali konce prstov, ktoré boli na dvoch miestach zhnednuté od nekvalitného tabaku, fajčeného až do tla. Drobné odreniny a trhliny zvýraznené zažranou špinou sa nedali ani spočítať. Krauz sa zahľadel na Kukyho, a keď sa im pohľady stretli, naznačil mu hlavou, aby vyšiel za ním na chodbu.

„Kuky, prezri jeho register trestov, či je naozaj taký svätý, ako tvrdí, potom zavolaj na ich okres a zisti u miestnych policajtov, či tam naozaj mali v dedine krstiny. Skús nájsť niekoho, kto by aspoň takto na diaľku potvrdil jeho alibi v čase vraždy. Výsledok mi zahlás a medzitým spíš hlásenie tak, ako to hovoril, a ak to všetko bude v poriadku, hoď ho na okres, kde ho zbalili, nech ho spravia za krádež. Ja tam potom zavolám a vybavím, aby ho už netrýznili blbosťami a nerobili z neho vraha. Inak mu už rovno môžeme prišiť aj vraždu Olofa Palmeho a obesíme ho priamo u nás na dvore! Rozumel si?“ „Jasné! Register, alibi, hlásenie, vykopnúť!“ „Šikovný chlapec!“ Krauz ho potľapkal po pleciach a stiahol sa späť do kancelárie.

Podomový záchranca si ešte stále vytrvalo a nechápavo civel na ruky. Zdali sa mu obyčajné.

„Počuj, teraz si preveríme zopár vecí, čo si tu narozprával, ak sa to potvrdí a bude to všetko sedieť, tak sedieť nepôjdeš, ak to nebude sedieť, tak sedieť pôjdeš. Je ti to jasné?“ Krauz sa už len bavil, výsluch považoval za ukončený a ďalšie naťahovanie sa s chlapom iba za stratu času. Ale niečo mu hovorilo, že ponižovanie a posmech si nezaslúži, ruky svedčili o tom, že podstatnú časť života sa živil poctivo, a to ostatné, to je, ako to často v živote býva, iba zhoda hlúpych okolností.

„Áno, teda… ani nie…“

„Je to jednoduché, za tú krádež sošiek ťa čaká súd, ak si v minulosti nebol trestaný, ako tvrdíš, bude to podmienka, tá babka ešte môže svedčiť v tvoj prospech, so šikovným advokátom sa dá všetko zariadiť. Ja osobne ti verím, že to bolo tak, ako hovoríš, zatiaľ nemám dôvod pochybovať. Boh ťa opatruj, ak kolega zistí opak. A to ostatné, to sa ťa netýka.“

„Takže tá vražda, o ktorej ste hovorili…?“

„Tú môžeš dostať od nás ako bonus, ak nasilu chceš…!“

„Nie, to nie, to naozaj netreba, stačí mi, čo som si sám navaril.“

„Presne ako hovoríš.“

Kolohnát sa zamyslel.

„Takže súd, hovoríte… a nešlo by… no, keď som sa sám priznal… nešlo by… no, keby ste ma pustili, len tak… ja by som sa babke ospravedlnil, všetko by som jej vrátil…“

Fischera nadvihlo. Podaj prst…

„Týýý, počúvaj, aké pustili, aké priznal!? Pokiaľ viem, tak ťa chytili priamo pri čine a až potom si sa priznal, nie? Keď už nebolo čo zatĺkať! Aspoň mi nedvíhaj tlak! Ospravedlňovať sa jej môžeš dodatočne, koľko chceš!“

„Hmm… asi máte pravdu. Čo som si navaril, to si budem musieť zlízať. Čo len so mnou bude? Môžem si ešte jednu zapáliť?“

Krauz sa od Kukyho dozvedel, že chlapík neklamal. Dokonca miestny okrskár sa ako vzdialená rodina na krstinách zúčastnil a dušoval sa, že boli takí spití, že ani v piatok, ani v sobotu sa nemohli vyterigať ani na záchod, nie to ešte pustiť sa na kraj sveta. Krauz sa

len pousmial nad prirovnaním. Pre horských chlapcov, ktorí rodnú dedinu opúšťali tak raz, možno dva razy do roka, bolo aj tristo kilometrov kraj sveta.

Register mal čistý. Zobrali mu odtlačky prstov a aj predbežné porovnanie jasne ukázalo, že osamotený odtlačok z babkinej kúpeľne ostane aj naďalej bez majiteľa. Krauz splnil, čo sľúbil, a zatelefonoval riaditeľovi okresu, aby ho informoval, že zo zlodeja vraha nasilu robiť nebudú, nech si ho zoberú. Telefonoval z kancelárie, aby kolohnát počul, čo hovorí. Upozornil riaditeľa, že ho už netreba „vypočúvať“, že sa dobrovoľne priznáva a treba mu veriť! Chlapík ani netušil, z akého problému ho vysekali, o trestných sadzbách za lúpež či ublíženie na zdraví nemal ani potuchy. Ale vďačný bol, to sa musí nechať. Tento policajt, to bola iná káva než tí predtým! Asi nejaký šéf?! Mal rešpekt, to bolo vidieť na prvý pohľad, príma chlap! Už len zmena správania voči nemu naznačovala, že to už nebude také strašné, ako raz hovorili chlapi z dediny, čo ich dva dni vypočúvali na okrese. Tí si užili svoje! Oproti nim obišiel iba s pár fackami, a takých on znesie, veď robil so železom!

Krauza viac nezaujímal. Sadistické sklony nikdy nemal a nepáčili sa mu ani u kolegov. Neubližoval, ak nemusel, hoci by mohol, keby len trochu chcel, nikto by mu ani pol slova nepovedal, ale nerobil to. Všetci to vedeli, považovali ho za rovného poliša a z toho pramenil aj prirodzený rešpekt, ktorý železiar tak pohotovo postrehol.

Zobral od Kukyho správu a zašiel za šéfom.

„No, tak čo je nové?“ privítal ho Mayor.

„Čo je to za otázka, hádam si nedúfal, že sa prizná k vražde!“

„Nóó… už ste dokázali iné veci!“

„Prosím ťa, Šaňo, prestaň, inak si budem myslieť, že ťa chytajú riaditeľské maniere. Ty predsa stojíš nohami pevne na zemi, nie?“

„No dobre, tak vážne, o čo ide?“

„Zlodej, amatér. Nič viac. Ku krádeži sa chystal ako lačný k sraniu až začalo svitať a babka sa prebudila a vymákla ho v obývačke. Tvrdí, že ju nenapadol, babka spadla a rozbila si hlavu o stolík a on jej poskytol prvú pomoc a zachránil ju, inak by sa udusila.

Všetko veci, ktoré sa dajú na mieste preveriť a potvrdiť, pod balkónom by mali byť ohorky z celého balíčka cigariet, krv na stolíku, samotná výpoveď babky a tak ďalej. Máš to všetko spísané v správe. Čo sa našej vraždy týka, na čas spáchania má potvrdené alibi z domu a ani odtlačky prstov nesedia, pochopiteľne, podľa predbežného porovnania, expertíza bude neskôr. O motíve ani nehovorím. Ide na okres, nech ho stíhajú len za krádež. Ty choď za riaditeľom, nech si vyserie oko aj s tlačovou konferenciou, a nechajte nás konečne robiť si svoju robotu, šéf e!“

„Čo keby si za riaditeľom zbehol ty a takto pekne mu to zreferoval!“

„Prdlačka! Vieš aký je medzi nami rozdiel?“

„Aký?“

„Ty si šéf a ja som normálny. Teda… normálny detektív, pochopiteľne. Takže podľa hesla vrana k vrane sadá… a tak ďalej, choď si za ním sám!“

„Bohovská pomoc, ďakujem ti!“

„Rado sa stalo, aj nabudúce.“

„Do kelu!“ uľavil si šéf, ale iba preto, aby mal posledné slovo a išiel si k zrkadlu upraviť frizúru a dotiahnuť kravatu.

Sedeli v kancelárii porozvaľovaní ako opice po výdatnom obede a počúvali starého Burgera, ktorý referoval o všetkom, čo za tri dni spravili. Hanzel, jeho parťák, mu podával čerstvo spísané správy a usilovne prikyvoval. Krauz s Fischerom ticho fajčili a Kuky s mladým Kissom sa nudili. Vaňa si odskočil do bufetu. Šesť detektívov a jedna babka.

„…takže, ako som spomínal, zatiaľ nič konkrétne, chlapci. Rodinu sme vypočuli, okrem toho vnuka, čo študuje mimo mesta. Ako sa volá. Valter! Toho dorobíme, keď príde na pohreb, aj odtlačky Susedov sme vypočuli, žiadny pohyb, žiadna stopa. Klub dôchodcov je spravený komplet, nič podstatné. Pobehali sme aj známejšie starožitníctva a bazáre, nič podozrivé im neponúkali. Týmto smerom prestaneme pátrať, pani Polláková tvrdí, že žiadne starožitnosti nechýbajú. Informátori mlčia. Jediná stopa je neznámy odtlačok prsta v kúpeľni. Medzi nami, nič mimoriadne. Takže, čo ďalej?“

„Niečo si čítal o susedovi, čo venčil psa, ako to bolo?“ spýtal sa Fischer.

Burger prelistoval zopár správ až našiel, čo hľadal.

„Spodný sused si spomenul, že mal chorého psa, v jednom kuse sral a skučal. Po skončení piatkovej detektívky na dobrú noc ho pre istotu zobral ešte von, aby mu cez noc nezašpinil koberec. Film končil v sobotu zhruba hodinu po polnoci. Ako vychádzal z brány, prekvapilo ho, že spodné dvere na ulicu nie sú zamknuté. Stávalo sa to veľmi zriedka, pretože nápis na bráne každý rešpektoval. Za tie roky už boli nájomníci vycvičení. Prešiel so psom cez ulicu do parčíku, a keď sa čisto náhodou otočil, zdalo sa mu, že z brány niekto vybehol. Nebol si istý, lebo bola tma a pouličné osvetlenie robilo všade tiene, ale tvrdil, že ak niekto naozaj vybehol von, tak musel riadne švihať, lebo to vyzeralo ako bleskový pohyb tieňa po múre a zmizol za rohom. Keď sa vracal domov, spodná brána bola zase odomknutá, ale on si určite pamätal, že za sebou zamkol, takže si bol istý, že niekto z baraku vybehol a nezamkol za sebou. Nepripisoval tomu žiadny význam a našim to spomínal iba tak mimo zápisu, ako nepodstatnú informáciu, ničím nepodloženú, ale našťastie to dali do správy. Čo z toho dedukuješ?“

„Tie kľúče ma štvú. Zhodli sme sa už, že babka by v noci bzučiakom neotvárala a pri zamknutej spodnej bráne by jej bzučiak aj tak nepomohol. Páchateľ musel mať, podľa mňa, náhradné kľúče. Zvyky nájomníkov nepoznal, a tak nechal bránu otvorenú. Tak ju našiel psíčkar. Pri odchode, ak urobil, čo myslíme, si už starosti so zamykaním určite nerobil, zdrhal, čo mu nohy stačili. A psíčkar po návrate bránu za sebou pekne zamkol a všetko bolo, ako má byť. Ja by som mu veril, zapadá to do seba a mám takého ciťáka, že ten chlap videl páchateľa tesne po čine, čo vy na to?“

„K popisu sa nedostaneme?“ skúsil Kuky, ktorý sa prebral z letargie a rozhodol sa rázne zasiahnuť do vyšetrovania.

„Neblbni, uprostred noci na sto metrov, čo chceš, aký popis. Starý si nie je istý, či sa mu to celé neprisnilo, a ty chceš popis!“ Burger mal viac rozumu.

„Niečo by tu predsa len bolo,“ uvažoval Krauz a všetci stíchli. „Rýchlosť pohybu! Ako to napísali, že musel riadne švihať, lebo to

vyzeralo ako pohyb tieňa po múre!? Tak akosi to bolo, však? K popisu to nevedie, na to zabudnime, ale nemal by to byť starý človek, tlstý, zranený, alebo inak postihnutý. Za predpokladu, že uveríme, že starý psíčkar videl páchateľa, tak to tipujem na mladého a svižného človeka.“

„Je to však strašne tenký ľad,“ zapochyboval Hanzel.

„Je, to uznávam. Dokonca to vyzerá ako čistokrvná blbosť, pritiahnutá za vlasy. Ale nič lepšie nemáme, aspoň zatiaľ nie,“ pripustil Krauz.

„Tak dorobme, čo máme rozrobené, a uvidíme,“ zaimprovizoval Burger a všetci vedeli, že im aj tak nič iné neostáva. Žiadna konkrétna línia sa v tomto prípade nerysovala, ale boli ďaleko od paniky a zúfania. Ako vždy, ono sa to nakoniec nejako utrasie.

„Navrhujem na zajtra takýto postup, dvaja skočia vypočuť psíčkara, či si náhodou na niečo nespomenul, dvaja skočia za vnukom Valterom do školy, je to päťdesiat kilometrov, hodinka tam, hodinka späť a je to, a dvaja dorobia spis, je tu hromada roboty so správami,“ Burger, zodpovedný za ďalší priebeh vyšetrovania, rozdal úlohy.

Krauzovi s Fischerom sa ušla cesta do školy v susednom meste, a pretože už nemali ten deň nič súrne, vypadli do terénu okukávať posledné minisukne pred príchodom jesene a ochutnávať posledné pivko v záhradných reštauráciách, ktorých životnosť onedlho ukončí sychravé počasie. Oficiálne sa tomu hovorí ísť do terénu za informátormi zbierať informácie.

Milenecká dvojica v bielom sedane zbystrila pozornosť a veľmi nenápadne sa snažila nevšímať si detektívov, ktorí sa vyvalili z budovy Policajného riaditeľstva. Lenivým krokom zamierili do centra a s neskrývaným obdivom si obzerali každý čo len trochu vypuklý zadoček. Vodič bieleho sedanu niečo nadiktoval do rukáva a odlepil auto od obrubníka. Spoza rohu vyšiel mladík v rifliach a v pokrčenom tričku a na vzdialenosť bloku zladil krok s objektmi, ktorých už za ten čas poznal odpredu, odzadu, z boku… doboha, už nech to s nimi skoncujú!

* * *

Zotmelo sa. Fischer pomaly, veľmi rozvážne zatiahol auto na veľké parkovisko pred severným barom, ktorého meno mu pripomínalo mexické letovisko, ale za živý svet si ho nevedel zapamätať. Autá stáli disciplinovane v zákrytoch a trpezlivo vyčkávali na posádky pozaliezané v intímnom prítmí vychýreného snobského hniezdočka.

Zastal a osvetlil zopár áut zaparkovaných bokom. Bežné značky, žiadne dymové sklá, žiadni ľudia. Pohol sa a kužeľ svetla nechal poskakovať od jedného nárazníka k druhému. Nenáhlivo prešiel celé parkovisko, žiadna dodávka, žiadny podozrivý pohyb. Krauz dobre vedel o možnom nepriateľovi, ktorý mohol číhať za rohom a hliadkovať na stráži. Hoci zamaskovaný za štátne služby zhromažďoval informácie o všetkom a o každom a mohol ich použiť v najnevhodnejšom čase, o rok, o päť, kedykoľvek. Posledné, čo potrebovali, bolo, aby ich vyfotografovali pri rokovaní s Bossom. Aj oni dvaja boli v štátnych službách, teoreticky by mali byť na jednej lodi, ale v skutočnosti?

Vzduch bol čistý. Fischer vyšiel z parkoviska na hlavnú cestu a po pár metroch odbočil na opustené priestranstvo pred firmou, ktorej pútač sľuboval najlacnejšie koberce v strednej Európe. Živý plot strihaný na výšku auta ich skryl pred blikotavým svetlom farebných reklám baru.

„Tak čo?“ opýtal sa Fischer.

„Pôjdeme spolu, nemá význam sa rozdeliť, aj tak vie, že ma niekto bude kryť, tak z toho nebudeme robiť bondovku. Počkáš, kým si sadneme, a potom si osedlaj niektorú z barových stoličiek a sleduj ma. Maj v zornom poli bar, dvere do zadných priestorov a mňa. Ja sa postarám o vchod a tvoj chrbát. Ale myslím si, že dodrží zásady korektnosti a všetko bude OK. Vždy ich dodržal.“

Fischer prikývol, z bedrového puzdra vytiahol chrómovanú tridsaťosmičku špeciál a otvoril bubienok. Šesť mosadzných hlavičiek sa na neho usmialo a každá mávala, sem, sem doprostriedka, sem buchni a uvidíš ten tanec! My ťa nesklameme, môžeš sa spoľahnúť! Vedel to. Dobre vedel, že jeho chrómovaný miláčik zatiaľ nikdy nesklamal, presne ako jeho nechromovaný miláčik… ale teraz mal v bare iné povinnosti. Zbalil náradie a s

ospravedlňujúcim úsmevom sa vyteperil spoza volantu. Krauz, ktorý neznášal teatrálne akcie, sa usmieval popod fúzy.

„…sa nešker, istota je guľomet, povedala babka a… a… bohvie čo si to kúpila!“ ohradil sa Fischer. Krauz ho nepočúval, vykročil a nechal ho drobčiť za sebou, kľajúc na neposlušnú košeľu, ktorá mu stále vyliezala z gatí.

Bar na severnom okraji Nášho Mesta bol Bossovou srdcovou záležitosťou. Keď videl, čo Malý Pavúk dokázal v krátkom čase urobiť z každého podniku, do ktorého naťahal lacné kurvičky a vychcaných dílerov, na tento mu zakázal aj pozrieť. Všetko zorganizoval sám a vybudoval nóbl bar, na ktorý bol patrične hrdý. Okolo chrómovanej tyče v strede pódia sa zvíjali iba čisté baby, bez stôp po vpichoch na predlaktí a iných intímnych, rafinovanejších miestach, kam sa trafí iba naslovovzatý profík. Tanečná produkcia bola každú celú hodinu, a to iba pätnásť minút. Ostatný čas mal zákazník na spoločnosť a relax pri automatoch, v herni, na tanečnom parkete alebo v náručí vlastného, poprípade kúpeného vaginálneho prívesku. Hudba nerevala a vyberal ju renomovaný odborník s veľkým citom pre atmosféru a svetelné efekty. Žiadne otravné ksichty porozvaľované okolo barového pultu, žiadni hajzľoví obchodníci, žiadne uvrešťané decká zapíjajúce čerstvú maturitu. Klientela sa do tohoto podniku vozila na autách so spotrebou aspoň pätnásť litrov na sto kilometrov a spotreba ich majiteľov v bare vyšla ešte drahšie, hoci sa rátala iba v centilitroch. Policajti sem nechodili, pretože mnohí mali sami spotrebu pätnásť litrov, a kto by to platil, zohnať sponzora bolo čím ďalej, tým ťažšie.

Keď vošli, od pultu sa odlepil holohlavý chlapík v čiernych nohaviciach a čiernom tričku, telo bez krku a gramu prebytočného tuku. Krauz sa nadýchol, ale chlapík ho predbehol.

„Boss už čaká, meškáte. Poďte za mnou!“ zavelil. V tomto meste robiť tajného, žiadna slasť, poviem vám. Niekoľko párov očí zagánilo ich smerom. Fischer mal pocit, že si zabudli prezliecť uniformy, hoci žiadne nemali už pekných pár rokov.

„Nemeškáme, nie sme tu zamestnaní, na rozdiel od teba, kámo. Prišli sme na priateľskú návštevu, a nie na štartovaciu čiaru, jasné?“ Krauz nečakal na kontru a pohol sa k baru, kde barman sústredene

leštil už aj tak preleštený pohár. Ešte malú chvíľku a roztopené sklo mu začne kvapkať do drezu a na krásny mramorový pult. Tváril sa ako prichytený pri čine, Krauz za to nemohol, ale lepšie prirovnanie, ktoré by vyjadrovalo jeho výraz, mu nenapadlo. Ale na pulte mal čisto, to treba uznať.

Preleteli očami po osadenstve. Boli zhrození. Každý druhý, čo tu vysedával, by ich zmlátil jednou rukou, bola totiž hrubšia než ich nohy. Tí ostatní mali pištole, súdiac podľa vydutia na bokoch a v podpazuší. Sedeli tu aj baby, ale aj tie by ich asi zmlátili. Vyšportované figúry svedčili o tom, že od rána do večera vylihujú vo fitnese pod činkami a mlátia do vakov visiacich zo stropu ako tehotné netopiere. Po poctivej robote ani vidu, ani slychu. Hrozná spoločnosť. Fischer sa rozhodol, že dnes bude poslušný.

Z prítmia zadného rohu sa priblížila postava a ostala stáť medzi stolmi. Vyšiel im v ústrety len toľko, aby ho spoznali. Krauz bol v rozpakoch.

Naposledy sa videli pred vyše rokom. Pamätal si ho ako chalana trochu lepšie živeného, ale inak normálneho vzrastu. Teraz stál oproti nemu škeriaci sa Tarzan s vyholenou hlavou, s rukami so stopami po činkách a stehnami vyskakujúcimi z úzkych nohavíc. Guľatá hlava sa mu ešte viac zaguľatila.

„Čaute," silene sa usmial, prijal Krauzovu ruku a ako za starých dobrých Čias sa srdečne objali. V tom momente sa všetky pohľady, dovtedy nedôverčivo zakvačené na ich chrbtoch, stratili. Tí, čo boli informovaní, pochopili, že to sú „tí dvaja", tým ostatným stačilo, že sa objímali s Bossom, a s takými ľuďmi nechceli mať žiadne potýčky.

Fischer sa natiahol cez zavádzajúcu stoličku a tiež mu podal ruku. Neobjal ho. Chvíľu mal pocit, že by sa hádam patrilo pokľaknúť a poďakovať, „ďakujem za prijatie, Vaše vysokoblahorodie", ale nakoniec sa na to vykašlal. Našťastie! Provokovať nemalo zmysel. „Poďme."

Boss ho zaviedol do rohu miestnosti, kam nebolo vidno. Osvetľovač s magickými schopnosťami to zariadil tak, že ktokoľvek z akéhokoľvek uhla pozeral do rohu, nič nevidel, bola tam tma, ale z kúta bolo vidieť na celú sálu. Rohová kója bola od ostatného

priestoru oddelená tapacírovanými prenosnými zástenami, a ako si Krauz všimol, ani v susedných, ani v tých ďalších kójach nikto nesedel. Dokonale izolovaní uprostred davu.

Krauz zacúval za dlhý stôl, oprel sa pohodlne o mäkké operadlo priskrutkované na stene a porozhliadol sa po interiéri. Nebol spokojný a posunul sa o meter doprava ešte skôr, ako si Boss stihol prisadnúť. Ten spozoroval kamošov manéver, otočil hlavu a chvíľu sledoval smer jeho pohľadu. Potom sa pousmial, pokrútil hlavou a pochválil ho. „Vždy perfektný!“ „Vždy pripravený! Tak sme to hovorili kedysi, nie?“

„Nič nie je ako kedysi, kamoš, všetko sa mení!“

„Máš recht, ľudia prichádzajú, ľudia odchádzajú,“ to bola tvrdá narážka, na úvod pritvrdá. Uvedomil si to. Pavúk bol kamarát zo starej partie, zaslúžil si trochu piety.

Skontroloval Fischerovu polohu, a keď sa uistil, že sedí na správnom mieste, dodal trochu miernejšie.

„…ale ty vyzeráš skvele, čo robíš, preboha!?“

„Trochu na sebe pracujem, už dva roky. Dole v suteréne som spravil fitnesko, taký klub pre najbližších a ich kamošky a kamošov, všetko makači. Žiadne steroidy, anaboliká, žiadna chémia, iba poctivá drina, proteíný a životospráva. Mám tu zopár profíkov, čo mi to vedú. Nikto sa nechystá na majstrovstvá sveta, ale určité pokroky už vidieť na každom.“

Krauz pochopil, prečo sa mu po vstupe do baru zazdalo, že sa ocitol v komparze pri natáčaní nového dielu Barbara Conana.

„Hokej už nehrám, boxovať som musel prestať kvôli hlave, veď vieš, tak aspoň toto, občas.“

„Fajn.“

Debata uviazla. Rozpačitá atmosféra. Dôvod návštevy bol príliš vážny, než aby sa tu rozplývali nad stratenou mladosťou a spomínali na všetky hovadiny, ktoré spolu povystrájali.

„Dáš si…?“

Krauz naňho nechápavo pozrel, v duchu už pripravoval stratégiu rozhovoru a ani si neuvedomil, že sedia v bare a kamoš ho ponúka.

„Iste, pivo, môže byť plechovka a chladené.“

„Ako vždy, stále zásadový?“

„Načo meniť staré osvedčené zvyky? Sám dobre vieš, čo robia destiláty s hlavou.“

„To teda áno, boli toho potoky. Vtedy…“ mávol znechutene rukou a z malého podstavca na stole jediným šikovným pohybom zobral lokálnu vysielačku v tvare minimobilu, nadiktoval do nej objednávku, plechovku piva, ktorého názov Krauz dovtedy ani nepočul, a jeden multivitamínový džús. Žabka v nehoráznej minisukni musela stáť tesne za zástenou, pretože všetko priniesla v neskutočne krátkom čase, aspoň tak mu to pripadalo. Skontroloval, či je vrchnák mokrý, a s hlasným zasyčaním vypustil džina z plechovky.

„Vždy ich umývame,“ povedal Boss a bol zjavne spokojný s personálom a s tým, ako precízne plnili pokyny.

Raz boli spolu s Krauzom vo veľkosklade, odkiaľ začal pre svoju sieť reštauračných zariadení odoberať pivo vo všetkých možných obaloch. Na palete plechovkových pív objavili hniezdo potkanov veľkých ako mainské mývalie mačky, a tomu adekvátne množstvo výkalov a zvyškov potravy. Smrad sa dal vyvážať na fúrikoch. Nechutné! Krauz už nikdy nepriložil plechovku k ústam bez toho, aby ju neumyl, alebo v stiesnených podmienkach aspoň neutrel vreckovkou. Boss si navždy zapamätal jeho zhnusenie a bol veľmi rád, že v jeho zariadeniach sa splnili zákazníkom aj tie najfajnovejšie želania. Na svoj podnik bol naozaj hrdý, kládol naň veľmi prísne požiadavky!

„Čau!“ pozdvihol pohár a Krauz sa pridal. Pohľady sa im stretli a bolo po kamarátstve. Ostal iba policajt a potenciálny svedok. Dobrý svedok. Vševedúci svedok. Jedinečný svedok. Keby trochu chcel. Alebo páchateľ. Dobrý, vševedúci a jedinečný páchateľ. Tým Boss bol, aj keby nechcel.

Hra sa začala.

„Dostali ho dnes nadránom. Vystupoval zo svojho milovaného trhača asfaltu. Prekvapili ho ešte za volantom. Kalašnikov. Celá dávka. Z bezprostrednej blízkosti. Nedali mu najmenšiu šancu, vyzeral ako…“

„Viem dobre, ako to vyzerá, nemusíš sa namáhať,“ trochu nezvyčajne nervózne zareagoval Boss.

„Tak pomôž, keď všetko tak dobre vieš!“

„Netušíš… vôbec nevieš… o čo im ide.“

„Komu?“

„Nerušíš, nič nevieš!!“

„Prestaň, prosím ťa prestaň s tými paranoidnými výlevmi! Zabili Malého Pavúka, je normálne mŕtvy, vražda na objednávku ako vyšitá, tak nezačni do toho montovať nadprirodzené sily, ufónov, alebo čo si ešte vymyslíš! Pán Boss!! Je to normálna vražda a ja som normálny detektív z oddelenia vrážd! Jeden a jeden sú dva. Nekalič mi tu triviálne rovnice a radšej pomôž, ty super zakonšpirovaný niktoneviečo! Alebo bazmek pracoval pre CIA, KGB, alebo MOSAD, alebo kam to budeš tlačiť tentoraz?“

„Choď do riti, kým ti pekne hovorím…!“

„Zabili ho. Nevymýšľaj scenáre a radšej mi povedz, komu naposledy skurvil ženu, a je to.“

„Preboha, Richard, nevieš, o čom hovoríš! Okrem toho, ktorá baba by za niečo takéto stála, nesnívaj!“

Boss sa hral s pohárom a škripot prsteňov o sklo občas prehlušil aj primerane stlmenú hudbu. V bare bolo neprimerane ticho. Všetko náhodní zákazníci! Určite, ty blbečku!

Krauz skontroloval parťáka. Sedel ležérne nastoknutý za barovým pultom a nikto by nepovedal, že táto krčmová kreatúra je v zlomku sekundy schopná zaujať obrannú pozíciu a prejsť do akcie. Krauz to vedel a pomáhalo to. Mohol sa odreagovať od bežnej psychickej záťaže a sústrediť sa na dialóg. Rozhodol sa pre radikálne riešenie. Riskoval, nebol na domácej pôde, ale risk je zisk! Občas.

„Pozri, nemá zmysel, aby sme sa my dvaja štengrovali. Poviem ti to otvorene a ty vieš, že nemám dôvod oblbovať. Prebral som Pavúkov prípad a je to pre mňa srdcová záležitosť, pre mňa tak isto ako aj pre teba. Možno viac, možno menej. Pokiaľ budeme na prípade robiť my dvaja s Fischerom, nepodrazíme ťa, to vieš veľmi dobre. Čo padne za týmto stolom, ostane medzi nami. Ja som čistý, pozri…“ roztiahol chlopne saka a teatrálne mu ukázal prepotenú, na pupku vypasovanú košeľu.

„…čo máš ty pod stolom, preverovať nebudem, ale naštveš ma, ak zahráš bočáka!“

„Choď do riti, ty debil, už som ti povedal, choď do…“ hlas mu zlyhal, Krauz hral dobre. Tvrdo a dobre. Súper nebol v najlepšej kondícii, vyfaulovali mu najkvalitnejšieho krídelníka a strata bola citeľná, iba majiteľ klubu tušil, akú stratu dnes zažil a skutočný dosah katastrofy očakával s obavami. Bál sa ho. Krauz to vycítil, ale nevedel sa rozhodnúť, na ktorú strunu udrieť. Boss s Pavúkom boli viac kamoši z detstva, alebo partneri zo súčasnosti? Ktorá strata bola bolestnejšia? Netušil. Nechcel to prehnať, času bolo dosť, nechcel premeškať vhodný okamih. Nechal ho napiť sa.

„Zobral som to, lebo som s tebou počítal. Nikto z oddelenia na to nemá, ani ja nie, ak ostanem sám, ale počítal som s tebou. Preto som to vzal, ty vták, lebo sme z jednej partie, a zákony starej partie sú zákonmi na celý život. Ak chceš, povedz, a ja sa na to vykašlem. Ak naozaj chceš, ostane jeho smrť v štatistikách zbytočnou a neobjasnenou až na veky vekov, amen! Posrané policajné štatistiky a Malý Pavúk v nich. Choď do riti sám, ty veľký Boss, ak takto necháš skapať kamoša, tak choď do riti sám! Alebo povedz, o čo tu ide!“

„Skončil si?“

Napadlo mu, že to asi prepálil. Hrať na city sa dá iba ľuďom s citom. Priložil plechovku k ústam a napil sa naschvál neslušne, chlopotavo ako ťava po celodennom júlovom výlete.

„S tým sakom si ma naštval. Keby som ťa chcel odpočúvať alebo sledovať, tak to urobím cez satelit a kvôli tebe si ho špeciálne kúpim a po skončení ho vlastnoručne zostrelím z obežnej dráhy vlastnou raketou a ver mi, MÁM NA TO!“ posledné slová zreval v predklone a spod čierneho trička mu vyhupla reťaz, akou sa dedinský Rexo priväzuje k búde. Táto asi nebola zo železa. „Drbe ti, Rišo, alebo u tých fízlov osprostievaš? Pozri sa okolo seba, pozri sa po celom meste! Pozri sa, čo som postavil! Pozri a uvedom si, čo som vybudoval! Celé impérium pod tvojím nosom! Prečo ma tak urážaš?! Myslíš si, že to všetko by vybudoval debil? Že to všetko mi náhoda sama hodila k nohám? Pre Kristove rany!! Čo som sa nadrel a nakombinoval, kým som to dosiahol, a ty ma tu tak urážaš!? Prečo? Prečo so mnou hovoríš ako s nejakým druhotriednym zasratým chujom, ktorý sa ti vyplače na prsiach, len čo zabrnkáš na sentimentálnu strunu? Kašlem na tvoju psychológiu, to ma učili pred

desiatimi rokmi v Rusku, a už vtedy sme sa na tom smiali! A skúsil som tam aj horšie veci! To fakt nevieš nič lepšie!?“

Krauz sa toporne zaprel do steny za sebou. Prepálil to, už mu to bolo jasné. So sentimentom tu nepochodí.

„Chceš niečo lepšie…?“ Krauz naťahoval čas. Bol v kúte. Zahnal sa tam sám. S chlapíkmi ako Boss sa rozhovor riadi inými pravidlami než u nich na stanici, to mal fakt pravdu. Títo sa riadia heslom daj a dostaneš. Ak neponúkne nič konkrétne, nič sa nedozvie. Musí ho presvedčiť, že niečo vie, niečo, čo by ho mohlo zaujímať, inak sa táto debata skončila. Začiatok mu nevyšiel, ale niečo tu predsa len bolo.

Boss bol nervózny a kričal.

Boss nikdy nebol nervózny a nikdy nekričal.

Boss mal strach.

A ešte niečo v ňom ostalo. Nekonečná ješitnosť a vynucovanie si úcty od všetkých za akýchkoľvek okolností. Krauz na neho kašlal a on to dobre vedel a tlakovalo ho to ako papiňák a Krauz sa v tom vyžíval. Od nepamäti. Od tej chvíle, keď ho Boss ešte ako chlapec prvýkrát poslal pred celou partiou kúpiť cigarety a Richard sa na neho vybodol a ponúkol mu zo svojich a milosrdne mu prisľúbil, že ak ho pekne poprosí, ešte jednu mu ponúkne. Boss mal všetky tieto urážky a odmietnutia poslušnosti nevymazateľne uložené v tajných závitoch paranoidného velikášskeho mozgu a závit vyčlenený pre Krauza bol výdatne prekrvovaný hrubou pulzujúcou tepnou, pripravenou kedykoľvek prasknúť a zatopiť posledné zvyšky zdravého rozumu.

„Chceš niečo lepšie?“ zauvažoval Krauz nahlas. Dostal nápad. Ak to použije, bude na sakramentsky tenkom ľade, ale bude v tom sám, a to bola výhoda. Nebude nikoho, kto by ho usvedčil z blufovania, a preto mu nikto nemôže podraziť nohy. Ak sa spoľahne sám na seba, nemá ho kto sklamať. Žiadne riziko. Bude to poker a on s dvomi dvojkami, dvomi sedmičkami a kráľom s dámou zahrá o bank! Hop alebo trop. Hraj, ak nie si sraľo!

Veľmi pomaly si zapálil. Obaja sa opreli do operadiel a priestor pred nimi napuchol.

„Prepáč.“

Na druhej strane bolo počuť iba cinkotavý kolotoč s poloprázdnym pohárom od džúsu.

„Štve ma jeho smrť, lebo zomrel kamarát. A zomrel v mojom rajóne, tak čo mám robiť? Mám sa tváriť, že sa nič nestalo, alebo že je to normálne? Ty vieš, o čo ide, a ja to viem tiež. Teda, že to vieš. Myslíš si, že ti nemám čo ponúknuť, ale to je blbosť. Je pravda, že by som za tebou prišiel tak či tak, ale za týchto okolností som to považoval za povinnosť a službu starému kamarátovi. Teraz mám na mysli teba, nie jeho! Vypočuj ma už len kvôli tomu, čo bolo, a potom súď! Ja som za tebou neprišiel ako za bonzákom, ťahať z teba rozumy, ani ťa presviedčať, aby si svedčil. Ak si si nevšimol, neponúkam ti ochranu svedka ani podobné nezmysly o občianskom svedomí a spravodlivosti. Nad to sme my dvaja povznesení. Ale niečo by ťa zaujímať mohlo, a to je tvoja osobná bezpečnosť!“

Dobrý zásah. Citlivá struna, ktorá bola u podnikateľov Bossovho typu vždy napnutá na prasknutie. Ničoho sa pracháč nebojí viac než smrti. Sviňa, nedá sa kúpiť. Spozornel a Krauz pokračoval.

„Skupina zo špeciálnych služieb pred pol rokom začala sledovať stopu k hajzľovi z vlády. Minister silového rezortu sa prepožičal na svinstvo s obrovskými prachmi a jeho kontakty zachytili v odposluchoch mobilných telefónov,“ Krauz neklamal, presnejšie, nie úplne. Popisoval skutočnú udalosť, o ktorej sa dozvedel od kolegu zo špeciálnych služieb ministerstva asi pred mesiacom. Jedného vysokopostaveného pracovníka iného silového ministerstva akože uniesli a držali ho štrnásť hodín na neznámom mieste, kým chlapci zo špeciálky nezistili, že Krauz pred pár dňami riešil doručené výhražné listy pre toho chlapíka. Sám riaditeľ kriminálnej polície si výslovne želal, aby to začal a dotiahol do konca práve on s Fischerom. Veľmi delikátna udalosť s prísnym vylúčením verejnosti, a hlavne tlače. Kým Krauz stihol urobiť všetky potrebné opatrenia, niekto si na Ministerstve uvedomil, čo všetko by mohol tento večne zvedavý detektív zistiť, a nariadil okamžité stiahnutie Krauza z prípadu. Podcenili ho a Krauz s Fischerom stihli zdokumentovať pripravovaný únos skorumpovaného vysokopostaveného funkcionára a vedeli tiež, že to bude iba habaďúra na postrašenie, že špinavé politické hry síce rozvíria hladinu, ale funkcionárovi sa nič nestane.

Ten ministerský papaláš bol síce veľké zviera, ale v podstate neškodný a odparkovaný na vedľajšej koľaji. S vládnucim hnutím sa dostal do konfliktu kvôli prešustrovaným miliardám, s ktorými sa už nechcel deliť. Funkcionár dostal za úlohu celú vec upratať a nechať zapadnúť prachom, ale akosi sa v ňom v nepravú chvíľu ozvalo svedomie a neplnil príkazy, ako mal. Neuvedomil si, že tým ohrozil niekoľko nadľudí z vlády, ktorí z uvedených miliárd už stihli čo-to zhltnúť. Funkcionár ministerstva neposlúchal, a tak ho bolo treba usmerniť a trošku aj postrašiť, a preto ho pár chlapcov na nenápadných autách počas sobotnej prechádzky zbalilo a previezlo niekam bokom, kde bude mať pokoj a čas na premýšľanie. Potom to už bol poslušný a chápavý funkcionár silového ministerstva.

Kým stihli Krauz s Fischerom identifikovať zachytené mobilné čísla z odposluchov a spísať hlásenie, vybielili im stôl a ich postrehy a varovania o chystanej akcii nikoho nezaujímali, až kým k únosu naozaj neprišlo! Krauza s Fischerom vtedy u riaditeľa v kancelárii čakali dvaja páni v perfektných oblekoch s diplomatkami, o ktorých sa hovorí, že sa v nich prenášajú kódy k červeným tlačidlám. Tí dvaja aj vyzerali, že nevedia nič inšie, iba stláčať červené tlačidlá. Modré alebo zelené by im skomplikovali život na neúnosnú mieru. Všetko dobre dopadlo, Krauz tým s diplomatkami vysvetlil spôsob kontaktovania sa a zariadil aj identifikovanie niektorých telefónnych staníc. Funkcionára zatiaľ únoscovia prepustili a vrelo mu odporučili, aby o incidente uvažoval ako o štrnásťhodinovom poznávacom zájazde v krajine zázrakov bez Alice a nikde o tom nehovoril. Do tlače sa nič nedostalo, ako bolo bežné. Bolo to v záujme bezpečnosti štátu! Ale Krauz pri analýze jedného z výhražných telefonátov skutočne zachytil kontakt pracovníka silového ministerstva na človeka, o ktorom vedel, že pre Bossa robil špinavú robotu, dokonca veľmi špinavú robotu. Bola to náhoda, alebo nie? Ktovie, ale mohla pomôcť a Krauz sa rozhodol využiť ju a s ničotnými kartami šíriť okolo seba paniku a strach, lebo ako počul, keď tiger loví, reve, aby vo vzniknutom chaose pochytal zblbnuté teľce.

„…pričom jedna stopa viedla k chlapíkovi, čo už pre teba v minulosti pracoval. Išlo o pripravovaný únos a vydieranie na najvyšších miestach, a ja som mal na starosti iba jednu časť

vyšetrovania, ale zachytil som niečo, a to mi stačilo…“ Krauzovi skoro zabehol posledný šluk, keď videl, čo slová pripravovaný únos narobili s kamošom z detstva. Kolotoč s pohárom nedopitého džúsu prestal, akoby uťal, Boss stvrdol a skúmavým pohľadom prepaľoval Krauzove sietnice. Neveriacky pokrútil hlavou.

„…a netrúfam si kombinovať, ale posúď sám. Malý Pavúk bol zapletený do sledovania, a pokiaľ viem…“ tá kazeta!!! Doboha, ako to bolo na tej kazete, čo im tak naivne dala Pavúkova mama?! Škoda, že si ju nepustil ešte aspoň raz, mohol sa ju naučiť aj naspamäť, keby len tušil, ako jeho verzia s únosom zaúčinkuje! Teraz si to vyčítal, ale keď sa už dal na hereckú dráhu, musel improvizovať až do konca. Ako to len bolo na tej kazete?! Pamäť mu pracovala na prasknutie.

„…nevyšlo to… Ten, kto to riadil, ten…“

„To sú debili!“ Boss zdúpnel.

Bingo!

„Tvoje meno, teda tvoja osoba… no jednoducho, ani ty nie si nesmrteľný…“ Krauz hypnotizoval Bossa a čakal na chybu. Šľaka tvojho, už sa chyť, lebo sa tak zapletiem, že sám seba udám a možno aj pochovám! Kurníkšopa, už začni spievať a nedaj sa toľko prosiť, nevidíš, že blufujerh a už mi dochádza šťava?

„Ako môžeš vedieť o Pavúkovej funkcii v tom… svinstve?“

Chlapče, preboha, čo sú to za otázky?! Prečo hovoríš svinstvo tam, kde je treba povedať jasne a presne, o čo vlastne ide, aby som mohol blufovať ďalej, a nie sa prizerať, ako ma odkopeš ako malého Joja? No čo ti už len na to mám odpovedať? Krauzove závity pracovali naplno. Zo zapálenej cigarety si potiahol sotva dvakrát. Dlhý popol mu ovísal ako Fischerov nechrómovaný miláčik po štvrtom čísle. Boss si to všimol. Krauz si to všimol tiež. Bola to chyba, ktorá svedčila o tom, že je napnutý na prasknutie.

Vzchop sa, chlape, vedel si, do čoho ideš, je to profík s vynikajúcim postrehom a zmyslom pre detaily, má perfektné školy, o akých možno ani nesnívaš, iba tušíš, tak sa ovládaj a hraj! Krauz by sa najradšej nakopal, zabúdal na triviálne zásady sebaovládania a psychologického efektu mentálnej prevahy nad vypočúvaným. Zatiaľ to vyzeralo, že prevahu má vypočúvaný. S cigaretou to bola školácka chyba. Kto si zapáli, musí ťahať, kto na to pozabudne, je vnútorne

napätý a v strehu, no šikovný pozorovateľ to hneď odhalí a vyťaží z toho maximum. Musel hrať, a to dôveryhodne, inak je zle. Zadusil ju a opatrne si privoňal k prstom. Mierne znechutená grimasa mala naznačiť prefajčeného fajčiara, ktorému už v túto pokročilú nočnú hodinu nechutí.

„Svinstvo! Už mi neberie…!“ priehľadné divadielko, ale pomohlo.

„Ako môžeš vedieť o Pavúkovej funkcii!?“ hlas bol o poznanie zúrivejší.

„Ako môžem vedieť, ako môžem vedieť!? Uvažuj, ako by som mohol vedieť v iných prípadoch, kto koho zabil, kto koho zabije, kto komu podpáli auto, keby som nemal svoje zdroje? Vieš dobre, s čím všetkým môžem pracovať, tak čo sa vypytuješ. Telefóny, sledovačka, agenti. Dobre ma počúvaj, chlapče…“ nahol sa dopredu a zaprel si lakte o hranu stola. Chvíľu si pripadal ako u Jumba. Boss urobil podvedome to isté. Priestor medzi nimi spľasol.

Krauz sa rozhodol improvizovať s pomocou informácií z Pavúkovej kazety. Nič iné v rukách nemal a aj tomu, čo vedel, zatiaľ nerozumel, ale jedno už vycítil, na tej kazete je nahratá bomba, ktorej sa Boss bojí, a bojí sa aj toho, že Krauz sa dozvedel niečo, čo nemal. Pomaly sa mu začala v mysli odvíjať jedna nahrávka za druhou.

„Malý Pavúk dostal presný pokyn, sledoval jeho byt, tí debili, čo ich mal umiestnených na ulici, to zhovadili, bola im zima, ale to by nebol najväčší problém! Posrali sa! Nesplnili príkaz a vôbec si neuvedomili, že celá mašinéria napojená na nich je takto odpísaná, zlyhali.“

„Pre boha živého, Rišo, odkiaľ to všetko vieš, veď ťa… veď nás všetkých…!!“

Krauz sa len modlil, či si poslednú nahrávku zapamätal dosť vierohodne, týmto totiž vystrieľal poslednú slepú muníciu, a teraz už zostávalo len sedieť a čakať na kapituláciu, alebo na zázrak. Strašne sa mu chcelo močiť a fajčil by, až by plakal. Ani jedno, ani druhé neprichádzalo v najbližšej polhodinke do úvahy.

„To mi nestačí! Odpovedz priamo, odkiaľ vieš o Pavúkovej funkcii v tom únose?“ pokračoval Boss.

Takže únos!! Ten ťa škrie. Ten telefonický kontakt funkcionára zo silového ministerstva s tvojím človekom, čo robí iba špinavú prácu, to bola chyba a ja som ju vysnoril. Ale prečo ste sa dali zlákať na takúto podradnú robotu, veď ten zmrd z ministerstva bol bezvýznamný a odpísaný pajác. Toto predsa nie je tvoj štýl vysokej hry, pán Boss! Ja som si myslel, že ho uniesli chlapci z tajnej služby, aby ho postrašili. Na pokyn straníckeho vedenia. Teraz vidím, že to asi bola tvoja robota, drahý priateľ z detstva! Ale prečo? Tu niečo nesedí! Žeby prachy? Za prachy sa človek zohne poriadne hlboko. Nie, tých máš tony, drahý kamoško, prachy určite nie, takže starý dlh, stará službička z minulosti, ktorú bolo treba vrátiť na požiadanie? To by šlo! Ale komu a za čo? A prečo to stálo Pavúka život? A naozaj ide iba o fingovaný únos bezvýznamného funkcionára silového ministerstva?! Nie je v pozadí aj niečo iné?

Musel hovoriť, inak sa nič nedozvie. Daj a budeš obdarovaný!

Krauz pokračoval v básnení.

„Môj kontakt zo špeciálnych služieb použil pri jednej barovej bitke zbraň, odniesla si to osemnásťročná servírka. Banálne poranenie, ale potenciálny prúser ako mraky, navyše s alkoholom. Mal som v ten deň službu, všetko sa upratalo, nikto nebol škodný, žiadne zvedavé otázky a teda ani žiadne priblblé odpovede. Novinári nič nevyčmuchali. Spolupracujeme s tým kamošom spolu už roky, keď mám prominentnú vraždu, alebo prcačku šesťdesiatročného papaláša so štrnástkou zmlátenou do bezvedomia, alebo ožratú, životom sklamanú a manželom nepochopenú manželku prominenta visiacu zo stropného trámu. On mne, ja jemu. Vždy bol z toho iba vzájomný osoh, ani v jednom prípade podraz. Odskúšaná firma. Ukázal mi prepisy niektorých telefonických odposluchov z najvyšších miest. Odtiaľ viem o Malom Pavúkovi a o tebe. Ale nechápem súvislosti, preto som prišiel a… ešte kvôli niečomu. Prišiel som ťa varovať.“

Brilantné!

Bola to ukážková legenda s nepreveriteľnými prvkami a v tom prípade neotrasiteľná a skalopevná. A teraz sa škvar, ty pes! To, že žiadny špeciálny agent z tajnej služby, ktorý by sa pobil v bare, neexistuje, sa nikdy nedozvieš!

„Moje meno… hovoril si, že moje meno, teda… moja osoba…“ Bossov hlas sa triasol.

„Áno, súvislosti tam sú a ja som zatiaľ vždy hral férovo. Preto si považujem za povinnosť upozorniť ťa na to. Preto hľadám súvislosti s Pavúkovou vraždou. Preto sme my dvaja nikdy nemali problémy.“

Ticho. Svoju robotu odviedol, teraz sa pohodlne vyvalí v tapacírovanej kóji, dá si pivo a bude počúvať a zbierať ovocie svojej práce! Alebo ho kopancom do zadku vyprevadia na cestu, lebo aj to sa občas v lepšej spoločnosti stáva.

Boss mlčal, závity sa prekrvovali. Bol zjavne vystrašený a zaskočený. Takýto priebeh stretnutia s kamarátom z detstva nečakal. Vedel, že je to pes všetkými masťami mazaný, zvedavý a dotieravý, ale toto nečakal. Vlna zlosti vyvolaná bezmocnosťou v ňom narastala a nezadržateľne sa valila von.

„Debili, ja som im hovoril!!! Chuji! To sa takto nerobí, banda amatérov, tvrdohlavých ješitných amatérov! Kurva!!!“ rozzúrene tresol päsťou do stola a cinkotavý kolotoč s pohárom spustil ďalšiu jazdu.

„Idú po mne?“ v tej otázke bol aj strach, aj odhodlanie. Za tvrdým chitínovým pancierom sa skrýval mäkký živočích trasúci sa o život ako každý iný organizmus.

„Neviem. Z toho mala, čo som zistil, žiadne priame nebezpečenstvo nehrozí. Ale poznám asi iba okrajové detaily, podstata veci je ukrytá niekde inde. Vieš kde?“

„Ak ti to poviem, získaš prehľad o svinstve, o akom sa ti ani nesnívalo. Je to príliš vysoká hra a ty na to nemáš karty. Zničí ťa to, ak by si chcel vyskakovať a hrať sa na spravodlivosť, zničí ťa to, to mi ver! Sľúb mi, že to necháš tak, že dáš od toho ruky preč. Aj od Pavúka, to si vybavím sám.“

„Mirec, uvedomuješ si, o čo ma žiadaš? Prípad Malého Pavúka je vražda! Je to moja práca! Ako mám dať od toho ruky preč? To, čo mi navrhuješ, je anarchia. Ty sám a nikto iný! Sám si vybavíš, sám odsúdiš, sám potrestáš, doboha, to, na čo sa chystáš, je ďalšia vražda! Kašli na to, kámo! Takto sme spolu nikdy nejednali!“

„Ále jednali, a nerob sa, že to počuješ prvýkrát! Keď zmizli bratia Weberovci, kto ti povedal, kde sú, a podnes deň ste ich nevy

kopali! Nikomu si to nehlásil, lebo by si ma musel dať do pľacu a nedal si! Keď ukradli auto policajnému prezidentovi, za kým si išiel a vďaka komu si bol za dve hodiny slávny, háá?? A tiež si nenatrel informátora, a ja som to vedel, že sa na teba môžem spoľahnúť! Mám pokračovať? Nie?! Tak prestaň moralizovať! Tento svet je len pre realistov, a aj to iba so silným žalúdkom, tak láskavo prestaň! Smrť Bazmeka ma štve, ani netušíš, ako ma to štve, ale kvôli tomu sa tento svet neprestane riadiť zaužívanými pravidlami a my neporušíme naše zásady, inak sme skončili. A sentiment si nechaj pre seba. Tu ide… Richard… tu ide o život každému, kto do toho strčí nos! Tak čo ešte chceš vedieť, alebo ti stačí iba byť informovaný?“

„Idem sa vyšťať.“

„Ale idem s tebou.“

Spolu sa vymočili, naozaj im obom bolo treba, stáli svorne plece pri pleci a znechutene vťahovali do nosa pach moču dopadajúceho na porcelánové dno pisoára. Na spiatočnej ceste Boss kývol k baru a leteckou poštou pristálo na stole ďalšie pivo a multivitamínový džús. Krauz si zapálil. Boss trpezlivo čakal. „Čo za to, ak ti dám záruky?“ skúšal Krauz. „Budem ťa možno potrebovať. Ak mi stupia na krk, budem potrebovať každého schopného.“ „Ja nie som na tvojej výplatnej listine!“ „Tak som to nemyslel. Neskáč, kámo! Vieš dobre, že teba si nekupujem, a ani to nemienim urobiť. Ale keď sa dozvieš pozadie, možno sám zhodnotíš, že by sa oplatilo, keby som prežil. Takže na revanš mi potom pomôžeš zase ty.“ „Tie podmienky.“ „Na tých trvám!“

„Dobre, tak spusť. Máš moje slovo, že s tým, čo sa dozviem, naložím férovo, tak, aby si neutrpel najmenšiu ujmu, ani vzdialený náznak hrozby, a sám za seba ti môžem sľúbiť, že sa nebudem hrať na hrdinskú spravodlivosť proti všetkým. „Nič nebude na papieri, vypovedať nebudem!“ „V poriadku, nič na papieri.“ „Žiadne hlásenie hore o dnešnom stretnutí!“ „Žiadne hlásenie.“ „Mám tvoje slovo!“ „Máš moje slovo!“

Tak pozor, vážení, priložíme zápalku ku knôtu. Bude to bomba! Krauz sa pohodlne zahniezdil.

„Nebol to môj nápad. Použili ma ako malého picina a ja blbec som im na to skočil! Človek by mohol žiť tristo rokov a stále sa bude

môcť učiť z vlastných chýb a z chýb tých druhých, ktoré ignoruje s takým prehľadom, až to do neba volá. To nič, čo sa stalo, stalo sa, nabudúce budem múdrejší! Prišli za mnou začiatkom minulého leta. Prišli si vybrať dlžobu. Službičku, nič viac. Vtedy to tak vyzeralo, na nič viac, teraz vidím, že sa to parádne pojebalo! Vieš dobre, že do politiky sa nemiešam. Ťažím z nej, to je pravda, vďaka NIM mám informácie, ktoré ma zvýhodňujú pred konkurenciou, a ten krok vpredu znamená, premenené na drobné, obrovské zisky. Ale vždy z toho profitovali aj ONI, neostal som nikomu nič dlžný, vedeli ma skasírovať jedna báseň. Tak to bolo aj pri poslednej akcii, zisk stoosemdesiatsedem miliónov za dve hodiny. Bohovský tip! Paráda, ale natrčili vrecko a svoje si zinkasovali, to si píš! Začiatkom minulého leta prišli po úroky. Potrebovali autá a pár ľudí. Špeciálne autá, spoľahlivé, čisté pre prípad náhodnej kontroly, nevystopovateľné, pre prípad náhodného svedka, ktorý si poznačí značky a čísla. A tiež potrebovali našich ľudí, takých, ktorí sú odskúšaní a vedia držať hubu za hrsť drobných. Nebol to problém, času som mal dosť. Ale urobil som jednu chybu, a tá, ako sa ukázalo, narástla do nekontrolovateľných rozmerov a v konečnom dôsledku stála Bazmeka život.“

Krauz sa zahniezdil a musel priznať, že napätie v ňom rástlo ako v materskej škôlke, keď im učiteľka pustila jednu z tisíckrát obohraných rozprávkových platní. Každý vedel, ako sa to skončí, ale nikto ani necekol, v triede bolo počuť padnúť aj povestný špendlík. Ešte nevedel, o kom to hovorí, kto sú ONI, ale začínal tušiť.

„…a ja to už nikdy nevrátim späť. To ma bude žrať do smrti. Vždy som mal čuch na ľudí, vedel som si vybrať tých najlepších, ale tentoraz som urobil chybu. Výber áut som dal na starosti Kamilovi.“

„Kamil, čo všetko spravil? Toho máš na mysli?“

„Presne!“

„Ale Kamil je predsa tvoj parťák!“

„Kamil je pekná sviňa, nie parťák!“

Kamil, známy z podsvetia láskou k rýchlym autám, bol v Našom Meste známa firma. Starší policajti ho poznali ešte ako výrastka, ktorý kradol prehrávače a rádiá z embéčiek a žigulákov, postupom času po nežnej revolúcie sa preorientoval na lepšie značky a po čase

patril k vyhľadávaným fachmanom. Boss ho zamestnal ešte v začiatkoch vlastnej kariéry, keď vyvážal na východ autá bez súhlasu majiteľov, a ostali v úzkom kontakte aj naďalej. Na autá nebolo väčšieho machra, Kamil by otvoril aj brány pekelné a za noc ich prestriekal na nebeskú bránu. Krauz vedel, akí sú si s Bossom blízki. Nerozumel tomu.

„…tomu smradovi sa málilo. Z poslednej šťavnatej akcie mu nevoňal podiel, nechcel pochopiť, že celá suma stoosemdesiatsedem melónov nie je na delenie, že treba odviesť… no… povedzme povinné odvody za horúci tip a tiež ako zálohu na ďalšie tipy do budúcnosti. Začal strečkovať a ja som to, podcenil. Párkrát za mnou prišiel a jednali sme, stále omieľal svoje. Nemal som mu dávať novú zákazku, kým nebola stará vyrovnaná, teraz to už viem. Keď som mu vysvetlil, čo od neho tentoraz chcem, iba sa pousmial a že bez problémov, že autá pripraví, aj ľudí dodá, svojich, preverených, že potom sa vyrovnáme aj za to predošlé a tak podobne a mne to, blbcovi jednému, nedošlo. Nepostrehol som, že chystá kulehu.

Koncom augusta si prišli pre autá, prebrali ich, odskúšali a uschovali. Šesť ľudí z opačného konca republiky som mal priviezť na poradu o technických detailoch, a tam sme sa dozvedeli, že únos je naplánovaný na tridsiateho prvého, že do samotnej akcie nás už von z podzemných objektov nepustia, že naši budú robiť zásterku a zabezpečovať prevoz na hranice a potom pozametajú stopy. O koho ide, ešte nikto z našich netušil, iba ja. Po akcii nesmela z áut zostať pokope ani skrutka, chlapi mali zaplatené dovolenky v Thajsku.“

Krauza vystieralo. Nemohol ovládnuť napätie v chrbtici. Čo to tu, doboha, trepe o auguste minulého roka, veď toho zmrda z ministerstva uniesli pred pár týždňami, a aké hranice to tu splieta, veď bol pätnásť kilometrov za Naším Mestom na statku! Krista, koho to vlastne minulý rok v lete uniesli, koho to… noviny, napadli ho noviny. Veľké titulky! Áno, bolo to v novinách… čo to len bolo. kristepane, čo to len bolo? Mozog mu pracoval na plné obrátky, ale tentoraz nezabudol pravidelne poťahovať z cigarety. Tak spomeň si, hlava dubová, čo to len písali… čo to bolo? Potom ho trklo. To hádam nie!! To predsa nemôže byť pravda, to nemohli urobiť! Prípad

s veľkým P dodnes nie je uzavretý a v súvislosti s ním vyplávala na hladinu najhrubšia špina z vlády a z parlamentu!

„…dohliadol som na všetko, nič som nenechal na náhodu, z našej strany to bola perfektná akcia, až na tých debilov, amatérov, čo použili ONI! Predstav si, na sledovanie toho rozmaznaného chlapčiska nasadili bývalých policajtov, čo medzičasom zlanárili od vás do tajných služieb! Skoro som sa posral, keď na poslednú poradu pred hodinou H prišiel aj tvoj bývalý kolega z vrážd Ivan Canis.“

Krauz sa vystrel. Rozpačito stlačil plechovicu, až zaprašťala, a dal si nepodarený glg, z ktorého mu polovica stiekla po kravate do rozkroku. Mozaika dostávala ostrejšie farby a tehličky do seba zapadali ako uliate. Ale ak tam bol Ivan, tak potom by to naozaj dokazovalo, že na únose prominentovho syna sa podieľala aj tajná služba, ako to vyňuchali a napísali novinári! Ak tento tu netára!

Krauz rekapituloval. Po revolúcii v roku 1989, keď sa rozpadli štruktúry Štátnej bezpečnosti, dostali všetci jej pracovníci pokyn čakať doma pri telefóne, nezdržovať sa na pracoviskách a vyčkať na ďalšie rozkazy. Budovy Štátnej bezpečnosti obkľúčila armáda so samopalmi a žiadny pracovník ŠtB si z kancelárie nesmel zobrať nič, len oblečenie a pár osobných vecí. Kancelárie obsadili demokratickí snoriči, ktorí prehrabovali zásuvky, skrine, archív a hľadali niečo, čo nebolo ani presne definované a čomu vlastne ani vôbec nerozumeli, a tak to aj dopadlo. Nikdy sa nedozvedeli, koľko cenných materiálov im stihli priamo spod nosa vyfúknuť poslední mohykáni ŠtB a že vybrakované archívy, nad ktorými div netancovali šamanský tanec radosti, obsahujú iba bezcenné starinárske zdrapy papiera. To podstatné, ozaj šťavnaté, už bolo dávno v pivnici v…

Policajti zo Štátnej bezpečnosti sedeli doma týždeň, mesiac, pol roka, každé ráno sa disciplinovane zahlásili na dohovorené telefónne číslo, nadiktovali meno, hodnosť, služobné číslo a potvrdili ďalšie celodenné ničnerobenie. Na revanš dostali pokyn na najbližšie obdobie: „Vydržať! Už si na rade, už ťa vyriešime.“ Stále dokola. Nervozita, neistota, žalúdočné problémy, rozhádané manželstvo a otázky malého synčeka: „Tati, a čo je to tá Štátna bezpečnosť, a prečo si stále doma a nechodíš už do robotky, už máme dosť peniažtekov, už nemusíš…?“

Pracovníci prvej správy ŠtB na tom boli relatívne dobre. Ich totiž potrebovali. Predmetom ich činnosti za socializmu bol vonkajší nepriateľ, mali cenné kontakty v zahraničí, agentúrne siete, znalosti jazykov, konšpiračných bytov a mŕtvych schránok v cudzine, to všetko boli atribúty, na ktorých stála a budovala sa ekonomika každého štátu, o tieto devízy nechcel prísť ani socialistický, ani nový, „demokratický“ režim. Mimochodom, nový režim, vehementne sa hlásiaci k demokracii, prebral štruktúru agentúry so všetkými formami a metódami práce. Z jednoduchého a prostého dôvodu, lebo nikto na svete zatiaľ nič lepšie nevymyslel. Tak aká potom demokracia! Naše siete napojené na ruskú bázu a na širokú základňu Varšavskej zmluvy tvorili informačné toky, ktoré nám v tých časoch záviedel celý svet, a odborníci zo Západu, ktorí sa touto problematikou zaoberali profesionálne, vyskakovali meter dvadsať do vzduchu, keď videli devastačnú činnosť Hrdzavého bernardína a ostatných pofidérnych hláv novovznikajúceho federálneho štátu. Zakladanie nových demokracií na postsocialistických nohách v mnohom pripomínala tanec ožratých sviň v lánoch prekrásnej zlatožltej kukurice, z ktorých stačilo už len zbierať úrodu. Namiesto toho po nich zostala iba spúšť a ničota, batérie prázdnych fliaš vyvážaných z hradu potajme pod rúškom noci.

Pracovníci druhej a tretej správy ŠtB na tom boli podstatne horšie, ich objektmi boli vnútorní nepriatelia a domáca ekonomika, odbavovali sa na farároch, vedeckých pracovníkoch cestujúcich na semináre do zahraničia, umelcoch, športovcoch, riaditeľoch tovární a podnikov, teda vlastne na všetkých, ktorí potrebovali morálnu ochranu pred vtieravým imperializmom a jeho zhubnou ideológiou. Títo eštébáci neboli žiaduci, s tými si bolo treba vybaviť účty za dlhé roky perzekvovania a buzerácie slušných ľudí, a ak sa na tom náhodou nezúčastnili, nevadí, vybavíme si s nimi účty už len z princípu, nemali tam robiť a hotovo!

Novovzniknutý štát mal starostí dosť a na dôsledné čistky nebol čas, a tak sa tým menej pochybným policajtom z ŠtB umožnilo po roku zaháľania nastúpiť do novokoncipovaných štruktúr VB, ktorá sa v tom čase vrátila k honosnému a archaickému názvu Polícia. A tak sa jedného pekného porevolučného rána stalo, že aj na kriminálku v

Našom Meste prikvitli dvaja-traja vyplašení chlapíci s výrazom ja nič, ja muzikant, a ešte k tomu z donútenia, a vrhli sa strmhlav do práce, akoby boli detektívi od mala.

Prišiel aj Ivan Canis, a rovno na oddelenie, vrážd. Fajn chalan. Bez problémov zapadol do partie, a pretože psychológia kolektívu a jednotlivca v ňom bola jeho doména, po pár týždňoch si už nikto nepripúšťal, že by nepatril na kriminálku od nepamäti. Psychológ bol vynikajúci, aj taktík a stratég, a pokiaľ to využíval pri výsluchoch, nebol problém. Potom začal taktizovať a skôr, ako dostal po papuli, zdupkal k trojpísmenkovým. A zdupkali aj ďalší, bez predošlej praxe u tajných. Išli za peniazmi, ktorých bolo na ich výplatných páskach nepomerne viac, ako na tých z Krauzovej partie.

Tá inštitúcia sa nazývala ISI, hovorili im trojpísmenkoví, alebo jednoducho isiskári.

Krauz si spomenul na túto inštitúciu vždy, keď bola reč o Ivanovi, patril k nim predtým a patril k nim aj potom s jedným medzipristátím u nich na oddelení. Tvárou a správaním zosobňoval tento typ služby, bytostne k nim patril.

ISI – Inštitút spravodajských informácií.

Čo je to vlastne za bandu?

Tajná armáda, skupina ľudí, ktorí prisahali vernosť vlasti, ľudu a demokracii. Ochrancovia štátu pred nepriateľom. Ale… kto je naším nepriateľom teraz, keď sme obkolesení iba spojencami? Hrozné zistenie! My nemáme nepriateľa!? Zo štátneho rozpočtu je každoročne vyčlenených niekoľko miliárd peňazí na činnosť, ktorá nemá opodstatnenie? Tak to teda nie!! Nejakého nepriateľa si už nájdeme. Musíme! Ak nie vonku, tak u nás. Doma. Aj u nás doma sa dá bojovať. Za peniaze. Jedine za peniaze, za tie bojujú žoldnieri. Kto zaplatí, tomu podržíme chrbát, ostatní… tešte sa!

Krauzovi v hlave víril uragán myšlienok. Rozhodol sa nekombinovať, iba počúvať. Potom si to rozoberie, keď bude v pokoji a sám. Teraz zapol nahrávacie štúdio za vypuklým čelom a nastavil antény.

Boss pokračoval.

„…Ivan Canis! Príma chalan. Ale s tou sledovačkou to pohnojil. Samý vygumovaný zelený mozog, bez schopnosti improvizácie, bez

istenia, hurá systém! To keby videl Fjodor, praskol by od smiechu! Malého Miška mali obsadeného tri dni na baraku desať kilometrov za Naším Mestom. Vieš, kde má barak syn toho starého chuja, nie? Bol stále v pohybe, chodil normálne von, na nákupy a tak, odprevádzali ho, mapovali zvyky, sledovali telefonáty. Štelovali si ho na lopatu. Boli príliš blízko, tak sa to nerobí, boli príliš okato blízko, ale ten sopliak si nič nevšimol. Večer mal ísť do divadla, všetko bolo pripravené. Unavený prázdninový večer, ulice poloprázdne. Nešiel. Čakali celú noc. Nervozita rástla, a to bola chyba, upozornil som ich, aby poslali ľudí na odpočinok, inak dôjde k nešťastiu! Nie, neposlúchli ma, nakoniec ho skoro zabili, hovädá! Ráno sadol do meďáka a vyšiel na výpadovku smer Naše Mesto. Tam ho pricvikli, zatlačili ho odstavného prúdu, naše autá boli bohovské, nedali mu najmenšiu šancu. Kamil odviedol perfektnú robotu. Chlapec od strachu kvičal ako prasa, snažil sa ujsť, bojoval. Jeden kukláč to psychicky nezvládol, naložil mu a pustil do neho paralyzátor. Oči mu vyvrátilo stípkom a jazyk mu vyliezol ako roleta, museli mu trieť srdce, blbci, hovorím ti, skoro ho zabili. Ešte v aute ho mlátili a týrali elektrikou, takí boli vynervovaní. Jeden mu dal paralyzátor aj na gule! No, bavili sa. Naložili ho do kufra a previezli za hranice. Auto odstavili v prvej väčšej dedine. Z telefónnej búdky zavolali na policajnú stanicu, že tam a tam majú v kufri auta medzinárodne hľadaného podvodníka, na ktorého vydala nemecká justícia zatykač, a nech sa páči, máte ho tu ako na tácke, tak dobrú chuť! Prechod cez hranicu poistil a skontroloval sám šéf sledovačky osobne. Aj to bola chyba. Nemal sa tam pretŕčať. Tridsiateho prvého augusta mal byť hocikde inde, ale na priechode nie. Taký funkcionár sa má o akcii nechať informovať, a nie sa tam pretŕčať, počul som, že už o ňom ten váš vyšetrovateľ vie. Budú mať ešte hlavu v smútku, banda amatérov, ale to je ich vec. Moji chlapci odviedli perfektnú robotu, razom z nich boli milionári, všeobecná spokojnosť. Okrem prezidenta, ten sa najprv posral a potom sa vraj zrútil. Ale vodca je tvrdý súper a toto bol majstrovský ťah. Zastrašil, koho mal zastrašiť, poučil, kto o poučenie stál, a usmernil všetkých váhavých. Perfektný úder pod pás, také sa v politike podaria tak raz za kariéru. Či ten rozmaznaný synček bol vagabund a zlodej medzinárodného formátu

alebo nie, teraz necháme tak, čo mu spravili, si možno zaslúžil, ale o neho v skutočnosti nešlo. Bola to akcia proti tatovi. Bola to demonštrácia sily a ukážka toho, čo sa stane odrodilcom Hnutia a neposlušným naivným starým chujom, ktorí si myslia, že budú robiť politiku bez Veľkého vodcu, na vlastnú päsť. Len pre zaujímavosť, vieš o tom, že sa žerú už dva roky a jeden druhého by utopil v lyžičke vody, keby bola posledná na vyprahnutej zemi? Ich ochranky chodia ozbrojené a každý deň do posilňovne nie kvôli atentátnikom, ale aby ich oddelili od seba, keby ich náhoda priviedla k jednému stolu! Je to úbohosť, Richard. Politika je strašné svinstvo… a úbohosť… Infámia!

A ešte jeden ksicht okrem prezidenta nebol s celou akciou spokojný. Kamil, zas prišiel. Vyrukoval s nejakým kamarátom Oskarom Fazekašom, že sa na celom únose osobne zúčastnil, že sa v ňom pohlo svedomie a občiansky cit pre spravodlivosť a čo ja viem čo ešte, aby som svojim tam hore oznámil, že bude vypovedať. Ale keby sme Kamilovi dali plný podiel z toho predošlého balíka, z tých poondiatych stoosemdesiat melónov, že by ho zvládol, poprípade aj odprevadil zo sveta. Debil! Delenie prachov z predošlej akcie mu stále vŕtalo v hlave, stále mu bolo málo. Vraj, odkáž tým svojim hore! Tí už dávno vedeli, akých zmrdov použili na takú citlivú vec, už si dávno búchali hlavičky o stenu, ale pozde, milý drozde! Toho Oskara by si mal poznať, robil kedysi u vás, taký malý tučko, brčkavý… nie? Určite by si ho spoznal, keby si ho videl. Oženil sa s dcérou jedného z funkcionárov isisky a tak sa vyšvihol hore. Chudák svokor, ani netušil, čo vyviedol. Prečo takých nasadzujú na profesionálne akcie, to nikdy nepochopím, bez previerky, bez skúseností, bez psychickej odolnosti! To sa tak nerobí, bože, to sa tak nerobí!! Mali to nechať celé na nás, bol by pokoj, ale takto…?

Kamil zavetril prachy a začal vydierať. Isiskári ho odchytili a vylepšili mu fasádu. Vedeli, že je to môj človek, ale v týchto veciach nepoznajú brata. Ani Bazmek nedostal za celý život toľko bitky, ako tento za chvílu. Vykvákal všetko, kde Oskar je, s kým už hovoril, u ktorého vyšetrovateľa vypovedal, kto mu robí kontakt do cudziny a tak. Mimochodom, o toho majú eminentný záujem. Mám na mysli ten kontakt. Nejaká spojka. Jeho bývalý kolega z polície, teraz robí v

exekútorskej firme. Oficiálne. Inak banda vydieračov, čo si budeme nahovárať. Isiskári idú po ňom ako dogy za údeným! Tušia, že by ich priviedol k Oskarovi. Kamilovi dali na výber, buď bude spolupracovať, alebo… Myslím, že s rozhodovaním nemal veľa roboty.

Znovu prišli za mnou. Isiskári. Aby som kúpil byt oproti cez ulicu, kde tá Oskarova spojka na Oskara býva. Aby som zorganizoval sledovanie, každý možný kontakt s Oskarom bolo treba hlásiť a predvídať ďalší. Boli posraní. Bolo to cítiť na kilometer. Z Oskara sa za noc stal dôležitý, ale hlavne nebezpečný svedok. Porobili chyby a chytala sa ich panika. Boli naozaj posraní a Oskara chceli stoj čo stoj, kým nenarobí ešte väčšie škody. Kamil im všetko poukazoval, zariadil, jeho ľudia sa striedali nonstop na hliadke, toho chlapca nespustili ani na chvíľu z očí.

Kamil prišiel za mnou tretí raz. Soptil. Vyhodil mi na oči, že ja som ho podhodil isiskárom, že kvôli mne mu polámali všetky kosti a že ja som ho navliekol do tej špinavej roboty, a zase chcel vyplatiť podiel. Reval ako nepríčetný, že on nie je vrah ako ja, aby som si robil poskoka tým zhora sám a jemu nech dá každý pokoj, inak že všetci uvidíme! Vtedy som netušil, ako vážne to myslí, podcenil som ho.

Nemal pravdu. Do problémov ho dostala plechová huba a to, že sa pochválil kontaktmi s Oskarom, ale v konečnom dôsledku aj to, že začal vydierať! Stal sa nebezpečným, a tak ho pretiahli na svoju stranu. Donútili ho donášať na Oskara a on to chcel hodiť na mňa. Keď som mu to vysvetlil, bolo ešte horšie. Napadol ma. Predstav si, chcel ma zbiť, alebo aj horšie!

Dlho ležal v nemocnici, keď vyliezol, urobil ďalšiu chybu. Zašiel za tým vaším vyšetrovateľom, čo robí únos malého Michala. Spis mu kontrolujú chlapíci z ISI, vedia o všetkom, čo sa nové šustne. Kamil si tým, že podpísal zápisnicu, podpísal rozsudok smrti. Z akcie zameranej na sledovanie Oskarovej spojky ho isiskári stiahli. Jeho úlohu prebral Malý Pavúk, on sledoval kontaktnú osobu a mal voľnú ruku, teda pokiaľ mu to ONI dovolili. Inak to nešlo, ani ja nie som všemocný. Kamil bol z hry a bolo ho treba upratať, a on to cítil. Musel som ho nahradiť Pavúkom, inak to jednoducho nešlo! Kamila

som dal na starosť chlapíkovi, ktorý je lepší ako čikuli. Čistí všetko. Najlepší čistič, akého poznám. Ale náhoda je blbec. Auto vyletelo elegantne, nezostal z neho ani smrad, ale Kamil prežil, zmrd jeden. Spínač na diaľkové ovládanie zlyhal, odpálilo sa to predčasne, keď bol ešte kus od auta. Poslal za mnou parlamentára, že ak chcem vojnu v podsvetí, nech si len zahrávam, že on má tiež svojich ľudí!

Kamil, Kamil, čo si spravil, Pavúka si zabil, srdce si mi ranil. Krista jeho, nakoniec ešte začnem písať básne! Už chápeš, Richard?! Hej… starec, už sa môžeš nadýchnuť!“

Krauz si uvedomil, že má asi otvorenú hubu.

„Nie. Nechápem. Nie všetko. Prečo Pavúk? Prečo zomrel?“

„Lebo ten pes Kamil na mňa nemá. Lebo som ho zbil ako malého chlapca. Lebo sa mi chcel pomstiť stoj čo stoj. Lebo sa hrá na veľkého psychológa, stratéga, ktorý bude trýzniť nepriateľov cez utrpenie ich blízkych. Lebo je to sketa, akej páru niet.“

„Takže predpokladáš, že to spravil Kamil? Ale je to len tvoj predpoklad, nie?“

„Nie. Žiadny predpoklad! Pozri.“

Boss vylovil jeden z mnohých mobilov, čo vláčil neustále so sebou, a chvíľu vyťukával. Potom podal rozprávkovo farebne žiariaci aparát kamošovi. Na displeji bol napísaný odkaz.

„Jeden by uz bol, pravé idem z bitúnku. Hádaj, kto bude dalsi? Alebo sa dohodneme?“

Krauz sa spýtal: „Môžem?“ a priložil prst na dvojitú šípku dole.

„Jasne.“

Klikol a potom ešte raz. Na displeji sa zobrazil čas odoslania SMS-ky. Štyri minúty neskôr, než vypovedali svedkovia, že začala streľba na Malého Pavúka. Klikol ešte nižšie a zobrazil sa odosielateľ. Číslo aj meno, pod akým ho mal majiteľ uloženého v databáze. Číslo Krauz poznal naspamäť, patrilo do skupinky, ktoré sa nezapisujú, ale pamätajú. Pod číslom bol podpis vraha.

Kamil.

„Kde je?“ spýtal sa naivne, až ho to samého prekvapilo.

„Pozval som ho na večeru.“

„Kam?“

„…poslednú.“

„Aha!“ Krauzovi to konečne došlo. Vrátil Bossovi mobil. Nevedel, čo povedať. To, čo sa dozvedel, mohla byť pravda jedine v nepodarenom románe alebo podobnom demokratickom štáte.

V duchu si predstavil tie televízne figúrky, ako nabádajú národ k poslušnosti a k láske k blížnemu svojmu. Ako sa tešia zo slobody a demokracie a ubezpečujú masy, že v tomto štáte sa už skončilo bezprávie a útlak jednej strany, že už bude dobre, stále lepšie, len chvíľu nech ešte vydržia, nech si utiahnu odraté opasky, kým sa odrazíme od dna. Pre Kristove rany, aká hlboká je tá žumpa, že ešte ani po toľkých rokoch nie sme na dne, od ktorého by sme sa konečne odrazili?!

Krauz neveriacky pokrútil hlavou. Ľudia večer zalezú do panelákov, pustia si televízor, aby zabudli, osprchujú sa a idú spať v nádeji, že možno zajtra, už zajtra sa to zrnení a bude lepšie. Práve v tom čase pod rúškom tmy svine veselo plánujú akcie riadené Veľkým vodcom.

Nič sa nezmenilo. Ak tento tu hovorí pravdu, tak potom sa nič nezmenilo a klamárov z televízie je najvyšší čas nakopať niekam a ľuďom povedať pravdu, že… že… vlastne, čo povedať ľuďom, ktorí o ozajstnú pravdu ani nestoja, ktorí jej nerozumejú a nechcú rozumieť? Večer opäť prídu z práce domov, pustia si telku, osprchujú sa a ľahnú si spať v nádeji, že zajtra, možno už zajtra sa to zmení a bude lepšie.

„Takže ty tvrdíš, že všetko sa to odvíja od minuloročného únosu prezidentovho syna a Malý Pavúk padol kvôli tvojim problémom s Kamilom?“

„Nič netvrdím, je to tak.“

„A že v tom únose majú prsty isiskári na čele s mojimi bývalými kolegami, ktorí to navyše celé zhovädili, ako sa len dalo?“

„Presne tak.“

„A že Kamila už nezachráni ani svätená voda kloktaná trikrát denne?“

„Veľmi správne.“

„Zastav to!“

„Tak moment, na niečom sme sa dohodli!“

„Dobre, ale zastav to. Nech ide pred súd a nech to odskáče aj s úrokmi!“

„Nepôjde pred súd.“

„Lebo si sa rozhodol, že…“

„Nie, preto nie. Kamil nepôjde pred súd, ani keby si ho chytil a strčil za mreže. Obesí sa v cele, alebo ako tomu oficiálne hovoríte, keď sa nepohodlnému svedkovi pritrafí vo väzbe nehoda? Nezabúdaj, že toho priveľa vie a už kvákal, ukázal na seba ako na nespoľahlivý článok v reťazi a idú po ňom. Keby si ho chcel zavrieť, musel by si ho, čisto teoreticky, najprv dostať, a to sa ti nepodarí. Buď zdrhne za kopčeky, aj keď si tým len predĺži agóniu, alebo ho dostanú ešte tento týždeň chlapci z cestovky, alebo ho neskôr dostanem ja, jednoducho iné východisko nemá, je mi ľúto.“

„Z akej cestovky?“

„Ty nevieš, že ISI dali novinári prezývku najrýchlejšia cestovná kancelária? A najnepohodlnejšia. Za pár minút si za hranicami, síce v kufri auta, ale predsa.“

Krauz chcel ešte protestovať proti Kamilovej likvidácii, ale uvedomil si, že je to nedôstojné. Dôstojník kriminálnej polície nebude prosiť vagabunda z podsvetia, aby mu nezabil svedka! Toho bohdá nebude, aby… zabudol to ďalej, ale bola to stopercentná pravda! Postará sa o neho sám, nech si Boss myslí, čo chce!

„Taká je pravda, na rovinu! A teraz mi sľúb, že budeš opatrný. Je to debna dynamitu a ty nie si zelenáč, o dynamite niečo vieš, tak bacha, bratku, posledné varovanie, bacha! Mysli aj na rodinu a ľudí okolo seba.“

„Vďaka, odrazu aká starostlivosť!“

„Rado sa stalo!“

Keď s Fischerom odchádzali, odprevádzali ich také isté nenápadné a nezaujaté pohľady ako pri príchode, ibaže v nich bola úľava, akú človek zažíva pri odchode hĺbkovej prepadovej kontroly, ktorá si robila dlhočizné zápisky, ale výsledok vraj oficiálne oznámia až vedúcemu. Fischer so značnou dávkou sebazaprenia vydržal s otázkami, kým nesedeli v aute.

„Tak ako, dozvedel si sa niečo rozumné?“

„Chlapče, nebudeš mi veriť, ale oni uniesli prezidentovho syna!“

„Pre Kristove rany, čo si tam pil!?“

Odviezli sa do kancelárie. Krauz chcel rýchlo spísať základné fakty, kým ich mal v pamäti čerstvé, a v duchu ľutoval, že si nezobral diktafón. Hrať takúto hru poctivo sa nevypláca, disciplinovaný hráč vždy dobehne len sám seba. Ale kto mohol tušiť…? Fischera vyhnal po večeru, obligátne plnené bagety z kiosku na rohu susedného bloku a chladená kola v papierových pohároch so slamkou.

Krauz si uvedomil, že ešte skôr, ako čokoľvek urobí, musí sa postarať o Kamila. Vyťukal číslo centrály.

„Operačný, prosím?“

„Nazdar, Krauz, oddelenie vrážd.“

„Áááá, nazdar, noční vtáci, čo? Zas neviete, kde vám ženy hniezdo uvili?“

„Nebásni, potrebujeme jednu blokádu.“

„Tak diktuj!“

„Píš si, zablokovať všetky hraničné priechody z republiky aj na odchod, aj na príchod na meno Kamil…“ Nadiktoval meno a nacionálie. Nadiktoval mu aj typ a značku vozidla, na ktorom Kamil najčastejšie jazdil, hoci nepredpokladal, že by bol taký hlupák a použil ho. „A písomnú požiadavku?“

„Vieš čo, zariaďte to telefonicky a ráno to spíšeme, už je noc, kto by sa s tým teraz hral? Nezabudni tam dať poznámku, že je ozbrojený. To vždy zapôsobí.“

„V poriadku, ale ráno do striedania služieb to chcem mať na stole, dobre?“ „Dohodnuté, nazdar.“

Krauz položil slúchadlo a pošúchal si bradu. Čerstvé strnisko začínalo svrbieť. Zatúžil po teplej vani, ostrej žiletke a po antialergickom vankúši, ktorý na veľké prekvapenie dostal pod stromček, hoci sa nepamätal, že by sa niekedy sťažoval na nádchu alebo sopeľ.

O Kamila sa postará, už sa pevne rozhodol. Zariadil, aby mu nezdrhol za hranice, a teraz si s ním dohodne rande a pridusí ho! Bol to páchateľ vraždy a ideálny svedok na zničenie podsvetia a polovice isiskárov. Len opatrne a trpezlivo, nič neunáhliť! Z koženého puzdra vybral mobil a vyťukal číslo. Spamäti. Vedel, že služobnú linku

použiť nemôže. Služobná linka sa nezobrazovala na displeji volaného, vypísalo naň NEZNÁME ČÍSLO, a na také telefonáty ľudia z podsvetia nereagovali. Krauzovo súkromné číslo poznali a občas aj zodvihli. Mobil vytrvalo vyzváňal.

„Volaná stanica je dočasne nedostupná, v pri…“ Prerušil spojenie. Kde si, ty zmrd? Tak ľahko sa ma nezbavíš. Zavolal mu znova. Po treťom zazvonení sa ozval. „Počúvam ťa, hovor rýchlo, za minútu to položím.“ „Nerob paniku. Ja nie som ten, koho by si sa mal báť. Hovorím jasne?“ „Jasne. Tak prečo si bol za Bossom?“ Krauz pozrel na hodinky. Necelá hodina od stretnutia. „Slušný výkon,“ pochválil ho Krauz. „Aj ja mám svojich ľudí, nielen ten debil, čo si myslí, že nad neho múdrejšieho niet. Povedz mu, nech si vyserie oko, ja už nehrám!“

„Povedz mu to sám. Ale po tom, čo som sa dnes dozvedel, asi netúžiš po jeho spoločnosti, čo?“

„Predpokladal som, že ma natrie! Je to sketa, hrá to na všetky strany a doplatí na to, to ti garantujem. Tí jeho trojpísmenkoví kamaráti ho hodia jedného pekného dňa cez palubu a bude po veľkom Bossovi. Iní už zaplakali. Je to sketa. Aj s tebou si robí, čo chce!“

„To je možné, ale teraz nejde o mňa. Pokiaľ ma zdravý rozum neklame, tak si v peknej sračke. Mali by sme sa stretnúť a začať veci riešiť, kým je ešte čo, a hlavne s kým!“

„Kašlem na to!“

„To by som neodporúčal! Idú po tebe všetci, kto má ruky-nohy zdravé.“

„Kašlem na to!!“

„Dostanú ťa, uštvú ťa, nemáš kam zdrhnúť. Ja ti ponúkam šancu.“

„Pätnásť rokov teplá strava? Vďaka, nechcem!“

„To je pekné od teba, že si si sám nadelil, ale to nemusí byť konečný rezultát. Možností je viac, ale to treba v pokoji prebrať, zatiaľ potápajú oni teba, ale všetko sa dá obrátiť. Vieš dobre, že ja ti nič sľubovať nemôžem, ja hrám rovno. Zainteresujem do toho prokurátora a…“

„Kašli na to! Kúpia si prokurátora aj s písacím stolom a hojdacím kreslom! Prosím ťa, nie sme malí! Asi ti tvoj podarený kamarát nepovedal podstatné, keď tak básniš. Aspoň vidíš, za koho ťa má!“

„Tak mi to povedz ty a vieš dobre, že ja sa nebabrem ani s bývalými kamarátmi s detstva. Poznáš ma.“

Ticho. Rozmýšľal! To je dobre, Krauz sa nebadane usmial.

„To je práve to, na čo sa nemôžem v tejto chvíli spoľahnúť. Keby…“

„Ako to myslíš?“

„Či si ešte stále ten istý! Na tento prípad treba frajera, akého u vás nemáte. Tu ide o vysoké hlavy, chápeš? Ide o papalášov v čiernych bavorákoch, a nie o všivavých zlodejíčkov s rukavicami a hasákom. Tu ide… ide o hubu, kámo!“

„Tvoju, kámo! V prvom rade tvoju, na to by si mal myslieť najprv a až potom sa starať o frajerov od nás. Na obyčajnú vraždu a intrigy trojpísmenkových som dosť dobrý frajer aj ja! Niečo sme už preskákali, na to nezabúdaj. Ja som v pohode a mám sa o koho oprieť, aj keby prihároľalo, ale ty, chlapče, ty potrebuješ helfnúť. Veľa možností nemáš, okrem toho, minúta už prešla, tak sa dobre poobzeraj okolo seba!“

„Do riti, ty…!!“

Ticho, aj funenie prestalo.

„No tak prestaň panikáriť, počuješ? Počuješ?! Kamil, si tam… počuješ!?“

„Kurva, jebe ti…?!“

Reval do telefónu a Krauz si s pobavením predstavoval strhanú tvár a chvejúci sa podbradok. Nervy. Boli to nervy.

Málokto z tvrdých chlapcov z podsvetia si uvedomoval, čo je to psychika štvaného zvieraťa, a ako odolávať stresu z nevyspatia, preťaženosti, strachu a bolesti. Vysedávať po baroch, baliť štetky a rozhadzovať prachy za rýchle autá a dovolenky na opačnom konci sveta, to je jedna stránka mince, ale keď niekomu uberú kyslík, je to iné. Bez prípravy nemá amatér proti cvičenému borcovi žiadne potešujúce vyhliadky. Krauz vedel, že Kamil nemá proti Bossovi a

tým ostatným ani najmenšiu šancu, z tejto stránky určite nie, a malá provokácia ho v tom len utvrdila. Kamil bol s nervami v riti.

„Neskáč! Sklapni a upokoj sa, vidíš sám, ako si na tom. Trvá to iba pár dní, presnejšie povedané, obrátky to naberá iba pár hodín a už si z toho namäkko. Ako dlho to vydržíš? Myslíš si, že zdrhneš von, a tým je to vybavené? Nájdu ťa kdekoľvek, ver mi. Viem ako to chodí, poznám praktiky a metódy takého pátrania a ONI ich poznajú lepšie, lebo nič inšie nerobia. Živia sa tým! Máš proti sebe profíkov, a to nemám nä mysli iba Bossa. Vieš, o čom hovorím. Tak neblbni a hovor. Kedy a kam?“

„Nie!“

Položil. Krauz neveriaco pozrel na displej a prečítal si na vlastné oči, čomu nemohol uveriť. Ten hlupák to položil!

„No dobre, ako myslíš! Skúsime neskôr, tak ľahko sa ma nezbavíš!“ zašomral si sám pre seba.

Kamil prerušil hovor s Krauzom a nepreniknuteľná tma ho obklopila zo všetkých strán. Bol sám na horskej chate, ktorú nedávno kúpil a ktorú sa rozhodol použiť ako tajnú skrýšu, kým sa Bratstvo kočičí pracky opäť nestretne. Bratstvo? Banda, ktorá pred pár hodinami rozstrieľala Malého Pavúka na rešeto. Pár hodín, a ten fízel ich už mal! Neuveriteľné! Jediné logické vysvetlenie bolo, že spojili sily s Bossom a idú po nich z dvoch strán. Boss kvákal, inak to nemohlo byť! Ten bastard nebol schopný sám vyriešiť žiadny problém. Na všetko potreboval armádu. Keď mu prihárało, bol ochotný zradiť aj vlastnú mater a spolčiť sa hoc aj s fízlom! S Krauzom sa poznali odmalička, to bolo známe, ale bol to fízel a do vnútorných vecí sa cudzí ľudia neťahali! Boss porušoval jednu zásadu podsvetia za druhou. Sláva mu prerastala cez hlavu. Neplatil dohodnuté podiely zo zisku, spolčoval sa s fízlami, a keď mu to teraz nenápadne naznačili, poštval na nich, čo malo ruky-nohy.

Kamil stál uprostred tmy a strach mu zvieral hrdlo. Plán bol perfektný, ale s takým rýchlym postupom Bossových goríl a Krauzových fízlov nepočítal. Tak ďaleko dopredu neuvažovali. Pochytila ho panika.

Cez tenké škáry žalúzií zbadal vzdialené reflektory blížiaceho sa auta.

Krauz zapol počítač, ale pri otváraní nového súboru si spomenul na poslednú návštevu technikov, počas ktorej užasnutým policajtom predviedli, ako sa dá v počítači nájsť text, o ktorom boli svätosväte presvedčení, že ho vymazali. Pre počítačového machra nie je nič nemožné!

Nechal zapnutý šetrič obrazovky a radšej zvolil klasickú metódu – ceruzku a papier. Ten keď zošrotuje, poprípade, ako to s obľubou ukazujú v špionážnych filmoch, požuje a zhltne, je po probléme. Jedine, že by sa ho nejaká partia z Mičega rozhodla operovať. Vždy sa musel usmiať pri okrídlenej vete „Dej sem ten sek, sem zek!“ Kemr bol vynikajúci komik a filmy z tohto obdobia mohol Krauz pozerať stále dokola, nikdy sa mu nezunovali.

Urobil si časovú osnovu podľa toho, čo mu povedal Boss. Začal objednávkou na autá, prípravou na únos, vykonaním akcie aj s menami, ktoré Boss spomínal, dovolenky v Thajsku, Kamil a pocit ukrivdenia a tak ďalej. Na vedľajší papier si poznačil otázku, o akých stoosemdesiatsedem miliónov išlo, zavolať na celoštátne centrum a preveriť informáciu.

Ani nepostrehol, kedy sa Fischer vrátil. Zaregistroval iba jeho hlasné mľaskanie a odgŕganie od perlivej koly. Krauz si vzal bagetu, lačne zahryzol a snažil sa padajúcou, na slížiky pokrájanou kapustou posypať poznámkový blok čo najmenej.

Popísal dve strany, zjedol celú bagetu, vytrúsil pol kila kapusty a dvakrát sa pokvapkal presladenou kolou. S výsledkom bol nadmieru spokojný. Na vedľajší papier pod prvú otázku dopísal aj druhú. Koho sledoval Kamil a neskôr Malý Pavúk? Teda kto je Oscarova spojka? Do zátvorky si poznačil: zájsť za Kamilom, prípadne za vyšetrovateľom! Poznámky podal Fischerovi. Jedinému človeku, ktorý to mohol vidieť. Ten neochotne fľochol očami po popísaných stránkach, ale po prvých riadkoch mu vyskočilo obočie až na zátylok.

„Myslím, že bude o čom debatovať, bratku. Veríš tomu?“ skonštatoval Fischer.

Krauz sa pohodlne zaprel do operadla a pozrel na hodinky. Niečo po polnoci. Už druhá noc, čo nebol doma. Sylvia bude zúriť, ani len nezavolal. Nikdy si nevedel zvyknúť na tú ponižujúcu manželskú povinnosť ohlásiť sa ako. malý chlapec, žiadajúci rodičov o predĺženie vychádzky. Hádali sa kvôli tomu od svadby, a napriek tomu, že jej argumenty boli logické a akceptovateľné, znovu a znovu vyvolával ďalšie zvady a nevolal a nevolal.

Pozrel na kolegu, ktorý zabudol prežúvať a strapce kapusty mu trčali z úst ako zuby grófa Draculu po návšteve u šialeného dentistu.

Zodvihol slúchadlo a vyťukal číslo. Fischer nereagoval. Bol začítaný do sci-fi.

„Prosím?“ hlas bol ospalý, ale nežný.

„Ahoj, to som ja, zobudil som ťa? Prepáč!“

„Nie, nie… to je v poriadku, trochu som si zdriemla pri telke, akási som uťahaná z tej predošlej noci, nevieš prečo?“

„Viem, preto volám. Prepáč, že som tak napochytro vypadol, ale nový prípad, veď vieš, ako to chodí!“

„Viem, videla som to v Televíznych novinách! Nejakého podnikateľa rozstrieľali samopalom, hrozné.“

„Hovorili podnikateľa? No, nech mu je zem ľahká, zniesol iné veci, tak znesie aj titul podnikateľ. Ehm… volám kvôli tomu, že som ešte v robote, o chvíľu končíme… takže… či by som sa mohol zastaviť a dokončiť, čo sme minulej noci začali, teda, ak je čistý vzduch?“

„Jasné, už nech si tu, budeš mi rozprávať pikošky z vyšetrovania a ja… ja ti potom, možno… odmením ťa.“

„Fajn, tak čau, Erika, už sa teším.“

„Čau.“

Keď zložil, na tvári mal blažený výraz majstra cukrára, ktorému sľúbili sto kíl práškového cukru za polovičnú cenu.

Keď pozrel hore, výraz mu stvrdol. Fischer na neho civel manželkinými očami.

„No čo je?“ zaútočil Krauz.

„Níííč, čo by bolo!? Tu čítam slovo prichytili s mäkkým i, preto mám také vyvalené oči, inak nič.“

„Však preto! Končíme! Ideme… domov. Pre dnešok stačilo.“

„Iste, šéf e, ideme domov. Už sa teším na teplo toho… domova! Ráno pôjdem autom, mám sa pre teba DOMA zastaviť?“ Keď zdôraznil slovo doma, sadisticky mu zaiskrilo v očiach. Nebolo väčšieho potešenia, než zaťať do živého vlastnému parťákovi.

„Netreba, odrazu sa staráš! Choď do čerta!“

„No ja sa pýtam len pre istotu, aby som nezobudil Sylviu, keď budem ráno vyzváňať.“

„Nikoho nebudeš budiť!! Inak ti nepomôže ani ten tvoj chrómovaný kanón, jasné?!“

Tresol ho po chrbte a Fischer mu neostal nič dlžný. S hlasným smiechom vypadli do tmavej noci.

Krauz na parkovisku pre pracovníkov polície skontroloval auto a rozhodol sa, že ten kúsok k Erike prejde peši. Pätnásťminútová prechádzka ho nezabije a buďe to lepšie, než potom hľadať miesto na zaparkovanie v katastrofálne preplnenom centre.

Nič nebolo ako včera. Žiadne ohľaduplné ohmatkávanie, hladkanie, skúmanie a ostýchavé hľadanie hraníc slušnosti. Brutálne sa na neho nalepila a spravila si svoje ešte skôr, ako sa dostal pod sprchu. Aj tam ho otravovala. Cestou do izby si pozbieral šaty porozhadzované po chodbe, dal si nepredstaviteľne presne vychladené pivo a potom si to urobil on na nej, a pretože mu pivo vyliezlo na chrbát, skončil opäť v sprche. Správali sa k sebe ako starí známi, ako milenci, ktorí už nabehali kilometre a nič ich na tom druhom nemôže prekvapiť. Jej mladé telo reagovalo ako napnutá pružina a pevná koža bez jediného záhybu ho fascinovala a dráždila k ďalším výkonom až do bolesti.

Zaspal chvíľu pred zazvonením telefónu.

Zobudilo ho lomcovanie za plece a uvedomil si, že Erika mu podáva vreštiaci mobil. Neveriacky a mľandravo zahrešil.

„Do riti!“ ani si neuvedomil, že už stlačil príjem.

„Presne tam ťa pošlem, len čo ťa dostanem do rúk!“ bol to šéf vraždárov Mayor.

„Sám by som tam zaliezol, keby ste ma nechali aspoň trochu vyspať! Banda jedna.“

„Ako si dopadol na stretnutí s tvojím podareným kamarátom? Na čom ste sa dohodli? Na čo si vlastne za ním bol, keď máme ďalšiu vraždu, há? Deň po dni?“

„No zbohom, kto?“

„Kamil a jeho šofér. Pred polhodinou pred jeho rodinným domom. Paľba ako na normálnom vojenskom cvičení. Nábojnice vraj budeme zhŕňať buldozérom. Či to prežili, neviem, mám málo informácií. Makáme, nie? Pošlem ti auto?“

„Nie, netreba, prídem sám.“

„Ako, veď auto som ti videl pred oddelením?“

„Ja som ešte tu, v meste… hneď prídem!“

Zložil a neveriaco civel na mobil. Štyri pätnásť. Spal sotva hodinu. Erika neveriaco pokrútila hlavou.

„Richard, tvoja žena musí mať nervy zo železa. Takéto manévre každú noc, tu ide o zdravie.“

„No, hlavne že ty sa strachuješ o zdravie mojej ženy. Hneď som pokojnejší! Máš ešte jedno pivo?“

Kamilov dom stál na periférii Nášho Mesta v zalesnom členitom teréne. Bola to stará zástavba a Kamil kúpil dva susedné pozemky a staré barabizne na nich dal zbúrať. Postavil nízku priestrannú novostavbu v štýle ranča s trávnikom pokoseným na ježka a zámkovou dlažbou. Na úkor pozemku rozšíril príjazdovú cestičku a pred domom vybudoval priestranné parkovisko, kde neustále postávali dve-tri autá, buď jeho vlastné, jeho kamarátov alebo sestrino. Vlastnú rodinu nemal.

Keď Krauz vystúpil zo služobného vozidla, mal nepríjemný pocit, že história sa naozaj opakuje. Približne ten istý čas a ako včera, to isté svetlo brieždenia, tie isté zeleno-biele pásky ponaťahované krížom krážom cez ulicu, autá s vytlčenými oknami, všade plno skla, vytečených kvapalín z motorov, krvi a… nábojníc. Šéf mal pravdu, bude treba buldozér, aby ich pozhŕňali na kopu, a aspoň dve tatrovky, aby ich prepravili na expertízu do labákov, inak si nepomôžu.

Nikde žiadna mŕtvola. Pri čiernom terénnom aute bez skiel, ktoré nestihlo zaujať voľné miesto medzi dvoma zaparkovanými limuzínami, ktorým tiež chýbali zadné sklá, ležali v kaluži krvi

použité chirurgické rukavice. Spod auta vytŕčala hlaveň samopalu kalašnikova s otvoreným uzáverom. Strelec vystrieľal muníciu do posledného náboja. Dva zásobníky, prilepené k sebe čiernou lepiacou páskou v polohe 69, mu boli zjavne málo. Ďalšie dva ležali opodiaľ. Auto patrilo Kamilovi. Zbežným pohľadom na ňom Krauz narátal päťdesiat, možno šesťdesiat dier. Limuzíny zaparkované na Kamilovom súkromnom miniparkovisku mali rozstrieľané kufre, zadné pneumatiky a skoro všetky okná.

Policajt v uniforme s neodmysliteľnou cigaretou v ruke zasalutoval a žoviálne pozdravil.

„Nazdar!“

Asi sa poznali, Krauza často zdravili uniformovaní policajti, o ktorých existencii nemal najmenšie tušenie.

„Nazdar. Kto už, pre boha živého, odviezol mŕtvoly? To nemyslíte vážne!?“

„Nikto. Žiadne neboli. Jedného s odfaklenou rukou odviezla sanitka do nemocnice a sestra toho druhého reve vnútri v dome. Dedka z dolného domu sme zatiaľ poslali domov, že si ho vypočujete neskôr. Ten to mal všetko vidieť na vlastné oči, práve odchádzal do roboty,“ policajt ledabolo kývol rukou k susednému domu.

„Idem za dedom a ty sa pozri na tú sestru,“ rozhodol Fischer a nechal kolegu uprostred bojiska. Krauz zamieril k otvorenej drevenej bráničke, ktorú strážila ďalšia uniforma, a profesionálne dláždeným chodníkom zamieril k domu. Za zasklenou výplňou veľkých vchodových dverí zbadal ďalšieho kolegu v uniforme. Dve sklá boli vysypané a ostré úlomky sa povaľovali všade naokolo. Na priečelí domu si v omietke všimol zopár malých kráterov. Policajt v uniforme mu otvoril dvere a bez slova ho vpustil do obrovskej vstupnej haly. Pár úlomkov skla mu zaškrípalo pod nohami, a tak nasledujúce kroky urobil opatrne na špičkách, aby si nedorezal podrážky. V rohu pod banánovníkom sedela drobná schúlená dievčina a dvaja okresní detektívi do nej rýpali, na čo ona striedavo prikyvovala a potriasala hlavou. Jeden z nich zbadal Krauza, vstal a vyšiel mu v ústrety.

„Buď zdravý!“ podali si ruky.

„Ahoj. Ako to vyzerá?“

„Je v šoku, saniťáci jej dali injekciu na upokojenie, povedali, že bude spať asi šesť hodín. Skúsili sme ju vypočuť, kým nezačne účinkovať, ale už je asi neskoro.“

„Tak ju netrápte a hoďte ju do postele, ale nech nám neutečie, strážiť celý barak, jasné? Žiadne telefonáty, žiadne návštevy, nič rušivé. Čo zatiaľ povedala?“

„Stráženie sme už zariadili. Spala. Zobudil ju rachot. Myslela si, že nejakí susedia oslavujú a robia ohňostroj. Potom začula rinčanie skla v hale a buchot vchodových dverí a chcela zísť dole. Ona má totiž izbu hore na poschodí a z druhej strany, takže tú strelbu od ulice počula iba tlmene, akoby z diaľky. Skoro si cvrkla, keď vyšla z izby. Videla brata, Kamila, poznáš ho, nie, ako vbehol dovnútra, zo skrine za dverami vybral kalašnikova a vybehol von. Ešte chvíľu sa strieľalo. Ona bola učupená na schodoch za ohybom, na jej šťastie. Potom bolo ticho, brat vbehol dnu druhý raz, zareval na ňu a prikázal jej schovať sa v izbe a vypadol zadným východom na dvor. O chvíľu počula sirénu, a tak zišla dolu a našla toho druhého pri aute s odstrelenou rukou. Dostala hysterický záchvat a porezala si chodidlo. Stále hľadá brata. Asi z nej už nič nebude, zatiaľ.“

„Fajn, zabezpečte celý objekt, ani noha dnu, ani von, budeme to musieť celé prezrieť.“

Vyšiel von a narazil na Mayora.

„Áááá, majstri… tak čo mi povieš, čo mám asi tak hlásiť direktorovi, že to máme pod kontrolou? No, tak ti neviem, človeče, či mi to zožerie!“

„Aj tebe dobré.“

„Na to ti kašlem zvysoka!“

„Pred pár hodinami som sa stretol s Bossom. Bolo už po polnoci, kedy som ti mal dať vedieť? Okrem toho, o tomto tu nebola vôbec reč. Nič mi nesľúbil, to je pravda, ale tak rýchlo to nemohol zorganizovať. Dostali ich do krížovej palby, útočníci boli minimálne traja, možno piati aj s vodičmi. Niekto ho musel sledovať a dávať echo. Niekto musel zmapovať terén a navrhnúť rozmiestnenie strelcov. To bola akcia dopredu pripravená a zabezpečená a Pavúka zložili pred dvadsiatimi štyrmi hodinami, to sa nedá stihnúť! Toto Boss nemohol stihnúť! Toto je niečo iné, ver mi. Keby sa to stalo o

dva, o tri dni, prosím, ale teraz nie. Toto smrdí a dym ide od inej partie, nie od Bossa!“

„No to mi ešte chýbalo, najlepší detektív, a dá sa na fetovanie!“ povzdychol si Mayor.

Krauz nemal náladu na hádky, mal pocit, že odpadne od únavy, a hlava mu brnela od ranného piva ako už dávno nie. Únava a vek, dve veci, ktoré sa prestali tolerovať a začali si robiť prieky. Ukázal šéfovi chrbát a zamieril k susednému domčeku poniže, kde predpokladal Fischerovu prítomnosť. Ten tichučko sedel a popíjal horúci čaj v kuchyni penzistov, žijúcich si ako dve hrdličky. Žili osamote vo svojom hniezdočku, kým sa do susedov neprisťahoval ten odkundes a život im neobrátil naruby. Také tiché a pokojné miestečko to bolo! A teraz, samé rýchle autá, samá diskotéka až do rána a najnovšie ešte aj streľba, no uznajte sami, dá sa tu užívať zaslúžený odpočinok!? Nedá!

Fischer so všetkým súhlasil, pokyvkával hlavou a spokojne si usrkával voňavého čajíka a zahrýzal domácu štrúdľu. Do Krauza vošla zlosť nad tou idylkou.

Dedo išiel ráno pred treťou kŕmiť. Vo veku sedemdesiatjeden rokov si každé druhé ráno odkrútil tri kilometre na bicykli na družstvo a tri kilometre späť, len čo ukojil neukojiteľný hlad bučiacich zverenkýň. Za to sa mu odmenili mliekom a podľa počtu litrov mu živočichár prihodil nejakú tú korunku na prémiách. Po rannej šichte celé dni vzadu v kôlni opravoval rozglejené stoličky a staré skrine. Každá koruna dobrá. Život gombička!

Keď im dedo prezradil, koľko má rokov, Krauz vyvrátil oči stĺpom. Jemu dochádzal dych už na druhom poschodí a na bicykli nesedel, ani nepamätal. Kde bude jeho generácia v sedemdesiatke, nechcel ani domyslieť.

Dedo nasadol na ukrajinu a sotva urobil prvé tempá, ofúklo ho susedovo terénne auto, ktoré ani cúvať nevedelo pomalšie než stovkou. Už si na to zvykol a ani sa nad tým nepozastavil. Sused bol mladý, arogantný zmrd a dedo už dávno pochopil, že slovo sťažovať sa nevzbudzuje u takýchto ľudí iný vnútorný pocit než sadistické sebauspokojenie a dunivý nadradený rehot.

Dedo začul ostré škrípanie bŕzd ako zákonité zakončenie šialenej rýchlosti, ale namiesto známeho plieskania dverí, ktoré vedelo vydrážditʹ jeho starú do nepríčetnosti, sa ozvala rana ako po výbuchu granátu a hneď nato ďalšie rany, celá salva! Bola to streľba, to mu bolo jasné hneď. Ešte sa ani nestihol s bicyklom otočiť, a už vedel, že je to streľba! Pozná to, chlapci moji, streľbu, tú on pozná!

„V štyridsiatom piatom, keď sme oslobodzovali Naše Mesto, chlapci moji, Nemci boli všade, a nás bolo iba pár zabarikádovaných dole pri gumami. Rusi sa valili cez vinohrady, banda jedna zbabelá, ale my, my sme sa fašounom postavili čelom, priamo tu, v strede mesta! Zľava tanky, vpredu fašistov jak nasratých a sprava Rusi, človek nevedel, do čoho má strieľať skôr! A potom sa to začalo! Chlapci moji, Nemci spustili z automatov, my na nich granáty.

„…dobre, ujo, ale my by sme chceli k tej dnešnej streľbe.“

„…svine komunistické, ani tú posranú dvestopäťdesiatpäťku mi nedali! Ruku mi prestrelili, ale nedali. Kadejaký sraľo si po vojne robil kariéru na ÚV a hral sa na partizána, a mne ju nedali! Nahovno sme strieľali, chlapci moji, zlým smerom, úplne naho… a čo ste sa to pýtali?“

Dedo bol možno popletený partizán, ale postreh mal dobrý.

Po prvých výstreloch zoskočil z bicykla a zaujal obrannú pozíciu vo výklenku susedovho betónového plota. Odtiaľ mal výhľad na celú hornú časť ulice a jeho nemohol vidieť nikto.

Terénne auto ostalo trčať zadnými kolesami na ceste. Práve to, že vodič stihol zatiahnuť predkom auta z cesty pred dom, im zachránilo život. Mimovoľne tým zmenšili uhol útoku a ľavý bok a zadok auta postavili medzi seba a útočníkov. Otvorili sa iba spolujazdcove dvere a ten prácne vytiahol vodiča cez svoju stranu a uložil ho za predné koleso, ktoré ich oboch krylo. Auto sa pod náporom neustále dopadajúcich projektilov celý čas kývalo na citlivom pérovaní a plechová karoséria vydávala zvuky ako dobre napnutá blana bubna, rytmicky prepichovaná obuvníckym šidlom.

Útok smeroval z ľavej strany, z novostavby, ktorú od auta delila iba šírka ulice a niekoľkometrový stavebný dvor zaprataný na prasknutie. Bola to iba hrubá stavba pod strechou bez okien a dverí a od ulice ju delil iba provizórne natiahnutý plot, zavesený ako záclona

na vodiacom drôte. Okraje, alebo spodok stačilo v ktoromkoľvek mieste odhrnúť alebo nadvihnúť a priechod bol voľný.

Dedo jasne videl štyri ohnivé body, ktoré z okien a balkóna horného poschodia chrlili skazu smerom na ulicu. Videl spolujazdca, ako jednou rukou pálil z niečoho malého na novostavbu, potom vbehol do domu a po malej chvíli začal kropiť útočníkov presne mierenými krátkymi dávkami zo samopalu.

„Chlapci moji, ten spolujazdec bol môj sused, poznal som ho určite! A to by ste neverili, bojoval ako chlap. Nie ako v tých akčných filmoch, rata ta ta táááá a všetko na jednu dávku pánubohu do okien. Nie! Strieľal krátkymi dávkami, ukážková mierená streľba, a videli ste ten dom naproti? Skoro žiadny škrabanček! Všetko to lietalo cez okná dovnútra. Tí tam museli byť z toho posratí až za ušami! Však to aj tak dopadlo! Ako rýchlo sa to začalo, tak sa to aj rýchlo skončilo, chlapci moji. Dobrý strelec, ten môj sused, veru dobrý strelec! Prisámvačku, aj som teraz rád, že som mu nerozbil hubu, ako som už toľkokrát chcel.“

Dedo si ešte všimol, ako z horného konca ulice vyštartovala malá dodávka bez bočných okien, postala tri sekundy pred novostavbou a zmizla. Kamil sa v tom čase už krčil za svojím betónovým plotom a nikto nestrieľal. Vodič opretý o predné koleso už tiež nestrieľal, ten sa pripojil iba zo začiatku, a aj to iba tak, cez plece s pištoľou v jedinej ruke, čo mu ešte ostala. Krv sa mu vodopádom valila z kýpťa ľavej ruky amputovanej tesne nad lakťom, sily mu rýchlo ubúdali a upadal do bezvedomia. Z domu naproti nikto nevybehol a dodávka s hlasným revom vyrazila dolu ulicou a na konci zahla doprava.

Krauzovi s Fischerom bolo jasné, že útočníci zo strachu nevyužili pri úniku dodávku, ale vybehli zo zadnej časti novostavby a obišli celý rad domov poza humná. Na konci ulice naskákali do dodávky a bolo po sláve. Krauz si bol istý, že keď dokončia obhliadku miesta, odkiaľ sa útok začal, nájdu tony nábojníc, vnútro miestností doryté od Kamilových presných dávok a na zadnej strane pozemku vyšliapaný únikový chodníček. Prípad bol jasný. Niet nad očitého svedka, akým bol dedko. Teraz ešte ako to vysvetliť vrchnosti.

Dedo hľadal fajku, mal strašnú chuť si zapáliť.

„Babka, ako sa volá to Nemčisko, čo mi stále schováva veci?“

„Alzheimer, dedko, Alzheimer.“

„Aha, a kde mi dal fajku, došľaka?“

„Tam ju máš, na poličke pri okne.“

„No prosím, a ja som si bol istý, že ju mám vo vrecku kabáta! Tak už môžem ísť chovať, chlapci moji? Tie hovädá ma zožerú, ledva otvorím kravín.“

Dedko s babkou sa rozosmiali. Zohratá dvojica. Zahrali im divadielko na pobavenie, a tak sa zasmiali aj Krauz s Fischerom. Vôbec sa im nechcelo odísť.

Kamil prerušil telefonát s Krauzom, pretože cez tenké škáry žalúzií zbadal dva kužele vzdialených reflektorov auta, ktoré sa pomaly a rozvážne trmácalo poľnou cestou plnou výmoľov a ostrých skál. Buď ide Buran s chlapcami, alebo ho tie svine policajtské naozaj vyňuchali, pomyslel si. Z náprsného vrecka čiernej vesty vybral mobil, ktorý si len pred pár dňami kúpil kvôli včerajšej noci a ktorý skončí o pár hodín na dne rieky. Vytočil posledné volané číslo a sústredene počúval.

„No čo je!?“ osopil sa do telefónu Buranov hlas.

„Kde ste, doboha? Vidím z okna nejaké svetlá, to ste vy?“ Kamil od nervozity šepkal, hoci v chate uprostred lesov by ho nebolo počuť, ani keby reval do megafónu.

„Ako to mám vedieť, ty mudrlant? Terigám sa po tomto tankodróme už polhodiny, keby som mal na večeru mlieko, tak už šabľujem ovčí syr! Do kelu… to bola šupa, skoro sme prišli o výfuk, šľak ťa trafil!“

„Zapnite výstražné blikačky, teraz!“ zašepkal Kamil.

„Počkaj… teraz!“

„V poriadku, blikajú, vidím ťa, ste to vy!“ v Kanálovom hlase doznievalo napätie a mal sto chutí si zavýskať od úľavy, že partia bude opäť pokope. Neznášal samotu, vzbudzovala v ňom pocit opustenosti a bezradnosti, a ešte tá tma! Tma v lese sa s mestskou nedala ani porovnať.

„Choď opatrne, si asi pol kilometra od chaty, tak bacha, choď opatrne, čau!“ Kamil prerušil spojenie. Stál pri okne so spustenými žalúziami a nozdrami nasával pach čmudiacej petrolejky, ktorú

sfúkol pri prvom Krauzovom zazvonení. Chvíľu mu trvalo, kým našiel druhý mobil a potom chvíľu trvalo, kým nabral dych, o ktorý prišiel pri prečítaní si mena volajúceho. Že bude snoriť okolo Pavúkovej zdochliny, to vedel určite, bola to jeho parketa. Všetky vraždy v Našom Meste boli jeho parketa, ale že ho vysnorí tak rýchlo, to ho zarazilo. V panike sfúkol lampu a ostal stáť v nepreniknuteľnej tme s vreštiacim mobilom pred vyvalenými očami. Kým stihol zareagovať, zvonenie ustalo, ale iba preto, aby sa s novou vervou, veštiacou nezlomné odhodlanie, ozvalo znovu. Prijal ďalšie volanie a otvorene Krauzovi povedal, že vie o jeho stretnutí s Bossom a že počítal s tým, že ho natrie. V duchu si tak aspoň sám pred sebou ospravedlnil Krauzovu rýchlosť, s akou ho vystopoval, a sám seba utvrdil v presvedčení, že to je asi tak všetko, čo tento poliš môže.

Keď mu Krauz poradil, aby sa poobzeral okolo seba, vrhol sa v panike k oknu a skoro si zlomil píšťalu o konferenčný stolík z tvrdého poctivého dreva. Hľadal svetlá ďalších áut, poprípade blikajúce majáky, ale nič. Iba jedno auto. Našťastie, boli to chalani, a nie fízli, nápad s dvoma mobilnými telefónmi bol jednoduchý, ale účinný.

Pred necelými dvadsiatimi štyrmi hodinami vybavili Malého Pavúka a z hladkého priebehu akcie mali takú radosť, a úprimne povedané, boli tak milo prekvapení a zaskočení, že plní eufórie chceli zabehnúť do severného baru a vybaviť si to rovno s Bossom. Našťastie, v niekoho hlave ostali posledné zvyšky zdravého rozumu a radšej sa rozdelili. Celý deň sa schovávali a telefonovali si cez čisté mobily, až sa dohodli, že sa v noci stretnú u Kamila na chate a nebudú sa zbytočne pretŕčať po meste. Toto rozhodnutie motivoval telefonát od ich človeka, že Boss sa stretol s Krauzom, ktorý začal vyšetrovať vraždu Malého Pavúka, a že zotrvali vyše hodiny v družnom rozhovore a pri rozlúčke si skoro vymenili jazyky. Bonzák živo opísal atmosféru schôdzky a mal podozrenie, že sa rozišli v dobrom a spokojní, čo pre Kamila a jeho partiu znamenalo zvýšenie nebezpečenstva. Úvaha jednoduchá, jasná a presná. Sotva ju Kamil strávil, už volal Krauz.

Stál roztrasený uprostred nepokrájanej tmy v každej ruke telefón a v hlave prázdno. Mobil, na ktorý mu práve volal Krauz, nosil so sebou stále a vedel o ňom, že mu ho už dvakrát odpočúvala polícia. Za pätnásťtisíc peňazí to vedel cez kamošovho kamoša zistiť o hociktorom mobile, pretože ten chlapík tieto služby vykonával priamo u polície. Dlho nevedeli nájsť spoločnú reč, ale keď sa suma vyšplhala na celomesačný policajný plat, bariéry sa prelomili a obojstranne prospešnej spolupráci už nestálo nič v ceste. Kamil zastával v živote heslo, že tam, kde nepomôžu peniaze, pomôže viac peňazí, a prax mu dávala stopercentne za pravdu. Preto vedel, že jeho mobil je teraz čistý a že si ho pokojne môže vziať a nikto ho nebude môcť lokalizovať a keby aj chcel, aj tak o chvíľu zmenia miesto a môžete si pískať, vážení poliši. Dobre vedel, že stačí nebrať vyzváňajúci mobil, a neuskutočnený telefonát sa nedá zamerať, a je to!

S mobilom v ľavej ruke to bolo celkom inak. Rada za všetky drobné! To sa Odrodilec zase raz pochlapil.

Odrodilec bol bývalý policajt. Robil detektíva, ale šéfovi sa nepáčil jeho nočný život, a hlavne to, že každá plánovaná akcia proti podsvetiu, do ktorej bol zasvätený, sa skončila fiaskom. Čisto náhodou v bare, kde inokedy prekvitala neresť a čierny obchod s bielym mäsom, v čase razie nebola ani jedna skladačka, ani jedna prostitútka a po hľadaných priekupníkoch ani chýru, ani slychu. Odrodilca, napodiv, po nevydarenej akcii vítali barové kurvičky s rozkročenou náručou, majiteľ nočného podniku s prehľadom a s žoviálnym úsmevom ignoroval jeho celovečerné konzumné a kontrtné a ešte milému Odrodilcovi ostali nejaké zvyšné bankovky na horšie časy, ktoré však nedali na seba dlho čakať. Zdrhol do civilu chvíľu pred tým, ako by skončil pred vojenským prokurátorom, a keby mu dali za zneužitie právomoci verejného činiteľa stotridsaťosem rokov, nemohol by ani pípnuť. Lenže so spravodlivosťou je to niekedy na dlhé lakte, a tak namiesto stotridsaťosem rokov dostal stotridsaťosem tisíc odchodné a pravidelnú penziu. Do civilu odchádzal urazený, že mu nikto z kolegov neprišiel podať ruku na rozlúčkový banket, ktorý mu čistou náhodou usporiadala najväčšia vydieračská sviňa v okrese vo

vlastnom vykričanom nočnom podniku, kde sa určitým policajtom účtenky nepredkladali.

Sviňa ostane sviňou, aj keby sa vyváľala v zlatom prachu, a milého bývalého detektíva kolegovia naďalej až príliš často vídali v družnom rozhovore s ľuďmi, ktorým by ste na prvý pohľad dali šesť rokov nepodmienečne a až potom sa pýtali, kto sú a čo chcú.

Začali mu hovoriť Odrodilec a celkom sa to ujalo, aj medzi vagabundmi. Ani oni nemajú radi zradcov, hoci využívať ich vedia, to áno.

Aj Kamil ho vyhľadal a zaplatil za neoceniteľné rady o mobiloch. Nemal ho rád, vlastne ho nemal rád nikto, ale niet sa čo čudovať, bývalého fízla a terajšieho bonzáka, no povedzte sami, kto by si takúto kreatúru pozval na rodinnú oslavu?

Ale vedomosti mal, to treba uznať. Za slušnú cenu vysvetlil Kamilovi, ako sa vybavuje na polícii povolenie na odpočúvanie a ako sa vykonáva.

„…množstvo paroháčov ani netuší, že poliši sa zabávajú na tom, ako si ich ženy poza ich chrbát dohadujú telefonicky rande so svojimi trtkošmi, zástupy podnikateľov netušia, kam sa im strácajú desaťtisíce z baraku, a že poliši to vedia úplne presne, lebo tie ich kravy sa o tom jedna cez druhú vychvaľujú do telefónu, záľaha politikov netuší, kto ich… ále, čo si to vlastne chcel, Kamil?“

Kamil sa dozvedel, že bežne sa odpočúvané stanice nahrávajú na magnetofónové pásky, ktoré si až ráno niekto vypočuje.

„Takže, drahý Kamil, aj keby si do telefónu povedal, že si zabil Kennedyho, policajti sa to dozvedia až na druhý deň, keď budú počúvať kazetu.“

To bolo dôležité! Kamil prehliadol familiárne oslovenie, ktoré mu od Odrodilca vôbec nebolo po vôli, ale vzhľadom na stupeň podnapitosti a dôležitosti informácií nebol malicherný a nechal ho rozprávať. Kamil navodil modelovú situáciu, akože sa chystá na veľkú ranu a čo by mu poradil, ako vykývať s odposluchmi, há?

„Jednoduché, drahý Kamil. V záložni alebo v bazáre si kúpiš čistý mobil. Pozor, nesmie to byť lopata, teda kradnutý, a potom niekto z rodiny, najlepšie nejaký výrastok s čerstvým občianskym preukazom, ktorý ešte nemal do činenia so zákonmi, si kúpi SIM

kartu a dá ti ju. Vznikne ideálna kombinácia SIM karty registrovanej na cudzie meno a mobilu, ktorý s tebou nemá nič spoločné. Z takéhoto mobilu sa dá zorganizovať akékoľvek svinstvo, kým ťa kamoši nenatrú, alebo sa nezapletieš do rozbehnutého odposluchu.“

„To je čo, doboha!?“

„Rozbehnutý odposluch? To nevieš!? Ešte jednu vodku s ľadom, zlatíčko… kde sme to presta… aha, takže rozbehnutý odpo… hik… sluch.“

Kamil vyvaľoval oči, nikdy mu nenapadlo, čo všetko môže spôsobiť taká samozrejmosť ako mobil. Samozrejmosť, ktorú vlastne každý nosí vo vrecku, a to nemal ani tušenia o monitorovaní a lokalizácii vykrývačmi alebo cez satelit, to by zízal!

Kamil položil na drevo dve bankovky a vtedy zízal Odrodilec. Za tú sumu bude môcť vysedávať v bare skoro celý týždeň! Sviňa majiteľ mu už odmietol nalievať grátis! Už to nebolo, ako keď bol u polície! Vtedy mu bol dobrý, vtedy sa nalievalo zadarmo ostošesť! Teraz ho už kasíruje ako obyčajného zákazníka! Sviňa majiteľ! Svine policajti! Vraj kolegovia! Prejdú okolo neho, ako keby bol vzduch, ba čo vzduch, ešte horšie, akoby bol malomocný alebo čo? Ani kalištek nezaplatia, na staré zlaté časy. Hajzli, všetci sú to hajzli a krivdia mu… a tak zhrabol svojich tridsať strieborných a frflúc na skurvený život sa vypotácal do ticha nočného mesta.

Kamil si pozapisoval, čo bolo zložitejšie, a ešte sa povypytoval, čo a ako, a keď zistil, že Odrodilec netáral, rozhodol sa, že policajta, čo robí odposluchy a má informácie o konkrétnych číslach, ktoré sú akurát napichnuté, si kúpi. Bol veľmi prekvapený, keď zistil, že jeho nápad nebol originálny a že aj Boss, aj iní machri už svojich polišov majú, a zistiť veci, ktoré Kamila začali trochu oneskorene zaujímať, nie je pre nich žiadny problém. Nedal sa odradiť a po pár dňoch našiel kamaráta, ktorého kamarát…

Kamil bol šokovaný, keď sa dozvedel, koľko policajti mesačne zarábajú. Najprv ho podozrieval, že hrá chudáka a bude sa ho snažiť ošklbať, ale keď si u kamošov, čo poznali policajné pomery, alebo mali policajta priamo v rodine, overil výšku platov, neveril vlastným ušiam a prestal ho upodozrievať, skôr ho ľutoval. Ich mesačný plat míňal pravidelne v piatok, keď si zašiel do obľúbeného bordelu

uľaviť a zaplatil aj pár drinkov bokom všetkým babám, ktoré v ten deň nestihol, ale ktoré možno na budúci piatok budú mať šťastie. Keď sa s chalanmi odtrhli a žili nonstop dve-tri noci, padlo tých policajných platov požehnane. Kamil nemohol uveriť, že dospelý chlap z tých pár korún dokáže vyžiť celý mesiac aj s rodinou.

Kamarátov kamarát dotiahol kamaráta k stolu a Kamil urobil ponuku. Dohodli sa rýchlo. Za presné a rýchle informácie dostane každý mesiac jeden plat navyše a ani nemusí podpisovať výplatnú pásku a platiť dane.

Odvtedy sa Kamilovi dýchalo podstatne voľnejšie, nielenže mal presné a rýchle informácie o svojich mobiloch a mobiloch svojich kamarátov, ale hlavne, a to bolo najdôležitejšie, nemusel už kvôli tomu otravovať Bossa. Ukázal mu, že si vie zistiť všetko aj sám. Za ten pohľad, za ten výraz v Bossových očiach, keď sa to dozvedel, tie peniaze stáli!

Kamil sa skoro pošťal od smiechu, keď raz v bare pozeral večerné spravodajstvo a policajný prezident rečnil národu o boji proti rozmáhajúcej sa korupcii v policajnom zbore. Všetkým vysvetlil, že na nátlak verejnosti a médií pristúpil k účinným opatreniam a všetkým policajtom zavesil na uniformy plechové ceduľky s menami a hodnosťami a všetkým policajtom nastupujúcim do služby bude nadriadený kontrolovať hotovosť, s ktorou do služby nastupujú, a po skončení služby bude kontrolovať hotovosť, ktorú u seba budú mať. Rozdiel v týchto dvoch sumách smerom dole by mal znamenať, že policajt je neskorumpovaný, lebo ešte aj obed a malinovku si zaplatil sám. Rovnosť v kontrolovaných sumách by mala upozorniť, že policajt je podozrivý z korupcie, lebo zrejme za neho niekto zatiahol obed aj malinovku. Rozdiel v sumách smerom hore znamená, že policajt je roztržitý kretén, ktorý berie počas služby úplatky a ukladá si ich do pudelára.

Kamil sa skoro druhýkrát pošťal pri predstave, ako policajti po skončení služby stoja v zástupe pred stanicou, netrpezlivo štrngajú obrovskými plechovými príveskami čoby menovkami a službukonajúcemu dôstojníkovi za dozorným stolom vyvracajú vrecká a robia sloníka, aby ho presvedčili, že nie sú roztržití kreténi.

Kamil sa prestal rehotať, vytočil dohovorené číslo, v dohovorený čas prišiel na dohovorené miesto kamarátov kamarát a povedal mu, čo zistil. Kamilov mobil bol čistý a môže si ho pokojne vložiť do vrecka. Za túto informáciu dostal dohovorenú sumu a všetci boli spokojní. Policajný prezident nič nevidel.

Kamarátov kamarát bol spokojný, lebo svojim dvojčatám mohol kúpiť jednorazové plienky a jeho žena nemusela od rána do večera drieť nad vriacim hrncom. Policajný prezident bol spokojný, lebo vďaka praktickým a účinným opatreniam v boji s korupciou ho nechajú masmédiá aspoň na chvíľočku na pokoji. Policajti s veľkými plechovými príveskami boli spokojní, lebo konečne vyzerali ako idioti vystupujúci z anonymity Kamil bol spokojný, lebo si bol istý, že nemusí každý mesiac zháňať nový mobil. Každý, kto si našiel miesto v kolotoči obeživa, bol aspoň ako-tak spokojný.

Krauz nebol spokojný. O praktikách niektorých kolegov a bývalých kolegov vedel a vadili mu, pretože mu prekážali v práci a vďaka informáciám odovzdávaným druhej strane ostávalo v uliciach čím ďalej tým viac chrapúňov patriacich podľa zdravého rozumu za mreže a občas aj na šibenicu.

Kamil, ten Kamil, čo všetko spravil, ten bol na koni a výskal! Odrodilec bol naivný blbec, ak si myslel, že bude zháňať mobily kdekade po bazároch a posielať pre SIM karty niekoho z rodiny, najlepšie niekoho mladšieho, čo ešte nemal do činenia so zákonmi! Debil, kde by v Kamilovej rodine takého našli? Možno jedine sestrina malá, tá by mohla byť čistá, má sa narodiť každú chvíľu, ale kto by ich otravoval, neochotní sú, až to bolí.

Tri mobilné telefóny kúpil Buršlák riadne v predajni za pár korún a stačila mu na to sfalšovaná identifikačná karta tretej triedy. Pri nákupe SIM karty sa už rozlepovala, ale ako jednorázovka poslúžila a skončila rozstrihaná v kontajneri. Účel splnila. Jeden mobil dostal Kamil, druhý Buran a tretí si nechal Buršlák.

Buran s Buršlákom boli typickí predstavitelia postihnutých chalanov z detstva. Nie mentálne, skôr prezývkami. Od čias, keď sa tieto mená ozývali z detských ihrísk, prešlo dvadsať rokov, ale inak sa nič nezmenilo a chlapci si niesli biľag na čele hrdinsky celý život. Rozdiel bol iba v tom, že už to neboli hanlivé prezývky usoplených

galganov, ale synonymá fyzického násilia a teroru. Kamil ich mal veľmi rád a odvtedy, čo mu ich Boss schválil a mohol ich zaradiť do svojej autičkárskej partie, neskôr aj do iných, lukratívnejších partií, tvorili nerozlučnú trojicu. Bratstvo kočičí pracky.

Kamil miloval Foglarove knihy o dobrých a zlých galganoch a so zatajeným dychom hltal stránky, na ktorých Stetináč vystrájal príkoria úhlavným nepriateľom, Mirkovi Dušínovi a jeho partii. Odmala tú knihu miloval a štvalo ho, že na konci každej kapitoly tie všivavé Rýchle šípy museli vyhrať. Držal palce Štetináčovi a jeho bratstvu. Akosi úplne prirodzene inklinoval ku zlu. Bolo to v ňom a nemohol za to. Jednoducho ľudí typu Mirka Dušína neznášal.

Keď vyrástol, so svetom bol veľmi spokojný. Na vlastné oči tisíckrát za deň videl, že dobro nad zlom víťazilo iba v rozprávkach, a nakoniec pánovi Foglarovi jeho naivitu odpustil.

Buran aktívne boxoval a vyzeral ako Jiří Krampol, ktorý si v plnom behu nevšimol vyleštenú sklenenú výplň vo dverách. Kamilovi pripomínal Terminátora, fantastický film, v ktorom hral jeden svalovec robota. Ten prišiel z minulosti a mal uniesť nejakú babu do budúcnosti, ale ďalší robot zo súčasnosti ju vykefoval a ona ho nakoniec cez nočnú zmenu v nejakej fabrike zlisovala. Potom v budúcnosti porodila chalana, čo mal bojovať v minulosti, alebo tak nejako to bolo. Kamil počul, ako to vysvetľoval jeden chalan z partie, čo bol na tom osemkrát a až potom to pochopil. Keď to rozprával ostatným chalanom tretíkrát, tak už to bolo jasné aj Kamilovi. Aj keď film mal konský dej, ten robot mu rezal, postavou mu pripomínal Burana, nemohol si pomôcť, celý Buran. Príma film.

Buršlák mal stotridsať kilogramov, z toho dvadsať výzbroj a munícia. Boxovať nemusel, kto ho poznal, vyhol sa mu veľkým oblúkom, a kto ho nepoznal, horko zaplakal. Tuposť kombinovaná so sadistickými sklonmi a živočíšnou silou. Pokazil každú diskotéku. Fanaticky miloval všetko, čo dokázalo vypudiť olovo z hlavne. Fanaticky nenávidel Bossa, lebo Kamil povedal, že im je dlžný pekných pár melónov, a Kamil ho nikdy neobabral, nikdy neklamal, vždy s ním jednal na rovinu, a keď bol s ním, vždy mal prachy a pekné baby.

Zohnať kalašnikova nebol žiadny problém. Kamil povedal bleskovo, tak bol bleskovo aj s dvoma plnými zásobníkmi. Buršlák sa nečudoval, že ho potrebuje. Kamil mal v poslednom čase samé problémy. Hádal sa s Bossom a často s ním chodil na stretnutia. Buršláka to štvalo, lebo jeho Boss na stretnutie nepozval nikdy. Potom Kamil usporiadal veľkú oslavu a bľabotal niečo, že previezli nejakého papaláša v kufri za hranice, ale Buršlákovi sa to nevidelo. Ktorý papaláš by sa vozil v kufri? To je sprostosť, tie svine sa vyvážajú na bavorákoch a ešte k tomu s nimi nesmie vzadu nikto sedieť, aby sa netlačili, tak načo by liezol do kufra?! Kamil bol ožratý a tliapal dve na tri, určite! Potom trávil veľa času v nejakom paneláku a strážil nejakého zmrda v byte cez ulicu, ale Buršlákovi nechcel o tom nič povedať, iba stále dookola plietol, že je v riti, ale že neskape sám, že sa s ním povezú všetci a prvý ten debil Boss, ktorý by si dal za posratých desať miliónov koleno vŕtať! Potom Kamil zmizol, a keď sa vrátil, bol zrichtovaný pod obraz boží. Buršlák nebol sketa a pravidelne ho chodil navštevovať do nemocnice, kde mal Kamil vlastnú ochranku. Keď dokrivkal domov, povedal, že to bola robota tých z cestovky, ale Buršlák dobre vedel, že Boss žiadnu cestovnú kanceláriu nemá, mal bary, herne, pár hotelov, niekoľko firiem, aj ozajstných, funkčných, so sekretárkami a počítačmi, ale žiadnu cestovnú kanceláriu nemal, tým si bol istý. Kamil za ním zase zašiel a asi sa kvôli tej fiktívnej cestovke pohádali, lebo ho Boss zbil pred celým barom a Buršlák mu zase musel nosiť do nemocnice banány a raz, po návštevných hodinách mu musel priviesť Beatris a ešte ju aj vykešovať, lebo Kamil nechcel mať na izbe prachy kvôli doktorom, čo kradli a spolupacientom, čo liečili, či čo to ten Kamil trepal? Prd mu rozumel, so zdrôtovanou papuľou ledva šušlal.

„Zožeň kalašnikova!“ povedal Kamil nakoniec a Buršlák vedel, že bude veselo.

Kamil si bol istý, že sa môže spoľahnúť iba na dvoch, na Buršláka a na Burana. Buršlák bol hovädo, ale verný, s Buranom bude viac roboty. Ten chalan nebol idiot, Terminátora videl iba raz a povedal, že je to béčkový film pre zasranov a presne vedel vysvetliť

aj to, kde sa zobrala obhorená fotka tej baby s vlčiakom v aute u robota v súčasnosti, čo ju vykefoval. Chalani len huby otvárali.

Kamil mal niekedy pocit, že ho Buran diriguje a pritom sa tvári, že nie. Vždy, keď sa dohadovali, čo ďalej, spravili presne to, čo navrhoval Buran, ale čo ho štvalo najviac, že to bolo vždy to správne riešenie. Kamil dával dokopy ich partiu a bol šéfom, odkedy začal pre Bossa kradnúť autá, mal teda plné právo na pozíciu šéfa! Buran mu v tom nikdy neprotirečil, to je pravda, ale mal príliš často pravdu, a to ho štvalo! Ale hlavu mal dobrú a tú bude teraz potrebovať, a tak si sadli a pokojne prebrali veci krok za krokom. Burana zaujímal iba sľúbený podiel z banky, čo sa na nej toľko narobili. Podiel zo stoosemdesiat miliónov, nič inšie. Kamil navrhol plán, ako nakopnúť Bossovi riť a pritom sa k nemu nepriblížiť na dostrel.

„Podáme si ho v piatok, po tréningu ostáva do noci v bare a neskôr po večeri ide za tou blonďavou opicou. Chodí sám, maximálne s jedným bucharom, a chodí k nej dosť neskoro, ona musí počkať, kým jej zaspí decko, takže ideálny čas pre nás. Spravíme ho v piatok v jej byte!“ navrhol Kamil a bol nepredstaviteľne spokojný sám so sebou aj s plánom. Vymyslel ho sám a bol zvedavý, čo na to povie Buran, čo zas vymyslí, čo sa mu nebude páčiť?

„O čo nám ide?“ zaskočil ho Buran otázkou, namiesto aby rozoberal detaily geniálneho plánu.

„Akože o čo? Dáme ho do laty, tie prachy sa mu predsa nemôžu prepiecť len tak! Dosť na nás zarobil, máme plné právo dostať plný podiel, tak ako sme sa dohodli, nie?“

„Správne, Kamil, veľmi správne. Otázka znie, kto nám ich vyplatí, keď natiahne brká, há? Okrem toho, budeme sa musieť zdekovať z mesta na takého polroka, to tiež niečo stojí! A okrem toho, a to ma štve najviac, my urobíme špinavú robotu a celej armáde ľudí v Našom Meste spravíme dobre, uľaví sa im a my budeme štvanci na úteku. Fízlov sa nebojím, ale jeho partia nám bude dýchať na päty aj po jeho smrti, a pôjde do tuhého, to si píš!“

Kamil bol ticho. Mal taký pekný plán a Buran mu ho ako vždy poprevracal hore riťou. A Kamil tak ako vždy v duchu cítil, že má pravdu! S prachmi určite. Ak ho odkrágľujú, je po peniazoch. Do riti, asi má pravdu!

„Takže čo?“ spýtal sa Kamil.

„Pozri, keď gestapáci chceli vymlátiť z partizána niečo ozaj dôležité a chceli aby trpel, ale aby si ho zachovali pri živote čo najdlhšie, čo spravili?“

Kamil nechápavo vyvalil oči.

„Z najbližšej dediny priviedli jeho desaťročnú dcéru, vyzliekli ju, zavesili na hák a opaľovali jej fakľami chodidlá. A samozrejme, celej dedine povedali, že oni nie sú tie svine, ale všetkému je na vine tvrdohlavý partizán, ktorý sa s nimi nechce rozprávať, a keď ich vypália, tak preto, lebo mu celá dedina nosila v zime slaninu a slivovicu. Vreskot malého dievčaťa a plač celej rodiny nevydržal ani najtvrdší chlap. Povedal ešte aj mobilné číslo na Stalina!“ „Doboha, to odkiaľ máš, to s tými gestapákmi?“ Buršlákovi od nadšenia skoro vypadli oči z jamôk. „Čítal som.

„Fajn, Boss dcéru nemá, takže odchytíme jeho psa a podpálime mu chvost, nie?!“ zaťal Kamil.

„Kašlať na jeho psa! Pointa je niekde inde. Nad fyzickým utrpením prevažuje psychická trauma, tá sa znáša oveľa horšie a trvá podstatne dlhšie. Chápeš?“ „Áno,“ zaklamal Kamil. Prd tomu rozumel. „Odkrágľujeme jeho liblinga, Malého Pavúka. Jednak ťa vytlačil z poslednej akcie, z tej sledovačky, a jednak jeho strata bude zásah priamo do srdca samotného Bossa. A on sám pritom ostane živý a zdravý a schopný vyplatiť, čo je dlžný. Navrhneme mu vyrovnanie a stop strieľaniu. Keď uvidí, čo dokážeme, rád pristane. K podnikaniu potrebuje pokoj, a nie vojnu. A je to!“

Prebrali detaily a stanovili predbežný termín akcie. Takže Malého Pavúka vlastne zlikvidoval Buran, a nie Kamil, ale pre Bossa bol jeden zmrd väčší ako druhý a nehodlal robiť rozdiely v odmeňovaní. A pre Krauza to bolo z hľadiska zákona tiež úplne jedno. Paragraf deväť odsek dva trestného zákona hovoril jasne, čo je to spolupáchateľstvo: „Ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých osôb, zodpovedá každá z nich, akoby trestný čin spáchala sama (spolupáchatelia).“ Koniec citátu. Koniec srandy.

Beatris dostala za hrsť drobných a vysvetlili jej, že sa stavili, že nedokáže zbaliť a pozvať na drink Bossovho nohsleda Malého

Pavúka. Stávka päťtisíc! Kamil tvrdil, že na to má, Buran, že je to nad jej sily. Ak to dokáže, Kamil jej sľúbil podiel z výhry.

„Toho vajčáka? Ste normálni? S tým som kefovala už na strednej! Omotám si ho okolo prsta, šlohnem mu buksu, odrežem gule, vypustím gumy a ešte mi zaplatí za prekrásny večer, vy trpáci! Kam ho mám dovliecť, do ktorého baru?“

„Ešte maličkosť, budete piť Bloody Mary, dobre?“ spresnil Buran.

„Si normálny, chceš, aby sa mi pustili krámy?“

„Drž hubu! Bloody Mary, alebo ser na to!“

„No dobre, neskáč.“

„Barmanovi dáš bankovku a zariadiš, aby mu dával dvojitú dávku vodky, že ho chceš dneska večer zbaliť, že máš s ním veľké plány, bla bla bla, to ťa predsa nemusím učiť, nie?“

„Si píš! Priprav si polovičku výhry, Kamil, pre mňa je to hotová vec. Kedy mám ísť na vec?“

Buršlák navrhoval ešte aj Rohypnol, v kombinácii s vodkou robí zázraky a uľahčí im robotu. Buran sa zamyslel a zamietol to. Nemohli riskovať, že im zaspí za volantom, alebo niekde cestou havaruje. Mohol by to prehnať a odkvácnúť ešte v bare, a to by bolo tiež neriešiteľné, takže, jediná možnosť, dvojité dávky vodky do paradajkovej šťavy, kde sa to nedá rozpoznať, a potom ho dostať do auta.

Beatris bola profíčka a s prehľadom si zaslúžila polovicu Kamilovej výhry. Buran sa len modlil, aby ten krpec dokázal naštartovať, ožratý bol pod obraz. Štartér štekol a audina poskočila. Druhý pokus bol už so zošliapnutou spojkou a motor zabral. Majestátny tátoš nechápajúci rozpačité pokyny svojho pána sa vydal na cestu do stajne.

„Ideme,“ povedal Buran do stopercentne čistého a neodpočúvaného mobilu. Veď ho kúpili ani nie pred týždňom na falošné doklady. Odrodilec bol fajn chlap, všetko klaplo! Zaradil rýchlosť a pohol sa za čiernym klenotom na kolesách.

Kamil s Buršlákom sa zahniezdili a utreli si zarosené okná. Parkovali presne pred vchodom do Pavúkovho domu a „ideme“ znamenalo, že za desať, možno pätnásť minút bude veselo. Prešlo

dvadsaťdva minút. Kamil stlačil spätné volanie a podráždený Buranov hlas mu skoro pretrhol ušný bubienok.

„Čo je! Načo voláš?! Ja sa ti mám ozvať, nie?“

„Kde, v riti, ste?“

„Je nadrbaný, že nevidí na stredovú čiaru, dvakrát vybehol kolesom na električkové koľajnice, ja tú sliepku zabijem! Ak ho teraz zastavia policajti, ten chuj im nebude vládať ani rozdať bankovky a celá akcia je v háji! Vydržte ešte päť minút, možno to zvládne.“

Kamil stuhol, pravú ruku natiahol pod volant a palcom sa dotkol kľúčika v štartéri. Čakal.

Znervóznel. Buršlák vedľa neho nebol nervózny, bol natešený, že ho zobrali so sebou a že si konečne zastrieľa.

Čakali. Mobil tichučko dvakrát zapípal a Kamil kŕčovito otočil kľúčikom. Motor zakašľal a zhasol.

„Doboha!“ kŕč z napätia mu stiahol svaly na tvári. Vystrúhal grimasu, akoby tri dni po operácii zlatej žily vytláčal čili z guláša a skúsil to znova. Motor naskočil a Kamil zaradil spiatočku. Elegantne vycúval z radu a v úhľadnom zákryte urobil medzeru, akoby koňovi vyrazilo predný zub. Zacúvali asi dvadsať metrov za betónový kryt na smetiaky. Zhasli svetlá aj motor.

V tom momente sa na konci Prasličkovej ulice objavil kužeľ svetla, váhavo a neisto ohmatal nočnú tmu a vydal sa hľadať voľné miesto na parkovanie. Malý Pavúk iba zázrakom trafil do nastraženej pasce. Napasoval audinu ako riť na šerbeľ na pripravené miesto priamo pred svojím vchodom. Prednými kolesami sa odrazil od obrubníka a spätný náraz mu prilepil zátylok o mäkkú opierku hlavy. Buršlák vystúpil z auta a mal nepredstaviteľnú radosť z toho, že ho dnes večer zobrali so sebou. Pristúpil k vodičovým dverám a videl, že ten blbec spí a okienko má napoly spustené. Neveril vlastným očiam. Beatris odviedla kus poctivej roboty, hoci slovo poctivá k nej akosi nepasovalo.

„Pavúk?“ zdalo sa mu nepatričné a zbabelé strieľať na spiaceho človeka, nebolo to fér, nemohol sa brániť a zmenšovalo to pasiu. Pavúk sa ani nepohol.

„Pavúk?!“ zrúkol a vyľakala ho ozvena v tichej uličke. Kamil v druhom aute sa chytil za hlavu a neveriac vlastným ušiam sa oprel

čelom o volant. Ten idiot zobudí polovicu sídliska a ešte bude čakať na potlesk za výkon!

Buršlák zdrapol Malého Pavúka za plece a zatriasol ním. Spal.

Zalomcoval ním z celej sily až poletoval medzi volantom a operadlom ako gumová figurína. Prebral sa.

„Si Pavúk?“ škodoradostne sa zaškľabil Buršlák, keď zbadal jeho opitý, nechápavý pohľad a uvedomil si, že osud spitej kreatúry je v jeho rukách. Už raz zažil ten pocit, pocit moci, nadvlády nad prírodou, ktorá prisúdila mladému organizmu takých sedemdesiat, možno osemdesiat rokov existencie a on, sám veľký Buršlák, sa teraz môže zahrať na boha a zničiť podľa vlastného uváženia to, čo iný stvoril. To vedel, robil to strašne rád, to naozaj vedel dobre. Ničiť, čo iný stvoril.

„Malý Pavúk, bazmek, volám sa Malý Pavúk ty baz… hik… mek, čo je to…?“ bol príliš opitý a rozospatý na to, aby si uvedomil, že smrť sa k nemu naklonila a doširoka roztiahla náruč.

Buršlák poodstúpil, zabuchol dvere a položil hlaveň na hranu pootvoreného okienka. Stlačil spúšť a okamžite ju pustil. Nebol žiadny zelenáč, poznal tie mašiny, dobre vedel, že ich kadencia je príliš vysoká na to, aby sa dal pri streľbe dávkami udržať presný smer. Aj keď strieľal takmer na nulovú vzdialenosť, nechcel, aby guľky lietali po interiéri auta, ale aby ich čo najviac skončilo v tom sude paradajkovej šťavy konzervovanej alkoholom.

Prvá dávka preťala ticho a zapôsobila na Kamila ako zemetrasenie. Podvedome sa poobzeral, nikde nikto. Jednou rukou pevne zovrel volant a druhou kľúčik v štartéri. Telo mal napnuté na prasknutie. Nemohol naštartovať, kým ten idiot neskončí, inak by na seba upozornil náhodného chodca alebo iného svedka, a to bolo neprípustné. Taktiku akcie prebrali do detailov a Kamil striktne dodržiaval dohovorené pravidlá, jedine tomu mohol ďakovať, že ešte žil a dýchal na slobode.

Buršlák cúvol, lebo to, čo zbadal, ho prekvapilo. Nebolo to ako na strelnici alebo v kameňolome za mestom. Bolo to naživo, ak sa to dá tak povedať. Prvá salva trafila hlavu, z ľavej strany sa zavŕtala do makovice, a keď sprava vychádzala, brala so sebou kosti, mäkké tkanivo, zuby a všetko, čo mal chlapec pod čapicou. Prudko ho

vrazilo do operadla, hlava v ostrom uhle odkvácla na pravé rameno a krvavá kaša začala stekať na predlaktie a odtiaľ na mäkký koberček pod nohami. Buršlák videl, ako sa sánka vľavo odpojila od klba, bezvládne ovisla a neprirodzene tým predĺžila Pavúkovu tvár, presnejšie to, čo z nej ostalo. Pravá časť sa rozprskla po sedadle spolujazdca, po dverách a po koženom tapacírovaní.

Druhá dávka, podstatne dlhšia, rozbila polootvorené okienko a perforovala elegantné sako a prepotenú košeľu, pričom roztancovala trup, akoby Pavúk sedel na elektrickom kresle. Ozvalo sa zopár kovových nárazov, keď guľky prestrelili telo aj operadlo a odrážali sa od kovových častí podvozku. Pri každej ďalšej dávke sa Pavúk vzpínal a hneď na to bezvládne ovisol v neprirodzenej polohe. Hustá červená krv sa vyvalila spod saka a stekala do rozkroku. Červená hmla vyplnila interiér auta a krvavé franforce niečoho, čo Buršlák nevedel identifikovať, sa lepili na predné sklo a palubnú dosku.

Posledný výstrel s hlasným kovovým cvaknutím zasekol uzáver v zadnej polohe, ozvena ešte dva-tri razy vrátila neprirodzený hluk odrazený od drsných panelov okolitých domov a nastalo ticho.

Malý Pavúk zomrel.

Buršlák si oblizol pery.

Kamil naštartoval.

Buran na konci ulice sa s uspokojením usmial.

Krauz prevrátil Eriku na brucho.

Život je zvláštny, koľko fascinujúcich vecí sa dá stihnúť v jednom jedinom okamihu.

„Ty idiot, sapík si mal nechať pri aute, načo sa s ním jebeš celú cestu až sem, a teraz čo s ním, há?! Keď nabúrame, alebo nás začnú naháňať fízli, tak čo s ním spravíš, to mi povedz?! Si ty len hovädo, Buršlák! Jasne sme sa dohodli, že ho necháš pri aute!“ privítal Kamil parťáka, ledva dopadol do sedadla. Vyrazili v ostrom oblúku okolo rozstrieľaného auta, na konci ulice počkali, kým sa k nim pridal Buran a vyrazili zo sídliska.

„Volaj Burana!“ zavelil Kamil.

„Načo, veď ide za nami?“ nechápal Buršlák.

„Volaj, ty idiot, a neser ma!“ zreval Kamil. Nervy hrali.

Buršlák neochotne vyťukal číslo a podal mu mobil. Namiesto poďakovania hubová polievka! Pekná vďačnosť! Odviedol poctivý kus práce, narobil z neho sekanú a kvôli poondenému sapíku toľko rečí, nevídali, zabudol ho odhodiť, no bože, nech sa nepotento.

„Ten fas mi dovliekol sapík do auta. Nenechal ho tam! Čo teraz?“ reval Kamil do mobilu.

„V prvom rade daj dole nohu z plynu!“ poradil mu Buran, ale znelo to ako rozkaz. Kamil to postrehol, ale nemal chuť na hádky. Poslúchol, počkal, kým rýchlosť klesla na stodvadsať.

„Ešte trochu… ešte… dobre, v poriadku. Okamžite zaboč na most, teraz je tam premávka o ničom, v strede mosta zatiahni na okraj, keď nič nepôjde, nech hodí kostru do vody. Kryt uzáveru, uzáver, úderník, strunku a ostatnú mechaniku treba rozviezť po sídliskových kontajneroch. Nie do jedného! Ja sa odpojím, cez deň sa zdekujete, kde viete, a večer si zavoláme a stretneme sa u teba na chate. Povedz mu, že ho nakopem do riti!“

„Čo povedal?“ vyzvedal Buršlák, keď Kamil odložil mobil a na križovatke odbočil v pravom uhle na mostový nájazd.

„Mám ťa nakopať do riti a nemáš sa brániť, inak ti uši vytrhá!“

„Aj tak to bola krása, hotová symfónia, pasijka! Hovorte si, čo chcete, chuji, bola to jednoducho krása.“

Bratstvo kočičí pracky sedelo na chate uprostred hustého lesa v tme oveľa černejšej, než býva v meste, a bilancovalo. Izbu osvetľovala iba petrolejka. Všetci fajčili. Kamil si trel píšťalu na nohe.

„Stopy sme pozametali, je to v suchu,“ hovoril Buran. Kamilovi akosi nebolo do reči a rád mu prenechal vodcovstvo, na chvíľu.

„Teraz k tomu telefonátu, Kamil. Kto dal tomu fízlovi tvoje číslo?“

„Má ich všetky, nikto mu ich nedal, zistil si ich, aj tvoje si zistí, ak bude chcieť, tomu sa nedá zabrániť. Ale ja mám mobil čistý, aj ty, veď sme to preverovali len nedávno. A tieto tu,“ mykol cigaretou smerom k trom mobilom poukladaným v zákryte na stolíku, „tieto treba čím skôr utopiť a je po probléme.“

„Dobre, natrel nás veľký Boss, to nám už hlásili, je tak? Načo si mu posielal tú debilnú SMS-ku, že ideš z bitúnku, to naozaj neviem,

ale to nič. Aj tak sme nechceli ostať v anonymite a chceli sme jednať o peniaze, tak čo? Boss má byť informovaný, tak nech vie! Preto sa chce Krauz stretnúť, lebo už od neho všetko vie. Bude snoriť a môže narobiť problémy, takže navrhujem odložiť rozhovor s Bossom a zdekovať sa, kým opadne prvá vlna policajnej aktivity. Plán je takýto."

Dohodli sa a dve hodiny po polnoci vyrazili. Z Kamilovho bytu zoberú peniaze, to musí Kamil sám, lebo ani jeho najlepší kamaráti netušili, kam si dal zamurovať svoj preslávený trezor. Cestou vyložia Buršláka, aby sa zbalil a ťahajú na juh. Buran pozná v Chorvátsku ľudí, čo sú mu dlžní za prešliapavanie cestičky pre biely prášok, a dva-tri mesiace prázdnin si zaslúžia, bola to fuška, tak čo?! Potom začnú vyjednávania o peniazoch, o veľkých peniazoch. Dohodli sa a vypadli.

Buran tryskom vyletel do kopca a tesne pred Kamilovým domom skoro zoťal cyklistu. Neveriacky pokrútil hlavou. Čo za samovraha jazdí v túto hodinu neosvetlený, to je asi sen! Vzápätí sa mu pred kapotou rozprsklo svetlo a ohlušujúca rana ho vrazila do sedadla. Z ľavej strany začul ostrý štekot a akoby ho niekto sotil do boku. Navalil sa na Kamila na sedadle spolujazdca. V ramene pocítil ukrutnú bolesť. Celé auto začalo akosi čudne naskakovať, dookola bolo počuť len rinčanie skla a tupé údery na bubon. Prišlo mu zle a svet sa mu rozhojdal v pravidelných vlnách, strácal vedomie. Poznal ten pocit a zhlboka sa párkrát nadýchol. Nemal to robiť, bolesť z ramena sa rozprskla po celom tele a počul sám seba, že ručí ako tur pred porážkou. Niekto ho vytiahol z auta, zvalil na zem a prešacoval. Cítil, ako mu vyťahujú pištoľ z podpazušného puzdra a tisnú mu ju do ruky. Do zorného poľa sa mu dostala Kamilova bledá tvár.

„…takže strieľaj, počuješ ma konečne, preboha ťa prosím, neomdlievaj a strieľaj, inak sme v riti! Kry ma, potrebujem sa dostať do baraku pre zbrane, tak strieľaj! Teraz!!!"

Nič nepočul a nič necítil. Všade, kam sa pozrel, bola krv a pretože tu už Kamil nebol, asi bola jeho. Spomenul si, čo im hovoril tréner v ringu.

„Ak prestaneš cítiť bolesť, je dobre, vyhráš zápas, ale pozor, môže to byť aj zle, pretože práve prehrávaš život."

Nič necítil, a tak sa prevalil na kolená, pravú ruku prehodil cez kapotu a prižmúril jedno oko. Na náprotivnej stavbe videl štyri svietiace body, boli symetricky rozmiestnené v čiernych otvoroch, ktoré murári vynechali pre okná. Namieril na jeden z nich, zadržal dych a pomaly, veľmi pomaly vystrelil. Bod zhasol. Bolesť sa predsa len prihlásila. Ešte žijem, hajzli hnusní, ešte dýcham, prebleslo mu hlavou a znovu vystrelil. Mal by počítať výstrely, ale nevládal, snáď príde Kamil včas, alebo možno zdrhol, smrad jeden, a obetoval ho. To nič, ešte sa trochu zabavia, kým zhasne nadobro. Ešte im to osladí! Nepredá kožu tak lacno! Pomaly vystrčil hlavu spoza kapoty a znova vystrelil. Niekto ho kopol zvrchu do temena, ale okrem teplej omáčky, ktorá mu z ničoho nič začala stekať do čela, necítil nič zvláštne. Vystrelil trikrát za sebou, a pretože zabudol dýchať, zatočila sa mu hlava, nemohol zaostriť zrak, opantala ho čiernota a podvedome cítil, že sa blíži koniec. Všade naokolo dopadali guľky a tie presnejšie bubnovali na plech drahého terénneho auta.

Vedľa ucha mu zarachotila krátka dávka. Oprel sa čelom o blatník a chladivý kov mu pomohol, aby neomdlel. Rachot pri uchu sa zopakoval. Potom opäť. Streľba z náprotivného domu ustávala. Do noci sa ozývali už len krátke dávky po jeho boku. Namáhavo otočil hlavu a v zornom poli sa mu zjavil Kamil, ako prikrčený za múrikom sústredene rozdával prídely olova hajzľom odnaproti. Ten smrad sa nezľakol, vrátil sa, nenechal ho v tom! Keď to prežije, nakope ho do zadku a zaplatí mu tú najväčšiu večeru, akú kedy kamoš kamošovi zacvakal.

Potom omdlel.

Krauz, Fischer a Mayor, trojica zabudnutá na chodníku pár metrov od miesta činu. Krauz informoval Mayora o nočnom stretnutí, vysvetlil mu pozadie hádky medzi Bossom a Kamilom, ktorá vznikla kvôli nejakým stoosemdesiatim miliónom z nejakej bližšie nešpecifikovanej rany. Možno o pár korún viac, melón hore-dolu teraz nehral rolu. Kamil rozstrieľal Pavúka, aby sa pomstil Bossovi. O únose prezidentovho syna spred pol roka ani o existencii kaziet od Pavúkovej matky sa zatiaľ Krauz nezmienil. Ak sa to potvrdí, bude mať dosť času vysvetľovať, ak nie, zbytočne by riskoval, že ho Mayor zavrie na psychiatriu a dá mu z čistej lásky k

blížnemu ordinovať elektrošoky, čomu by sa, úprimne povedané, ani príliš nečudoval.

Povinnosťou detektíva bolo získavať informácie, kedy a v akej podobe ich prednesie nadriadeným, to žiadny predpis neurčoval, a tak záležalo na kombinačných a taktických schopnostiach každého jedinca, ako sa zachová a ako dokáže odhadnúť blížiaci sa trapas. Alebo pochvalu či odmenu. Hranica medzi tým bola veľmi úzka a nejasná.

Fischer iba počúval a tváril sa nezúčastnene, ale bol v strehu, pripravený vehementným prikývnutím potvrdiť pravdivosť Krauzových slov, aj keby klamal lepšie než odborársky denník. Parťák je parťák a šéf je šéf, jeho chyba, nemal šplhať! Ale inak ho mali radi.

S ohlušujúcim vreskotom sirén sa dovalili hasiči a za živý svet si nechceli dať vysvetliť, že nemôžu celé javisko postriekať penou kvôli pár litrom vytekajúceho benzínu a oleja. Kto by potom v tom penovom marazme hľadal nábojnice a ostatné stopy? Policajti si zas za živý svet nechceli dať vysvetliť, že aj pár litrov ropných chemikálií vo verejnej stoke dokáže kontaminovať tisíce litrov vody a tak, kým sa hádali, nejaký mladý chalan, ktorému to ešte pálilo, posýpal tenký potôčik oleja nejakým bielym práškom z veľkého papierového vreca a bolo po ekologickej katastrofe. Hasiči si mohli pokojne zapáliť v bezpečnej vzdialenosti od dostrieľaných áut a policajti si mohli zhŕňať svoje nábojnice na malé kôpky, s ktorými si neskôr bude musieť poradiť technik.

Iba pár minút snorili po okolí, keď Krauzovi zazvonil mobil. Vyskočilo mu obočie a s prekvapením stlačil OK. Fischer to postrehol a vytušil, že po telefonáte hra naberie obrátky. Mayor riadil činnosť na mieste činu a o hlúposti sa nestaral.

„Najprv mi povedz, či žije," prikazoval mobil.

„Ešte pred chvíľou žil. Stratil veľa krvi. Asi príde o ruku. Čo chceš?!" detektív Krauz hral sprostého.

„Ty chceš, nie?"

„Situácia sa mení každú chvíľu, ty si si to nevšimol? Myslel som, že si nebol ďaleko od hlučného davu."

„Poznám to, aj ja som mal povinné čítanie."

„Tým lepšie, zrnko inteligencie sa vždy zíde. Takže…?“

„Poznáš odpočívadlo Dve vrtule na západnej diaľnici?“

„Uhm.“

„Tak o polhodinu.“

„V poriadku.“

Pauza.

„Richard!“ Kamilov hlas mal nebezpečnú farbu. Bol unavený. Hrozne unavený a bol na pokraji zrútenia.

„No?“

„Neblbni. Príď sám, lebo…“

Pauza.

„Ja som v pohode. Skús to aj ty, kámo. Prídem sa porozprávať, nič viac. Bondovky necháme pre návštevníkov kina, dobre?“

„Príď sám!!!“

Krauz pozrel na hodinky. Päť tridsať.

„Kamil chce, aby som prišiel. Sám.“

Fischer pochybovačné pokrútil hlavou.

„Bez krytia si v keli, ak stratí nervy, budeš na to sám, a ako si správne podotkol, bondovky patria do kina. Ako si tam poradíš?“

„Preštíme ho. Poď, spracujeme šéfa. Potrebujem auto, dva sendviče, minerálku a cigarety. Druhé auto si zoberieš ty a o polhodiny budeš na poľnej ceste pri reštaurácii medzi západnou diaľnicou a konskými stajňami toho zbohatlíka… pomôž mi…“

„Viem, čo myslíš. Volá sa to Hubert.“

„Dobre, chce sa stretnúť na diaľničnom odpočívadle Dve vrtule. Je tam starý opustený motel. Za ním je nepoužívaná, zarastená poľná cesta vedúca asi štyri kilometre ku konským stajniam a k Hubertu. Tam bude tvoje stanovisko. Je nervózny, nesmie ťa vidieť, ale musíš byť dosť blízko, aby si mohol zakročiť. Zariaď sa podľa toho. Jasné?“

„Jasné. Nechceš plošticu?“

„Už ju nevybavíme. Nemáme čas. Musíme ísť, Chosé.“

Oči sa im stretli a usmiali sa. Nebolo to prvýkrát, čo sa museli spoľahnúť jeden na druhého a dobre vedeli, že sa spoľahnúť môžu. Tí na druhej strane barikády presne pred dvadsiatimi štyrmi

hodinami zabili človeka a pred malou chvíľou chceli zabiť ich. Dosť tvrdá hra. Dôležitá hra.

Čo môže byť vzrušujúcejšie na tomto svete ako hra o život?

Krauz s Fischerom boli hravé typy. Radi vyhrávali.

Odpočívadlo Dve vrtule bolo už roky opustené, pretože motel, ktorý tu vyrástol, veľmi rýchlo skrachoval a špinavé praktiky bývalých spolumajiteľov odradili každého potenciálneho kupca už pri prvých stretnutiach.

Po západnej diaľnici to bolo od Nášho Mesta tak desať minút rýchlej jazdy, a keď sa unavený pocestný obzrel späť, ešte jasne videl posledné bloky okrajových sídlisk. Ideálna poloha, dosť ďaleko, ale aj dosť blízko.

Parkovisko pred motelom s oknami zatlčenými doskami bolo prázdne a špinavé od naviateho prachu a slamy z okolitých polí. Krauz sa pozrel na hodinky, mal tri minúty náskok. Dúfal, že Fischer bol na tom rovnako. Aspoň približne.

Vystúpil z auta a zapálil si. Noc už ustúpila. Vychádzajúce slnko dalo pokyn rodiacemu sa dňu. Chladivé rána dávali tušiť, že leto je ešte v nedohľadne.

Použil bordový Renault, o ktorom každý vedel, že patrí kriminálnej polícii. Nie kvôli Kamilovi, toho sa nebál. Chcel, aby tí, čo sa Kamila snažili odstrániť a ktorí ho mohli sledovať až sem, vedeli, že je s ním policajt a že strieľať by sa nemalo, aj keď o ich korektnosti mal silné pochybnosti. Bossovi ľudia by výstražné znamenie rešpektovali, ale Krauz si bol istý, že toto nebola ich robota. Tušil, že Kamil má oveľa nebezpečnejšieho protivníka a tie svine trojpísmenkové nepoznali zábrany. Bolo treba presvedčiť o tom aj Kamila, alebo mu aspoň odporučiť najlacnejšiu pohrebnú službu, ak bude príliš tvrdohlavý.

Dofajčil a frčkou poslal ohorok na kopu naviatej slamy pri obrubníku. So záujmom sledoval, či sa slama chytí. Ohorok zhasol a nebolo ho treba ani zašliapnuť. Pozrel na hodinky. Tri minúty po limite. Pokoj. Nervózny musí byť Kamil, a nie on. Po diaľnici prešiel obrovský zelený kamión a nezadržateľne sa valil do mesta. Hukot motora zanikol v diaľke a Krauz mal pocit, že spôsobil prievan a premkla ho zima. Za kamiónom prišlo malé červené športové autíčko

značky Vymením za rodinný dom s golfovým ihriskom a zastavilo v odstavnom pruhu na úrovni Krauzovho auta. Zo strany spolujazdca vystúpil Kamil, prebehol dva diaľničné pruhy, preskočil oceľové zábrany oddeľujúce diaľničné prúdy, chvatom prešiel trávnatú plochu medzi vozovkou diaľnice a parkoviskom motela a v celej svojej kráse sa ocitol pred prekvapeným Krauzom. Športiak vypálil do mesta a zvuková vlna za ním trhala ušné bubienky. Zavládlo ticho.

„Šikovné," pochválil ho Krauz. Čakal ho z jednej strany a on prišiel z druhej!

Po najbližšiu diaľničnú otočku na hranici Nášho Mesta to malo autíčko asi tak dve minúty, ak by sa plazilo. Späť tiež dve minúty, takže Kamil si vytvoril dostatočnú časovú rezervu na previerku terénu. Fakt šikovné. Ak by nastali problémy v tomto krátkom čase, Kamil by použil zbraň a potom Krauzovo auto, na ktorom by sa uvoľnilo miesto vodiča. Človek sa učí celý život.

„Ruky!"

Krauz neveril vlastným ušiam. Takže bondovky sa nedejú iba na plátnach kín!

„Čože?"

„Ruky! Zdvihni!"

„Tak moment! Na toto si nájdi iného…"

Kamil vytiahol z koženej bundy malý kovový predmet a čierny otvor priemeru deväť milimetrov namieril na Krauzovo brucho.

„Ruky!"

Krauz neochotne zdvihol ruky a dúfal, že výraz jeho tváre jasne naznačuje, že iba s nevôľou, pohŕdavo a s nadhľadom sa podriaďuje násiliu a že každý vidí, že má situáciu pevne pod kontrolou. Kamil mu zobral pištoľ a mobil. Od mesta sa prihnal uragán. Zabrzdil tesne pri dvojici, z ktorej jeden sa cítil ako idiot a druhý ním bol. Krauz si prekvapene uvedomil, že červenému autíčku s koňom na zadných nohách v čiernom erbe to do mesta netrvá ani ním odhadované dve minúty. Preboha živého, akou rýchlosťou vlastne tieto stroje jazdia?

Kamil bol naozaj macher na autá. Buršlák vystúpil a nenútene sa pohrával so škorpiónom s veľkým zásobníkom a dlhým tlmičom. Namiesto pozdravu sa provokačne spýtal prítomných.

„Problémy?“

„Áno, zobrali mi pištoľ aj mobil, helfni mi!“

„Sklapni!“ oboril sa na Krauza a nechal konať Kamila.

„Nastúp!“

„To nebolo v dohode.“

„Dohody, pokiaľ viem, uzatváraš s Bossom, ja som ťa pozval na pokec, tak nastúp a všetko dobre dopadne, ak tvoji nezačnú blbnúť. Poďme!“

Kamil urobil úkrok a presunul sa na Krauzov pravý bok. Ak chcel Krauz zaútočiť, mohol teraz, pretože by rýchlym výpadom dostal Kamila medzi seba a škorpión, lenže ten bol viac ako tri metre od neho a v druhom kole mohol vďaka tejto bezpečnej vzdialenosti zvíťaziť Buršlák a bondovky naozaj patria do kina, a nie na začiatok pekného aprílového rána.

Krauz sa porozhliadol. Na poľnej ceste za motelom nebolo vidieť ani živej duše. Ak bol treba, Fischer sa vedel perfektne maskovať!

Kamil ho vtlačil na zadné sedadlo a sám si sadol vedľa neho za vodiča. Nebol hlúpy, umiestniť nepohodlnú osobu za sedadlo spolujazdca znamenalo znemožniť mu útok na šoféra. Polícia to mala v predpisoch, podozrivého alebo páchateľa mohli prevážať jedine tam. Kamila to musel niekto naučiť, niekto, kto to bežne používal a poznal výhody toho postupu, sám od seba na to určite neprišiel. Vzadu boli natlačení ako sardinky, ale Kamil s pištoľou mal situáciu pevne pod kontrolou.

Krauz si znechutene spomenul, čo mu Boss porozprával o Kamilových kontaktoch s ISI a o jeho neuváženom nasadení na sledovanie Oskarovej spojky, a tiež na dnešný nevydarený atentát, a stislo mu hrdlo. On, blbec dobrosrdečný, mu kúpil minerálku a sendviče, lebo predpokladal, že bude hladný a vynervovaný a získa si tým jeho dôveru. Namiesto vďaky takéto profesionálne maniere. Mal sto chutí sa niekam nakopať! Podcenil bývalého zlodejíčka ojazdených áut a nepostrehol jeho prerod na nepodareného agenta špinavých praktík.

Prekvapil ho, bol lepší, ako čakal, jednoducho povedané prekvapil ho, nerád to pripúšťal, ale bolo to tak a pred Fischerom bude vyzerať ako idiot on, a nie ako bolo vo zvyku. „Ak sa

dohodneme, všetko dobre skončí. Veci ti vrátim, keď sa presvedčím, že sme sami, jasné? Neurob hovadinu, inak sme hore kolesami.“

Krauz nazrel cez vodičove plece a neveril vlastným očiam, šibnutý taliansky tachometer ukazoval dvestotridsať a v aute nebolo nič cítiť. Jedine krajina za oknom sa mihala akosi inak. Nemal chuť robiť hovadiny.

Zišli z diaľnice a prvá dedina, ktorá sa im postavila do cesty, si z ich návštevy neužila ani prd. Za dedinou zamierili k lesu a za slabých pätnásť minút skončili na dvore ošarpaného statku, z ktorého najdôležitejší bol asi trojmetrový murovaný plot so železnou bránou uprostred. Buršlák s nejakým dobrovoľníkom ju otvorili s očividnou námahou.

Sedeli v miestnosti, v ktorej sa za starých časov odohrával celý spoločenský život sedliackej rodiny. Bola tu veľká murovaná pec, dve klasické postele, v rohu obrovské, asi nefunkčné krosna a stôl s lavicami v tvare L, kam by sa v pohode zmestila futbalová jedenástka aj s rozhodcom. Domáci pán sem akosi nepasoval, nebol v kroji, zato mal vyšúchané rifle, vysoké čižmy zvané pollitráky, koženú bundu a šiltovku s nečitateľným nápisom. Na stôl postavil fľašu minerálky, hranatú fľašu niečoho lepšieho, porcelánovú misu plnú chlebíčkov so šunkou, domácim syrom, šalátom a zeleninou, ktorá sa bude v našej zemepisnej šírke rodiť až o dva-tri mesiace. Spýtavo sa pozrel na Kamila a čakal.

„Pivo,“ povedal Kamil.

Domáci pán priniesol malý kartón plechovkového piva, mozoľnatým palcom, prilepeným k stodesaťkilovému telu kanadského drevorubača prerazil igelit a doprostred stola postavil exemplár, ktorý chlapi v írsku vyvažujú zlatom. Kamil položil vedľa plechovky Krauzovu pištoľ a mobil a všetko prisunul na jeho polovicu stola. Oči sa im stretli a Krauz nemal najmenšiu chuť niekoho v tejto miestnosti podceňovať. Už mu stačilo. Dospelý človek by mal vedieť, kedy kaša vychladla, a šikovný by mal vedieť, ako sa dostať k najväčšej lyžici.

Vstal a s plechovkou v ruke zamieril k umývadlu šikovne zamaskovanému za murovanou pecou. Opláchol si vrchnák a kvapkajúc po podlahe sa vrátil k rokovaciemu stolu. Nikto ani okom

nemihol, akoby čakali, že to musí urobiť, inak by narušil zaužívaný rituál. Vlhkou rukou si skontroloval pištoľ a s hlasným cvaknutím úderom dlane zospodu zasunul zásobník na miesto.

Kamil pozrel na domáceho pána, ten sa usmial a odišiel. Buršlák si vzal chlebíček, a keď zistil, že jeden zje na dve zahryznutia, zobral si ešte po jednom do každej ruky. Kamil si nalial plný pohár minerálky a lačne si odpil. Cítili sa ako na kare, každý pil, jedol, meditoval a nikomu nebolo do reči.

Za oknom zakikiríkal kohút. Asi nejaký oneskorenec. Krauz to už dávno nezažil. Kohút, domáci voňavý chlieb so syrom, pach vyhoreného ohniska zo včerajšieho večera, ranné zore. Rustikálna romantika.

Pištole, samopaly, vrahovia a policajti. Pekná romantika! Otvoril si pivo, napil sa a dal mozgu prvý impulz. Dieselový agregát naskočil a pomaly, rozvážne naberal na obrátkach. Závity sa zahrievali a pracovná teplota stúpala.

Boli tu preto, aby niekomu nezačalo prihárať.

Krauz mal dosť času na prípravu. Okolnosti stretnutia s Kamilom ho trochu zaskočili, ale vedel pružne zareagovať na meniacu sa situáciu a začínal cítiť pevnú pôdu pod nohami. Vrátili mu zbraň a to bolo dobré znamenie.

„Počúvam.“

„Tak moment. Nebude to také jednoduché, ako si predstavuješ. Chcem určité záruky. Po prvé, o Burana bude postarané ako o prezidenta. Po druhé, chcem voľnú cestu pre mňa a pre Buršláka von, kam si určíme. Po tretie, seriem na vyšetrovateľov aj na svedčenie pred súdom. Nechcem vypovedať pred žiadnym blbečkom, čo sa oháňa programom na ochranu svedkov! Už stačilo! Teraz sa budem starať iba sám o seba, jasné?“

„Jasné! Pridám ti k tomu helikoptéru, pár bielych koni, tri kilá zlata zo štátnych rezerv a pozvánku na Viedensľký ples, ale až koncom roka. Stačí?“

„Ja… hovorím vážne!“

„Ja tiež! Čo si myslíš, čo asi tak robíme s Búranom, há? Je na operačke a zomiera. Stratil veľa krvi a má šok, už ľho raz museli oživovať, drží sa iba vďaka fyzickej kondícii, akú bežní ľudia

nemajú. Ruku mu asi nedokážu zachrániť. Je v rukách lekárov, a nie polície! Čo ti tam ja môžem zaručiť?! Ak prežije, bude v ťažkom pooperačnom stave, a. aj tak s ním niekoľko dní nikto hovoriť nebude, to lekári nedovolia, takže času budeš mať dosť, nech už sa chystáš na čokoľvek. Starostlivosť má nadštandardnú, to si píš, to sme už zariadili, ale nie kvôli tebe, to si nenamýšľaj. Čo sa voľnej cesty týka, ešte sa porozprávame, ale to nie je riešenie, alebo, ak by sa podarilo, tak iba dočasné. A výpoveď pred vyšetrovateľom, to je tvoja vec, ja ťa tlačiť nebudem, to ti sľubujem, ale upozorňujem ťa, že starať sa iba o svoje veci, na to je už trochu prineskoro, už si zabŕdol do silne zapáchajúceho lajna a nech sa zdekuješ kamkoľvek, pôjde to s tebou ako chvost. Tak čo, hovorím jasne?“

Kamil počúval. Nebol dobrý rečník a nevedel si pripraviť rozumnú stratégiu. Vedel iba zanovito trvať na svojom a dožadovať sa toho, čo si raz zaumienil. Kompromisy boli jeho slabá stránka. Myslel si, že tento tu ho bude nahovárať na výpoveď pred vyšetrovateľom, pretože to vedeli všetci policajti najlepšie. Odtiaľ bol už iba krôčik k svedčeniu na súde, ale tento to hodil za hlavu ako nič. Aj s Búranom mal pravdu, v skutočnosti je teraz na lekároch, a nie na policajtoch, čo s ním bude. Ale s tými hranicami, to sa mu nezdalo. Tušil, že niečo chystá.

„Hovoríš! Ale zatiaľ ti verím iba toho vyšetrovateľa a Burana. Teraz ide o náš odchod, to je prvoradá podmienka!“

„Odrazu! Kamil, počúvaj ma, ty prvoradý. Natiahni uši a počúvaj!“ Krauz dostal slinu, ozvalo sa v ňom básnické črevo. Kamil nebol pre neho súper, poskytol mu čas a priestor a nevedel sa ani vykoktať.

„Poviem ti, ako to s tebou vyzerá, a ty mi nebudeš skákať do reči a nebudeš sa ma vypytovať, odkiaľ to všetko mám, jasné?! Takže,“ Krauz nečakal na odpoveď, žiadne námietky nepripúšťal, „pohádali ste sa s Bossom kvôli rane za stoosemdesiat miliónov a ja neviem, o čo išlo, ale možno sa to dozviem. Dostal si za úlohu zohnať autá na únos prezidentovho syna, zohnal si ich a dostal si kráľovský zaplatené, ale stále ti bolo málo. Potom si prišiel s Oskarom a jeho kamarátom, čo mu robil spojku do cudziny a mal si ho sledovať, ale posral si to! Pustil si si hubu na špacír a isiskári ťa priškripli. Ako ťa

prehovárali, aby si sa umúdril, je tvoja vec, ale vzhľadom na to, že poznám ich praktiky, viem si to živo predstaviť. A namiesto toho, aby si sa poradil s niekým, kto sa v tom vyzná, lebo ty do toho prd vidíš, to si povedzme na rovinu, ty si utekal za Vrabčokom. Je pravda, že je to jediný slušný človek v tej prehnitej kauze, ale je to vyšetrovateľ polície a aj on musí dodržiavať spisovú disciplínu a predpisy, ak ti to vôbec niečo hovorí?! Ak nie, nič to, ver mne, že takéto dôležité kauzy sa sledujú zhora! Nadviazať kontakt s vyšetrovateľom bola chyba, odkopal si sa a museli sa pokúsiť ťa odpraviť. Pri tom vybuchnutom aute si mal šťastie, však, ale dokedy, pýtam sa ťa, do-ke-dy? A aby si všetkému nasadil korunu, odrovnal si Malého Pavúka, čo bol, okrem iného, aj môj kamarát z detstva, ale to by ma štvalo najmenej, vieš, čo z neho vyrástlo. Takže, bratku, povedz, o akých požiadavkách to tu hovoríš? Ak som si to dobre zrátal, chcú ťa dostať isiskári, chce ťa dostať podsvetie, teda časť, ide po tebe polícia, partia sa ti rozpadáva, za zadkom sa ti dymí, no povedz, keď to máš takto pekne zosumarizované, kto koho drží za gule, ty mňa, alebo ja teba, háá? Kamil, uvedom si, že si slušne povedané v onej a máš ju okolo celého krku a záleží iba odo mňa, či ťa strčím dnu, alebo vytiahnem von! Je ti to jasné?!“ ku koncu už Krauz kričal v predstieranom rozčúlení. Psychologický efekt bol dokonalý.

Buršlák zabudol žuvať a s polootvorenými ústami, z ktorých mu vytŕčal šalát, vyzeral ako trtko z ústavu pre slabomyseľných. Krauz si bol istý, že zabudol aj na samopal s tlmičom, čo mal pod stolom prehodený cez stehná a ktorý mal použiť proti nemu, keby vystrájal.

Kamil chvíľu uvažoval, potom zahral esom.

„Akosi mi v tom príbehu chýba jedno meno. Ani raz som ho nepostrehol. To preto, že aj on je tvoj kamarát z mladosti? Povedal ti dosť, ale nie všetko. Vieš toho na konkurenciu až nebezpečne veľa, to je pravda, ale kto zomrie najbližšie, to ti nepovedal, to viem iba ja! A odkiaľ boli peniaze a kam sa podeli, to ti tiež nepovedal, čo? Nejaká divná dôvera, nezdá sa ti?“

Krauz musel uznať, že nehral zle, naznačil mu, že ešte nejaké to eso v rukáve ostalo, takže je predčasné hovoriť o banku.

„Fajn, takže dopovedz ten príbeh a uvidíme, na čom sme. Ty mne a potom ja tebe.“

„Dopovedať príbeh, hovoríš? A čo záruky?“

„Neexistujú. Ty si vrah a ja som policajt. Kráčame ruka v ruke už celé veky a na konci to vždy jeden z nás dvoch odskáče, tak načo to chceš komplikovať? Ja som povedal, čo viem, ty povedz, čo vieš, a dohodneme podmienky a detaily. Ak nesúhlasíš, tak pôjdeme každý svojou cestou! Na záruky zabudni. Alebo ma chceš použiť ako rukojemníka a prestrieľať si cestu von? Neblbni, nešiel by som s tebou ani do čierneho lesa uprostred noci, aj tam by nás snajperi našli. Ver tomu, len vystrčíš riť na denné svetlo a idú po tebe ako osy po mede a na mne im prd záleží, ja nie som štít proti tým hajzľom. Veď si s nimi robil, nie, tak poznáš ich praktiky! Neblbni a hraj!“

„Ja sa potrebujem dostať von!“

„Ja tiež!“ pridal sa Buršlák, aby si niekto nemyslel, že medzičasom zaspal a nedáva pozor.

Ako malé decko, tento Kamil, pomyslel si Krauz, ale v kútiku duše ho chápal. Bol dobrý, že sa pár hodín po takej paľbe dokázal skoncentrovať a konať relatívne rozumne a nevbehol im druhýkrát do pasce. Krauz si už bol úplne istý, že to nebola Bossova robota, ale že sa zase raz prejavili isiskári s geniálnou schopnosťou posrať, čo sa dá. Na odstraňovanie nepohodlných svedkov začínali mať monopol s logom A JE TO!

„Je ti zle?“ Krauz zahral nechápavého hlupáčika.

„Doriti, von! Za čaru von, a nie šabľovať! Neštvi ma! Tak dobre. Humor ťa neopúšťa, to je fajn. Natreli mňa, natriem tiež, voči tomu hajzľovi nemám žiadne výčitky svedomia, ale na jedno ťa upozorňujem! Keď budeš poznať celý príbeh, budeš sa musieť zaradiť. Nemôžeš ostať stáť uprostred, na to ťa upozorňujem už teraz! Buď ja, alebo Boss, vyber si, inak sa odtiaľto nedostaneš. Toľko nábojov nemáš, koľko je tu chlapov…“ na dvore zarachotilo auto, zhasol motor a zabuchla sa ťažká, kovaná brána, po štvoro dverí na aute, „…a stále prichádzajú, počuješ? Bude vojna a je nás viac, ako si ten zmrd myslí. Ty ju môžeš odvrátiť… a ty nedriem, zober ten samopal a vypadni strážiť dvere!“ zreval na Buršláka.

„Sanepojeb…“ neochotne vypadol, ale na cestu si zobral ešte do každej ruky po chlebíku. Posledný ostal na Kamila alebo Krauza, to sa ešte ukáže, komu prvému prejde chuť.

„Takže počúvaj! Ten tvoj podarený kamarát z detstva, Boss, robí pre isiskárov od nepamäti. To vieš, že im hovoria trojpísmenkoví?“

„…alebo cestovkári.“

„…presne! Od toho zájazdu pre jednu osobu v batožinovom priestore s komplet komfortom. Si v obraze, to je dobre. Hovoria, že ešte kým študoval v Rusku, za socíku, že už vtedy robil pre KGB, ale to bude asi blbosť, neviem! Ale hlavu má! Vraj vie päť alebo koľko rečí, blbec jeden. Dal mi zarobiť, to je fakt, a spolupráca s ním bol dobrý džob, to je tiež fakt. Zo začiatku kradol autá…“

„Tie si kradol ty, pokiaľ viem!“

„…doriti! Budeš mi skákať do reči alebo čo?! Budeme sa ťahať za slovíčka…?!“

„Nie, prepáč, už som ticho, pokračuj.“

Krauz sa v duchu usmial nad toľkou nedotklivosťou. Povedz hrbatému, že má hrb, a naštve sa, že nevieš povedať extravagantné tvarovaný chrbát.

„Vypracovali sme sa a ja som bol pri slušnom rite, kým to nezblbol ten pes bazmekovitý, ale nevadí, dostal svoje. Minulý rok, vlastne presne pred rokom sme dostali perfektného tipáka na banku. Pobočka slabých sto kilometrov od Nášho Mesta.“ „Od koho bol ten tip?“ „Od nich, od trojpísmenkových.“ „Prečo by to robili?“

„Lebo to tak fungovalo. Odnepamäti. Pomohli Bossovi na trón a z každého koláča, čo upiekol, mali odrobinky. Začali ho kŕmiť vhodnými a výhodnými informáciami o privatizácii, konkrétne o fabrikách a ich stave, o nehnuteľnostiach, o firmách a tak podobne, o nepohodlných zbohatlíkoch a vydierateľných politikoch. Takto mu zabezpečili bohatstvo, ktorého časť musel odovzdávať ako povinnú daň. Nie je tajomstvo, že trojpísmenkoví prostredníctvom nasadených ľudí za pomoci podsvetia profitovali z určitých činností. Obchod s drogami, prostitúcia, hazard, strategické podniky, vydieranie podnikateľov a politikov. Zo všetkého poberali odvody. V hotovosti. Museli sme im platiť! Pochopiteľne, že prachy nemohli preberať na svoje meno a ešte aj vydávať potvrdenky! Všetko išlo

cez Bossa a jeho ľudí a vyplácané sumy pre ISI preberalo cez kuriérov iba pár určených papalášov. Viem o tom, lebo aj ja som asi tri-štyrikrát niesol kufrík chlapíkovi, ktorý sa tváril, že si iba odskočil cez prestávku z opery. Nebola to maličkosť, išlo to do stoviek miliónov za rok. Prachy potom použili na financovanie svojich akcií, na ktoré by im vláda neschválila rozpočet, ani keby sa o nich náhodou dozvedela. Okrem toho sa z týchto peňazí financovala predvolebná kampaň. Aj únos prezidentovho syna bol financovaný z takýchto peňazí, nevystopovateľných, nevyúčtovateľných, neskontrolovateľných. Nefigurovali v žiadnych oficiálnych položkách. Aj samotní šéfovia ISI aj papaláši z vládnuceho Hnutia z toho mali konkrétne percentá. Niektorí nekresťanský zbohatli, ale nevadí, tak to asi funguje všade vo svete. Jednoducho, ak sa pár dôležitých a mocných ľudí rozhodne a použije moc, nedá sa proti tomu nič robiť, a kto zastrečkuje, odstránia ho tým najbrutálnejším spôsobom. Všade vo svete používajú vlády podsvetie ako zdroj hotových peňazí, tak prečo nie u nás?“

Krauz spozornel. Toto nebol Kamil, akého poznal. Spôsob vyjadrovania, výraz tváre, autoritatívne gestá, to všetko bolo nové a svedčilo o tom, že nový Kamil žiadne pochybnosti o pravdivosti informácií nepripúšťa. „Banka je riziko, prečo by ju dávali ako tip?“ „Nebola riziko, bolo to dopredu pripravené! Aj zvnútra banky. Zamestnali sa tam naši ľudia ako strážna služba, no aj ako úradníci. Stav hotovosti bol dlhší čas sledovaný. ISI mala presné informácie o vybavení interiéru, umiestnení trezoru, o kódoch, o vnútornom režime, o kamerách, jednoducho o všetkom. Boss dal dokopy ľudí a ja som sa postaral o materiálne vybavenie. Autá boli perfektné, moji ľudia tiež, ale hovädo je hovädo. Kontaktný človek z ich mesta nedoniesol prachy na dohovorené miesto a tým nastali prvé komplikácie. Presnejšie povedané, nevedeli sme, či má problémy, alebo blufuje. Čakali sme ho v byte až do rána, neprišiel. Vrátili sme sa domov a informovali Bossa. Ten to zobral osobne, pretože za ich partiu, za ľudí z ich mesta sa osobne zaručil. Všetky detaily prebral osobne s ich šéfom a naraz takáto blamáž. Sám išiel pre prachy, uznaj! Sám išiel sto kilometrov tam a sto späť a previezol ich v kufri ako hnoj! Nechápali sme, čo to robí, stačila malá cestná kontrola

alebo nehoda. Dobre to dopadlo. Vraj tam u nich narobil taký bordel, že sa pred ním plazili. Aj guľky lietali… jedna. Lenže to nebol celý problém. Keď sme sa stretli, začal vymýšľať a povedal, že polovicu musel odovzdať cestovkárom a pre nás mu ostalo iba pár korún.“

„Delili ste stoosemdesiat miliónov, tak čo je to pár korún, preboha?!“

„Pár korún je pár korún! Dohoda je dohoda, nemal vymýšľať. Ja som svoju robotu odviedol a naši ľudia tiež, chceli sme svoj podiel celý.“

Krauz sa zamyslel a spomenul si, že minulý rok naozaj vykradli nejakú banku a škoda bola horibilná. Detaily nepoznal, lebo lúpeže, po ktorých neostala mŕtvola, oddelenie vrážd nevyšetrovalo. Okrem toho to nebol ich rajón, ale z tlače si niečo pamätal. To by mohli byť peniaze, čo spomínal Boss ako kameň úrazu medzi ním a Kamilom.

Čo sa dialo potom, už vedel, ale chcel to počuť aj z druhej strany, a tak nechal Kamila rozprávať.

„Prachy neboli všetko. Robili sme pre NICH špinavú robotu, používali Bossa na odstránenie nepohodlných, na zastrašenie tých najdrzejších, dávali nám informácie o telefónnych rozhovoroch, o ich stykoch, o tom, ako žili a ako sa správali, kde a s kým sa milovali, koľko utrácali a tak ďalej. Nedovolené odposluchy a sledovačka politikov, ktorí nepatrili do vládneho Hnutia, to bola pre nás úplná samozrejmosť. Všetko to bolo v réžii trojpísmenkových a náš život sa zmenil. Vzťahy v partii sa zmenili, ľudia sa začali báť. Báli sme sa kamarátov, parťákov! Všetko sa zmenilo. Boss sa zmenil, strácal nad tým kontrolu, a keď sme ho na to upozornili, tak soptil. Úž to nebola naša partia, už to bolo niečo iné. A prachy stále neboli. Napätie rástlo. Chceli sme sa vrátiť k nášmu podnikaniu, ku klasike, s ktorou sme začínali, ale z akcie na akciu sme v tom boli hlbšie a hlbšie. Keď nás zatiahol do únosu toho sopľoša, dali sme mu podmienku. Súhlasil, ale prachy ani potom nevyplatil. Keď chceli odkrágľovať korunného svedka únosu, toho Oskara, súhlasili sme, ale s podmienkou, a zase prachy nevyplatil! Nakoniec to Boss prehnal. Poštval na mňa tie hyeny a ja som skončil v nemocnici.“

„Počkaj, v nemocnici si skončil, lebo ťa Boss zbil.“ „Aha, takže takto to interpretuje! Škoda, že sme sa včera s Buršlákom nezastavili aj za ním. Mohol byť od tej svine pokoj!“

Bolo to predvčerom, ale Krauz ignoroval časovú nepresnosť a nechcel ho prerušovať, aby neprezradil, koľko toho vie, a aby ho vyprovokoval k detailom.

„Zájazd pre jedného pasažiera v kufri mal obrovský ohlas. Boss chodil ako páv a nasľubovali nám hory-doly. Aj sme dostali nejaké drobné, ale nie náš podiel z banky, a o ten nám stále išlo, aj keď si mysleli, že nám na chvíľu zalepia oči. Boss sa snažil získať čas a tvrdil, že musíme ešte počkať, aby opadla vlna rozhorčenia, že potom s nimi prehovorí, aby nás vyplatili, a tak podobne. Drísty. Iba naťahoval čas. Potom sme zistili, že tá akcia nebola až taká dobrá, že jeden z ISI sa zbláznil a natrel celú vec na fízlici. Aj nás, čo sme robili iba servis, aj svojich. Keď som dostal jeho fotku, skoro som sa potento, Oskara Fa… tedáá.“

Kamil sa zatváril ako nositeľ štátneho tajomstva v spovednici a Krauz mu pomohol. Nemalo význam preháňať to s hraním sa na nevedomého tupčeka z predmestia.

„Oskara poznám aj ja, ak ti to pomôže.“

„Fajn, keď poznáš, tak poznáš. Keď ešte pracoval u vás, stíhal ma za nejaké autíčka, alebo čo to bolo. Celkom sme sa zblížili, párkrát som ho vytiahol von na pivo, všeličo mi nasľuboval a veľmi konšpiratívne sa snažil zo mňa ťahať rozumy o našej partii a tak. Nakŕmil som mu uši a dal pokoj.

Navrhol som, že im ho zoženiem živého, ak vyplatia, čo sú dlžní. Odkázali mi po Bossovi, že vydierať sa nedajú a nech si ho strčím. Rozumieš tomu?! Že vydierať sa nedajú!! Zlodej kričí, chyťte zlodeja, vlastne vydierači kričia, nevydierajte nás! Je to banda.“

Krauz si zapálil a opláchol si ďalšiu plechovku. Pred chvíľou sa vybodol na slušnosť dobre vychovaného hosťa a zjedol aj posledný chlebík. Bol spokojný. Puzzle rozfrckané po celom Našom Meste začínalo zapadať do seba a obraz bol čím ďalej tým zreteľnejší.

„Fotku mi dal Boss, aj čistý kalašnikov. On robil spojku s ISI a on mi dával inštrukcie. Bola to jeho akcia, ja som bol pešiak. Aj s tým sa ti pochválil kamarát z detstva, že zabíja ľudí na objednávku!?

Asi nie, podľa tvojho vyvaleného kukuča. Viem si ho živo predstaviť, ako rozhadzoval špinu po nás, po bývalých podriadených, a to len preto, že sme sa vzopreli a nežrali mu všetko z ruky, ako bol zvyknutý. Sviňa jedna! Ja nič, ja muzikant, ja chcem len prachy, veľa prachov, všetky prachy! Oskar zdrhol skôr, ako som sa k nemu dostal, a vlastne dobre tak, nech si žije a straší ich v čiernych snoch, nech sú posratí z neho aj zo seba, zo svojej blbosti a nadutosti. Zdrhol a mňa to teší. Teraz ho chápem. Trochu som tomu pomohol, no bože! Ani ti nebudem hovoriť, ako Boss zúril. Po pár mesiacoch vysnorili Oskarovho kamoša, čo chodil za ním do cudziny a pomáhal mu aj zdrhnúť. Jeho bývalý kolega."

Krauz spozornel. Vytušil, že Kamil sa presúva z minulosti do súčasnosti a poskytne mu detaily, ktoré ešte v príbehu chýbali. Kamil čakal, či Krauz povie nejaké meno. Skúšal ho. Krauz sa tváril, ako dedko Vševedko na konzultáciách v pomocnej škole. Vedel prd makový, a tak naťahoval čas.

„Pokiaľ viem, tak s Oskarom si prišiel ty, vraj ho poznáš a dohodíš im ho za vyplatenie podielu z banky."

„Kecy! Fotku a sapík mi dal Boss, to nemôže poprieť, aj inštruktáž! Fakt je, že som ho poznal aj predtým a pochválil som sa, že viem, kde je, a že ho môžem zohnať aj živého."

„Lenže mne Boss povedal, že si s ním začal vydierať, že ak nezaplatia, tak bude Oskar hovoriť a že bez teba sa k nemu nedostanú, a preto ťa isiskári pritlačili."

„Tá sviňa! Po prvé, nepritlačili ma, ale prizabili. Po druhé, ak som niečo také aj povedal, tak to bolo od zlosti, že sa nemôžem dostať k prachom, a chcel som ich nasrať."

„Čo sa ti aj podarilo."

„…ale s Oskarom som v styku nebol, iba som vedel, kde je a ako ho vyduriť. Sám uznáš, že podrobnosti som si musel nechať ako tromf v rukáve, jedine tie ma ešte držali v hre, nechcel som sa stať nepotrebným, viem, ako sa s takými zaobchádza, ja sám som zopár takých… no dobre, jednoducho, chcel som ostať v hre!"

„Takže Oskar vlastne žije iba vďaka vašim treniciam o prachy, inak by už bol hore kardanom. Chlapci z cestovky ti za odmenu

vylepšili fasádu a urobili ty, ty, ty a bolo? A nič viac? To ti mám veriť? Aj ja poznám ich metódy, zabudol si?“

„To nebolo všetko! Jasné, že priliezli zase! Keď som sa vystrábil, dostal som príkaz, doslova príkaz, a ostrý, neodmietnuteľný, napraviť, čo som pokašľal, sledovať Róberta a dostať sa k Oskarovi čo najbližšie. Mal som ho nájsť stoj čo stoj a splnením rozkazu ich presvedčiť, na čej strane stojím. Ty si dobrý, vraj ‚a nič viac‘! Jasné, že bolo druhé dejstvo!“

„Róbert ťa mal priviesť k Oskarovi dobrovoľne?“

„Si malý?“

„Nemal o tom vôbec vedieť?“

„Jasnačka!“

„Róbert?“

„Áno.“

„Zelenka?“

„Nie, Eli…“ Kamil sa zháčil a prudko sa hodil na operadlo za sebou. V rýchlom slede otázok a odpovedí, ktoré všivavý fízel rozbehol, skoro stratil orientáciu a vykecol meno, ktoré bolo tromfom na prežitie. Nastalo ticho. Oči sa im stretli.

„Ááále, ale! Pozrimeže, aký vtipný. Takže o ňom nebola reč, keď ťa Boss školil a mazal ti medik popod fúzy, čo?! A prečo asi, há?“ Kamil bol na koni.

„Jedna nula pre teba, neviem,“ pripustil Krauz.

„Pretože tá akcia ešte letí a Róbert je na rade. Preto ti nemohol prezradiť jeho meno! Dnes v noci som mal skapať ja a v najbližších dňoch on. Pália za sebou všetky mosty! Preto ti nemohol o ňom nič povedať, ani o mne ti nič nepovedal, priznaj sa, že si nevedel o dnešnej akcii proti mne!“

„Nevedel. Ale som presvedčený, že to nebola Bossova robota.“

„Pre Kristove rany, a čo to bolo, útok z Marsu?! Si slepý, alebo mu tak bezmedzné veríš?! Tak načo si sem prišiel? Načo!?“

„Uniesli ma, nepamätáš sa?!“

„…tu strácame čas!?“

„Nestrácame čas, Kamil. Ja som tu preto, aby sa prestalo zabíjať, to je moja robota. Ak sa mi to podarí, mohlo by ti to, okrem iného, zachrániť život, čo ty na to? A Oskarovi a Róbertovi, ktorí, ako

počúvam, sa vedeli postaviť na správnu stranu aj za cenu rizika. Neoplatí sa kvôli tomu ostať a podebatovať si? Tvoje informácie sú cenné, dotvárajú obraz o posledných dňoch, ale poviem ti pravdu, skoro všetko som už vedel. Trochu inak vyrozprávané, ale vedel. Teraz by si mal pokračovať a ja sa ti bez mučenia priznám, že sa možno dozviem aj nejaké novoty, ale neviem, prečo by ťa to malo iritovať. Preto som tu, takže…?“

„V poriadku, ale uznaj aspoň jedno, že Boss ti nepovedal všetko a niektoré veci preonačil.“

„Uznávam.“

„Fajn! Kde sme skončili?“

„Dostal si bitku.“

„Do riti, to je to jediné, čo si si z toho všetkého zapamätal?! Niekedy ma štveš! Volá sa Róbert Eliáš.“

„Asi ho nepoznám.“

„Asi. Pred rokom-dvoma odišiel od polície a teraz robí v nejakej exekútorskej firme, bohvie, čím sa naozaj zaoberajú. Večne sa fláka po nociach. Nežije si zle. Má čierne BMW kombi na plyn, slušne zariadený bytík, mladú maminu, tehotnú. Oproti jeho bytu na sídlisku sme zriadili tajný byt. Sledovali sme ho vo dne v noci. Aj jeho ženu. Potrebovali sme zistiť, ako sa kontaktuje na Oskara, ako často, čo vie o celej veci a tak. Bohužiaľ, Oskar ho zasvätil do všetkého, a tým sa stal nebezpečným. Dostal som pokyn na likvidáciu. Hádaj, kto mi ho dal?“ Kamil znechutene mávol rukou a nečakal na tip. „Nemusíš. Vieš. Keď sme mali Róberta na lopate, nevydal som posledný povel a on bez toho, aby niečo tušil, prežil ďalší deň. Bossovi som povedal, že to bolo posledné varovanie, že chceme svoj podiel, inak pôjdem za Róbertom a všetko mu poviem. Boss bol červený od zlosti, už keď som za ním prišiel. Trojpísmenkoví ho museli zdrbať, až z neho brká lietali. Keď som mu podal vysvetlenie a chcel som doplatiť podiel z banky, neovládol sa a skočil po mne. Praskli mu nervy a zlomil mi kľúčnu kosť, ktorá nebola zahojená ešte od prvého nájazdu tých hajzlíkov z cestovky. Zase som bol v nemocnici, ale musel som predčasne odísť, Buran zistil, že ma tam chcú zlikvidovať. Boss podcenil naše kontakty u polície, od kamaráta z odposluchov sme sa dozvedeli, že im došla

trpezlivosť a rozhodli sa ma zabiť. Buran pochopil, že by zgegol hneď po mne a potom ďalší zasvätení, takže to zorganizoval a zdúchol som. Ale nedali pokoj, stále sme mali za sebou chvost, nech sme sa pohli kamkoľvek, boli za nami, a tak som urobil protiopatrenie, ktoré mi poradil Buran, a to ich malo zadržať. Vyhľadali sme vyšetrovateľa, ktorý sa zaoberal únosom prezidentovho syna, je to Peter Vrabčok.“

„Poznám ho veľmi dobre.“

„…a dali sme reč.“

„Vypovedal si do zápisnice?“

„Nie, nechcel som. Chcel som iba získať čas. Existuje iba jeden záznam z nášho stretnutia. Robil si ho Vrabčok sám pre seba a odmietol som mu čokoľvek podpísať a kdekoľvek svedčiť. Vysvetlil mi, že je to irelevantný zápis, na súde nepoužiteľný, a tak sme sa dohodli, že počkáme, ako pokročí vyšetrovanie, a keď dozrie čas, tak budem vypovedať do zápisnice a podpíšem to. Ak dožijem. Nasľuboval mi ochranu svedka a podobne, možno tomu aj veril a myslel to úprimne, ale ja už neverím nikomu. Ale nakoniec sme sa férovo dohodli. Keby ste takých frajerov, ako je tamten, mali medzi sebou viacej, ľudia by si vás inak vážili.“

„Čo si mu povedal?“

„Približne to, čo tebe, teda všetko.“

Krauz uvažoval. Vedel, že Vrabčok bol jeden z najserióznejších vyšetrovateľov, akých poznal, ale vedel aj to, že musel spis o únose prezidentovho syna predkladať na prokuratúru na kontrolu, že musel informovať nadriadených, že sporné momenty zrejme konzultoval s kolegami, ktorým dôveroval, a to všetko zvyšovalo možné riziko priesaku informácií. Niekto vymieňal, že Kamil vypovedal, lebo aj Boss sa o tom dozvedel a isiskári tiež. Nevedeli, že odmietol čokoľvek podpísať. Niekde to muselo presiaknuť.

„Ako dlho po tom ti buchlo auto?“

„štyri dni.“

„Ako to, že si prežil?“

„Náhoda. Pri odchode som pred barom stretol chlapíka, ktorého som nechcel stretnúť, otravoval a bol neodbytný a ja som mu chcel dať najavo, že sa strašne ponáhľam, a ako som sa hral s kľúčmi od

auta, stlačil som diaľkové ovládanie, aby videl, že už chcem ísť. Stáli sme asi desať-pätnásť metrov od môjho vozítka a v smere výbuchu nás kryli ešte dve odparkované terénne hebedá. Ako som stlačil diaľkové, vyváľalo nás v prachu, ale v podstate až na nejaké odreniny od asfaltu sme boli v pohode. Neflákali sa tam ani náhodní chodci, takže sa nikomu nič nestalo.“

„Zdrhol si z nemocnice a navštívil si vyšetrovateľa. Predpokladám, že Bossa si už nezháňal a akciu s Róbertom dostal na starosť niekto iný?“

„Správne, Bossa som už nezháňal, zato on veľmi túžil po mne, ako ma informovali. Akciu s Róbertom dostal na starosť Malý Pavúk.“

Krauza pošteklili chlpy, čo sa mu naježili na šiji. Toto je ono! Teraz vedel, koho sledoval Malý Pavúk pred smrťou a koho si nahrával na kazety! Bol to krpec bazmekovitý, všetkými masťami mazaný! Schoval si pokyny od ISI u matky. Bazmek odmietol zlikvidovať Róberta, s ktorým bola v aute tehotná žena, a za to ho ten soptiaci hlas z kazety určite parádne pokefoval, keď sa stretli osobne. Tušil, že sa veci skomplikujú, a poistil sa. Zohnal si čisté zbrane a do škatule si schoval aj pásky, v konečnom dôsledku mu to mohlo zachrániť život. Lenže napätá situácia sa asi upokojila, lebo krytie nepoužíval žiadne. Asi sa s ISI dohodli na ďalšom termíne likvidácie, a tým považoval Pavúk nebezpečenstvo za zažehnané. Úder z druhej strany nečakal. Jasné ako facka.

Krauz sa pousmial a pohodlne sa oprel do operadla. Mal chuť na ďalšiu plechovku, ale čakal ho ťažký deň a potreboval čistú hlavu.

„Niečo tu nesedí. Prečo by isiskári chceli odpraviť Róberta, keď bol jediným spojivom s Oskarom, jediným, kto ich mohol k nemu priviesť?“

„Lebo prestal byť jediný. Vraj Oskara vypátrali cez vonkajšiu sieť agentov a Róbert sa stal zbytočne informovaným nepohodlným svedkom.“

„Posledná vec, prečo Malý Pavúk?“

„Lebo Boss urobil svinstvo, ktoré nemá obdobu. Zachoval sa ako hajzeľ bez zásad a úcty k zvyklostiam a tradíciám. Posledná kvapka v pohári. Buršlákova sestra tancovala v jednom z jeho barov. No…

tancovala pri tyči… takže žiadna veľká umelkyňa, ale to je vedľajšie. Keď nás Boss nemohol nájsť a nervozita narastala, zobrali ju, vykefovali ju asi dvadsiati, chrbát jej zmaľovali bičom a ostrihali dohola. Krvavú a dobitú ju vyviezli za mesto a hodili do poľa, holú. V zadku mala strčený zrolovaný odkaz na tvrdom papieri. Ak sa neozveme do určeného termínu Bossovi a neprídeme na stretnutie, zoberú ju znova a podrežú. Boss porušil základný zákon podsvetia, do záležitostí mužov sa nemiešajú ženy ani deti, ani žiadni príbuzní, to je zákon! Čo je medzi nami, si riešime sami, rodiny sa izolujú. Sprotivil si zopár slušných ľudí z vlastnej strany, a to znamená, že mu zlyhávajú nervy. S tým sa ti asi nezdôveril, však? Stáva sa nielen nebezpečným, to bol odjakživa, stáva sa zákerným a nevypočítateľným, a to vadí nielen mne, je nás už viac. Dali sme hlavy dokopy a rozhodli sme sa. Najprv niekto z jeho okolia, niekto blízky, a ak neprestane, tak aj on sám. Nie je nepriestrelný. To mu pokojne povedz!“

„Seriem na vás, to mu povedz sám, ja vám poštára robiť nebudem! Kto stlačil spúšť?“

„Kedy?“

„Na Pavúka.“

„Boss, veď ti to už hodinu vysvetľujem!“ „Myslím… vieš, ako to myslím!“

Kamil váhal. Chvíľu sedeli a zvažovali pozície. Ani jeden sa nechcel pohnevať s tým druhým, ešte sa potrebovali. Kamil ochranu, Krauz svedka… a páchateľa vraždy.

„My všetci. Každý čiastočne, to ti musí stačiť.“

„Dobre, vlastne je to jedno. Len pre tvoju informáciu, nepýtal som sa preto, aby som začal osobnú pomstu, chcel som mať iba jasno. Ale keď nechceš, nechceš. Malý Pavúk bol kamoš, ale bolo to už dávno. Takže by sme to mali zrekapitulovať a uzavrieť. Chceš sa zdekovať. Možnosť svedčiť nevylučuješ, časom, podľa toho, ako sa dohodneš s vyšetrovateľom Vrabčokom. V poriadku. Ako postavenie svedka komplikuje vražda Malého Pavúka, to teraz neviem, predbežne to necháme plávať. Ja za vyšetrovateľom zájdem, preberieme to a určíme priority. Je dosť možné, že na tom nakoniec

získaš, ale to ber bez záruky. Otázka znie, čo s tebou teraz a v najbližšom čase?“

„Nič. Postarám sa sám. Od teba potrebujem iba jedno. Ako sme hovorili na začiatku, aby ste ma nenaháňali, nechali ma odísť a postarali sa o Burana.“

„Dobre, hranice sú zablokované, takže mi daj dve hodiny a si voľný.“

„Nebuď smiešny, ak sa rozhodnem odísť von, nepotrebujem na to hraničný priechod, a ak predsa, tak ma nespoznáš ani ty, aj keby si si odo mňa odpaľoval cigaretu, jasné? Ale pre istotu to odvolaj, nech moje meno nefiguruje na zozname hľadaných, ozvem sa ti o pár dní, alebo Vrabčokovi, vie o všetkom.“

„Dohodnuté, pár dní ti nepôjde nikto od nás po krku, potom bude treba znova rokovať. Si dôležitejší, ako si myslíš. Opatruj sa! Moje číslo máš, ak sa do týždňa neozveš, kde ťa nájdem?“ „Nebuď smiešny.“

Rozišli sa. Krauz videl na dvore zaparkované terénne autá s hrubými pneumatikami a dymovými sklami. Zopár chlapov sa bezcieľne potĺkalo po dvore a zjavne čakali na výsledok stretnutia a aktuálne pokyny. Hociktorý z nich by Krauza bez mihnutia oka odbachol a zakopal za plotom, keby Kamil oznámil problémy, alebo by ich stretnutie neprežil. Nič také sa nestalo a Krauza na parkovisko pred opustený motel odviezlo to isté rýchlovznášadlo, ktoré ho unieslo, iba vodič sa zmenil. Mladý chlapec, ktorého Krauz videl prvýkrát, preriekol za celú cestu iba jedno slovo. Keď sa ho Krauz spýtal na meno a ako sa mu darí, iba precedil pomedzi zuby „Klídek,“ a bolo po debate.

Krauz si skontroloval služobné auto, pomaly obišiel budovu motela a za nízkym prístreškom pre kontajnery našiel poľnú cestu, o ktorej hovoril Fischerovi. Pomaly, na dvojke, aby neodtrhol výfuk, kľučkoval pomedzi výmole a ostré balvany, až kým skoro nezrazil vlastného kolegu. Fischer vystúpil spoza mohutných kríkov s ďalekohľadom okolo krku a s víťazoslávnym úsmevom ho privítal.

„Príma úkryt, čo povieš, celý čas som mal tvoje auto ako na dlani!“

„Fakt príma! Už si môžeš ten ďalekohľad str… zvesiť, ideme domov, divadielko skončilo, ty môj anjel strážny!“

Sedeli u šéfa v kancelárii, dlho, veľmi dlho. Trojica ako stvorená na mariáš. Krauz si nevedel rady s dilemou, ktorá ho trápila vždy, keď bolo treba Mayorovi niečo povedať a niečo zamlčať. Niečo povedať bolo treba, aby nevyzneli ako úplní idioti, niečo zamlčať bolo tiež treba, lebo viac hláv znamenalo viac jazykov a viac jazykov znamenalo priveľké riziko. Keď bolo v hre podsvetie, išlo o život. Nepísané zákony sa úzkostlivo dodržiavajú na úkor písaných, to je paradox. Mayor bol šéf, ale aj kamarát, a preto zamlčať mu podrobnosti robilo Krauzovi problémy. O klamaní nemohlo byť ani reči, to jednoducho nebol jeho štýl.

Porozprával Mayorovi o vražde Malého Pavúka a začal krádežou peňazí vo veľkej banke sto kilometrov od Nášho Mesta, o tom, ako sa Boss pohádal s Kamilom a o tom, ako Kamil odbachol Pavúka a Boss Burana, teda skoro.

Opatrne Mayorovi spomenul styky Kamila s vyšetrovateľom polície. Predpokladal, že aj tak sa tieto informácie mohli služobnou cestou dostať Mayorovi do uší a Krauz by vyzeral ako idiot, keby mu ich zamlčal. Bolo by to krátkozraké klamstvo a to Krauz nerobil. Opatrne naznačil aj spojenie Bossa s nejakými hajzlíkmi zo štátnych služieb, ale hneď to aj opatrne spochybnil. Žiadne dôkazy, len informácie z počutia. Skoro sa červenal, keď popisoval únos prezidentovho syna a vysvetľoval úlohu Bossa a isiskára Oskara. Keď sa počúval, samému mu to znelo ako fantazmagória. O kazetách Malého Pavúka reč nebola, ani o Róbertovi.

Mayor iba sedel, počúval a snažil sa pochopiť, čo sa mu to medzi riadkami snažia naznačiť. Keby to bol niekto iný, vyrazil by s ním dvere, ale Krauz s Fischerom boli jeho ľudia a bolo treba vedieť ich počúvať. Ten príbeh dával logiku, pretože Mayor o krádeži v banke a o spojitosti s ISI vedel. Aj on mal svoje zdroje, tiež už počul o únose prezidentovho syna a temnom pozadí, ale chýbali mu súvislosti. Úloha niektorých členov podsvetia tieto medzery zaplnila.

„Dobre, takže čo ďalej? Čo navrhuješ, Richard?“

„Treba ísť za vyšetrovateľom, zistiť, čo má z výpovede Kamila zdokumentované a čo s tým ďalej. Mal by mať nejaký plán v prípade únosu a podľa toho treba postupovať.“

„Nesúhlasím! Únos nie je náš prípad. Choďte za ním kvôli vražde Malého Pavúka, urobte to hneď, nech sa môžeme pohnúť.“

Krauz sa vrátil do svojej kancelárie a dohodol si s vyšetrovateľom stretnutie tesne po obede. Našli si s Fischerom ešte trochu času a sadli si nad rukou písané poznámky z prvého kontaktu s Bossom a snažili sa ich doplniť o nové poznatky od Kamila. Fischer na iný papier písal sporné fakty, ktoré bude treba objasniť.

Zistili, že budú musieť preveriť krádež v banke a dať kolegom, ktorí na tom robia, tip na možného spolupáchateľa nasadeného vnútri banky, napríklad ako strážna služba alebo nočný strážnik, ďalej kontaktovať styčného dôstojníka ISI a konzultovať (opatrne a prefíkane) zistené skutočnosti o únose prezidentovho syna (snažiť sa viacej dozvedieť, než vykecať!!), navštíviť prokurátora (Hurááá, tešil sa Fischer, lebo krajského prokurátora robila najkrajšia baba, akú kedy dostal do postele, a keď jej človek masíroval stehná, robila… no, je to dôstojná funkcia, taký prokurátor, nech si v súkromí robí, čo chce) a konzultovať Kamilovo priznanie k vražde Malého Pavúka a možnosti stíhania alebo využitia informácie ako kompromateriál na donútenie vypovedať v kauze únos, potom sa musia opäť stretnúť s Bossom a vyjasniť si pokus o vraždu Kamila a Burana, a nakoniec nájsť Róberta Eliáša, pokecať s ním o Oskarovi a varovať ho!

Predbežne päť bodov, ktoré budú musieť preveriť čo najrýchlejšie a dopracovať sa k rozumným odpovediam. Návštevu vyšetrovateľa nepísali, pôjdu za ním ešte dnes. Niečo im hovorilo, že v celej veci niečo smrdí, niečo prihára, a ak chcú stihnúť vlak, musia si pohnúť.

S vyšetrovateľom Vrabčokom robili už nejednu vraždu, väčšinou schytal tie najkomplikovanejšie prípady, pretože patril k pracantom bez problémov a výhovoriek. Pracovný čas pre neho neexistoval a správny úsudok a nekompromisné myslenie boli jeho štít a meč v boji s trestnou činnosťou. Detektívi takým vyšetrovateľom jednoducho hovorili príma chlap a nebolo ich veľa.

Sedeli u neho v kancelárii a debatovali. Oťukávali si ho. Nemohli hneď vybaliť všetko, čo vedeli, pretože vyšetrovaním únosu prezidentovho syna bola poverená špecializovaná skupina, do ktorej oni dvaja nepatrili, a teda ich povinnosťou bolo všetko, čo sa o prípade dozvedeli, okamžite hlásiť hore. Pochopiteľne, písomne! To ale znamenalo uviesť zdroje informácií, a to by v danej situácii urobil iba idiot. Peter mal pochopenie, nikdy nebol úzkoprsý, vedel v služobných predpisoch nájsť ten správny záhyb, aby bol aj vlk sýty, aj koza celá. Chcelo to iba trpezlivosť a vedieť vec vysvetliť. A neklamať! To v žiadnom prípade, na to bol Peter veľmi citlivý.

Zaviedli reč na čerstvú vraždu Malého Pavúka a na odvetnú strelbu na Kamila. Potom prešli na nemenované zdroje, ktoré dávali do súvisu trenice v podsvetí s aktuálnou politickou situáciou a niektorými kauzami, ktoré pohli verejnou mienkou.

Peter spozornel. Nenápadne mu naznačili, že v súdržnosti podsvetia sa objavili trhliny a presakujú informácie, ktoré dokresľujú určité pozadie. Zopár urazených a nedocenených bonzuje na urazených a mocných a akási ozvena sa dostala aj do uší všadeprítomnej kriminálky.

Potom stíchli.

Peter chvíľu čakal na epilóg, keď zistil, že čakajú, čo povie, iba sa usmial.

„Hovorili ste s Kamilom," nebola to otázka, a tak neodpovedali.

„Je to vysoká hra, chlapci, a súper podvádza. Presnejšie, fauluje a rozhodca je kúpený. Okrem toho, toto nie je váš trávnik, vy hráte na vedľajšom ihrisku, to si dúfam uvedomujete?"

„Áno, ale na tvojom ihrisku hrajú hráči, o ktorých máme eminentný záujem, a na pravidlá kašleme, na fauly sme zvyknutí a rozhodca je hovädo, tak aké tam ohľady?"

„V poriadku, poznáme sa, verím vám, že sa nebojíte, ale toto je prípad, ktorý sa hrá podľa pravidiel, na ktoré nie ste zvyknutí. Okrem toho, ak by som sa s vami rozprával o predmetnej veci, musel by som spísať záznam o tom, čo sa prerokúvalo a aké informácie ste mi poskytli, a založiť ho do spisu. Vzhľadom na to, že nie ste začlenení do vyšetrovacieho tímu, mali by ste svoje poznatky spracovať písomne a postúpiť mi ich služobnou cestou. Sami vidíte, že za

týchto okolností sa o prípade únosu prezidentovho syna s vami rozprávať nemôžem a vy tiež postupujte podľa platných predpisov.“

Krauz sedel a neveril vlastným ušiam, chcel mu skočiť do reči a vysmiať ho, povedať mu, aby neblbol a zobudil sa! Oni spolu takto nikdy nehovorili, bola to príliš akurátna reč dobrá tak do učebníc o služobných predpisoch, a nie do praktického života, zvlášť keď v minulosti spolu toľko preskákali. Peter jeho snahu postrehol a zarazil ho energickým gestom, potom ukázal do horného rohu za sebou a priložil si ukazovák k uchu. Krauz s Fischerom okamžite pochopili a ani necekli. Peter počas prednášky napísal pár slov na papier pohodený na stole a podal ho Krauzovi. Stálo na ňom: „O desať minút dole v knajpe, teraz povedz, že si sa vo mne sklamal a predstavoval si si lepšiu spoluprácu.“ Krauz s Fischerom dočítali a oči sa im stretli.

„V poriadku, do istej miery máš pravdu, chceli sme iba vyskúšať nadštandardnú formu spolupráce, ale ak nie, tak nie. Dúfali sme, že sa dohodneme, ale predpisy sú predpisy, ak to vidíš takto, do ničoho ťa nemôžeme nútiť, tak nás vykopni… ahoj!“

Rozlúčku spečatili tľapkavé podania rúk a tresknutie dverí. Bez slova zbehli tri poschodia staručkej budovy, kde sídlili policajní vyšetrovatelia, nedbalo kývli vrátnikovi v uniforme, ktorý ich aj napriek nápisu Legitimujte sa bez vyzvania nikdy nelegitimoval, a zahli za roh. Po pár krokoch sa im do cesty postavilo bistro, ktorému nikto nepovedal inak ako knajpa. Vedúci bol bývalý policajt, taký Jumbo II. v bantamovom vydaní. Sortiment gradujúci až do 60 % objemových jednotiek mu zabezpečoval vždy plnú krčmu smädných policajtov a Krauz s Fischerom museli odpovedať aspoň na tucet pozdravov, kým sa prebojovali k prázdnemu stolíku v rohu miestnosti. Pohodlne sa vyvalili do nepohodlných kovových stoličiek s umelohmotným výpletom a Krauz pozrel k pultu. Oči sa mu stretli s majiteľovými. Stál za čapom, pripravený okamžite na požiadanie zraziť páky dolu a vypustiť potoky jantárového moku do naukladaných sklenených pohárov. Krauz mu ukázal tri prsty, potom priblížil ukazovák k palcu, nechal ruku voľne klesnúť na stôl a povzbudivo sa usmial. Majiteľ, hoci neznalý posunkovej reči, okamžite pochopil, že chce tri malé pivá, a dal sa do práce.

Aj do tohto podniku Krauz s Ficherom občas zavítali a čo-to popili. Občas často. Kým si stihli zapáliť po cigarete, mokré chuchvalce peny už stekali po stenách pohárov a vpíjali sa do hrubého ľanového obrusu. Počkali tri sluky, kým opadne pena, štrngli si, akoby sa roky nevideli, a schuti sa napili. Sotva druhýkrát odlepili poháre od úst, boli traja.

„Uhm… tam hore…“

„Nemusíš vysvetľovať, Peter, aj nám ISI odpočúva telefóny a neposierame sa z toho, a okrem toho, tu je to aj tak pohodlnejšie,“ prerušil ho Krauz.

Peter sa vďačne napil a s troma vztýčenými prstami sa obrátil na výčapníka. Peter sa lakťami oprel o hranu stola a na vážil sa dopredu s hlavou sklonenou ako útočiaci býk. Krauz s Fischerom ho okamžite nasledovali a mimovoľne tak vytvorili trojuholník, ako keď sprisahanci Danglar, Villefort a Mondego v nemenovanej marseillskej krčmičke chystali úklady proti kapitánovi Edmondovi Dantésovi.

„Kedy ste s ním hovorili?“ spýtal sa Vrabčok.

„Dnes nadránom sa ho pokúsili zlikvidovať. O pol šiestej mi volal a pozval ma na schôdzku, teda pozval!! Namiesto karafiátov a bonboniéry mi ukázali samopal a granáty a bolo. Doobeda sme to analyzovali a potom sme ti volali. Spomenul ťa,“ Krauz dohovoril a zvlažil si pery.

„Do čerta, toho som sa obával. Nevie dodržať dohodu. Zakázal som mu o našom stretnutí hovoriť. Sľúbil mi, že s nikým, naozaj s nikým… a vidíš ho, podrazí mi nohy pri prvej príležitosti.“

„No, na jeho obranu musím uviesť, že bol tesne po poznávacom zájazde po Mliečnej ceste s otočkou pri nebeskej bráne a okrem toho, mám šarm a osvedčené metódy, ako prekonávať nedôveru a odpor cudzích ľudí, takže…“

„To máš, to je pravda, ale nasľuboval, že vydrží aj čínske múky, ak bude treba. To si na neho dúfam neskúšal?“

„Nebolo treba, hovorím ti, že sme sa rýchlo dohodli.“

„Dobre, takže, čo odo mňa chcete?“

„Odborné stanovisko, poradiť a pomôcť.“

„No zbohom, začína to byť pekne napínavé. Takže sypte, čo už viete.“

„Pred vyše pol rokom vtiahla ISI Bossa a Kamila do únosu prezidentovho syna. Boss musel, pretože s nimi pečie od samotného začiatku kariéry a spláca dlhy za rôzne tipy na zlodejiny, Kamil nemusel, ale chcel, lebo v tom videl možnosť vydierať Bossa, aby vyplatil starý dlh z nejakej vylúpenej banky za vyše stoosemdesiat melónov. Po únose sa vzťahy vyostrili, ale do konfliktu neprerástli, lebo sa objavil problém. Jeden z cestovky začal spievať. Nejaký Oskar. Kamil ho mal zlikvidovať. Nespravil to, lebo chcel prachy, a Oskar zdrhol. Kamil dostal nakladačku a novú úlohu ako rehabilitáciu, sledovať Oskarov kontakt a prostredníctvom neho nájsť Oskara a dorobiť prácu. Veci sa skomplikovali, keď zistili, že kontakt vie všetko o únose a nie je isté, či tiež nezaspieva. Pokyn na likvidáciu Kamil neposlúchol a znova dostal nakladačku a naštvaný, že si z neho Boss urobil boxerský vak, vyhľadal teba a vypovedal. Chcel získať čas na záchranu. Problém prerástol do konfliktu, kontakt mal po Kamilovi zlikvidovať Malý Pavúk. Kamila sa pokúsili zabiť výbuchom auta, lenže prežil a pochopil, že je na odstrel, a tak sa odhodlal na protiúder a zlikvidoval Malého Pavúka. Bol presvedčený, že všetko proti nemu je Bossova robota a odkrágľovať jeho riťoleza sa mu zdalo najrozumnejšie. Dvadsaťštyri hodín potom sa ho opäť pokúsili rozstrieľať. Je v kýbli s nervami, vyzbrojuje armádu a chystá sa na vojnu s Bossom. Mne sa snažil nakúkať, že plánuje zdrhnúť za kopčeky, ale videl som dosť, aby som si spočítal dve a dve. Nechal som ho v tom, nech si myslí, že mu to žerieme. Nikam nepôjde, hrnie sa bezhlavo do otvorenej vojny a ak niečo nespravíme v priebehu jedného, prípadne dvoch týždňov, máme tu tony mŕtvol, a verejná mienka nás prevalcuje a novinári roznosia.“

„Kto je ten kontakt, viete?“

„Róbert Eliáš, bývalý policajt.“

„Doriti…“ z úst inteligenta večne s kravatou a umytými zubami to znelo až nechutne.

„Chlapci drahí, mám sto chutí sa postaviť a utekať od vášho stola na sto honov. Každý, kto vie o tejto špine len desatinku z toho čo vy dvaja, je potencionálna mŕtvola, živý terč.“

Chvíľu bol ticho, potom si uvedomil/že týmto dvom tak ľahko strach nenaženie, a pokračoval.

„Dobre, teraz vážne. Aké kroky máte na mysli?“

„Donútiť Kamila svedčiť. Najprv vypovedať pred prokurátorom, potom ho schovať a napokon donútiť svedčiť na súde. Zlikvidovať Bossa a hajzľov z ISI.“

Ticho. Takto nejako vyzerá desivé ticho. Krauz mal pocit, že po jeho slovách zavládlo ticho v celej krčme, hoci tlmil zvuk na najnižšiu možnú mieru.

„Richard… počúvaj ma, si normálny? Tomu sám neveríš! Ty nečítaš noviny?! Necítiš, čo sa deje!? Ty nevieš, aké hnutie vládne tomuto štátu?! Ty si nič nepočul o manierach Veľkého Vládcu? O jeho nohsledoch, ktorí vyplnia aj ten najparanoidnejší rozkaz?! Nevieš o tom, že je chorý mocou a strachom!? Chceš priviesť do nešťastia celé naše rodiny?!“

„Ja som rozvedený.“

„…drž hubu, Chosé, odrežú ti gule a odnesú tvojej bývalej na tácke!“

Krauz s Fischerom nehli brvou, ale za kamennou maskou boli plní rozpakov a neistoty. Krauza to štvalo, lebo zjavne nevedel niečo, čo Peter už dávno vedel, a ako bolo vidieť, riadne ho to vystrašilo.

„Priebeh udalostí poznáte presne a je zrejmé, že poznáte aj detaily. Nemá význam zatĺkať, poviem vám niečo, čo vás preberie! Kamil bol za mnou a všetko mi povedal, ako aj vám. Nechcel vypovedať do zápisnice, je to líška vyškolená a mazaná… ale spracoval som z jeho informácií písomnú správu. Vy si myslíte, že len vy dvaja máte zmysel pre spravodlivosť, že len vy chcete, aby hajzli sedeli v base a slušní ľudia chodili večer bez obáv do kina a na prechádzky po nábreží? Aj ja som sa rozhodol a rozhýbal!

Možno som urobil chybu, ale zašiel som konzultovať celú vec na vedenie a na prokuratúru, za tou peknou prokurátorkou, pretože som naivne chcel, presne ako vy, rozbehnúť rozsiahle trestné stíhanie

proti konkrétnym osobám a z Kamila urobiť korunného svedka. To ešte nemal na krku vraždu Malého Pavúka a bolo to podstatne jednoduchšie…“ ťažko prehltol spodok sadnutého piva a neprimerane nervózne vyslal k výčapu posunkový signál, akoby trénoval na majstrovstvá sveta v tieňohre. „…a čo som dosiahol. Nasadili mi do kancelárie plošticu, odpočúvajú mi telefóny, sledujú ma, vykradli a prehádzali mi byt, zasahujú mi do spisu, šéfovia sa so mnou nebavia inak ako na pol huby, dvakrát mi chceli zlikvidovať korunného svedka a…“

Krauz vycvičeným okom pozorne sledoval lesk v Petrových očiach. Zjavilo sa to tam.

„…vyhrážajú sa mi!“

A je to vonku! Strach. Pauza, tankujeme.

Fischer si hlasno odgrgol, aby v tejto kultúrnej ustanovizni nevyzerali podozrivo dôležito a zapálil si.

„Chlapci, pravda je taká, že v tomto systéme nemáme možnosť Kamila chrániť. Richard, pochodil som všetkých známych zo štúdií na všemožných súdoch a prokuratúrach a akonáhle sa tí nekompromisní a neskorumpovateľní sudcovia a prokurátori dozvedeli, o čo ide, dvíhali ruky, umývali si ruky, zalamovali rukami, vyhadzovali ma rukami… aj nohami.“

Znechutene sa napil.

„Program na ochranu svedkov u nás nemá legislatívny podklad, neexistuje! Poznáme ho iba z amerických filmov a ktovie, či aj tam naozaj funguje. Vyžaduje si to obrovské peniaze, teda, udržať korunného svedka pri živote, o zmene identity a zariadení nového života ani nehovorím. Možno o desať-pätnásť rokov to bude fungovať aj u nás, ale to musí dôjsť k novým voľbám a k zmene vládnucej strany. Skôr to nepôjde. V spise o únose figuruje ISI už dlhší čas a nemôžem si s tým pomôcť, odvtedy, čo som to zoficiálnil, nastali samé komplikácie a ja už nemám chuť hrať sa na hrdinu a bojovať a bojovať…! Poviem vám perličku…“ Vysrkol posledné zvyšky piva a prázdny pohár posunul doprostred stola, akoby definoval stav svojej mysle. Prázdno.

„Spis mi bez vysvetlenia odobrali a stiahli ma z prípadu.“

Krauzovi padla sánka a Fischer mal pocit, že si cvrkol.

„To nemyslíš vážne, to môžu?“

„Môžu! Trval som na smere vyšetrovania a im sa to nepáčilo! Pravdaže nie, veď to všetko smerovalo proti nim. Vedenie na ministerstve je komplet dosadené Hnutím a musia poslúchať. Hneď ako sa dozvedeli, kam smeruje moje vyšetrovanie, začali mi hádzať polená pod nohy, až to skončilo minulý týždeň odobratím spisu. Chlapci zlatí, mňa to už vlastne ani nemusí zaujímať, či nejaký Kamil bude vypovedať alebo nie, je mi to fuk!“

„Nieje.“

„Nie je… do riti… nie je! Ale bude! Odchádzam od polície, dal som si už žiadosť do civilu. Za týchto podmienok sa robiť nedá, hanbil by som sa pred vlastnou ženou.“

„Peťo, neblbni! Ako to dopadne v tomto cirkuse, ak ľudia ako ty budú odchádzať do civilu? A tých hajzľov nad sebou strčených až po uši v riti Hnutiu, tých tam necháš len tak a zdrhneš?“

„Nezdrhám! Vlastne… iba trošku. Chcel som túto kauzu doviesť do konca, verte mi, mal som jasnú predstavu a jasný smer vyšetrovania a nebol som už ďaleko od pravdy, verte mi, prosím vás, aspoň vy, strašne som chcel priviesť túto vec do konca, ale to, čo spravili, nemá obdobu. Vyšetrovateľa vymenili len preto, že sa dostal príliš blízko k pravde a odmietol poslúchať nezmysly! Kašlem na nich, chlapci, kašlem na nich!! Je mi vás ľúto, lebo viem, že by sme to spolu rozlúskli, teraz, keď ste do toho zainteresovaní aj vy dvaja, teraz, chlapci zlatí, by to bola už iba otázka času a tí vagabundi by nemali šancu, vôbec žiadnu šancu, ale bohužiaľ, už som mimo hry. Už som sa rozhodol. Vy dvaja si dajte pozor. Ak sa niekto dozvie, čo všetko viete, pôjdu po vás, počítajte nielen s odposluchom telefónu a nevinnou sledovačkou, pripravte sa na peklo… psychické peklo, aj iné, likvidačné peklo… verte mi, viem čo hovorím! A ak ani to nepomôže…“

Krauz točil pohárom na lesklom obruse a Fischer mal sto chutí niekam vypadnúť.

„Čo bude s tým chlapcom, s Róbertom?“ spýtal sa po chvíli Fischer.

„Mal som v pláne predvolať ho, oficiálne vypočuť a použiť jeho výpoveď ako jeden z kľúčových dôkazov. Neoficiálne som s ním už

hovoril, príma chalan, vie, čo chce. Teraz je to na vás. Aj Kamil je na vás, ale momentálne ho do prípadu únosu neťahajte. Celý spis bude sledovaný a nepohodlné osoby budú… aj tak ho asi nájdu a nech mu je Boh milostivý.“

„Si si istý, že Kamila sa dvakrát pokúsili odrovnať trojpísmenkoví?“ spýtal sa Fischer.

„To je jedno, či priamo isiskári, alebo použili Bossa a jeho ľudí, to je úplne jedno, ale vietor určite fúka z tej strany a budú pokračovať. Preto ma odstavili od spisu, aby ho mohli naštudovať, roztriediť a zničiť, čo je im nepohodlné, a ostatné prekrútiť. Potrebujú vedieť, aké osoby už vypovedali a akú rolu hrajú, ktoré sú najnebezpečnejšie a ktoré menej, a potom začnú čistky. Mŕtvoly sa nenájdu, len samí nezvestní. Vy sami najlepšie viete prečo.“

Vedeli to. Spravodlivosť a právo sa niekedy správali k občanovi ako nevlastní rodičia k zavšivenému decku. Ak nájdu občana s nožom v chrbte, zákon povie „je to vražda“ a špeciálne vyškolení detektívi sa rozbehnú po stope ako loveckí psi a neprestanú štvať vyhliadnutú obeť celé mesiace, ak treba aj roky, kým ju nedostanú. Celých dvadsať rokov je takýto čin aktuálny a až potom sa stáva premlčaným. Ak občana s nožom v chrbte nikto nenájde, manželka nahlási, že je nezvestný na najbližšom oddelení polície, a ani pes po ňom neštekne. Fotka sa objaví na nástenke na nejakom provinčnom policajnom oddelení, nejaký okrskár sa popýta susedov, či ho náhodou nevideli ožratého v inkriminovanom čase, a po tomto vyčerpávajúcom a dôslednom pátraní nakoniec rodine oznámia, že tak to v živote chodí, chlapi sú svine, po štyridsiatke sa im zapaľujú lýtka, zašibe im a daváájj… bohvie, kde mu je koniec? Nezvestnosť nie je vražda, nech je akokoľvek podozrivá.

Kto chce zlikvidovať občana elegantne a bez rizika, zlikviduje telo a má od fízlov pokoj.

„Peter, dáš mi tú správu o Kamilových informáciách?“

„Neblbni.“

„Neblbnem.“

„Je to všetko v zhabanom spise.“

Medzi jednotlivými slovami si s chuti uchlipkával z piva.

„…ale… jedna kópia je nejakou náhodou… zabudnutá v jednej zásuvke… jedného stola… v jednej kancelárii… neviem…“

„Dohodnuté, večer sa zastavím.“

Dopili a vypadli.

Traja dospelí chlapi prešli ulicou a nemohli sa zbaviť pocitu, že v tomto meste žijú samé svine.

Krauz chcel ísť domov, ale nedalo mu, aby nezistil, čo je s Róbertom a nevaroval ho. Zašli do kancelárie a sadli k počítaču. Napojili sa na sieť a po zadaní hesla si otvorili evidenciu obyvateľov. Po krátkej chvíli mali Róberta na obrazovke. Laserová tlačiareň ho okamžite aj s rodinou bezhlučne preniesla na papier. Krauz niekoľkými rutinérskymi pohybmi myšou zrušil nepotrebné informácie a otvoril si evidenciu domácich telefónnych staníc. Po krátkej chvíli zistil, že Róbert má aj pevnú linku a o chvíľu mali aj jeho mobil. Nasledovali informácie o aute a o pištoli značky Taurus, ktorú mal riadne prihlásenú.

„Príma vec, takáto debna,“ pochválil Fischer služobný počítač a nechal ho, nech si oddýchne a pohrá sa s koralovými rybičkami, ktoré šetrič obrazovky pohotovo rozpohyboval v elektronickom mori.

„Iste, ale nie pre vola, ktorý stále zabúda heslo,“ uzemnil ho kolega.

Krauz nečakal na odpoveď a vyťukal číslo Eliášovho mobilu. Zazvonil trikrát.

„Prosím.“

„Dobrý deň, som detektív Krauz z oddelenia vrážd, mestská kriminálka, volám pána Eliáša.“

„Prosím.“

„Pána Róberta Eliáša.“

„No prosím.“

„Pán Eliáš, vy ste náš bývalý kolega?“

„Áno. Nie priamo z kriminálky, ale kolega.“

„V poriadku, rád by som sa s vami stretol osobne a predebatoval jednu dôležitú záležitosť, keby…“

„Odkiaľ mám vedieť, že ste ten, za koho sa vydávate?“

„Poznáte čísla na riaditeľstvo. Som v kancelárii, zavolajte mi sem.“

„V poriadku, prenášač poznám, dajte mi klapku do kancelárie.“

„55115.“

V telefóne to cvaklo a Krauz pri skladaní slúchadla urobil na Fischera grimasu.

„James Bond! Teraz si nás preverí a odhalí náš strašný úskok, až sa z toho všetci po…“

Telefón zazvonil a Krauz okamžite zvážnel, aby mal vyrovnaný hlas ako predtým.

„Prosím,“ tentoraz prosíkal Krauz.

„Eliáš.“

„Tu je detektív Krauz, v poriadku?“

„Fajn, takže o čo ide?“

„Potrebujem sa s vami stretnúť osobne, kedy máte čas, prispôsobím sa, ale malo by to byť čo najskôr, je to dosť dôležité.“

„Je mi ľúto, ale práve odchádzame s manželkou na Moravu a vrátim sa až budúci týždeň, takže…“

„Ak ma počkáte, môžem byť u vás doma o polhodinu.“

„Ja už nie som doma, som na ceste za mestom.“

Nastala pauza, Krauz chvíľu rozmýšľal. Ak Kamil neklamal, tak ich má teraz Róbert za chrbtom a budú ho sprevádzať, kam sa len pohne. Ak je šikovný, už o nich vie, ak nie a Krauz začne všetko vysvetľovať do telefónu, iba ho vyplaší a mohol by spanikáriť. Telefonicky mu aj tak nedokáže vysvetliť všetky podrobnosti, aby ich presne pochopil a zariadil sa podľa toho. Neuváženými slovami by mohol napáchať viac škody ako osohu. Rozhodol sa nedramatizovať, okrem toho vždy existovala možnosť, že Kamil preháňal a veci nie sú až také žeravé, ako ich vykreslil poplašený zajac, ktorého sa už dvakrát pokúsili naplniť brokmi a len zázrakom unikol pekáču.

„Dobre, ak ste za mestom, nebudem vás zdržovať, ale keď sa vrátite, zavolajte mi hneď, ako to bude možné. Nechcem vás vystrašiť, ale je to vo vašom záujme a vec je naozaj dôležitá.“

„Po telefóne to nejde?“

„To nie, to nie je do telefónu.“

„Chápem, dobre, ozvem sa hneď, ako prídem, ale asi až po víkende v pondelok, alebo tak nejako.“

„V poriadku, určite budem čakať, dovi.“

„Dovi.“

Krauz položil, a pretože mal zapnuté hlasné odpočúvanie, nemusel Fischerovi nič hovoriť. Chvíľu sedel meravo ako seknutý v krížoch a zvažoval, či zvolil to správne riešenie. Bolo najpohodlnejšie, to vedel, odložiť veci na neskôr bolo vždy najpohodlnejšie, ale či to bolo aj najrozumnejšie, to ukáže čas. Vyvalil sa na operadlo, vzpažil a teatrálne zívol.

„Tak ti poviem, bratku, kašlem na to! Idem domov, nespal som už dve noci a aj ten kôň je len človek, či ako to je…? Keby ma zháňal šéf, zadekuj ma.“

„Príma, ako vždy, pán si ide vytriasť pytlík a ja aby som to odmakal!“

„Idem domov! Si hluchý!? Idem naozaj domov! Spať!“

Fischer ho odprevádzal pohľadom až po dvere a na rozlúčku si neodpustil ešte jednu poznámku, len tak, na cestu.

„Čo prskáš? Akoby sa doma nedal vytriasť pytlík…!“

Krauzov rozhovor s Róbertom nebol jediný, ktorý sa v ten deň uskutočnil. Boli ich tisíce. Manželky zháňali manželov, otcovia dohovárali dcéram, synovia drzo papuľovali matkám, nadriadení kefovali podriadených… a podriadené, podriadení klamali nadriadeným, riaditelia si dohadovali obchodné stretnutia cez sekretárky, lebo cez ne robili veľa vecí, aj obchodných, ministerskí úradníci kuli pikle na ministra a minister sedel na záchode a čítal pánsky časopis.

Minister vždy niečo číta, aj na záchode. Väčšinou dennú tlač, ale ak niektorý z kolegov omylom, alebo možno naschvál, úchyl jeden, zabudne výtlačok obzvlášť svinského pánskeho časopisu na jednej z toaliet ministerstva, prečo to nevyužiť? Človek sa podozvedá všelijaké novoty! V jeho veku, ak si chce chlap naozaj užiť, potrebuje veľmi, veľmi mladú babu, alebo starú, ale rýchlu, alebo vlastnú, ale vytrvalú.

Skončil, a keď si umýval ruky, zazvonil mu mobil. Človek už nemá pokoj ani na záchode, ani vytento sa v pokoji nemôže! Vybral

jeden, ale nebol to ten správny, mal tmavý displej. Vrátil prístroj do vrecka a vybral druhý. Keď zistil, že ani ten to nie je, ostal zarazene stáť na chodbe na polceste do svojej pracovne. Tretí mobil bol vo vnútornom vrecku saka a naliehavý tón signalizoval, že sa niečo deje. Niečo, čo vždy znamenalo blížiace sa problémy. Tento rozhovor sa nedal uskutočniť len tak na chodbe, a tak si švihol, aby sa čo najskôr ocitol v bezpečí kancelárie.

Čerstvo použitým zadkom ťažko dosadol na mäkké čalúnenie ministerského kresla a neveriacky civel na mobil, ktorý sa inokedy rozozvučal tak raz za týždeň, maximálne dva razy. Bola to utajená linka, zaručene bezpečná a čistá a slúžila na komunikáciu medzi ním a protekčným deckom, ktoré šéfovalo spravodajskej službe. Nemal ho rád, nikto ho nemal rád, ale najmocnejší na neho nedal dopustiť, bol jeho chránencom, lebo poznal jeho otca. Ten bol za socializmu šedou eminenciou, ktorá sa síce neobjavovala v televízii a ani sa s nikým nebozkával na titulných stránkach denníkov, ale zato riadil skoro celú ekonomiku. Mal prehľad o každom strategicky významnejšom podniku, o vnútornej štruktúre, stave strojového parku, rentabilite, perspektívach, kedy sa kde naposledy inovovalo a koľko sa investovalo, kde bol vo výrobných halách namiesto strojov šrot a plesnivé steny, jednoducho a vecne, jeho informácie sa v prvopočiatkoch podvodnej privatizácie vyvažovali zlatom a Hnutie predsa potrebovalo privatizovať čo najvýhodnejšie. V podstate nešlo o nič veľké, iba o peniaze. Verných bolo treba priebežne odmeňovať tu malým pivovarikom, tam továrničkou na železo, tu zase kúpeľmi, inde veľkopekárňou, a na to sa mimoriadne hodili informácie schopného otca. Za odmenu syna spravili šéfom tajnej služby! Že nebol odborník? A bol! Prečítal celú knihu Mata Hari, vyzvedač storočia. Niektoré kapitoly dokonca dvakrát.

Tajné ministrovo číslo poznali ľudia, ktorí by sa dali vymenovať na prstoch jednej ruky, možno dvoch. Šéf ISI k nim patril.

„No čo je?“

„Nič, volám ti kvôli tomu vyšetrovákovi, najvyšší ma zase dodrbal, že na čo čakáme?“

„Na nič, už som ti povedal, že je to zariadené, vydal som pokyny a tie sa plnia, nie? Som nejaký minister, alebo čo?“

„Dobre, takže čo mu mám povedať, ak sa ma znova opýta?“

„Že už je z prípadu odvolaný. Dokonca som sa dopočul, že sa urazil a dal si žiadosť do civilu, takže nám celú vec ešte uľahčil. Vyšetrovanie budú kontrolovať naši ľudia a vy nie ste viac v nebezpečenstve. Počkáme, kým verejnosť stratí o kauzu záujem, a zmetieme to pod stôl. Tých pár uvrešťaných novinárov zvládneme, a keby nie, tak sa o nich postarajú tvoji ľudia. V konečnom dôsledku, všetko to vyrieši amnestia, ako sme už hovorili, takže podľa mňa sme odviedli pekný kus práce.“

„Pekný! Uznávam… a čo tí dvaja chlapci?“

„Aj na tých príde! Dáme hlavy dokopy.“

„Výborne, šéf bude spokojný. Aj tak by si sa mal večer zastaviť v klube a prebrali by sme detaily, čo ty na to?“

„Aké detaily, všetko je vybavené!“

„No aké! Napríklad ten Oskar a jeho spojka. Mal by si vedieť, ako som to vyriešil! Perfektný plán, budeš zízať!“

„Tak to som teda zvedavý, určite prídem, nazdar!“

„Ahoj! Večer v klube!“

Minister vrátil telefón do vrecka, pohodlne sa vyvalil v kresle a ťažko odfukoval, ako zodpovedný štátny úradník po dobre vykonanej namáhavej práci.

Druhý volajúci netlačil zadkom do luxusného ministerského kresla, ale nohou na plynový pedál čierneho BMW.

„Áno, prosím?“

„Nazdar Oskar, Robo!“

„Ááá, nazdar Robo! Tak ako, čo nové?“

„Všetko, veď preto ti volám. Počúvaj, niečo sa deje.“

„Ako, čo?“

„No to presne neviem, ale pred chvíľou mi volal nejaký policajt z oddelenia vrážd, nejaký Krauz.“

„Krauz? Richard Krauz?“

„…to neviem, krstné nepovedal, prečo? Poznáš ho?“

„Poznám, aj ty ho poznáš! Stretli sme sa s ním párkrát, kým sme ešte robili u nich. Čo chcel?“

„Neviem, chcel sa stretnúť osobne, ale ja práve idem k svokre, takže som to odložil. Iba hovoril, že je to súrne a vážne! Okrem toho, predvčerom v Našom Meste zastrelili hádaj koho!“

„Hádaj, hádaj, čo som bosorák?!“

„Malého Pavúka. Vieš ktorého, čo sa stále vláčil s Bossom. Hovorili mu aj Bazmek. A aby toho nebolo dosť, dnes v noci chceli odkrágľovať Kamila, toho autičkára, čo si ho svojho času tak dusil, ale prežil. Ty vieš najlepšie, akú rolu v tom zohral, a Boss tiež, takže niečo sa deje! Mestom sa nesú chýry, že to všetko súvisí s únosom a že to bude pokračovať, že sa začala vojna v podsvetí. Už mi volali dvaja naši a varovali ma.“

„Do riti, Robo, dávaj na seba pozor!“

„Čo ja, ja nič, ale ty si dávaj pozor, po tebe idú v prvom rade. Ja… ja som iba pred časom zaregistroval za sebou nejaké tiene, ale poradím si. Nech ti ani nenapadne vracať sa. Ostaň vonku a ja sa k tebe pridám, len čo zariadim potrebné, počítam, tak do týždňa som u teba.“

„Dobre, ja som zašitý, mňa nenájdu, ale o teba mám strach, si tam ako živý terč, do kelu! Aké tiene máš na mysli?“

„Mám pocit, že ma sledujú… a asi aj odpočúvajú. Občas sa mi motajú za výfukom tie isté autá, ale zmiznú skôr, ako zaregistrujem značky. Možno je to iba paranoja, ale nie som si istý.“

„Robo, dávaj si pozor!“

„A na záver jedna zlá správa.“

„Ty si bohovský, tie doteraz boli akože dobré, alebo čo?“

„Vrabčoka odvolali z prípadu únosu a odchádza do civilu.“

„Pre Kristove rany… to je… to je…“

„Nič sa nedeje, nejač! Vedeli sme, do čoho ideme, nikto nebol taký naivný, aby si myslel, že isiskári budú stáť ako teľce a pozerať sa, ako ich potopíš! Tvoja výpoveď rozvírila hladinu. Sú to normálne odvetné akcie, nič viac. Veď ich poznáš, sám si sa toho zúčastnil, tak sa neplaš! Všetko zvládneme, len ostaň tam, kde si, a dávaj si bacha, nech nemusím mať o teba starosti.“

„Dobre, o mňa sa nestrachuj a zastav sa čo najskôr.“

„Dobre.“

„Robko?“

„No…?“

„Robko, dávaj na seba pozor, nechcel by som, aby kvôli mne…“

„Neblázni, mne sa nič nemôže stať! Zvládam to. Ahoj!“

„Ahoj a pozdravuj si polovičku… a budúcu tretinku!“

Tehotná žena na zadnom sedadle sa pomrvila v slastných driemotách, z polospánku zaškrípala zubami a čierny bavorák vyrazil po diaľnici v ústrety osudu.

ŠTVRTOK

Krauz s Fischerom odišli na služobnú cestu do susedného mesta, vzdialeného slabú hodinku jazdy, aby sa porozprávali s posledným z rodinných príslušníkov nebohej Baumgartnerovej, s ktorým ešte nehovorili. Bežná rutina, popýtajú sa vnuka Valtera na alibi na noc z piatku na sobotu, poprípade sa s ním dohodnú, kedy a kam má prísť kvôli odobratiu odtlačkov. Matka prisľúbila, že ho privedie, ale pripomenúť treba! Zároveň sa chceli v škole informovať, aký je Valter študent, a definitívne ho vylúčiť z okruhu podozrivých.

Z kancelárie odchádzali o siedmej ráno, takže keď pani Polláková pred pol deviatou volala, že pohreb je dnes o tretej a doobeda by jej syn mohol prísť na výsluch a dať odtlačky prstov, Krauz s Fischerom už stáli pred mohutnou kovanou bránou školy a sledovali náhliace sa oneskorené študentky.

Krauzovi zazvonil mobil a starý Burger mu oznámil, že sa prehnali zbytočne, že mladý Valter bude o chvíľu u nich v kancelárii a že dobre im tak. Krauz mu oznámil, aby si trhol nohou a zapálil si cigaretu, lebo celou cestou sa postil. Nikdy nefajčil, keď šoféroval.

„Takže mažeme späť?“

„Nie je to škoda, Chosé? Také pekné, mladé riťky, a ty ich chceš opustiť len tak, bez bližšieho omrknutia? Ja ťa nespoznávam!“

„Takú riťku som naposledy videl, a nielen videl, asi pred troma hodinami u mňa v posteli, tak mi daj láskavo pokoj.“

„Pedofil nechutný…“ ohodnotil chúťky kolegu neodtŕhajúc oči od čiernej minisukne, z ktorej by aj pri tom najmenšom predklone vykukol biely podvozok.

„Chutný, chutný, velice len chutný…“ okomentoval Fischer objekt.

Dohodli sa, že navštívia triednu učiteľku a spýtajú sa na Valtera, aby priniesli aspoň nejaké správy a hoc aj chabo opodstatnili zbytočný výlet.

Predpisy boli jasné, ak sa chceli pohybovať po akademickej pôde, museli sa zahlásiť u riaditeľa školy a dohodnúť s ním podmienky. Našli ho na prízemí v mohutnej, drevom vykladanej

kancelárii s novinami po celom stole a s odrobinkami od domáceho sendviča okolo úst. Prijal ich ako starých kamošov, ktorých roky nevidel a na ktorých sa tak strašne tešil, že dal vychladiť príma fľašu fínskej vodky. Zdvorilo odmietli s odôvodnením, že sú v službe, čo pochopiteľne, bol aj on, a tak si nalial sám. Bordový nos a popraskané žilky na lícach svedčili o tom, že málokedy mení stravovacie návyky a že fínska vodka nechýba v menu na raňajky, na obed a na večeru asi tiež nie.

Veľmi slušne a trpezlivo mu vysvetlili, odkiaľ sú, akým prípadom sa práve zaoberajú a čo by chceli v ich škole zistiť. Riaditeľ energicky a nanajvýš pedantne roztvoril hrubý zošit v tmavých doskách a dramatickosť chvíle umocnil veľkou nezapálenou cigarou, ktorú si podvedome vložil do úst a párkrát ju premiestnil z jedného kútika do druhého.

„Nič.“

Skonštatoval a zapleskol tvrdé dosky, až odfúkli pár ledabolo pohodených hárkov papiera z masívneho stola.

„Žiadne priestupky proti disciplíne, ani raz nebol prejednávaný za slabý prospech, mimoškolská činnosť je v poriadku, je aktívny v streleckom krúžku a hrá futbal v školskom mužstve, mimochodom, výborný útočník. Prospech veľmi dobrý.“

Aby mu nepokazili radosť, Fischer si s predstieraným záujmom všetko zapisoval do podstatne menšieho zošita, z čoho bol zrejmý rozdiel medzi riaditeľom školy a obyčajným detektívom. Požiadali o možnosť porozprávať sa s triednou učiteľkou a vychovávateľkou na internáte.

„Žiadny problém, profesorka Bíliková práve učí, ale o desať minút zvoní, takže ju nájdete v kabinete matematiky, tajomníčka vás tam zavedie a vychovávateľku nájdete vo vedľajšej budove. Zavolám je a potom za ňou pôjdete na prvé poschodie, volá sa Molnárová.“

Vymenili si ešte zopár zdvorilostných fráz, zhodne skonštatovali, že mládež je čím ďalej tým drzejšia a tie rozmaznané decká len kradnú, papuľujú a fetujú, a podali si ruky. Tajomníčka ich odviedla do kabinetu matematiky a ako kráčali po priestrannom schodisku, práve zazvonilo na prestávku.

Triedna profesorka bola stará učiteľka s rutinérskym prístupom k životu a tvárila sa, akoby návšteva dvoch detektívov z oddelenia vrážd bola pre ňu samozrejmosť ako ranná sprcha alebo večerné zastavené vetry. Jasne dávala na vedomie, že ju nemožno ničím prekvapiť, že za dlhú, predlhú prax už zažila všetko, čo len pedagóg s mládežou zažiť môže, a pokojne a veľmi presne im odpovedala na otázky. S prehľadom ignorovala, že už zazvonilo na ďalšiu hodinu a ani mihnutím oka nedala najavo nervozitu z toho, že ju zdržovali a okrádali o čas. V duchu jej za to boli neskonalé vďační.

Dozvedeli sa, že Valter má dva dni voľna z vyučovania kvôli pohrebu v rodine, že je to v podstate šikovný chalan s technickým myslením a priemerným, niekedy nadpriemerným prospechom. Bezproblémový typ, aký sa väčšinou prekľučkuje k maturite, ako keď voda unáša odlomený konár a na hladine nie je nič, o čo by sa zachytil a potopil.

„Prosím vás, a aký majú rozvrh v piatok, koľko majú hodín a kedy končia vyučovanie?“

„V piatok majú sedem hodín, takže končia o trištvrte na tri. Tí, ktorí majú ešte záujmové krúžky, ostávajú v škole, ostatní idú na internát. Ak chcú cez víkend navštíviť rodinu, musia mať už vo štvrtok schválenú priepustku, papier, ktorý vychovávateľka založí do osobného spisu a zahlási to do kuchyne kvôli strave. Návrat na internát je v nedeľu do desiatej večer. Režim dodržujeme presne a akékoľvek porušenie sa prejednáva na pedagogickej rade, ale Valter, pokiaľ si pamätám, s tým nemal nikdy problémy.“

Poďakovali a ospravedlnili sa za zdržovanie a vyrušovanie, jemne zovreli zvráskavenú ruku a vypadli.

Vydláždený neudržiavaný chodník ich zaviedol do internátu, kde na prvom poschodí našli slečnu Molnárovú, manekýnku s dlhou gaštanovou šticou, ktorá si akýmsi nevysvetliteľným nedopatrením zmýlila povolanie. Fischer vypol hruď a zaujal bojovú pozíciu gorilieho samca, do rajónu ktorého sa dostala rujná samica z vedľajšej tlupy.

„Áno, priepustku na návštevu rodiny mal Valter riadne schválenú, takže víkend strávil doma. V nedeľu sa nevrátil, ale presne si pamätám, že jeho otec telefonoval, že v rodine sa stala

tragédia a že ho privezie v pondelok ráno priamo do školy. Je taxikár, takže to nebol problém, v minulosti sa už viackrát stalo, že ho priviezol až v pondelok, ale vždy sa telefonicky ospravedlnili a chlapec na vyučovaní nechýbal, takže som to ani nikomu nehlásila. Viete, pokiaľ sa u žiaka nevyskytnú študijné problémy alebo poklesky v disciplíne, vychádzame rodičom v ústrety a zbytočne ich nedusíme.“

Prehrabala pár papierov na stole, nahla sa dopredu a podala im hlásenku, aby si ju skontrolovali. Fischer pohotovo vyskočil z pohodlného kresla a ona ho za to odmenila úchvatným pohľadom do výstrihu, ktorý sa pri predklone rozhrnul ako opona vykričaného kabaretu. Vrchné oblúky pŕs vytláčala o číslo menšia podprsenka a o gombík nižšie rozopnutá rozhalenka ich ponúkala na odchyt. V škároč ke roztomilých polgúľ sa leskla žltá platnička, zápästie ľavej ruky obopínali jemné decentné dámske hodinky zo žltého kovu, prostredník pravej ruky oví jal zlatý had, veľmi nepodarený pokus o extravagantný prsteň. Žiadna obrúčka, žiadny snubný prsteň.

Fischer bol s priebehom vyšetrovania nadmieru spokojný, a aj keby hneď šliapol do hovna, alebo im vytiekol z motora olej, prípadne si Krauz zlomil nohu, aj tak by to už bol pre neho veľmi vydarený, poetický deň.

„Kedy opustil mesto, dá sa to zistiť?“

„Vy si myslíte… teda, vy ho podozrievate, že…?“

„Nie, nikoho zatiaľ nepodozrievame, je to iba bežná rutina, preverujeme všetky osoby z okruhu zavraždenej, iba bežná rutina, slečna… Molnárová.“

„Volám sa Klaudia.“

„…ja som Jozef, priatelia mi hovoria Chosé.“

„…aha, áno, teší ma… musí to byť veľmi vzrušujúce, robiť detektíva, však?“

„Je, neverili by ste, ale je.“

Krauz sa do hrkútania o krstných menách nezapojil, ešte čerstvá, nedoriešená aférka s Erikou visela nad ním ako Damoklov meč, a okrem toho kolega sa úlohy okresného inseminátora rád ujal, takže nebolo o čom.

„…takže rutina. No, bežne chlapci odchádzajú po skončení poslednej piatkovej hodiny, ale Valter chodí na tréningy, hrá futbal, takže v takom prípade, keď tréning končí neskoro podvečer, chlapci prespia a odchádzajú v sobotu skoro ráno.“

„A prespal?“

„Pokiaľ viem, tak áno, viete, osobne sa to skontrolovať nedá, je tu vyše tristo dečiek, ale v knihe udalostí som z víkendu nenašla žiadnu mimoriadku, to znamená, že nikto sa nestratil, nikto neprišiel opitý, ani neliezli na dievčenské oddelenie cez okná, všetko v poriadku.“

Jasné, všetko v poriadku, až na to, že Baumgartnerovú niekto z piatka na sobotu rozsekal na kašu a ešte si aj drzo u nej v kúpeľni opláchol mačetu a ruky, pomyslel si Krauz.

„Kto by to mohol vedieť presne?“

„Či tu spal? Počkajte.“

Šikovne sa zvrtla na otáčacej stoličke a prebehla pohľadom po veľkej nástenke za sebou, kde boli v priehľadných vodorovných páskach pozapichované lístočky s rôznymi menami a číslami. Podľa veľkých rímskych číslic pred každým riadkom pochopili, že je to schéma internátu s umiestnením študentov na jednotlivých poschodiach a izbách.

„…Marek je ešte stále na maródke, takže by mal byť na izbe. Marek je Valterov spolubývajúci, ak chcete, vybehneme hore a môžete sa ho spýtať. Je to hneď nad nami.“

Chceli.

„Prečo nie je doma, keď je chorý?“ zaujímal sa cestou Fischer, ale nestrachoval sa o chlapcov zdravotný stav, išlo mu o udržanie rozhovoru a kontaktu, ktorý by veľmi rád nadviazal čo najtesnejší.

„On je z opačného kúta republiky, má to domov štyristo kilometrov, a okrem toho je sociálny prípad, takže tu má oveľa lepšiu starostlivosť ako doma. Školský lekár je tu prakticky neustále, pretože býva v paneláku hneď za školou, aj teplý čaj mu má kto navariť.“

Vyšli po schodoch a asi v polovici chodby sa vychovávateľka zastavila a prerušila prednášku. Na dverách izby číslo 212 boli štyri mená chlapcov. Medzi nimi Valter Poliak. Vychovávateľka bez

zaklopania otvorila a hneď pochopili prečo. Za dverami bola iba priečna chodbička a troje dverí, takže klopanie by aj tak nikto nepočul. Záchod so sprchovacím kútom, jedna izba, druhá izba.

Podišla k zaskleným dverám uprostred a zaklopala. Dovnútra nebolo vidno, lebo nejaký mudrlant nalepil na sklo plagát argentínskej futbalovej hviezdy v životnej veľkosti.

„Áno!“

Stlačila kľučku a dvere sa nehlučne otvorili.

Chlapec s chorobne poďobanou tvárou ležal v posteli a čítal časopis.

„Ahoj, učíš sa?“

„Jasnačka!“

„Dobre, Marek, počúvaj, toto sú páni z kriminálky, radi by sa ťa na niečo opýtali v súvislosti s… s…“ nevedela celkom presne, čo povedať, a tak sa Fischer s ospravedlňujúcim úsmevom chopil iniciatívy.

„Nazdar, ja som detektív Fischer, toto je kolega Krauz. Chceme sa iba spýtať na tvojho spolubývajúceho, na Valtera, či vieš, čo sa stalo a tak.“

Chalan stuhol.

„Jemu sa niečo stalo?“

„No, nie práve jemu, myslel som, čo sa stalo v ich rodine, či o tom rozprával?“

„Aha, nóó… hovoril, že sa tento týždeň uleje z vyučka, že budú mať pohreb. Zomrela mu babka. Včera odišiel, takže pohreb je asi dneska. Aj chalani chceli ísť, ale triedna ich nepustila, že nie sú z rodiny! Chápete to!? Ako keby nemohli mať radi cudziu babku a smútiť za ňou!?“

„Marek! Prestaň byť múdry, to pánov určite nezaujíma.“

„Len ho nechajte, to je v poriadku, nás zaujíma všetko. Počúvaj, a čo povedal, ako sa to stalo, ako zomrela?“

„Vraj ju niekto zavraždil. Kvôli tomu ste tu? Vraj ju rozsekali mečom, hotový masaker, a vraj Valterova matka je jedináčik, takže budú dediť.“

„Marek, no tak!“

„No čo!? Ja len hovorím, čo povedal.“

„V poriadku, to je v poriadku. Ešte by ma zaujímalo, čo ste robili v piatok poobede a kedy Valter odišiel domov.“

Krauz vtiahol nozdrami vzduch a na chvíľu zadržal dych. Cítil pach nevyvetranej internátnej izby, v ktorej sa niekoľko dní potil chorý človek, pach starých ponožiek a zatuchnutej bielizne, pach moču a ešte niečoho, čo nevedel presne zadefinovať. Sladkastý pach spáleniny.

„Ležím už vyše týždňa, aj v piatok som ležal a celý víkend tiež.“

„AValter?“

„On nie.“

„A čo robil v piatok?“

„On je z niečoho podozrivý, alebo…?“

„Prečo myslíš, mal by byť?“

„No, to neviem, ja len, že sa stále vypytujete.“

„Pozri, robíme obvyklé vyšetrovanie o pohybe rodinných príslušníkov zavraždenej, je to bežná rutina a o nič nejde. Keby sme chceli tvoje svedectvo, tak ťa predvoláme na políciu a vybavíme to tam, ale to by si musel vedieť nejaké dôležité informácie, a tie ty nevieš, alebo… áno?“

„Nie! To nie,“ na túto otázku odpovedal rýchlo a pohotovo, až príliš rýchlo.

„Takže, ten piatok.“

„No, Valter mal tréning, prišiel okolo pol ôsmej večer, ako normálne. Bol uťahaný a ľahol si spať, ráno vypadol na ten pol siedmy autobus, ani ma nezobudil, registroval som ho iba tak v polospánku. V nedeľu večer neprišiel, hlásili sme to vychovávateľke, ale vraj už volal jeho tatko, že ho v pondelok privezie, robil to bežne, takže sa nič zvláštne nedialo. Potom som ho videl až poobede, keď chalani prišli zo školy, ja som mal ešte horúčku, takže sme sa iba pozdravili a on sa išiel učiť k susedom, aby ma nerušil.“

Krauz s Fischerom chvíľu stáli ako meraví, potom sa na seba pozreli a slušne poďakovali. Na schodoch sa rozlúčili s vychovávateľkou, odmietli jej pozvanie na kávičku do kabinetu, čo na jej roztomilej tváričke vyvolalo nefalšované prekvapenie. Zahľadela sa na Fischera pohľadom, ktorý vyjadroval iba jednu jedinú otázku. Ani ty nie, ty debil zadubený, ako ti mám jasnejšie

naznačiť, že by som sa trela, až by ti uši odstávali? Otrčil jej chrbát, ale bol presvedčený, že to nie je definitívne.

Prešli cez parkovisko a Krauz otvoril auto. Fischer pootvoril dvere spolujazdca a pozrel hore. Videl, ako z bočného vchodu školy vybehla skupinka mládencov v modrých dresoch a červených trenkách, za nimi skupinka dievčat v rôznofarebných šuštiakoch a po chvíli pelotón uzavrel chlap atletickej postavy v bielom tričku, ovešaný príveskami s píšťalkou, stopkami a koženou kapsičkou. Zabuchol za sebou dvere a nasledoval študentov za roh budovy, kde sa dalo tušiť ihrisko a športový areál školy.

Krauz medzitým nasadol a hľadal cigaretu. Chcel sa s kolegom dohodnúť, či im to stačilo, alebo sa mu na správaní uhrovitého chlapčiska zdalo niečo podozrivé, či odpália domov, alebo sa tu ešte trochu pomotajú.

Namiesto toho sa Fischer nahol k autu a cez pootvorené dvere mu oznámil.

„Vydrž chvíľu, hneď som späť."

„Kašli na ňu, máme inú robotu."

Lenže Fischer na jeho veľké prekvapenie nezamieril k internátu, ale prešiel chodníčkom k bočnému vchodu do školy a zahol za roh, kde pred malou chvíľou zmizla partia športovcov. Krauz si teda zapálil sám a čakal. Fischer zahol za roh a zbadal skupinku študentov zhrčených pri rozcvičke okolo telocvikára. Počkal, kým sa chalani rozbehli lenivým poklusom po atletickej dráhe, a zamieril k chlapíkovi, ktorý si obzeral stopky a druhou rukou z kapsičky dosť nešikovne lovil malý učiteľský notes.

Telocvikár ho zaregistroval a vyšiel mu v ústrety.

„Á, zdravím vás, čakal som vás v kabinete, práve sme začali, pán…"

„Fischer, som de…"

„Áno, pán Fischer, takže, prišli ste sám, alebo ešte počkáme."

„Moment, aby neprišlo k omylu," Fischer vylovil odznak a otrčil ho prekvapenému telocvikárovi pred oči, „ja som od polície."

„Ako… vy ste neprišli na hospitáciu, myslel som, že ste zo školskej správy, riaditeľ my oznámil, že dnes… no, nič to, aj tak nerozumiem."

„Vyšetrujeme jeden ošemetný prípad a rád by som sa porozprával s trénerom tunajšieho školského futbalového mužstva, a keďže som vás zbadal, myslel som, že keď ste od fachu, ako sa hovorí, že by ste mi vedeli povedať, kto trénuje tunajšie mužstvo.“

„Ako že kto?! Ja, predsa!“

Povedal to tónom, ktorý mal dať Fischerovi jasne najavo, že najlepšie mužstvo školskej ligy môže trénovať jedine on a nikto iný! Zároveň bolo v jeho hlase cítiť sklamanie, že to na ňom nie je vidieť na prvý pohľad.

„Výborne, to je náhodička! V tom prípade by ste mi mohli pomôcť!“

„No, ja mám vyučovanie, nemôžem decká nechať bez dozoru, viete.“

„Pokoj, len pokoj, nezdržím vás, nikam nemusíte chodiť, vybavíme to na mieste za pol minúty, súhlasíte?“

„No v takom prípade prosím, o čo ide?“

„O Valtera Poliaka, hrá…“

„Útok, pravé krídlo, rýchle nohy, ale technika… no ešte má čo doháňať, ale niečo z neho bude… časom.“

„Výborne, takže vieme, o kom je reč. Viete, mal úraz, výron v členku, v piatok na tréningu sa zranil a doma to prepuklo. Jeho matka je zdravotná sestra a zobrala ho do nemocnice na ošetrenie, vraj je to vážne a bude si uplatňovať poistnú udalosť. Ak by bolo treba vyjadrenie pre poisťovňu, vedeli by ste sa k tomu zraneniu odborne vyjadriť?“

„Tak moment, tu niečo nesedí. Po prvé nechápem, prečo to pani Polláková rieši cez políciu, a nie cez vedenie školy? Naši študenti sú všetci úrazovo poistení a akýkoľvek úraz riešime cez školu, a nie cez vás, ale pochopiteľne, úraz treba okamžite nahlásiť a neopustiť areál školy, to spochybňuje pôvod úrazu. Avšak ak by nás chcela pani Polláková žalovať, musím upozorniť ešte na jeden detail, v piatok sa totiž Valter zraniť nemohol, lebo na tréningu vôbec nebol. Už na obednajšej prestávke sa vypýtal z tréningu, lebo mal zažívacie ťažkosti, a to si pamätám úplne presne, lebo som mu z lekárničky v kabinete priniesol živočíšne uhlie. Pokiaľ viem, tak po vyučovaní odišiel domov. Viete, tí chlapci si povymýšľajú také hovadiny, len

aby sa mohli uliať a zdrhnúť domov, že by jeden neveril. Ale jemu som veril, bol zelený ako sedma a počul som ho vracať na záchode, takže som bol rád, že ide domov na zotavenie. Pán Fischer, odkážte pani Pollákovej, že ju pozdravujem, ale z poisťovacieho podvodu nič nebude, radšej nech si zistí, kade ten galgan pobehoval a bude mať jasno, kde si dochrámal nohu!“

„Odkážem!“

Slušne poďakoval a otrčil telocvikárovi chrbát.

„Okrem toho,“ zašomral si popod nos za odchádzajúcim policajtom, „v utorok sme mali telocvik a nič mi nespomínal, ani nekríval.“

Pokrútil nechápavo hlavou a hlasným „neulievať sa, neulievať sa“ začal riadiť hodinu telocviku.

Fischer ťažko dopadol na sedadlo vedľa Krauza a odfúkol si.

„Daj jednu zapáliť.“

„Ty prasa, ty si ju vyváľal rovno v kríkoch za školou a teraz budeme zdrhať ozlomkrky, aby sme zabránili medzirezortnému škandálu, čo?“

„Trt makový… počúvaj, ten chalan klamal.“

„Myslel som si.“

„Figu drevenú si si myslel… no dobre, dobre, teraz to nebudeme dramatizovať, podstatné je, čo som zistil…“ a povedal mu, čo sa dozvedel od temperamentného telocvikára.

Krauz mu ochotne ponúkol cigaretu. Fajčili a mlčali. Krauz kombinoval a Fischer sa tešil. Presne vedel, ako sa to skončí.

„Dobre, má to logiku, ideme po ňom! Počúvaj, ty skočíš za tou manekýnou a zablokuješ ju tak na dvadsať minút, viac času nebudem potrebovať.“

„Niéé?“ znelo to veľmi sklamane.

„Ja zatiaľ vybehnem hore a podám si ho. Keby horelo, prezvoníš ma na mobil, ale dvíhať ti nebudem, stretneme sa tu, sedí?“

Fischer spokojne prikývol.

Vošli do internátu a Fischer na prvom poschodí odbočil k dverám vychovávateľky, Krauz vybehol ešte o poschodie vyššie a oprel sa o veraje dverí číslo 212. Zhlboka dýchal a čakal, kým nezmiznú fialové kruhy spred očí a dych sa neustáli. Bolo by načase

obmedziť fajčenie, pomyslel si a opatrne stlačil kľučku. V chodbičke za dverami bolo šero, rozptyľované iba slabým svetlom prechádzajúcim cez plagát. Počítal s tým a neprekvapilo ho to. Podišiel k dverám a priložil k nim ucho, ale nie tak, aby sa dotýkalo dverí, to by totiž skresľovalo akýkoľvek zvuk vychádzajúci z izby. Nič. Ani hláska. Opatrne a veľmi pomaličky stlačil oboma rukami kľučku a oprel sa ramenom do dverí. Zatlačil a dvere sa pohli. Cez štrbinku zbadal časť postele, rozhádzanú perinu, pokrkvaný vankúš a roztvorený časopis. Zatlačil viac a dvere mu postupne odkrývali väčšiu a väčšiu časť izby. Do nosa mu udrel sladkastý zápach spáleniny.

Chlapec sedel na drevenej študentskej stoličke chrbtom k dverám s nohami vyloženými na radiátore a ľavým predlaktím na doske stola. Pravá ruka mu ovísala voľne dolu a z prstov sa dymilo. Hlavu mal mierne zaklonenú a telo stuhnuté. Na ušiach mal drobné slúchadlá a pokrútený drôtik končil vo volkmene na stole. Ovísajúca ruka sa lenivo zdvihla a slúchadlá sa ponorili do oblaku dymu. Dunivé basy doliehali až k neohlásenému návštevníkovi, ktorý v duchu uznal, že každý hlúpy vynález je občas na niečo dobrý. Na stole si všimol igelitové vrecko chránené dlaňou. Obsah šedozelenej farby nápadne pripomínal sušenú žihľavu. Detektív zobral stoličku a vrátil sa na chodbičku, kde zaprel zošikmené operadlo pod kľučku vchodových dverí a ležérnym krokom pretancoval k mladému milovníkovi hudby. Ten skoro spadol na zem, keď sa ho dotkla mocná ruka zákona v snahe vrátiť ho z nebeských výšin späť do reality. Chňapol po igelitovom vrecúšku, ale Krauz s tým počítal a predbehol ho.

„Čo doboha… aha, to ste vy, ako ste sa sem… teda… dobrý deň.“

„Dobrý aj tebe, dobrý človeče. Tak sa to hovorí v rozprávkach, nie? Máš rád rozprávky, však? Odpovedz, Marek, máš alebo nie!? A zahas to!“

Krauz stál tesne pri ňom a on nemal kam ustúpiť, lebo kríže mu prelamovala hrana písacieho stola. Detektív provokačne a veľmi pomaly otvoril vrecúško a opatrne pričuchol. To bol ten sladký pach, čo nevedel identifikovať. V tomto smradľavom bludisku bol celkom

dobre zamaskovaný a netrénovaný nos by bol zmätený. Aj jemu chvíľu trvalo, kým pochopil, prečo bol Valter v piatok na obed zelený ako sedma a vracal na záchode.

„Ja… teda…“

Zmĺkol. Muž pred ním mal tvrdý pohľad chlapov v krčme u nich na horniakoch, keď na výplatu popili viac, ako bolo zdravé. Z dobrých kamarátov sa podvečer stávali súperi a pričasto tiekla krv vytvárajúca veľké mláky na nepodarenej kameninovej dlažbe. Poznal ten pohľad, aj u otca ho často vídaval, keď prišiel zavše domov a rozhodol sa stmeľovať rodinu o druhej nad ránom. Až pričasto počul matku vrieskať od bolesti, kým ešte žila. Chlapov s tvrdým pohľadom sa neoplatí provokovať. Tento ho mal tvrdý.

Zmĺkol.

„Debata je o rozprávkach, pán Andersen! Alebo hádam Hans Christian Ojebkin, nie?!“

„Ja.“

„Áno, ty!“

Krauz šikovným pohybom zápästia zvrtol operadlo Marekovej stoličky a umiestnil ju doprostred izby.

„Sadaj!“

Poslúchol bez slova.

„Skrátim to, preto ma dobre počúvaj.“

Krauz sa postavil necelé dva kroky pred chlapca, čím ho donútil, aby mierne zdvihol hlavu. Bola to výhodná pozícia na začiatok výsluchu, ale uvedomil si, že toto je len dorastenec a rozumy mu dal asi niekto iný, takže ubral a párkrát sa zhlboka nadýchol.

„To, že v objekte školy fajčíš trávu, to si nemusím všimnúť. To, že namiesto vyučovania simuluješ a ulievaš sa zo školy, na to sa tiež vybodnem, ale to, že klameš o dôležitých veciach, ktorým ani nerozumieš, a myslíš si pritom, bohvie aký si múdry, to ma žerie, a toho druhého to dožralo ešte viac, preto som za tebou zašiel radšej sám, aby z teba niečo zostalo aj pre vášho školského lekára. Nemienim sa ti vyhrážať, ale vysvetlím ti zopár faktov. Dopustil si sa trestného činu marenia úradného výkonu,“ nebola to pravda, tento trestný čin by musel spáchať úplne inak, ale znelo to odborne a veľavravne a účel to určite splnilo, tak aké ohľady, klamať nesmú iba

vypočúvaní, „pretože si uviedol nepravdivé informácie a vedome si klamal. Okamžite ťa môžem predviesť k nášmu služobnému lekárovi, a ten posúdi, či si už dosť zdravý, aby som ťa mohol odviesť k nám na výsluch, alebo ťa necháme doliečiť tu, ale aj tak tomu neunikneš a po vyliečení si po teba prídeme a predvedieme ťa. Tú hanbu, čo ti narobíme v škole, tú si za klobúk nedáš. Ak k tomu pripočítam toto vrecúško, riaditeľ sa nebude s tebou babrať, rok pred maturitou sa nechať vykopnúť, neviem, neviem, čo ti povie mamka.“

„Ja nemám mamu.“

„…to mi je ľúto, prepáč, ale na tom, že si až po uši v maléri, to nič nemení. Okrem toho, zo spomínaného scenára sa nemusí vôbec nič vyplniť, ak sa teraz dohodneme na jednej veci. Povieš pravdu, ako to bolo v piatok s Valterom. Rozmýšľaj!“

Chlapec s poďobanou tvárou sklonil hlavu. Pravou rukou podvedome krčil a vyrovnával lem županu. Závity pracovali v Krauzov prospech, ale ten cítil, že ešte treba trochu pritlačiť, aby dosiahol želaný výsledok.

„Valter v piatok na tréningu nebol, vypýtal sa od trénera a ufujazdil domov už v piatok poobede, a nie v sobotu ráno. Tréner to dosvedčí, ak bude treba, tak čo?!“

Svetlomodré oči sa začali lesknúť prvými slzami. Zodvihol hlavu a pozrel na policajta.

„Ja nemám kam ísť, ak ma kvôli tomu vrecku vyhodia.“

„Nevyhodia. Sme tu iba my dvaja a ja sa nevyžívam v potápaní ľudí, ak ma k tomu vyslovene neprovokujú.“

„Môžem sa spoľahnúť… teda… mám vaše slovo?“

„Máš!“

„Valter…“ preglgol, zhlboka sa nadýchol a pozrel si na ruky, ktoré intenzívne húžvali lem županu, „…bude mať prúser.“

Išlo to ťažko, ale začal dobre. Krauz poodstúpil a prešiel k posteli, zo stolíka vzal fľašu minerálky a dolial mu do nedopitého pohára.

„Poď sem,“ vyzval chlapca, aby sa zložil na okraj postele a sám si sadol na stoličku oproti nemu. Už to nebol výsluch, bol to rozhovor a nebolo treba robiť ramená. Marek sa napil a viditeľne sa mu uľavilo.

„Ja som to vyskúšal iba raz, verte mi, iba raz a nechutilo mi to, mne stačí trocha tejto… trávy a pivo a nič viac, verte mi, neviem, načo to dovliekol sem, na intrák, hovoril som mu, že z toho bude prúser, nedal si povedať.“

„Moment, počkať! Trochu strácam súvislosti, čo privliekol, hovor jasne!“

„Prášok, biely.“

„Heroín?“

„Také dačo, vraj super zmeska.“

„Čo ste s tým robili, pichali?“

„Nie, on sa pichať bojí, mamku má zdravotnícku, odkopala by ho na prvý pohľad, on to šnupe a natiera si tým zuby.“

„Ďasna, nie zuby, ale to je jedno. Odkedy?“

„Hovoril mi, že začal cez prázdniny, doma v partii. Keď sme prišli do školy, už bol rozbehnutý. Zdal sa mi divný, stále niečo hľadal, v noci zle spával, potil sa a bol nervózny. Keď sme si dali šluka, stále bohoval, že je to seno, že je to pre malé decká, hoci predtým mu to stačilo. Potom sme boli na pivo a on to vybalil na stôl. Všetci si dali, tak som aj ja… oproboval. Bolo mi zle a ani pivo mi už potom nechutilo. Rehotal sa, že toto je len pre chlapov a tak… povadili sme sa. Chalanom rozdal aj nejaké špeciálne cigarety, ja som už nechcel. Tí štvrtáci potom za ním začali loziť na izbu, mával to zamknuté v malej zelenej pokladničke a kľúčik nosil stále so sebou. Párkrát som videl, že tam má aj peniaze, veľa peňazí, nikdy som toľko bankoviek pokope nevidel. Keď som sa ho pýtal, iba ma odbil, aby som sa nestaral, že ak priložím ruku k dielu, aj mne sa niečo ujde. Minulý týždeň v stredu sa vrátil z vychádzky akýsi vyplašený, celé líce mal podliate a v kútiku úst mal zaschnutú krv. Dlho bol v kúpeľni a pral si aj tričko. Bolo vidno, že sa bojí, aby to nevysnorila vychoška, bol by cirkus. Vo štvrtok mu bolo zle, ledva vydržal cez deň v škole, večer tu na izbe plakal. Stále chodil do skrinky a otváral tú zelenú pokladničku, prezrel ju a zase zamkol. Cez plece som videl, že je prázdna, nemal tam ani prachy, ani skladačky… teda, také papieriky zložené do trojuholníka.“

„Viem, v čom sa to predáva!“

„…dobre, takže bolo mu zle a ja som sa bál, aby niečo nevyviedol, chcel som zavolať Klaudiu… teda vychovávateľku, ale skoro ma zaškrtil, skočil po mne a… oči mu tak divne slzili, normálne som sa ho bál. Celú noc nespal, vyslopal mi všetok čaj, ráno som ho prehováral, aby nešiel do školy, aby ostal so mnou na izbe, zavoláme doktora… nedal si povedať. Bol zelený ako tráva a ledva sa potácal, nemohlo to inak skončiť, vypýtal sa z konca vyučovania aj z tréningu a ťahal domov. Pobalil si pár vecí a o druhej išiel na autobus.“

„Prečo si to zatajil?“

„Lebo… lebo keď v pondelok prišiel, teda, keď ho foter v pondelok priviezol, tak mi dal tisíckorunáčku a požiadal ma, vlastne prikázal mi, že keby sa niekto pýtal, tak v piatok prespal tu na internáte, akože mu bolo zle od žalúdka a domov išiel až v sobotu ráno.“

„Kto keby sa pýtal?“

„Nehovoril.“

„Policajti keby sa pýtali, alebo kto?“

„Nehovoril. Políciu nespomínal.“

„Kde bol v piatok poobede?“

„Nehovoril.“

„V akom stave prišiel v pondelok?“

„V pohode. Rehotal sa a potľapkával ma po pleciach, a že keď vyzdraviem, vyrazíme za babami, že má teraz fantastický materiál… a tak.“

„Odkiaľ bral ten materiál?“

„Tam, kde býva, hovoria mu Tony, mladý chalan, raz bol aj tu, chýba mu jedno ucho, vraj mu ho odrezal šéf mafie, keď zdrhol s nevyplatenou dodávkou, ale neviem, či je to pravda, či sa iba nehral na hrdinu.“

„Kde je tá zelená pokladnička?“

„U neho v skrinke, ale je prázdna. Včera odchádzal domov, dnes majú pohreb a videl som, ako ju vybral, všetko, aj peniaze, aj skladačky.“

„Takže od minulého piatka ju znova naplnil, však?“

„Áno, v pondelok, ako prišiel z domu, tak ju naplnil, mal aj peniaze aj… to, videl som, ako ju naplnil, ale včera si všetko zobral so sebou.“

„Určite…?“

„Určite, ja neklamem! A mrzí ma, že som vás.“

Krauz ho potľapkal po pleci.

„Dobre, v poriadku. Teraz dávaj pozor, čo ti poviem. Nikomu nepovieš, že som sa vrátil a že sme spolu hovorili. Samozrejme, ani Valterovi nebudeš telefonovať, jasné? Ak by volal on, povieš, že sme tu boli aj s vychoškou a to je všetko, o tomto rozhovore budeš mlčať, môžem sa spoľahnúť?“

„Áno.“

„Vieš dúfam o tom, že telefonáty sa dajú spätne vystopovať?“

„Viem, aj ja pozerám detektívky, nebudem mu volať, nie som malý!“

„Výborne, tak sa maj! Ešte som sa chcel… vychovávateľka vie, že si občas pofajčíte?“

„Vie, veď Klaudia… teda pani vychovávateľka si občas… no, však viete… ona si občas s nami… dá šluka. Je to fajn baba!“

„No zbohom, Sodoma, Gomora…!“

Krauz vstal a otvoril dvere na chodbičku. Marek ho vyprevadil.

„Keď sme pri tom šlukovaní, pán detektív, to vrecúško… by ste mi…“

„Zabudni!“

Krauz nehlučne zbehol o poschodie nižšie a na poslednom schode sa postavil na špičky. Opatrne vyzrel spoza rohu a v strede chodby pri otvorených dverách zbadal Fischera, ako stíska nevinnú rúčku fajčiarke Klaudinke, ktorá ho vyprevádzala ako nádejného námorníka kolumbovskej éry pred plavbou okolo sveta. Krauz bez rozpakov a bez obáv zbehol ešte o poschodie nižšie a bol si úplne istý, že aj keby pobehoval po prvom poschodí stredoškolského internátu s holým zadkom natretým na červeno, nikto by si ho nevšimol. Klaudinka mala oči iba pre Fischera a ten ich mal zase hlboko ponorené vo vyzývavom výstrihu.

Cestou k autu sa Krauz pristavil pri kontajneri s nápisom Len na kuchynský odpad a vyhodil vrecúško s trávou. Vôbec sa nebál použiť

vysoko špecializovaný kontajner, pretože raz čítal, že konope siate, latinsky Canabis sativa, sa dá pokojne použiť aj v kuchyni na prípravu a dochutenie jedla, takže vrecúško skončilo tam, kam podľa Krauza patrilo. Keby videl Marekov víťazoslávny úsmev, ktorý policajta spoza závesu sledoval, nebol by tak spokojne odchádzal. Urobil, čo mohol, ale komu niet rady, tomu niet pomoci.

Detektívi sa stretli dole na parkovisku.

„Príma, na zajtra som ju pozval na večeru a možno, ak budú bohovia priaznivo naklonení, strávime poetický víkend."

„Fajn, veľmi uspokojivý výsledok služobnej cesty! Apropo, pochválila sa ti, že si občas s chovancami pofajčí marihuanu a bohvie, čo potom vystrájajú na izbe?"

„Predstav si! To nič, keď fajčí, tak nech fajčí, ja jej zajtra ponúknem iný sortiment, potom ti poviem."

„Kašlem na tvoj sortiment, ten si strč, kam chceš, radšej počúvaj, čo som zistil…" a začal rozprávať, čo sa dozvedel od prevychovaného Mareka.

Bolo toho dosť a informácie mohli po analýze vniesť do prípadu nové svetlo.

Krauz s Fischerom sa mlčky prepletali mestom a hľadali najbližšiu odbočku na diaľnicu, ktorá by ich zaviedla domov. Dobre vedeli, že ozajstná detektívna práca ich ešte len čaká a že niet dôvodu na predčasné ovácie a unáhlené uzávery. V podstate iba zistili, že jeden výrastok klamal, druhý tiež, a navyše ešte aj kšeftuje s drogami. Čo to všetko znamená, musia ešte len vypátrať, ale cítili sa dobre, cítili sa ako lovci v savane plaziaci sa vysokou trávou za korisťou. Tá sa už začala medzi steblami nejasne rysovať. Mali smer, a to bolo najdôležitejšie, niečo ako inšpirácia pre maliara, múza pre básnika… malý šluk pre ostatných „umelcov".

Biely sedan sa zavesil za služobné auto oddelenia vrážd a dôsledne dodržiaval bezpečný odstup, dosť veľký, aby ich osádka predného auta nespozorovala, ale dosť malý, aby im nezdrhli. Po trapase, čo v lahôdkach zažila kolegyňa, im šéf s gruzínskym obočím riadne vyčistil žalúdky a dávali si dobrý pozor, aby niečo nezvrzali. Mali proti sebe profíkov, a s tým bolo treba počítať!

Spolujazdec nenápadne zodvihol zovretú dlaň a nacvičeným dunivým hlasom bez pohnutia pier vyštekol.

„Argón sedem, argón sedem, tu dvojka, objekt opúšťa parkovisko a mieri von z mesta, asi na diaľnicu. Pripravte variant návratu. Opakujem, pripravte variant návratu. Na nájazde nech čaká v pohybe nula trojka, my ich odprevadíme až tam, ale nie ďalej, potvrďte!“

„Rozumiem, pripravený variant návratu domov, na diaľnici preberá nula trojka, koniec.“

„Rozumiem, sme u vás o sedem minút, koniec.“

Naobed boli v kancelárii. Starý Burger a vycivený Hanzel sa k nim pridali. Mladého Valtera Poliaka vykopli pred malou chvíľou z kancelárie hneď po tom, čo mu zobrali odtlačky prstov a vypočuli ho, čo robil v piatok a sobotu minulý týždeň.

Klamal.

Rozpovedal im rozprávku o bezsennej noci na internáte, presne ako Marek, policajti vedeli, že na internáte nespal. Krauz dočítal chlapcovu výpoveď a rozpovedal im Marekovu druhú verziu.

„Prečo klame, žeby…“ zamyslel sa Burger.

„Pokojne, Eduard, len pokojne, zatiaľ žiadne neuvážené uzávery. Zvedie nás to z cesty a nakoniec zistíme, že sme stratili pár dôležitých dní pre nič za nič. Nezabúdajte, že kšeftuje s drogami, takže mohol byť kdekoľvek a má dôvod klamať aj rodičom, aj policajtom. Poďme postupne, aby sme na nič nezabudli. Okamžite treba zaniesť Valterove odtlačky do labákov, výsledok chceme obratom, telefonicky. To zariadi Kuky s Hanzelom. My zavoláme na protidrogové a zistíme totožnosť Tonyho s odrezaným uchom, dúfam, že ho majú v evidencii a pomôžu nám. Musíme ho zbaliť a šliapnuť mu na krk. Poďme, nestrácajme čas, večer bude tma!“ zavelil Krauz a rozliezli sa po robote.

Výsledky daktyloskopickej expertízy boli známe o polhodinu. Chlapci z labákov, čo majú večne toľko roboty s vypisovaním hlásení a tlačív, vedia aj zamakať, keď treba. Odtlačok na kachličkách v kúpelni patril vnukovi Valterovi, profesionálnemu študentovi, amatérskemu dílerovi drog… a bohvie čím ešte bol.

Krauz sa mračil a jasne dával najavo, že s výsledkom expertízy vôbec nie je spokojný. Bol to paradox, ale Krauz vedel prečo. Dlhoročná prax mu velila ubrať a nedopustiť sa povrchnosti! Doteraz patril odtlačok neznámej osobe, ktorá, vzhľadom na miesto, kde ho zanechala, mohla mať priamy vzťah k vražde. Teraz sa z odtlačku stal dôkaz, že v kúpeľni bol Valter, ale nič viac! Žiadny odtlačok prsta nemožno datovať! To bol problém, ktorý Krauza škrel, a mal úplnú pravdu. Valter mohol byť v kúpeľni kedykoľvek. Suseda vypovedala, že babku navštevoval často, a použitie toalety a kúpeľne bolo samozrejmosťou. Z tohto hľadiska nebolo zistenie expertov dôkazom proti Valterovi. Nemali na neho nič, mohol pokojne povedať, že pri poslednej návšteve u babky sa bol v kúpeľni opláchnuť a oprel sa o kachličky.

Bolo to slabé, veľmi slabé, a navyše to zničilo poslednú nádej, že v byte bola neznáma osoba. Teraz mali všetky odtlačky identifikované a všetky patrili rodine a susedke. Bomba! Takže nakoniec sa páchateľ možno pohyboval v byte v rukaviciach. Už len chýbalo, aby Valter prespal z piatka na sobotu v nejakej drogovej diere, kde ho videl aspoň tucet krvou podliatych očí, a boli by pekne na začiatku a týždeň, najdôležitejší prvý týždeň po vražde by bol v háji.

Ostal už len Tony. Posledná nádej.

Na protidrogovom ho poznali. Anton Prdelka, meno ako stvorené pre umeleckého vedúceho baletného súboru Teplý vánok. Pre drogového dílera hendikep na celý život. Býval kúsok vedľa Valtera, ale protidrogová mala informácie aj o jeho pľaci, teda o mieste, kde ponúkal tovar na predaj. Ani nie o hodinu mali na stole aj fotografiu. Dohodli sa, že si dajú pauzu a stretnú sa v kancelárii večer o siedmej. Kuky, Krauz a Fischer zájdu po Tonyho. Burger s Hanzelom pomôžu pri výsluchu.

O prerušení pracovného času informovali šéfa presne podľa predpisov a Mayor iba spýtavo povytiahol obočie.

„Že by sa niečo rysovalo, mládež…?“

„Zatiaľ iba preverujeme nezrovnalosti vo výpovediach, bežná rutina,“ upokojil ho Krauz a s Fischerom vypadli na oneskorený

obed, pretože dobre vedeli, že potom už na poflakovanie času nebude.

Večer o siedmej bolo ešte svetlo, ale blížiaca sa jeseň predlžovala tiene náhliacich sa chodcov, a hoci slniečko vyhrievalo ulice zo všetkých síl, kde tu sa už objavil ľahký svetrík alebo tenká vetrovka zvaná flusbunda.

Detektívi sedeli porozhadzovaní v kancelárii, debatovali a fajčili. Padlo niekoľko návrhov, ako chytiť Tonyho, ako s ním zaobchádzať, ako ho donútiť vypovedať, ako mu jednoducho a čo možno bezbolestne spríjemniť dnešný štvrtkový podvečer.

Kuky mal hneď niekoľko nápadov.

„Pozrite, aké hranie, vystúpime z auta, vy ma budete kryť, ja ho zdrapnem…“

„Nie, to nie je dobrý nápad,“ oponoval Fischer.

„Choď do kelu, ešte som ani nedopovedal, a už vieš, že to nie je dobrý nápad!?“

„Nemusíš dopovedať, povedal si všetko! Ak ho ty zdrapneš prvý, už nikdy viac neodpovie na naše otázky, je ti to jasné?“

„Áále, choď niekam.“

Krauz iba počúval a uškŕňal sa, vedel, že takéto predvýjazdové podpichovanie udržuje chlapcov v strehu, stimuluje hladinu adrenalínu a nikomu nemôže ublížiť. V skutočnosti všetci vedeli, že Krauz alebo starý Burger má už dávno plán, podľa ktorého budú postupovať tak, aby sa nikomu nič nestalo, aby nikto z detektívov nebol vystavený zbytočnému riziku a aby z Tonyho ostala aspoň jedna časť vhodná na vypočúvanie. Potrebovali od neho informácie o minulom piatku, všetko ostatné bolo vedľajšie, a aj keby mal Tony u seba metrák toho bieleho svinstva, museli to zahrať tak, aby spieval, a to aj za cenu, že mu ho nakoniec vrátia a prižmúria oči nad malým svinstvom, aby odhalili veľké.

Za súmraku si Krauz vzal podpazušné puzdro, skontroloval pištoľ, oceľové putá, náhradný zásobník a veľmi pozorne všetko zakryl pokrčeným, mierne prepoteným sakom. Ostatní stíchli a jeden po druhom ho nasledovali. Čas sa naplnil.

Krauz načrtol na hárok papiera roh ulice, ktorý tvoril vchod do nočného baru, kde Tony kšeftoval.

„Jedno auto zastane tu, druhé tu. Tento kus prejdeme peši. Prvý vojde… koho tam nepoznajú?“

„Ja tam nechodím, určite ma nepoznajú.“

„Dobre, takže prvý vojde Kuky a prevetrá to tam. Tu máš fotku, dobre si ju naštuduj, potom už nebude čas. Poznávacie znamenie, chýbajúce ucho, alebo niečo, čo maskuje takúto chybu. Budeš mať tri minúty, aby si ho našiel. Skontroluješ záchody, ak bude treba, pozrieš zadné priestory. Potom nás budeš čakať pri bare. Ak si to vyžiada situácia, objednáš si povedzme pivo. Potom vojdeme my s Jozefom. Ukážeš pohľadom, kam máme ísť a pohneš sa za nami. Ostatné je vecou improvizácie. Tony nesmie nič odhodiť a podľa možnosti, nesmie sa zraniť. Nemáme čas behať s ním po lekároch, musíme pracovať, jasné?“

Nikto neodpovedal, ale každému to bolo nad slnko jasnejšie.

„Edo,“ Burger zbystril pozornosť, „dve minúty potom, ako vojdeme, pritiahneš auto pred vchod, dvere na aute musia byť nezaistené, ale zabuchnuté, jasné?“

„Jasné!“

„Tak na kone!“

Šero zhustlo.

Kuky vošiel do baru a Krauz pozrel na hodinky. Stáli vonku za rohom, aby ich nevidel nikto, kto z baru vyjde, alebo pôjde dovnútra. Stáli mlčky s rukami vo vreckách.

Krauz opäť pozrel na hodinky.

Prikývol.

Krauz vošiel prvý, Fischer hneď za ním. Otvorili dvere a zostúpili po dvoch malých nepodarených schodoch. Barman zodvihol zrak od pohára, čo leštil v snehobielej utierke a uprel pohľad na príchodiacich. Oči sa im stretli. Leštenie sa prerušilo. Ani Fischer, ani Krauz ho nepoznali, ani barman nepoznal ich, napriek tomu okamžite vedeli, že je barman, a on okamžite vedel, že sú fízli.

Kuky stál chrbtom k baru a nedbalo pohodil hlavou vedľa seba. Presne oproti kamennému barmanovi sedel na vysokej stoličke chlapík v čiernom koženom sáčku v cene priemernej policajnej výplaty, obutý v špicatých okovaných kovbojkach z krokodílej kože, tiež v cene priemernej výplaty, ale za každú zvlášť. Tony

zaregistroval, že barmanove ruky prerušili rutinnú ekvilibristiku s utierkou a pohárom, prekvapene a tak trochu znudene zodvihol pohľad, ktorý sa presne podľa fyzikálneho zákona o uhle dopadu a odrazu presmeroval z barmana k dverám.

Dvaja detektívi plece vedľa pleca chvatne vykročili. Udalosti nabrali rýchly spád.

Tony zoskočil zo stoličky a v polobrate katapultoval pohár s hnedou tekutinou na Kukyho. Ten sa reflexívne uhol a prižmúril oči, čo chcel chlapík využiť na útek, lenže podcenil Kukyho reflexy cibrené dlhoročným tréningom. Sotva Tony urobil dva kroky, Kuky vykopol nohu a išiel do podrepu. Podkopol ho ako bowlingový kolok a chlapík v plnom trysku capol na brucho až to zadunelo. Súčasne s Kukym išiel do podrepu aj barman a na pár sekúnd zmizol za vysokým pultom.

Krauz s Fischerom utečenca v drahom koženom sáčku naraz prikľakli. Ozvalo sa tlmené „úúf“, ako mu z pľúc vytlačili posledné zvyšky vzduchu.

Kuky bez zaváhania vyskočil na rovné nohy Sklonil sa nad trojicu komicky strnulých tiel a nekompromisne ignorujúc bolestivé skučanie vykrútil koženému hrdinovi najprv jednu, potom druhú ruku a spojil ich za chrbtom lesklými náramkami. Krauz s Fischerom sa postavili a Kuky všetkým predviedol, ako lieta osemdesiatkilogramové mužské telo bez ucha.

V bare zavládlo ticho, mnohí si až teraz všimli, že pri pulte sa deje niečo nezvyčajné. Hostia ďalej od vchodu sa stále hlučne zabávali netušiac, že votrelci začali útok. Od stolíka pri dverách sa postavil tlstý muž v stredných rokoch v hnedej koženej vestičke a barman sa vynoril z hlbín za barovým pultom. V ruke stískal bejzbalovú pálku zo striebristého kovu. Krauz vykročil k vyhadzovačovi, rozhrnul si sako, takže pažba pištole trčala ako výstražný výkričník, a zablýskal mu pred očami odznakom, ktorý vzbudzoval rešpekt už veľkosťou, o nápise Kriminálna polícia nehovoriac. Zároveň s ním Fischer otrčil odznak barmanovi a suchým, lakonickým hlasom vyvolávača na arabskom trhu oznámil: „Policajná akcia, nikto sa ani nepohne, ruky nechajte na stoloch! A ty, odlož ten nablýskaný nástroj, lebo si vypichneš oko.“

Vyhadzovač otrčil Krauzovi dlane a mierne nimi pokýval zboka nabok, ako keď sa ocino lúči so synáčikom odchádzajúcim do školy v prírode. Vrátil sa ku stolu a sadol si. Jasne dal každému najavo, že určite nie je platený za to, aby išiel hlavou proti pištoli.

Barman dvakrát nerozhodne pleskol pálkou do dlane a veľmi, až priveľmi neochotne ju oprel o dvere chladničky. Kuky vystrúhal sklamanú tvár, pretože by veľmi rád predviedol, ako rýchlo sa dá preskočiť barový pult a nakopať zanovitý barman. Namiesto toho zaprel ruku do podpazušia spútaného elegána, zatlačil tak, že Tony sa musel postaviť na špičky a prehnutý ako luk nie celkom dobrovoľne vypochodoval z miestnosti.

Namiesto „zbohom, kamaráti“ zapišťal iba „Fero, boha, pomôžte…“ a bol v aute.

Vyhadzovač Fero sa ani nepohol.

„To nieje moje!“

„Určite! Svine lastovičky, čo všetko ti navláčili do vreciek!“

Tony sedel uprostred kancelárie a nechápavo čumel na dvadsať skladačiek s bielym práškom, dve plné tabatierky ručne šúľaných cigariet a asi päťdesiat bielych podlhovastých tabliet bez nápisu. Všetko úhľadne poukladané pred ním na stole. Ostatné veci zo saka nestáli za zmienku. Vyskakovačka s čepeľou dlhou aspoň pätnásť centimetrov, zrolované bankovky, boxer so štyrmi zabrúsenými hrotmi, slzotvorný sprej, strieborná tabatierka s komplet výbavou na pichanie, kľúče, doklady… samé bežné veci, ktoré nosí so sebou každý slušný občan.

Starý Burger sa mu otcovsky milo snažil vysvetliť, že dnes sa už ani tým lastovičkám nedá veriť. Všetci sa usmievali a v kancelárii vládla žoviálna nálada, pretože akcia mala hladký priebeh a skončila sa nad očakávanie úspešne. Tony bol naládovaný až po okraj korby a mali ho presne tam, kde chceli. Krauz nechal starého Burgera, nech si s ním trochu zašpásuje.

Tonymu nebolo do smiechu.

„No! Tak vysielaj, odkiaľ sa to všetko zobralo v tvojom saku?“

„Nóó… to sako… ani to sako nie je moje… to som si požičal od… kamoša… né?“

„Tieto tri cigarety si mal vo vrecku na košeli, tú si si požičal od koho, háá?!“

„Tú… no… tá je moja, teda košeľa je moja… asi, ale tie cigarety mi tam niekto… no na hajzli mi ich museli podstrčiť… né?“

„A kto?“

„Ja neviem, ľudia sú svine, je tam plno vagabundov… né?“

„Fízli!“ zvolal víťazoslávne Fischer a prerušil tak sľubne sa vyvíjajúci dialóg medzi Burgerom a Tonym. Ten k nemu nechápavo vzhliadol.

„No fízli, nepamätáš sa? V každom poriadnom filme podhadzujú fízli nevinným ľuďom drogy, aby ich mohli sekírovať a šikanovať!“

„Aha,“ Tony ožil.

„Možno aj tebe sme ich tam podstrčili, čo povieš?“

„Nóó…“ zvažoval Tony.

„Vyber si, Tony, ktorý to bol? Vieš čo, ja ti poradím, asi tento!“ Fischer veľavravne tľapol Kukyho po pleci.

„Asi…“ naletel Tony.

Kuky vstal z pohodlného kresla, bez slova podišiel k Tonymu a vlepil mu zaucho, až odletel zo stoličky ako skúšobný pilot testujúci nový katapult.

„Vstaň a sadni si!“ vyštekol Kuky a Tony ho veľkým oblúkom obišiel. Šúchajúc si začervenané líce zaujal pôvodné miesto.

„Tak dosť!“ vstúpil do hry Krauz.

„Ty zmrd jeden, ty si asi myslíš, že si tu v spoločnosti samých debilkov a ty jediný si najchytrejší, čóó?! Že tu budeš tárať dve na tri a my ti všetko zožerieme a ešte ti aj pekne poďakujeme za unuváciu, čóó!? Že s nami môžeš kývať, ako sa ti zachce, čóó?! Chceš ešte jednu?“

„Néé!“ červené líce sa začalo nalievať.

„Ty smrad priekupnícky, niečo ti vysvetlím, počúvaj ma. Sústreď sa na to, čo ti hovorím, a prestaň si hladkať to líce! Dobre… takže teraz si na oddelení vrážd.“

„Tak preto vás ani jedného nepoznám… boha…“

„…a budeme sa baviť o dôležitých veciach, o ktorých nemáš ani potuchy. Ak zaklameš, rovno odtiaľto putuješ na protidrogové a do basy a neteš sa, dohliadneme na to, aby si nikoho nepodmazal a

odsedel to až dokonca. Čo poviete, chlapci, podľa množstva to odhadujem na také tri roky, ak má čistý register.“

Chlapci unisono súhlasili a prikyvovali hlavami ako v cirkuse na predstavení sloních samcov.

„Možno aj štyri,“ prisadil si Kuky, aby mu neskôr nikto nemohol vyčítať pasivitu.

„Ak povieš pravdu, môžeš ísť. Zabudneme na tvoju výbavu a čau bambino. Čo povieš, slušná ponuka na to, v akom si svrabe, néé?“

Tony sedel a neveril vlastným ušiam. S tým, čo mal u seba, by ho protidrogové umorilo bez mihnutia oka, teda, pokiaľ by nemal službu Erik Priecel, príma chalan. S ním sa dalo rozumne dohodnúť, akurát, sviňa jedna, vždy odmotal zo zrolovaných bankoviek takú vrstvu.

„Dohodnuté, nedám sa zavrieť kvôli nejakej mordovačke, néé? Nejsom debil, néé?“

„Ja neviem,“ úprimne mu odpovedal Kuky.

Krauz si pritiahol stoličku a sadol si oproti frajerovi s červeným lícom. Fischer si pritiahol druhú stoličku a sadol si tak, aby tvorili rovnoramenný trojuholník. Kuky sa postavil krok za Tonyho a Burger si založil ruky za chrbát a začal znudene pochodovať po kancelárii. Hanzel sa usadil v kútiku miestnosti na pohovke a roztvoril si malý poznámkový notes.

Všetky palebné posty obsadené, krížnik môže vyplávať, pán kapitán!

„Minulý piatok večer,“ Krauz.

„Nóó?“ Tony.

„Kde si bol?“ Fischer.

Aby mu odpovedal priamo do očí, musel Tony pootočiť hlavu a trochu aj celý trup.

„Neviem,“ Tony.

„Tak moment! Takto sa ďaleko nedostaneme,“ Krauz.

„Povedali ste pravdu, inak idem do lochu, néé? Ja naozaj neviem, odkiaľ si to mám pamätať?“ Tony.

„Minulý týždeň v piatok, to nie je tak dávno, len si potráp pamäť, obchodník. Keď si pamätáš ceny, mená odberateľov, množstvá a tak ďalej, že by si si nespomenul na minulý týždeň, to by

bola smola, néé?“ Fischer s prehnaným dôrazom napodobňoval Tonyho obľúbené slovíčko charakteristické pre mestský dialekt.

„No, minulý týždeň… v piatok… sa nestalo nič zvláštne… takže som bol… celý večer v bare a bol som… bol som, počkajte! Piatok… piatok, áno, už to mám! Minulý piatok nebola diskotéka, čo sa v piatok ešte nestalo! Ten blbec vyrazil poistky pri prvej pesničke a odpísal celý bar na dobrú hodinu. Ledva nahodili nejaký náhradný zdroj, či ako tomu hovorili, a sedeli sme celý večer bez hudby, tak je to, už si spomínam, né?!“

Tony sa víťazoslávne hodil do operadla stoličky ako zúfalý študentík na reparáte z matematiky po vyčerpávajúcej odpovedi.

„No vidíš, ani to nebolelo. A teraz nám povedz, kto tam bol,“ Fischer.

„Všetci,“ Tony.

„Ty Johan, my tam nie sme nasáčkovaní každý deň ako ty! Čo my vieme, kto sú to všetci?“ Krauz.

„No, bežná zostava, ja tie decká poznám iba po mene, Miro, Vlado, Renáta a tak. Koho máte konkrétne na mysli?“ Tony.

„Valtera,“ Fischer.

Nikto by to nezbadal. Možno ani promovaný psychológ by nepostrehol tú zmenu odlesku v Tonyho očiach, ale Krauz s Fischerom boli v niektorých ohľadoch lepší ako promovaný psychológ, a táto zmena im neunikla. Čakali na ňu a boli pripravení. Bola tam.

„Akého Valtera?“ Tony.

„Suseda,“ Krauz.

Burger prechádzajúci náhodou okolo vrazil odzadu do Tonyho ramena. S Tonym to myklo dopredu a Krauz mal chvíľu pocit, že opäť spadne zo stoličky.

„No tak, Tony, suseda Valtera máme na mysli, Poliaka, býva sto metrov od teba, čo ty na to, mal by si ho poznať, néé?“ Krauz.

„Poliak… Poľlák…“ Tony, amatérsky herec.

„Sedemnásť rokov, študent, tvoja výška, športová postava, tatko taxikár so sklonmi k starožitníctvu, dobre zazobaný… tvoja parketa,“ Fischer.

„Pozor, Tony! Pozor na podmienku o pravde a base!“ Krauz.

„Valter… aha… Valter Poliak… aháá… no jasne, Valter!! Taký zmrd od vedľa, študentík! Študuje niekde mimo Nášho Mesta, poznám ho! Čo je s ním?“ Tony bol šťastný, že si spomenul.

„Bol za tebou v piatok?“ Fischer.

„Ľudia, pre boha živého, kto si to má pamätať? Viete koľko národa sa premelie v takom bare za večer?“ Tony.

„Nie, koľko?“ Krauz.

„Ako že koľko? No veľa! Strašne veľa! Ja…“ Tony, zlý herec.

„Chceš, aby sme to skončili?“ Fischer, veľmi kritický divák.

„Prečo skončili? Akože už… viete všetko? Končíme? Tak fajn!“ Tony, tvrdohlavý zlý herec.

„Nie, ty blbeček! Srandu si z nás robiť nebudeš!!“ Fischer zreval na Tonyho, až sa Burger mechanicky pochodujúci po kancelárii potkol a bokom narazil na roh stola. Bolestivo zasyčal a ticho zaklial, ale jeho tiché lamentovanie nikto neregistroval, pretože v tom momente Kuky nepodareného komedianta odzadu zdrapil, zodvihol ho do výšky a nejakým zázrakom si ho otočil k sebe. Držal ho za golier drahého saka a medzi špičkami okovaných čižiem a podlahou ostala desaťcentimetrová medzera. Tony zaúpel a Kuky zatriasol obeťou ako modlivka zelená lúčnym koníkom tesne pred obedom.

Krauz s Fischerom vstali zo stoličiek, aby nezavadzali. Golier saka sa stiahol okolo Tonyho krku a na tvári sa mu po krátkej chvíli nedalo rozoznať jedno líce od druhého. Boli rovnako červené. Vyvalil oči a lapal po vzduchu.

„Pauzička, páni, ideme von na cigaretku a necháme ich chvíľu osamote, nech si to vybavia,“ navrhol Krauz.

Tony zatrepal nohami a rezolútne pokrútil hlavou, pokiaľ mu to kožený golier dovolil.

„Chceš niečo?“ spýtal sa Fischer a znechutene sa zadkom oprel o hranu stola.

Kuky sa spýtavo pozrel na Krauza a ten prikývol. Drahé okované čižmy sa konečne dotkli podlahy.

„Čo… je? Veď som ešte neklamal?“ zaprskal Tony, keď polapil vzduch. Bol urazený. Takto sa s ľuďmi ochotnými pomáhať polícii v ich náročnej práci nezaobchádza!

Kukyho ťažká ruka ho vrazila späť na stoličku a Krauz s Fischerom si ako na povel založili ruky na prsia a ostali opretí, ako boli.

„Tony, to nemá význam. Nič si nepochopil. Ty nás vôbec nepočúvaš! Nemáme chuť ani čas sa tu s tebou hrať na strašidelné výsluchy a chytať ťa za každé slovo a čakať, kým si spomenieš na veci, čo ti trčia z makovice ako kravské rohy. To si naozaj myslíš, že si taký perfektný herec, že si nás odrbal a my ti to všetko žerieme za surová? Spamätaj sa a prestaň nás štvať, lebo to naozaj skončíme a okrem bitky dostaneš aj sľubovaných pár rokov basy a pripísať ich môžeš iba vlastnej blbosti! Neprovokuj a začni, predohra ti nevyšla, prejdi na prvé dejstvo. Ja ti budem robiť šepkára. Oni budú obecenstvo. Začneme. Sleduj! Valterovi bolo v piatok zle a potreboval šlehu. Zdrhol zo školy a išiel za tebou, lebo, predstav si tú náhodu, práve od teba mal to svinstvo, čo predával na internáte. V piatok nemal nič, ani prachy, ani drogy a bol v kríze. Sadol na autobus a švihal do baru. A teraz ty," Krauz sa mu otcovsky prihovoril, lebo už začínal strácať trpezlivosť.

Vedeli toho priveľa, priestoru na manévrovanie mu nenechali, ani čo by sa za necht vošlo. Zhlboka si vzdychol.

„Nešiel do baru. Ten idiot… prišiel za mnou domov, tisíckrát som mu hovoril, že sa za žiadnych okolností nesmie ukázať u mňa doma! Bol akýsi nesvoj… mal isté problémy… to bolo vidieť, ale tisíckrát som mu hovoril, aby sa nenamočil, aby to iba posúval ďalej, aby to neskúšal, idiot!"

„Mal krízu," Fischer.

„Mal," Tony.

„Čo si mu dal?" Krauz.

Ticho.

Krauz pozrel na Kukyho. Tony to postrehol a predbehol ho.

„Iba trochu… koksu, veľmi riedeného, vlastne taký vylepšený práškový cukor, nič moc, také nič…" Tony cukrár-amatér.

„Koľko bolo hodín?" Fischer.

„Päť, po piatej, asi tak… práve som sa chystal z domu," Tony.

„Potom?" Krauz.

„Potom odišiel, vyhodil som ho!" Tony.

„Čím zaplatil?“ Fischer.

„Nó… ničím… Nemal prachy,“ Tony.

„Odkedy robíš samaritána?“ Krauz.

„Nerobím, on mi sľúbil, že si to… no, odpracuje, teda, že niečo predá a zo zisku…“ Tony.

„A predal?“ Fischer.

„Nóó…“ Tony sa zase chystal klamať.

Kuky mu odzadu položil ruku na plece a mierne stisol. Možno aj zo žuly by vytieklo pár kvapiek.

„Ááááu… dobre, dobre! Našiel ma v bare, ten cukor mu dlho nevydržal, potreboval niečo poriadne. Poznám to, viem, ako to pôsobí, potreboval niečo do žily, ten prach, čo šnupal bol nanič. Musel som ho odpratať na hajzel, všetci na neho pri bare čumeli, fakt bol na neho úbohý pohľad. Kazil mi dobré meno, takých klientov neobsluhujem. Chcel som, aby mi pomohol rozhodiť pár skladačiek po meste, ale bol v takom stave, že bol nepoužiteľný. A bol mi dlžný prachy! Naštval ma. Vykopol som ho!“ Tony, slušný mladík s dobrou povesťou.

„Kedy ťa našiel v bare?“ Krauz.

„No, už bolo okolo polnoci, možno niečo po polnoci. Kšefty sa akurát rozhýbali a potreboval som helfnúť, ale s ním sa nedalo. Prachy nemal a odrobiť si to nebol schopný, tak som ho vykopol…“ Tony futbalista.

„Ako?“ Fischer.

„Normálne, povedal som mu, že keď niečo chce, nech si zoženie prachy, alebo nech príde zajtra, ale v pohode, a bude makať! A odpracuje si aj dnešok.“

„No a čo on nato?“ Krauz.

„Vyplakal sa mi na pleci, že keď ja niečo chcem, vtedy je mi dobrý, a keď je v svrabe, že ho vyhadzujem. Ale na takéto reči som už zvyknutý, by ste neverili, čo dokážu títo feťáci narozprávať, keď to na nich príde. Nasľubujú hory-doly, povyhrážajú sa, zaprisahajú… hotové národné divadlo. Nakoniec chytil nervy a musel som ho vykopnúť, ako som povedal,“ Tony, čo nemá rád feťákov.

„Ako chytil nervy, čo robil…?“ Fischer.

„No nervy! Keď videl, že zo mňa nič nevydoluje, začal mi nadávať, že sa na mňa nabudúce vyserie, aby mi pomáhal, že on si prachy zoženie a hneď, že jemu má kto požičať, ale že na mňa otročiť nebude za tie peniaze nikto, a tak podobne. Drapol som ho za gágor a vyhodil von! No uznajte, obchody sa akurát pohli, prišla príma partia vysokoškolákov, ešte som aj musel priebežne dopĺňať zásoby, a ja mu budem dávať na sekeru!? Akurát! Čistá strata!“ Tony podnikateľ.

„Koľko bolo hodín?“ Krauz.

„Ako som povedal, po polnoci. Akurát sa rozbiehali obchody. Mohlo byť tak tesne po polnoci. Bol som s ním hotový za päť minút,“ Tony.

Krauz s Fischerom si pohodlne sadli na stoličky za stolom a pozreli sa na seba. Sedelo to na chlp a malo to logiku. Hanzel zavrel notes, Burger prestal pochodovať a Kuky sa vyvalil do kresla. Hotovo!

Tony si zhlboka vydýchol. Niet nad to, keď človek môže dobrovoľne pomôcť spravodlivosti a mužom zákona v ich neľahkej práci.

„Potom, keď sa vrátil, cáloval v hotovosti a bol šťastný, ako blcha.“

„Čo!? On sa vrátil?“ Burger, nachodený ako pochôdzkár po nočnej.

„Samo! Ale na to ste sa nepýtali! Za hodinu, možno o niečo viac sa vrátil. Bol ako baránok, dal by sa na chleba natierať, že on to tak nemyslel, aby som sa nedurdil a zobral si dve dávky koksu po štyristo, dve skladačky s herákom… a nejakú marišku. Vycáloval dva litre na drevo a ešte mu aj ostalo… som si všimol,“ Tony, záchranca ľudských duší.

„Ty čvirik, tak kedy si ho videl naposledy, nech to z teba nemusím dolovať!“ Krauz.

„V nedeľu večer, volal mi a stretli sme sa vonku pred barakom, zobral tovar na intrák a pozajtra, v sobotu, keď príde domov, tak sa vyúčtujeme.“ Tony veľkopodnikateľ,

„Teraz sa sústreď, ty záchranca trpiacich! Vrátime sa k piatku. Keď sa Valter vrátil a mal peniaze, bolo na ňom niečo čudné, niečo iné, napríklad oblečenie, alebo čokoľvek iné?“ Krauz.

„Nie nič. Ale to už bola sobota, bolo dosť po polnoci. Jedna, pol druhej. Teda, nič som si nevšimol… vlastne, teraz, keď to hovoríte, spomínam si, že nemal košeľu. Trochu sme sa na hajzli pochytili a ja som mu natrhol náprsné vrecko, a keď sa vrátil, nemal ju. Mal nejaké biele tričko, to som si všimol, lebo podvedome si chcel strčiť cigarety do vrecka na košeli a ruka sa mu zviezla naprázdno. Nakoniec si ich dal do bundy.“

„Dobre, teraz nám podrobne popíš, čo mal oblečené prvý raz a čo, keď sa vrátil,“ Fischer.

„No to neviem! Dobre, dobre, počkajte, spomeniem si… počkajte! Tú bundu mal aj vtedy, aj potom. Taká modravá alebo zelenkavá. Košeľu si prezliekol. Gate mal… rifle, asi… ale či ich mal aj potom, to fakt neviem, ale asi áno, keby sa vrátil bez nich, tak v trenkách by bol nápadný, nemyslíte? Au… čo ma furt fackujete, veď sa snažím!“ Tony, trpiteľ.

„Topánky?“ Burger.

„Nosil tenisky, všetci výrastkovia nosia tenisky, bosý nebol, teda, chcem povedať, že aj keď sa vrátil, tak mal niečo obuté, ale či to boli presne tie, čo mal prvýkrát, to neviem!“ Tony.

Kuky sa rozhodol, že zaboduje.

„A čo bágel, nejaká taška alebo igelitka, háá?“

„Taká, čo nosia športovci cez plece. Skoro sa o ňu prizabil, keď pikoval z hajzľa, ale keď sa vrátil, už ju nemal,“ Tony hlava-počítač!

Tonyho posadili na chodbu. Kto mal ešte chuť, zapálil si, pochopiteľne, zo svojich! Porozvaľovali sa, kde koho napadlo. Slova sa ujal Krauz.

„No, chlapci, neviem ako vy, ale mne sa zdá, že prihára. Ten chlapec, o tom, kde bol v piatok, všetkým klamal. Urobil si alibi u Mareka na internáte. V inkriminovanom čase bol tu v meste a pozrite sa na mapu, časovo všetko sedí,“ Krauz ďobol prstom do dvoch miest na mape roztiahnutej cez celý stôl a sfúkol popol, čo nechtiac odklepol na nábrežie rieky rozdeľujúcej Naše Mesto na severnú a južnú časť. „Pozrite, medzi barom a bytom babky Baumgartnerovej

sú také dva kilometre. Pre chalana v pokluse takých dvadsať minút, nech polhodinka. Na nočák asi nečakal. Po polnoci vypadol z baru, cesta tam, zdržanie v byte polhodiny a cesta späť. Presne ako hovorí Tony, za hodinku, možno hodinku a pol bol späť. Veci na prezlečenie mal so sebou z internátu, aj sa prezliekol, teda aspoň košeľu. Kam ich dal potom, to nám bude musieť povedať sám. Aj iné maličkosti. Motív by bol, prachy, a skratové konanie v abstinenčnej kríze sa zhoduje s modus operandi na mieste. Po návrate do baru mal prachy a dosť mu ešte zostalo aj po nákupe tovaru od Tonyho. Môj návrh: Burger s Hanzelom spíšu s Tonym zápisnicu a do rána ho strčíme do cely, aby nám nezdrhol a nevaroval Valtera. Chlapec má zajtra voľno, takže do školy nepôjde, mal by byť doma. Ak ho skoro ráno predvedieme, máme na krku matku, a tá tu bude oxidovať na chodbe a nezbavíme sa jej celý deň, preto by bolo lepšie chlapca vytiahnuť von a zbaliť ho na ulici. K tomu použijeme Tonyho. Zavolá mu a pozve ho na rande, keď bude mimo domu, berieme ho a ostatné je už vecou rutiny a improvizácie. Má niekto doplňujúce poznámky alebo nejakú zmenu? Nikto? Tak poďme na to, Edo, zoberte si Tonyho a píšte, ostatní domov a chrápať, stretneme sa tu zajtra ráno o siedmej a roztočíme to!“

„Hééj, Tony!“ zakričal Kuky, aby ho bolo počuť až na chodbu. „Čo to vlastne máš s tým uchom!?“

Tony vopchal do dverí hlavu a smutne im oznámil: „To mám od narodenia, vraj nejaká vada, doktori tomu hovoria genetická anomália… bodaj ho!“

Rozliezli sa po nočnom meste a zopár z nich išlo naozaj domov. Mladý Valter bol tiež doma a štvalo ho, že ten pes Tony mu neberie mobil a nechá ho do omrzenia vyzváňať. Na zajtra mal pripravenú príma ranu, perfektný zákazník, zoberie metrák materiálu a zaplatí v hotovosti, tak kde, doboha, ten pes trčí!?

Nakoniec zaspal aj s mobilom v posteli a elektronická hračka mladej generácie mu nahradila hnedého plyšového koníka, ktorý s ním spával ešte nedávno.

Keď Krauz s Fischerom vyšli von, dvojica driemajúcich agentov v bielom sedane spozornela. Pred hlavným vchodom do Policajného riaditeľstva postrehli nenápadný pohyb a uvedomili si, že

odchádzajúci sú ich objekty. Okamžite zahlásili zmenu situácie a ospalý hlas z centrály im vydal pokyn.

„Sledovať, nezasahovať, opatrne udržiavať odstup, neriskovať prezradenie, chlapci, veľmi opatrne.“

„Trojka rozumela, nasadajú do auta, pechotu stiahnite a presuňte dvojku.“

* * *

V Biblii sa píše, že pánboh šesť dní robil a siedmy deň, nedeľu, svätil, teda nepracoval. Čo robil v pondelok po stvorení sveta, to nie je dodnes jasné, ale čo dokážu v pondelok niektoré hyeny, to hádam ani nie je možné! Škoda, že hyeny v Našom Meste sú také málo bohabojné.

Ten chlapec mohol ešte žiť.

Ako policajt často pracoval po nociach. Jeho telo si zvyklo na nepravidelný režim spánku a bdenia, na nepravidelné stravovanie a nepravidelný sex. Aj jeho žena si zvykla.

Keď sa spoznali, chodil do policajnej školy a zodpovedne sa pripravoval na budúce povolanie. Študovať sa nedá stále a chvíle oddychu trávil tak ako všetci chalani z ročníka. Buď v blízkej krčme, alebo v bare na zámočku, alebo v neďalekom hoteli Moskva, kde sa relaxovalo za drahšie. Spoznali sa ako tisíce iných párov, zaplatil jej drink, pozval ju do tanca. Slovo dalo slovo a ruka bola v rukáve. Hovorí sa aj noha v noháve, ale má to byť skôr vtipné ako urážlivé.

Priviezol si domov nevestu z Moravy, a pretože sa mali radi, rodine to nevadilo. Reč je podobná, dievča pracovité, nikomu sa na krk nezavesili, tak prečo nie?

Dostali byt. Malý, ale nový! Čistá novostavba na novom sídlisku v najkrajšej a najzelenšej časti Nášho Mesta. Na kopci, aby mali lepší výhľad do diaľky, za tie svetlé obzory, kde sa skrýva tak dlho očakávaný blahobyt a hojnosť. Aspoň tak to v televízii deklamovalo vládnuce Hnutie, ktorého niektorí predstavitelia a tichí sympatizanti mali ružové obzory už teraz.

Otehotnela. Príchod nového člena rodiny znamená nové radosti, ale aj nové starosti. Aj peňazí bude treba viac, aj času viac vyčleniť pre rodinu, aj nočné výlety obmedziť. Zmena je život, tak to hovoria

mladí a tí starí, tí nech závidia. Oskar sa rozhodol a on sa rozhodne tiež!

Oskar bol kamoš, jeden z najlepších, vlastne najlepší, skoro ako brat. Spolu slúžili na vojne, spolu nastúpili k polícii, spolu, stále spolu… a tiež sa dobre oženil. Teda skoro, bolo to už na spadnutie. Zbalil dcéru vysokého funkcionára z ISI, z organizácie, ktorá v polovici deväťdesiatych rokov niečo znamenala. Oskarovi sa nechcelo drať policajnú uniformu do penzie. Chopil sa rozumu a odišiel do civilu. Pre neprehliadnuteľné úspechy v boji s pouličnou trestnou činnosťou neostal dlho bez práce a náborčíci z ISI si išli nohy uchodiť a huby zodrať, aby ho prehovorili a aby vstúpil.

Vstúpil. Pravdou však je, že ani nie tak pre oslnivé pracovné výsledky, ako skôr vďaka budúcemu vplyvnému svokrovi. Upratal ho na dôležitý úsek výkonnej zložky spravodajskej služby. Na oddelenie, kde sa vyžaduje aspoň minimálna samostatnosť v rozhodovaní a v úsudku, kde schopnosť bleskovej reakcie a improvizácie môžu kolegovi zachrániť krk, alebo naopak. Dali ho na miesto, kde len oči otváral.

Oskar sa mal podieľať na sledovaní nepohodlných politických nepriateľov Hnutia a Vodcu, na zbieraní špinavých informácií, lží a poloprávd vhodne upravených a pretavených do vyhovujúcej formy. Chceli od neho účasť na svinstvách, na ktoré nemal ani hlavu, ani žalúdok.

Prišiel na to príliš neskoro.

Lenže zo začiatku mu Róbert záviděl, pretože Oskar mu nepovedal celú pravdu o novej robote a v snahe trochu vyhecovať kamoša sa iba chválil a preháňal. Aj na spoločných rodinných návštevách hovoril Oskar o novom chlebodarcovi v samých superlatívoch a nikto ani nepostrehol, že vôbec netuší, o čom hovorí, že nič nepochopil a vlastne tomu vôbec nerozumie.

Na stole sa vrtela minca, a keď prestala, ukazovala vždy tú istú stranu. Pochopil to až neskôr.

Aj Róbert zmenil zamestnanie, ani on nechcel drať uniformu až do penzie. V novej práci zarobil skoro dvojnásobok, nie preto, že by mal obzvlášť perfektné rito, ale jednoducho preto, že zarobiť dvojnásobok policajného platu nebol a nie je žiadny problém.

Chcel sa viac venovať rodine, venovať im viac času! Budúce dieťa bude potrebovať domov, zariadený domov so všetkým možným komfortom, a na to treba prachy, veľa prachov, more prachov! Zamestnal sa v exekútorskej firme na oficiálne vymáhanie pohľadávok a podlžností a na spoločných rodinných návštevách s Oskarom a jeho budúcou ženou musel tiež klamať.

Nič v živote nie je zadarmo. Každú zarobenú korunu si bolo treba tvrdo odslúžiť a Róbert opäť chodil po nociach. Opäť sedela sama s bruškom pri televízii a nostalgicky sledovala české stanice a prežívala chvíle samoty dúfajúc, že sa už-už vráti, že sa mu nič nestane, že sa to raz musí skončiť!

Skončilo.

Oskar sa dostal do problémov a on, najlepší kamarát, mu pomohol. Veď, nato sú kamaráti, aby v núdzi pomohli, inak by boli nanič. Potom to už neboli problémy, už išlo o život, a keby do Oskara nebol drgol, asi by sa ani nerozhýbal. Róbert nechápal, na čo ešte čaká, prečo to urobil a prečo to urobil tak amatérsky a naivne, ako keby človek, ktorý nakope okoloidúceho do rozkroku, čakal poďakovanie a pozvanie na večeru.

Róbert mu pomohol zdrhnúť. Oskar zmizol v cudzine, s manželkou dostali politický azyl… a prežil. Róbert ostal a robil mu spojku. Informoval ho o dianí u nás a utešoval ho, aby sa nebál, aby vydržal, už to nemôže dlho trvať, tým sráčom raz musí niekto pristrihnúť krídelká, a potom sa vráti a bude všetko v poriadku. Bude môcť otvorene a nahlas povedať, ako to bolo s únosom prezidentovho syna a akú rolu v tom trápnom divadielku zohral on, zneužitá bábka na špagátikoch.

Raz, možno raz…

Róbert nasadol do čierneho BMW kombi a nocou sa spustil uličkou pomedzi paneláky dolu do doliny, kde odbočil na hlavnú cestu. Pred dvoma hodinami bol ešte doma v rodnej dedine, sotva päťdesiat kilometrov od Nášho Mesta. Zastavil sa za mamou večne sa strachujúcou a večne sa vypytujúcou, tak ako všetky mamy na svete. Upokojil ju, dal jej bozk na líce a zase utekal ako všetci synovia na svete.

Pred hodinkou bol ešte na diaľnici, ale na tejto nemeckej mašine kilometre len tak horeli a čo nestihol urobiť cez deň, musel stihnúť v noci. To zasraté autorádio opäť neposlúchalo, samé syčanie a chrapot, žiadna poriadna hudba. Dva-trikrát potočil gombíkom, vyskúšal všetky predvolené stanice a nasrdene vlepil rádiu zaucho. Nepomohlo. Vypol ho a pohodlne sa uvelebil v mäkučkom sedadle. Nemci vedia odviesť kus poctivej roboty. Mal šťastie. Bola to dobrá kúpa, a keď si ho dal upraviť na plyn, jazdil skoro zadarmo.

Mimovoľne pozrel do spätného zrkadielka ako vodič, ktorý rutinérskym spôsobom sleduje dianie pred aj za sebou, a s prekvapením zistil, že nič nevidí. Zrkadielko bolo posunuté. Poopravil ho a automaticky skontroloval obe vonkajšie, ich poloha bola v poriadku. Čudné. Manželka nešoférovala, odkedy jej bruško vyrástlo z posledných dievčenských riflí a nahradili ich veľké modré s trakmi, aké nosil krtko v kreslenej rozprávke.

Znížil rýchlosť a obzrel sa dozadu na zadné sedadlá. Očami preletel voľný priestor zadnej časti auta a jeho pozornosť upútal poťah na zadnom operadle. V pravom hornom rohu bol posunutý a tvoril neprirodzenú vlnku, ktorú by si pri pravidelnej údržbe určite všimol.

Posledné zvyšky policajnej ostražitosti mu vyslali do mozgu signál: Pozor, niečo sa deje! Ak nie je na svojom mieste viac vecí alebo nefungujú, ako by normálne mali, je to podozrivé a treba konať, inak sa to môže vypomstiť! Ak je to iba jedna vec, môže to byť iba Murphyho zákon, pretože čo sa môže pokaziť, sa raz určite pokazí, ale ak ich je viac, je to podozrivé!

Zošliapol plynový pedál a ešte raz skontroloval situáciu za sebou v spätnom zrkadle. Dva svetelné body boli od neho dosť ďaleko a nesnažili sa ani priblížiť, ani ho predbehnúť. Zahľadel sa na ne o pol sekundy dlhšie než bolo vhodné, a keď obrátil svoju pozornosť späť na cestu, musel hlasno zakliať. Mľandravá ľavotočivá zákruta sa nebezpečne blížila a aby nevyletel na obrubník, rázne otočil volantom k bočnému okienku. Auto sa zahojdalo, gumy slabo zahvízdali a ozvala sa ohlušujúca rana. Plechovicou to neprirodzene myklo, akoby sa zadné kolesá práve teraz rozhodli predbehnúť predné. Odstredivá sila nadvihla tonu plechu v snahe zmeniť ju na

tonu šrotu a preniesla ju ponad úzky chodník rovno do starého nenatretého plota, oddeľujúceho asfalt od prudkého, desať metrov hlbokého zrázu.

Pevne sa držal volantu, to jediné si pamätal z celej autoškoly, do ktorej tak nerád chodil. Zdalo sa mu to mrhaním času, jazdil už od šestnástich a v osemnástich od neho chceli jazdu školáka, hoci im mohol celkom pokojne predviesť jazdu zručnosti na dvoch kolesách. Pevne sa držať, nebrzdiť a byť pripútaný! To boli základné rady pre úspešné zvládnutie šmyku. Lenže toto bol akýsi čudný šmyk!

Pevne sa držal. Brzdiť aj tak nemohol, lebo otrasy mu poprehadzovali nohy a nevedel, ktorú má na ktorom pedáli. Pripútaný bol. Našťastie! Len vďaka tomu si neroztrepal hlavu o predné sklo, keď sa nemecký stroj konečne zastavil v pletive, ktoré ho určite zachránilo od strmhlavého pádu dole svahom. Predná ťažká časť s motorom sa navážila dopredu ako potápajúca sa loď, a keď sa predné kolesá konečne dotkli trávnatého zrázu, zadok ostal trčať dohora ako Titanic, keď sa vybozkával s Ľadovou kráľovnou.

Spätný náraz ho pritlačil o operadlo, ale gravitácia ho vrátila celou váhou do popruhov. Zadok sa odlepil od sedadla a hlava sa mu zasekla medzi palubnú dosku a predné okno. Pravú ruku si necítil a v ľavej sa mu niekde pri lakti rozstrekla ukrutná bolesť. Koniec jazdy, pohyb sa zastavil, zvuky stíchli. Visel zamotaný v bezpečnostnom páse ako parašutista po nevydarenom zoskoku do jedľového lesa.

V prvom momente si nevedel spomenúť prečo. Prečo vyletel z cesty, keď posledné, čo si jasne uvedomoval, bola asi metrová, úplne bezpečná vzdialenosť medzi pravým predným kolesom a obrubníkom. Poznal svoje auto a vedel s ním zacúvať na milimetre, dopredu mal odhad ešte lepší, za ten meter by dal aj ruku do ohňa, tak prečo skončil v plote?

Neprirodzená poloha mu nedovoľovala dýchať, popruhy sa mu zarezávali do hrudníka, krk mal ohnutý v neprirodzene ostrom uhle. Posunul ruku a zreval od bolesti. S ľavou asi nič nezmôže a pravú stále necítil, bola zablokovaná kdesi pod trupom a nepoužiteľná. Snažil sa bočným pohybom rozhojdať telo, aby uvoľnilo tlak na ruky, ale zmysly mu vyslali nový varovný signál.

Zacítil dym.

Predné okno zalial oranžový východ slnka. Prižmúril oči, aby striasol kvapky nejakej lepkavej tekutiny z mihalníc, a až potom si uvedomil, že to nie je slnko! Bol to iba odlesk svetla zozadu. Predné sklo bolo ako parabolické zrkadlo.

Bola tam nádrž s plynom, síce prázdna, ale aj tak si treba švihnúť, povedal jeden mozgový závit druhému, ale nebolo kam vyslať povely. Žiadna končatina neposlúchala! Z celej sily mykol hlavou a vyrovnal krk. Od bolesti zahryzol do volantu, ale nič to, aspoň získal jeden pevný oporný bod. Váhu tela preniesol na ľavú, ubolenú ruku a konečne pocítil dlaň tej druhej. Zvierala popruh a ani o tom nevedel.

Za chrbtom sa ozvalo zlovestné dummm a s hrôzou si uvedomil, že takto duní zálesácka vatra, keď do nej zavanie nezbedný vetrík a rozdúcha žeravé uhlíky, alebo keď do nej prilejete dva decilitre benzínu. Ošľahol ho prvý závan tepla a mal pocit, že na zátylku mu nepozorný holič vykosil vlasy až na kožu a potrel ju pitralonom.

Von, musím sa dostať von, lebo bude zle! Von, prikázali závity a pravá ruka besne zalomcovala popruhmi. Bolesť v ľavej ruke a v chrbte bola neskutočná, ale zlovestný dunivý zvuk zozadu ho poháňal, hlúposti musia ísť bokom, prioritou je dostať sa von! Vychádzajúce slnko za chrbtom sa asi zbláznilo a uprostred noci sa rozhodlo spáliť všetko naokolo smrtonosnou žiarou.

Na bočné okienko sa prilepila čiasi dlaň. Capnutie mu pripomenulo, že pomoc môže prísť aj zvonku. Namáhavo pootočil hlavu a s prekvapením si uvedomil, že muž za sklom má od hrôzy vypleštené oči a kričí na neho niečo, čomu nemohol ani pri najlepšej vôli rozumieť.

„Pomóóc, pomôžte mi!“ zreval na záchrancu, ale hneď to oľutoval. Štipľavý dym, ktorý sa zakrádal interiérom, mu zaryl oceľovú ihlicu do pľúc a ostrý kŕčovitý kašeľ vyprskol chuchvalce červených slín na predné sklo. Muž vonku zalomcoval kľučkou, dvakrát tresol päsťou do okienka a uskočil. Jazyky žeravej plazmy ho sfarbili do oranžová a sálavé teplo ho zahnalo na ústup. Videl, ako vodič niečo kričí, ako sa rozkašľal a potom zmizol v dyme. Pohltil ho ako plížiaci sa prízrak z rozprávky o drakovi a princovi, ktorého opustilo šťastie.

Oranžový obor ho odzadu ovalil po ramene a chrbte. Bolestný kŕč sebazáchovy konečne oslobodil pravú ruku. Nahmatal pracku na popruhoch a po hmate postupoval k poistke.

Ďalší závan neznesiteľnej horúčavy ho prehol ako luk a dunivý rev nespútaného živlu prehlušil posledné volanie: „Mami, mamička, pom…“… Ruka včas nenašla, čo hľadala, a ochabnuto ovisla.

Dva svetelné body veľmi pomaly a rozvážne prešli okolo miesta nehody a nenáhlivo pokračovali do centra mesta.

Bol pondelok 29. apríla 1996 a začalo jemne mrholiť.

Minister zložil noviny, hlavu si schoval do dlaní a chvíľu nehybne sedel zhrbený nad masívnym reprezentačným stolom. Nemal rád utorkové rána plné prekvapení a problémov, ktoré prinášali zase len ďalšie problémy a prekvapenia, a tak stále dookola. Vedel o tom už odvčera, v televízii nebolo prakticky nič, cenzúra ešte držala reportérov na uzde, ale dnešné noviny už čo-to naznačovali.

Nemal to brať! Nemal brať tú skurvenú funkciu!

Nasľubovali mu hory-doly a nakoniec oni budú dobrí a jemu ostane čierny Peter, karta, s ktorou sa nevyhráva.

Zazvonil telefón a vytrhol ho zo zadumania. Znechutene fľochol po svetelnej hudbe na ovládacom paneli a zodvihol slúchadlo.

„Pán minister, volá vás pán riaditeľ…“ hlas sekretárky bol ako vždy jemný a vyrovnaný. Závidel jej pokoj a pohodu, s ktorými deň čo deň prichádzala na pracovisko, a nebolo problému, ktorý by ju vyviedol z miery.

„Dajte ho sem!“ zavrčal a ona sa usmiala. Ani on ju nemohol vyviesť z miery. On už vôbec nie.

„Nazdar!“

„Ahoj!“

„Tak my sme svoje urobili, teraz je to na tebe. O ostatné sa musíš postarať sám. Držím ti palce a neposer to! Príď večer do klubu.“

„No, že to ty hovoríš!“ a tresol slúchadlom.

Ani Krauz nemal rád rána plné prekvapení a problémov, ktoré prinášali zase len ďalšie problémy a prekvapenia a… Zaklopal u šéfa a vošiel. Veliteľ sedel za stolom, dokonale uviazaná kravata mu ako

zvyčajne ladila s čistučkou košeľou a elegantným oblekom. Sedel neprirodzene toporne a smutne.

„Česť… či ako sa to teraz hovorí.“

Krauzov pozdrav ostal bez ohlasu. Druhým mužom v miestnosti bol Ivan Mikovič zvaný Vaňa, večne hladná hora mäsa, teraz strhaná a nevyspatá, s váčikmi pod očami v popolavej tvári. Pozrel na Krauza a mlčal. Nebol čas na vtipkovanie.

Krauz si prisadol a čakal.

Mayor dočítal správu, bezmocne zložil ruky na stôl a s prekvapením pozrel na Krauza.

„Konečne! Kde si?“

„Prepáč, je pol siedmej, mohol som ešte doma sladko spinkať, a ty, že kde som!“

„Prestaň, pozri sa na toto!“ a hodil papiere pred Krauza.

„Nechce sa mi to všetko čítať, majte zľutovanie s človekom tesne po prebudení, ešte som nemal ani kávu… dobre, dobre, Vaňa, porozprávaj, o čo ide, bude to rýchlejšie. Z tvojich zdurených očí usudzujem, že si mal nočný výjazd, však?“

„Presne, to teda mal. Doriti. Takže, uprostred noci zhorelo auto. V aute sedel iba vodič. Je to… bol to Róbert.“

Krauzovi dve-tri sekundy trvalo, kým zaradil meno a súvislosti. Pozrel na šéfa a ani nehlesol. Potom sa spýtal.

„Prečo volali oddelenie vrážd? Je to vražda, je to naše?“

„To by som aj ja rád vedel. Vaňa, povedz mu to.“

„Najprv to bola dopravná nehoda. Vodič nezvládol riadenie v ľavotočivej zákrute a skončil v pletive nejakého hrdzavého plotu. Auto sa vznietilo a vodič zhorel. Tragédia. Lenže potom sa prihlásil nejaký svedok, ktorý sa snažil vodiča vytiahnuť, a ten tvrdil, že auto vybuchlo, a to ešte na ceste. Až potom zbehlo z vozovky, a to už celé horelo, presnejšie kufor a interiér, ale motor mal ten vozík vpredu! Dopravákom sa to nepáčilo a privolali našich technikov a tí nevylúčili zásah cudzej osoby. Privolaný vyšetrovateľ rozhodol zbuntošiť vraždársky výjazd, teda aj mňa, lenže k obhliadke ma nepustili! Prišli dvaja funkcionári ministerstva, potom dve autá plné chlapíkov, ktorých som v živote nevidel, a pritom sa každý oháňal plackou a tvrdil, že je policajt. Zbalili milého svedka a zobrali ho na

výsluch! Ani mne, ani vyšetrovateľovi nechceli povedať kam. Z ničoho nič bola vybavená odťahovka a auto odviezli, z ničoho nič sa objavila pohrebná služba a previezli telo a na dôvažok, okamžite prišli polievacie autá a osprchovali celé miesto nehody, alebo čo to bolo. Pýtal som sa vyšetrovateľa, z čoho asi tak mám spísať správu o prípade, a on na to, že sám nevie, že to bude musieť nahlásiť šéfom, že takýto postup na mieste činu ešte nezažil a podobne. Sral som sa tam skoro do rána a výsledok je týchto pár papierov a to, čo som ti zhruba načrtol."

Vaňa bol očividne nahnevaný. Bol to od kosti pohodlný človek a v práci sa nepretrhol. Mal však jednu dobrú vlastnosť, ak to bolo naozaj potrebné, vedel zabrať, a potom nepoznal brata. Neznášal odfláknutú robotu. Patril k staršej garnitúre poctivých detektívov, ktorí si vedeli svoju prácu zastať na sto percent, a keď už sa dal zobudiť a prišiel uprostred noci na miesto činu, chcel po sebe zanechať zodpovedajúce výsledky! Z toho, čo mu nakoniec ostalo v rukách, nemal dobrý pocit ani on, ani nikto z kolegov a dobre vedel, že ani od šéfa za to nemôže očakávať pochvalu a ovácie.

Obaja spýtavo pozreli na Krauza. Vaňa ako na skúsenejšieho kolegu s prosbou o pomoc, šéf ako na zasväteného detektíva disponujúceho informáciami, ktoré ani on, ani Vaňa nepoznali.

„Mená si si poznačil? Tých z ministerstva a tých tiežpolicajtov? Všetkých, čo sa tam motali?" spýtal sa Krauz.

„Preboha, nie som kretén, všetkých mám!" ohradil sa Vaňa.

„Tak si zober podklady a choď spísať podrobnú správu s presnými časmi a pohybom na mieste. Skús sa zamerať na to, kto kedy prišiel a čo kto povedal, teda v tom zmysle, kto vydával pokyny a tak podobne. Zameraj sa na detaily a postoj vyšetrovateľa. Tuším, že budú problémy, a ty musíš byť krytý, inak si to odskáčeme. Toto nebude obyčajný prípad, to vám garantujem už teraz."

Vaňa si pozbieral zo stola papiere a odišiel. Pochopil, že chcú ostať osamote.

„Tak syp!" zasyčal šéf.

„Čo syp? Podstatu veci poznáš, tak sa teraz netvár, že som ho zabil ja!"

„To netvrdím, ale chcem vedieť, čo som mal vedieť už predtým, rozumieme sa?!“

„Tak moment, o prípade Pavúka som ťa priebežne informoval, čo sa stalo neskôr, nemohol nikto tušiť. Okrem toho, Róbert je taká vzdialená osoba, že to s našou vraždou nemá žiadny súvis, presnejšie, toto je už iný príbeh!“

„Počúvam!“

„Počúvam! To je to najjednoduchšie! …doboha, každý by iba počúval, ale rozprávať nechce nikto, toho sa bojí každý!“

„Mohol by si sa prestať rozčuľovať? Sústreď sa na to, o čom je reč! Jediný, kto sa tu obviňuje z jeho smrti, si ty sám! Mne to ani nenapadlo! To si nepostrehol!? A ani súvislosti s Pavúkom nepoznám, iba ty si ich teraz nadškrtol, asi vieš viac ako ja, nemyslíš? Takže sa na mňa prestaň osopovať a pokojne sa porozprávajme, dobre?“

Krauz prestal sťažka dýchať a donútil sa k absolútnemu pokoju. Musel uznať, že to prehnal a že šéf má pravdu. Odkopal sa sám bez toho, aby ho niekto obvinil. Znervóznel, lebo pocítil kus zodpovednosti za smrť chlapca, ktorého nikdy nevidel a ktorého poznal iba po mene a raz s ním telefonoval, ale to bude asi ťažko niekomu vysvetľovať.

„Prepáč, to som nechcel. Prepáč… toho chlapca nepoznám, iba meno, zachytil som ho pri kontaktoch v podsvetí. Presnejšie, Kamil o ňom hovoril… že po ňom idú Bossovi ľudia, a teda aj chlapci z ISI, tie kontakty poznáš, nie?“

Mayor iba prikývol. Vedel toho viac. Vedel toho oveľa viac, než Krauz vôbec tušil, ale táto práca neumožňovala ľudom, aby sa k sebe správali ako dôverčiví milenci na lavičke v parku a hrkútali si o všetkom, čo za uplynulý deň prežili. Určité informácie ostávali pred kolegami skryté pred nadriadenými aj podriadenými, a každý sa musel vyrovnať s ich ťarchou sám. Všetci pracovníci spravodajských a kriminálnych služieb museli v sebe z času na čas skoncentrovať toľko duševnej odolnosti, aby úplne sami dokázali prejsť úsekom profesionálnej existencie, počas ktorého sa mohli spoľahnúť výlučne sami na seba. Od dodržania tejto dôležitej konšpiratívnej zásady

často závisela holá existencia agenta alebo detektíva a jej porušenie znamenalo skôr či neskôr smrť. Profesionálnu alebo fyzickú.

Preto Mayor nepovedal, že mená Oskar a Róbert rezonujú v kuloároch už dlhší čas, že pozná súvislosti aj z inej stránky než obyčajný detektív oddelenia vrážd a že dobre vie, ako sa aféra s dopravnou nehodou skončí, pretože uprostred noci už mal telefonát, ktorý ho varoval pred neuváženou aktivitou a do určitej miery ho aj usmernil.

Pritom to bol rovný a férový chlap, ale v zmysle subordinácie rešpektoval nadriadených a plnil pokyny. Vlastný názor, ktorý si vždy zachovával, sa snažil v plnej miere s týmito pokynmi zosúladiť. Bohužiaľ, niekedy to jednoducho nešlo a odhliadnuc od vnútorného presvedčenia musel konať profesionálne a poslúchať, teda klamať.

Existujú, samozrejme, aj staré ľudové múdrosti, ktoré sa ako na potvoru na niektoré konkrétne životné situácie hodia ako uliate. Napríklad, proti vetru sa sťať nedá, alebo dá, ale človek sa celý oští. Mayor s tým musel počítať a Krauz musel počítať s tým, že Mayor s tým počíta… niekedy je svet veľmi jednoduchý!

Bola to zložitá situácia a Mayor sa rozhodol iba počúvať. Zatiaľ.

„Hovoril som ti o stykoch Bossa a ISI. Vražda Malého Pavúka je výsledkom vnútorných trenie v podsvetí, ale ďalší problém sú špinavosti v politike, vysoká hra, o akej ani nechyrujeme. Oskar sa zaplietol do únosu, to už vyštarchali aj novinári, ale nemajú presné informácie. Faktom je, že Oskar musel zdrhnúť za kopčeky a Róbert mu robil spojku. Dozvedel som sa to minulú stredu a volal som Róbertovi. Chcel som ho varovať a prehovoriť ho na výpoveď pred vyšetrovateľom a tak ďalej, ale povedal mi, že cestuje, ale keď sa vráti, ozve sa mi a stretneme sa. Nedodržal sľub a stálo ho to život. Bol som v tom, že je ešte stále u svokrovcov. Keby mi zavolal hneď, ako prišiel, mohli sme ho ochrániť! Aspoň si myslím, takto mu už nepomôžeme.“

„A kedy si ma chcel o veci informovať, ak sa smiem spýtať?“

„Akože kedy?! Veď som ti story o Bossovi rozpovedal od á po zet. Ostatné bočné cestičky sa preplietajú tak rýchlo a zložito, že sa v tom sám ťažko orientujem. Ani ja neviem, čo je pravda a čo nie, čomu sa dá veriť a čo je účelová verzia určená pre nás! Čo som

odfiltroval a strávil, to som ti povedal. Ostatné je… pre boha živého, čo ma tu skúšaš? Tebe mám vysvetľovať, ako získavam informácie a čo s nimi robím, alebo čo vlastne chceš?“

„Aby prestali zomierať ľudia! To od teba chcem.“

„Ja ich nezabíjam, tak sa choď sťažovať niekde inde! Ty máš konexie, ty chodíš na stretnutia s tými hore, tak im povedz, aby prestali blbnúť, a ľudia nebudú zomierať! Tých pár vagabundov, čo poznám ja, neovplyvní nič, tí iba vykonávajú pokyny a plnia objednávky. Ryba smrdí od hlavy a v tomto prípade od tých najhlavatejších hláv!“

Krauz a Mayor sedeli za stolom ako rovný s rovným a dobre vedeli, že takýto rozhovor by neviedol ani jeden z nich s nikým cudzím a ani s inými kolegami z oddelenia nie. Výnimkou bol Fischer, toho brali za parťáka obaja. Dobre vedeli, že situácia je nadštandardná a vyžaduje si presne taký istý prístup. Boli to dvaja skúsení policajti a tak sa aj správali. Žiadna ješitnosť, žiadne invektívy, žiadne oduté tváre.

„Už si skončil?“

Krauz mlčal, rozmýšľal. Potom sa spýtal.

„Kto ti už volal? Sú nejaké tlaky z hora? Vieš už niečo konkrétne?“

„Nie,“ klamal.

Krauz mu neveril… ale chápal ho, možno aj on by musel v podobnej situácii klamať. Chápal ho a chcel mu pomôcť.

„Tak budeme postupovať štandardne, aspoň na nič nezabudneme a nikto nám ani spätne nebude môcť nič vyčítať. Navrhujem, aby sme si vyžiadali expertízu zhoreného auta, aby sme vypočuli svedka a Eliášovu rodinu a aby vyšetrovateľ začal trestné stíhanie pre trestný čin vraždy. Bez týchto základných úkonov nemôžeme pokračovať ďalej, čo ty nato?“

Mayor pokýval hlavou. Vedel, že je to bežný postup a taktiež dobre vedel, že bežný postup nebude možný. Ale prikývol.

„Súhlasím.“

Krauz zašiel za starším detektívom Mikovičom, a keď videl jeho pracovný zápal po prebdenej noci, sám si sadol za písací stroj a vypísal žiadosť pre odborné kriminalistické pracovisko pyrotechniky

a chémie, ktoré jediné bolo schopné vniesť svetlo do záhady nočnej dopravnej nehody.

Keď dopísal, starý Burger už sedel za stolom, čítal ranné noviny a mal vyfajčených asi pätnásť cigariet, možno aj prvú škatuľku z tých troch či štyroch, čo mal dnes v pláne znivočiť. Starší detektív Hanzel prikvitol tesne za ním a tiež si rozložil noviny. Chvíľu čakal na prvý ranný fór, ale keď videl strhanú tvár tlstého Vaňu, pochopil, že asi na ranné špásovanie nemá chuť, a dal sa tiež do čítania. Vaňa si rozložil skromné raňajky. Keď z igelitky, ktorú mu manželka ako vždy starostlivo prichystala, vykladal posledný kus rannej futráže, bol už stôl taký plný, že z neho spadli na zem dva hárky papiera, ktoré kazili atmosféru rannej šiesty a na stôl sa už nezmestili. Nikto si ich nevšímal.

„Nočný výjazd?“ skúsil starý Burger.

„Uhm,“ odpovedal Vaňa s plnými ústami a s hlasným praskotaním požmolil v dlaniach vajíčko natvrdo.

Burger si zapálil cigaretu a ani hlavou nepohol, keď sa rozleteli dvere a s víťazoslávnym úsmevom vpochodoval mladý Filip Kiss, ktorému sa konečne podarilo prísť do roboty včas.

„Úctivosť, páni!“ zahulákal, a keď zistil, že do neho nikto neryje, sklamaný si sadol za stôl a niečo si čarbal do zošita.

Vošiel Fischer.

Sucho pozdravil a hlavu držal akosi podozrivo sklonenú, takže v žiadnom prípade nemohol uniknúť pozornosti zvedavých a na všetko pripravených kolegov.

Prvý začal Hanzel.

„Akosi sa mi nevidí tvoje obočie, Chosé. Bolo baran baran buc?“

„Staraj sa o seba!“ poradil mu Fischer, ale bol to vopred prehratý boj.

Starý Burger sa rozhodol nahrať tlstému Váňovi na smeč.

„Asi strčil dva prsty do rezačky.“

Vaňa zareagoval, spracoval prihrávku a vypálil.

„Asi, a starý Rezač ho pri tom prichytil!“

Mladý Kiss sa išiel pošťať od rehotu a Hanzel si spokojne trel bradu. To je ono, takto má začínať pracovný deň, a nie hlavy strčené do novín a ticho ako v kostole!

„Choďte do riti!“ radil im Fischer, ale po chvíli predsa len rezignoval a zodvihol hlavu. Ukázal im napuchnuté obočie a slabý modrastý odtieň na ľavom oku.

„Pekná rana,“ pochválil ho Burger, „starý Rezač sa naučil celkom dobre triafať, čo? Aspoň si mu ju prekotil, alebo prišiel privčas?“

„Vymieňal som v kúpeľni žiarovku a zvrtla sa mi stolička! Trtol som na dvere a skoro som sa zabil! Som rád, že to skončilo len takto… čo furt máte s tým Rezacom a Rezačkou… hovädá!“

Teraz sa už rehotal aj Burger a Váňovi fŕkali z rozďavených úst kúsky rozžutého bielka po celom stole.

„Vraj žiarovku…!“ utieral si slzy Hanzel a ledva zdržiaval nutkanie na močenie, „doma to žerie z nemeckej helmy skrutkovačom, svieti petrolejkami a vraj… žiarovku! Chalani, držte ma…!“

Krauz len neveriacky pokrútil hlavou a sucho skonštatoval: „Ako malé deti,“ a jasne tým dal každému najavo, že dnes s ním žiadna zábava nebude.

Prečkali ranný nástup, na ktorom sa dozvedeli, čo sa dialo v noci v Našom Meste, že mali podozrivý prípad výbuchu osobného vozidla a že šéf ho po naštudovaní spisu pridelí… no komu asi? Krauz s Fischerom majú predsa na takéto bonbóniky nos, tak nech sa páči!

„Ideme si pozrieť miesto výbuchu, čo povieš?“ znechutene navrhol Fischer parťákovi, len aby vypadol von a nemusel stále počúvať prihlúple narážky na búrlivú noc a farebné oko.

„Ideme!“ súhlasil Krauz a tiež túžil vypadnúť. Dnes sa cítil akosi hlúpo, zbytočná smrť mladého Eliáša ho rozladila na celý deň a nevedel sa skoncentrovať.

Krauz sa telefonicky spojil s vyšetrovateľom, ktorý mal nočnú službu. Chcel sa dopracovať k náhodnému svedkovi, alebo k vraku vozidla, alebo k tiežpolicajtom, čo machrovali uprostred noci na mieste obyčajnej dopravnej nehody, alebo k niečomu, od čoho by sa mohli odraziť. Vyšetrovateľ nič nevedel. Nikto nič nevedel.

Krauz rezignovane tresol slúchadlom.

„Chosé, pôjdeme. Zastavíme sa aj u prokurátorky, aspoň zistíme, čo ďalej.“

„To nemôžeme odložiť, takýto sa pred ňou mám pretŕčať?“ protestoval Fischer a radosť z návštevy najkrajšej ženy v Európe mu kazil neprirodzený mejkap a neandertálsky zdurený nadočnicový oblúk.

„Čo stále skučíš? Vymyslíme nejakú historku, akože si v noci bránil spiace mesto proti horde nájazdných lúpežníkov a vrahov. Všetkých si pobil, iba jeden ťa náhodou švacol mačetou po oku, ale v poslednom momente si to vykryl a ľaľa, aké nič z toho ostalo?! Budeš hrdina a možno ťa tam ešte aj prekotí, ako ju poznám. Ja budem čakať na milosťpána dole v aute, ako vždy, keď sa služobné stretnutie zmení na bohapustú kefovačku. Tak už poď a neondej sa!“

Fischer iba mávol rukou. Bojovať proti veterným mlynom sa nedá, stojí to príliš veľa námahy a výsledok je aj tak nulový.

Zastavili sa na mieste nočnej nehody. Asfalt precízne vysprchovaný, úlomky vyzbierané do posledného kúska, premávka v plnom prúde. Jediné stopy po nehode sa dali nájsť na obhorenom pletive starého plota a na oškretých obrubníkoch.

Krauz sa postavil chrbtom k zhorenisku a vytýčil si čiaru, ktorá spájala jeho stanovište, obité obrubníky a pravý jazdný pruh. Vykročil smerom, ktorý mu jednoduchým geodetickým úkonom vyšiel. Keď dorazil na okraj vozovky a zdesení vodiči videli, že zamýšľa pokračovať, hlasno vytrubovali a klopkali si po čele. Disciplinovane cúvol späť na obrubník a sledoval pravý jazdný pruh. Kráčal pomaly, ostražito a po pár metroch zbadal na asfalte hviezdicovitý útvar, veľký ako podnos na tortu. Zahvízdal na Fischera, a keď sa ocitli vedľa seba, spýtal sa ho.

„Čo je to?“

„To, čo si myslíš.“

„Zavolajme nášho technika, nech to odfotí a zoberie stery, čo povieš?“

„Ze to už určite urobili v noci.“

„Čo ak nie? Ja chcem nášho technika!“

„Tak zavolajme, bude mať radosť.“

Krauz sa spojil s centrálou a vysvetlil službukonajúcemu policajtovi, kde je a čo potrebuje. Oznámili mu, že technici sú síce

pripravení, ale majú auto v oprave, a tak ak niečo chce, nech si po nich zaskočí sám.

A vtedy urobil Krauz chybu. Zbalil Fischera, nasadli do auta a leteli do centra mesta pre technika, aby dorobili to, čo možno nočná smena nestihla, alebo nevidela, alebo nechcela vidieť, alebo nemohla vidieť.

Kým sa technik zbalil a kým sa vymotali zo spleti semaforov a jednosmeriek, uplynula hodina, a to bohato stačilo, aby potom na mieste činu stáli a čumeli na asfalt ako teľce na nové vráta.

„To nemyslíte vážne, chlapci! Čo z tohto tu mám zaistiť, ten piesok, alebo ten mazut, nešibe vám náhodou?“ počastoval ich naštvaný technik, ktorý sa nadrapoval s kufrom plným náradia a chemikálií. Na mieste, kde sa ešte pred hodinkou černela mnohocípa hviezda, ležala vrstva piesku, spod ktorej vytŕčal rozstrapkaný okraj mazutu. Nepodarený čapatý koláč, ktorý sa dá upiecť za necelú hodinu. Pri troche organizácie a snahy aj skôr.

Fischer našiel odtrhnutú gumenú zásterku z auta a použil ju ako improvizovanú lopatku. Odhrnul piesok a zoškrabal kúsok oleja. Na asfalte sa objavili asi centimeter hlboké ryhy, ktoré po sebe zanechal ostrý krompáč, alebo pneumatické kladivo, alebo podobný nástroj. Vrchná vrstvička asfaltu chýbala.

„Príma,“ skonštatoval Krauz, „toto sa nedá zdokumentovať ani fotograficky, ani chemicky. Sme idioti, dobre nám tak!“

„Ďakujem za príjemný výletík, aj tak som sa hore nudil, aj nabudúce, chlapci,“ neodpustil si technik a namáhavo teperil ťažký kufor späť do auta.

Krauz zobral Fischera bokom.

„Ten telefonát na centrálu bola chyba. Buď tam majú človeka, alebo to odpočúvajú.“

„Alebo nás niektorý z nich sledoval a nahlásil bleskovo hore, čo sme našli.“

„Alebo! Nech je, ako chce, mal si tu ostať a ja sám som mal zbehnúť pre technika, nie dvaja, iba ja sám! Škoda, už je to preč. Ale jedna vec nám musí byť jasná, súper nás má prečítaných a vie o našej robote všetko, pozná naše praktiky a technické možnosti. Videl si, čo s tým spravili? Presne vedia, čo sa dá z takého krátera vyčítať a čo

nie. A odpočúvajú nás, alebo aj sledujú. Pamätáš, čo hovoril Vrabčok, že ak tomu nedáme pokoj, tak raz to príde, že raz to určite príde! Myslím, že už je to tu! Kamoš, mňa nikto nepresvedčí, že toto bola dopravná nehoda, mňa teda nie. Začínam veriť všetkému, čo hovoril Kamil o únose a aj o tom svinstve v pozadí. Mám nepríjemný pocit, že ešte bude veselo. Ešte sa nasmejeme! Tak poď, hodíme ho naspäť.“

Mýlil sa, zakrátko nemalo byť do smiechu ani jednému z nich.

Krajská prokurátorka, žena neurčitého veku, zato veľmi určitých tvarov a ešte určitejších myšlienok a chúťok ich prijala vrúcnymi bozkami na líčka. Tie pre Fischera sa Krauzovi zdali oveľa vrúcnejšie.

Rozvalili sa do pohodlných kresiel, objednali si po kávičke a keď si hostiteľka prehodila nohu cez nohu v sexi sieťovaných pančuchách vytŕčajúcich zo šialenej minisukne, mohli sa dvaja unavení detektívi zblázniť od radosti.

Najprv Fischer vysvetlil, prečo je zranený na oku, a na veľké prekvapenie Krauz zistil, že v novej verzii sa o žiarovke v kúpeľni nehovorí nič. Potom sa téma točila okolo rodiny a roboty, a tak sa nakoniec slova ujal Krauz.

Hovoril otvorene, pretože vedel, že môže. Poznali sa roky a obaja s Fischerom sledovali jej závratnú kariéru od samotných začiatkov, od začínajúcej prokurátorky až na výslnie krajského pracoviska. Stala sa známou nekompromisným postojom v niekoľkých verejnosťou sledovaných kauzách a nechávala sa vidieť v spoločnosti veľmi vplyvných mužov, ktorých si striedavo brala a rozvádzala sa s nimi. Z každého manželstva odchádzala bohatšia o nové skúsenosti a nejakú sumičku. Krauz s Fischerom ostali v tomto zmysle v úzadí, hoci Fischer sa jej kedysi dostal veľmi hlboko… pod kožu, ale žiadna svadba z toho nehrozila. Krauz nemal také šťastie, ale mal ju svojím spôsobom rád ako kamošku. Často spolu konzultovali sporné prípady a v minulosti im v mnohých nezištne pomohla.

Aj on ju pochválil, že vyzerá stále lepšie… „prestaň, ty lichotník“ …a nenápadne prešiel na vážnejšiu tému. Začal tým, že im hodili na krk čerstvú vraždu chlapíka z podsvetia a že využili

kontakty, a bla bla bla, až sa dozvedeli, prečo musel Malý Pavúk zomrieť a ako v celej veci figuroval Boss. Povedali jej o únose a o súvislostiach.

Ticho sedela a ani sa nepohla, ani náznakom ho neprerušila. Sledovala ho ako malé dieťa sleduje kreslenú rozprávku, o ktorej toľko počulo od spolužiakov v triede, až malo zmysly vybičované túžbou do nepríčetnosti, a teraz, keď sa túžba konečne ukojila, telo nebolo schopné pohybu a zmysly nereagovali.

Fischer jej čumel na kozy a spomínal, ale Krauz si tú jej strnulosť a neskrývaný záujem všimol. Zaváhal. Nevedel, či robí dobre, keď jej vysvetľuje pozadie udalostí, ktoré sa dramaticky komplikovali, ale už bolo neskoro, už bol príliš ďaleko, a okrem toho, niekto kompetentný k tomu musel zaujať stanovisko, inak sa z tejto patovej situácie nedostanú.

„Príbeh," skonštatovala a zapálila si ďalšiu veľmi tenkú čiernu cigaretu. „Je to iba príbeh. Fakty! Chýbajú fakty! Čo máte v rukách, to je podstatné, uvedomte si, že na základe príbehu nemôžem postaviť obžalobu! Je váš informátor ochotný vypovedať u vyšetrovateľa alebo u mňa?"

„Nie."

„Sú zaistené nejaké vecné dôkazy z toho únosu?"

„U nás nie a či niekde inde, to netušíme."

„Je niekto z ISI ochotný vypovedať?"

„Asi nie, ale to sme nezisťovali."

„Máte nejaké iné, priame alebo nepriame dôkazy?"

„Zatiaľ nie."

„Takže, čo vlastne máte? Zrekapitulujme si to! K vražde toho Pavúka sa priznal váš, ako ho nazvať, informátor, alebo iba známy? Dôkazy však nemáte, a navyše jeho svedectvo v prípade únosu sa tým stáva nevierohodným. Diskredituje sám seba. Zápis vyšetrovateľa je bez podpisu svedka irelevantný papier, to sa za výpoveď považovať nedá a aj druhotriedny obhajca to napadne a zmetie zo stola. Dôkazy o opakovanom útoku na vášho svedka nemáte, výpoveď niekoho z ISI, kto by podporil verziu toho Oskara, taktiež nemáte. Kde je Oskar ani netušíte a dôkaz o spojitosti dopravnej nehody jeho spojky s prípadom tiež chýba. Počúvali ste

ma, páni, ako som to pekne zhrnula? Čo odo mňa očakávate? Chodím do práce na aute, a nie na metle! Inými slovami, čarovať neviem.“

Krauz musel uznať, že to zhrnula veľmi vecne a presne. Bola to veľmi pekná a veľmi dobrá prokurátorka.

„A čo keby existovali magnetofónové nahrávky, kde sa pracovníci ISI dohadujú s členmi podsvetia, ako niekoho seknú?“ zaťal Fischer.

Prokurátorka spozornela. Krauzovi stiahlo konečník. Ten Chosé musí byť idiot, keď takto tára. Namiesto do notesa čumí na ženské lajdáky a stráca súdnosť. Krauzovi prebleskovala mysľou jedna myšlienka za druhou a bol pripravený zachrániť, čo sa ešte dá.

„…a máte také?“ Cigareta ostala pevne zakliesnená medzi dlhočiznými prstami a ani sa nepohla. Popol sa ohýbal k zemi ako smädné steblo trávy.

„Nie! Ešte nie! Kolega má na mysli, že keby sa takýto konkrétny dôkaz dal zaistiť, či by sa zmenila situácia?“ Krauz sa snažil, ako vedel, ale mal dojem, že na tú babu báchorky neplatia. Bola mazaná všetkými justičnými masťami a rokmi praxe vyškolená k dokonalosti.

„Ako to teda vidíš?“ Krauz sa snažil odviesť pozornosť, ale videl, že si domyslela, čo Fischer nestihol vybľabotať.

„No, pozrite sa, chlapci, toto je učebnicový príklad dôkaznej núdze. Viete o všetkom, dokonca by som povedala, že viete až podozrivo veľa a presne, ale to už je vaša vec, lenže problém spočíva v tom, že na nič nie sú dôkazy. Pokiaľ sa nezaistia zbrane z Pavúkovej vraždy a ten váš, povedzme, kamarát nebude vypovedať, ste nahratí. Taktiež spojitosti s únosom a ďalšie strieľanie je potrebné písomne podchytiť, zainteresovať vyšetrovateľov, porobiť konfrontácie, spracovať spisovú dokumentáciu. Čo sa Oskara týka, to je, podľa mňa, mimo vašej kompetencie. Vzhľadom na medializáciu prípadu si myslím, že by vám to aj tak vzali, buďme realisti. Ale tie vraždy, to by bola iná káva! Takže zhrnuté, podčiarknuté a zrátané, vyhrňte si rukávy a nájdite niečo konkrétne, prineste dôkazy a ideme do toho všetci traja.“

Poďakovali sa a Krauz chcel vypadnúť. Keď prechádzal dverami, nebadane sa obzrel. Dojemná scéna rozlúčky starej mileneckej dvojice mu vylúdila na tvári nepatrný úsmev, ale nechcel zavádzať a decentne za sebou zavrel dvere. Posledné, čo začul, bol nežný hlas, ktorý detektívovi z oddelenia vrážd vyčítal, že stále iba sľubuje a nakoniec aj tak nepríde.

Nečakal dlho, iba ho štvalo, že kľúče od služobného auta mal Fischer u seba. „Úder do hlavy bol silný?“ spýtal sa Krauz. „Prečo?“

„Či nemáš otras mozgu! Alebo osprostievaš prirodzene bez vonkajších vplyvov?!“

„Prepáč, inokedy ti chvíľka zdržania nevadí.“ „Na to ti z vysoká… nechápem tie sprosté reči o kazetách, to malo byť čo?“ „Neblbni, ona je naša, tak neblbni.“ Krauz si nebol celkom istý, kto je čí, ale mal nepríjemný pocit, že skamenená cigareta v dlhých prstoch mu mala niečo naznačiť.

Prokurátorka zavrela za návštevou dvere, a keď sa letmým pohľadom cez okno presvedčila, že obaja detektívi nasadli a odfŕčali, ponaprávala si push-up podprsenku. Zaujala miesto za písacím stolom a chvíľu listovala v notese, ktorý bol dlho uložený hlboko v pancierovanom trezore. Vyťukala číslo poznačené úhľadným písmom a osobnej asistentke na druhom konci oznámila, že potrebuje hovoriť s pánom riaditeľom. To číslo zabezpečovalo osobe, ktorá ho poznala, promptné spojenie bez zbytočných otázok.

„Prosím!“

„Ahoj.“

„Áááá… servus… ako je to s tým Mohamedom a horou?“

„…nechaj Mohameda Mohamedom a počúvaj, mala som zaujímavú návštevu, dvaja páni z polície, disponujú skutočne impozantnými informáciami a detailmi o našej veci.“

„Dobre, dobre… vieš čo, teraz nemôžem rozprávať, ale dnes večer o deviatej pošlem pre teba auto, preberieme to u nás v klube… a potom u mňa v…, už sa teším.“

„…prestaň.“

„…pokoj, len pokoj, už som o nich počul, zvládneme to, neboj sa… takže večer, páá!“

„Páá.“

Krauz s Fischerom medzitým frčali mestom, kde naozaj žili svine.

Keď sa vrátili do kancelárie, na stole ich čakal rukou načarbaný odkaz od šéfa: „Auto sa našlo, volajte klapku 41532 a zariaďte ostatné. May or.“

Krauz nelenil a zavolal.

„Prosím, garáže!“

„Garáže? Prepáčte, to bude asi omyl, mám tu odkaz, že mám volať túto klapku kvôli zhorenému vraku auta, ale…“

„Žádny omyl, chlapče, žádny omyl! Čím skôr si pre tú opachu dóndzi, mne to tu len zaberá flek na dvore a smrdzí to jakšlak!“

„A kam som sa to vlastne dovolal, chlapče!?“

Hlas zaváhal, bolo počuť tiché cmuknutie, ako si pery potiahli z cigarety a s vyfukujúcim dymom sa vyvalila aj odpoveď.

„Akože kam, nó sem!“

„Ale…“

„Sem, do garáží ministerstva! Volakto to sem omylom priviezol. Tak dóndeš si pre to, alebo čo!?“

„Idem, už idem. A kedy to tam priviezli?“

„Kedy? Asi pred hodinou, tak nejako.“

„A kto? Dali vám nejaký papier, podpisovali ste niečo?“

„Papier? Niéé! Chlapče, ja som tu garážmajster a nie minister, ja tu nepodpisujem, ja tu makám! Tak ideš si pre to?“

„Idem.“

Krauz zložil a s povytiahnutým obočím sa obrátil na Fischera.

„Máme vrak, predstav si, po dvanástich hodinách ho niekto priviezol na dvor ministerstva.“

Zariadili prevoz a po ubezpečení expertov, že to síce bude náročné skúmanie, ale že si švihnú, sa spokojne vybrali na pivo. Zaliezli k Jumbovi a dali si na začiatok veľké s vodkou a bolo na nich vidieť, že to potrebujú. Jumbo si priniesol niečo neidentifikovateľné, farebné a smradľavé a bez opýtania si prisadol. Veď je tu doma, néé? Sprisahanecky na nich žmurkol.

„Tak čo je nové, chlapci?“

„Tamtá čašníčka,“ ukázal Fischer ledabolo rukou a odpil si.

„Perfektný postreh! Ja som to dicky hovoril, že najvačí machri robá na oddelení vrážd! Tak nazdravie, chlapci moji! Perfektný postreh!“

Na druhý deň prišla na oddelenie vrážd Róbertova manželka. Príbuzní ju už o nešťastí informovali, a tak pricestovala zariadiť pohreb.

Veľká žena so šticou neposlušných blonďavých vlasov, s veľkým bruchom vo veľkých rifliach s trakmi a vo veľkej chlapčenskej krikľavo červenej bunde, vhodnej skôr do hôr ako do mesta. To bol prvý dojem, aký na Krauza urobila. Sedela a plakala. Nerevala, netrhala si vlasy a nerobila scény, iba plakala. Vytrvalo a tichučko bez prestania vlhčila bielu premočenú vreckovku.

Krauz vyvetral a vyhodil všetkých fajčiarov z kancelárie, ponúkol jej čaj, stačila jej minerálka a po chvíli, keď sa trochu upokojila, začali. Zahľadela sa mu prosebné do očí. Túžobne očakávala, že jej oznámi, že všetko je iba omyl, nič viac než trápny omyl a že jej manžel sa o pár dní vráti domov, že si iba niekam odskočil a o chvíľu bude späť, že s nehodou nemá nič spoločné a s tým, čo je ukryté pod novinami na stole, už vôbec nie.

Lenže Krauz sa nič také oznamovať nechystal a ona to dobre vedela. V kratučkých momentoch, keď si uvedomovala realitu, mala záchvaty paniky. Iba silou vôle sa držala nad vodou a neskolabovala. Veľké brucho jej vadilo v pohybe a kvárilo ju odspodu, zhora čierne myšlienky a v strede, pri srdci veľké prázdno. Srdce je len sval, vie to každý chirurg, vlastne každý človek, ale prečo tam niekedy tak tupo bolí, nevie vysvetliť nikto, ani Christian Barnard nie.

Skôr ako prišla, vybral Krauz zo skrine malé igelitové vrecká so suchým zipsom, položil ich na stôl a z ohľaduplnosti ich prekryl novinami. V prvom boli obhorené hodinky, v druhom začmudený prsteň a v treťom torzo retiazky s platničkou zo zlata. Na rube bolo vygravírované kratučké venovanie. Obhorené. Všetky dôkazné predmety súdni lekári odobrali mŕtvole, ktorá sa im včera dostala na stôl ešte za tepla. Je paradoxné hovoriť tak o mŕtvole, ale v tomto prípade to tak bolo. Odfotografovali zuby a urobili odtlačky do vosku pre prípad neskoršej identifikácie. Daktyloskopické odtlačky sa už získať nepodarilo, devastačná činnosť obrovského žiaru bola veľmi

silná. Preto odobrali vzorky mäkkého tkaniva a kostnej drene, aby sa na požiadanie dali spraviť aspoň testy DNA. Urobili aj fotografie. Celkové zábery a detaily, ale tie neboli určené pre pozostalých, dokonca ani detektívi na ne neboli zvedaví. Dobre vedeli, že najstrašnejšie mŕtvoly sú zhorení a utopení ľudia.

„Je mi to naozaj ľúto, pani Eliášova, ale vzhľadom na okolnosti, ktoré nastali, vám budem musieť položiť pár otázok."

„Chápu."

„…a ukázať vám… nejaké predmety, teda… šperky a hodinky a tak."

„Chápu."

„Dobre, takže… auto, ako dlho ho manžel vlastnil a kedy si dal urobiť úpravy na plyn, teda… viete o tom, že si dal auto prerobiť na plyn?"

„Jo. Tedy, promiňte… prepáčte… Když jsem rozrušená, mluvím… teda hovorím po našom… promiňte."

„To nevadí, ja vám rozumiem. Hovorte, ako chcete."

„Jo, dobre, budem sa snažiť. Takže ten vúz máme už asi rok, aj viacej a asi pred pol rokom si dal urobiť plynovú nádrž, hovoril, že je to podstatne levnější než benzín, robil mu to známy, ale viem, že doma má k tomu aj papiere, lebo ten známej… známy má na takéto práce licenciu a dal manželovi aj záruku, aj kontakt, pre budúce opravy a tak. Nebyl to žádnej melouch… fušerina na kolene!"

„Dobre, verím vám, pýtam sa len preto, že naši technici označili ako predbežnú príčinu nehody…"

„To nebyla nehoda!!"

„…plynovú nádr… prosím?"

„To nebola nehoda!"

„Ako to myslíte?"

„Oni ho… zabili," tichučko sa rozplakala.

Krauz si pritiahol stoličku na vzdialenosť, ktorá mu umožňovala v prípade potreby aj dotyk. Tento ťah sa mu už veľakrát osvedčil a pomáhal nadviazať bližší vzťah, vzbudzoval dôveru a rúcal bariéry.

„Moment… moment, vy si myslíte…" chytil ju za ruku a postrehol, že celým telom jej prebehol kŕč prekvapenia. Hlava prilepená na prsia sa jej namáhavo zdvihla. Uvidel začervenanú,

opuchnutú tvár utrápenej mladej ženy, ktorá už nemala sily na vzdor a slzy na plač.

„Vy my asi nebudete věřit, ale já vím, co říkám.“

„Ja vám verím, teda snažím sa, ale znie to dosť… bizarne… teda… neuveriteľne.“

„Tušila som to, nikto mi neuverí, oni sú všade a sú… aj vy sa ich bojíte.“

„No, či sa bojím, nie je teraz také dôležité, len či máte pre svoje tvrdenie aj nejaké dôkazy, alebo aspoň indície, ktoré by…“

„Dúkazy… asi nemám, ale moje vnútorné presvedčenie… často sme o tom s Róbertom rozprávali, často mi hovoril, že keď sa mu niečo stane, aby som zobrala dieťa a išla domov k matke a aby som pretrhla kontakty s Oskarom, inak to zahubí aj mňa, aj dieťa. Očakával to, tušil, že to jednou přijde, ale jisté nevedel, že to bude tak brzo, že ani své dítě… neuvidí,“ znovu začala plakať, Krauz ju jemne potľapkal po zápästí a trpezlivo vyčkal, kým to pominie.

„Ja by som si vás veľmi rád vypočul, ale ak môžem poprosiť, skúste od začiatku… nemám v tomto prípade prehľad a ak sa máme k niečomu dopracovať, musíte ma uviesť do deja. Zaujíma ma to a možno vám nakoniec aj budem vedieť pomôcť, aj keď teraz netuším ako, ale ak máte podozrenie, alebo ste presvedčená… no jednoducho, nemali by ste si to nechať pre seba.“

„Jak pomoct? Mého muže… už mi ho nevrátite a na ostatnom mi nezáleží. Vybavím pohreb a vrátim sa domov, toto nie je krajina, kde by som chcela vychovávať svoje deti. Tu zomierajú nevinní ľudia a v novinách sa dočítate, že všetko je v najlepšom poriadku, tu unesú človeka v kufri auta a ten vúl povi v televizi národu, že makroekonomické ukazovatele sú vynikajúce a aby kupovali tuzemské výrobky, tu… ále, co budú mluvit.“

„Máte pravdu, iste máte pravdu, ale ja viem možno aj o iných súvislostiach, než len o vybuchnutom aute a únose. Skúste pochopiť, možno by ma vaša výpoveď posunula správnym smerom, verte mi, určite by to nebol premárnený čas, ak by ste mi vysvetlili pozadie.“

Váhala, ticho žmolila mokrú vreckovku a snažila sa neplakať.

„Znáte… poznáte Oskara?“

„Poznám, robili sme spolu, ale dávno a na iných zložkách polície, ale poznám. Fajn chalan.“

„S mým mužem… s Róbertom boli najlepší kamarádi. Aj oni spolu kedysi pracovali u polície. Oskar… čítate noviny, nie? Je to pravda, naozaj bol spolu s vašou… skurvenou… promiňte… bol s nimi zamotaný do toho tak nech valne proslaveného únosu. Veľakrát o tom u nás s Róbertom rozprávali, plánovali Oskarov útek a potom mu Róbert pomáhal, ako vedel. Vždy som im hovorila, že sa zahrávajú s ohňom… s ohňom.“

Uvedomila si, aké presné prirovnanie jej mimovoľne napadlo a nedokázala sa ovládnuť. Hlas jej zlyhal a zmeravela v neprirodzenej skrútenej polohe. Krauz sa vyľakal a nanútil jej pohár studenej minerálky. Aj napriek namáhavým žblnkavým glgom z pohára ubudlo iba minimum, hrdlo mala plačom a stresom zúžené do tenkej trubičky, neprepúšťajúcej ani čistú vodu.

„Oskar vyhľadal nejakého vyšetrovateľa polície a všetko mu povedal. Potom sa začalo peklo. Nebyť Róberta, asi by už nežil. Robino mu pomohol do zahraničia a zásoboval ho čerstvými správami a stále veril, že sa veci na dobré obrátia, že sa to raz musí dobre skončiť. Nestalo sa. Potom sme zbadali tie autá.“

„Aké autá?“

„Tie za nami. Začali nás sledovať rôzne autá. Róbert si sem-tam zapísal ich značky aj čísla, občas sa opakovali, občas nás čakali pred domom, keď sme sa zatúlali do mesta a Róbert naschvál jazdil na červenú a do protismeru. Sledovali nás… a otravovali telefonátmi.“

„Chcete povedať, že vám telefonovali z ISI?“

„Neviem, kto to bol. Róbert mi to nikdy nepovedal, ale ja viem, že to boli oni, lebo aj ja som s nimi raz hovorila. Telefonovávali večer a v noci a Róbert vždy niekam odišiel, prosila som ho, aby nechodil, aby už tomu dal pokoj, ale iba sa usmial, a že už to nebude dlho trvať. Vracal sa až neskoro v noci, alebo nad ránom a potom dlho spal. Raz, keď odišiel, znovu volali. Hlas sa predstavil ako priateľ a chcel, aby som Róbertovi dohovorila, že mu hrozí veľké nebezpečenstvo a aj mne a maličkému a aby začal spolupracovať, inak sa to zle skončí. Plakala som a prosila, aby nás nechali na

pokoji… ten hlas stále dookola opakoval, aby som dohovorila svojmu mužovi.“

„Číslo telefónu ste nezachytili, alebo nejaké meno…?“

„Volal na pevnú linku a žiadne meno nepovedal, predstavil sa iba ako priateľ.“

„Hlásili ste to na políciu?“

„To… myslíte vážne?“

„Prepáčte… dobre, k tým autám.“

„Áno, autá. Aj minulú stredu nás odprevádzali. Jedno červené išlo za nami až k nám na Moravu a boli takí drzí, že sa premávali po naši ulici do pozdního večera! Vubec sa nesnažili schovávať, bola to čistá provokácia! Robino bol nervózny, nikdy nebol nervózny, ale teraz ho to naštvalo. Dlouho stál u okna a koukal ven. Chcel, aby som mala pred porodem klid, preto ma priviezol domov. Vedel, že prihára a nechcel ma vystavovať nebezpečenstvu, nechcel, aby som to všetko sledovala na vlastné oči, a tak ma uklidil stranou. Potom mal ten telefonát, to bolo v sobotu ráno, dlho chodil po izbe a reval do telefónu, dlho sa hádali, napokon sa rozhodol, že sa vráti domov. Nechcela som, sľúbil mi, že pár dní ostane so mnou u nás doma, ale nedal sa zadržať. Bol veľmi nahnevaný a povedal mi, že ide domov a spraví poriadky raz a navždy, že takto to už ďalej nejde a že si nedá brnkať po nose. Rozlúčili sme sa a on… odišiel. Chcel sa ešte zastaviť za mamou, doma.“

Krauz chvíľu rozmýšľal. Už vedel, že hovorí pravdu. Dokázal by jej príbeh doplniť o detaily, kto ju a jej manžela sledoval, kto mal záujem na Róbertovej spolupráci a tak ďalej, ale nebol vhodný čas na debaty, teraz potreboval zhrnúť fakty, a tých bolo v jej výpovedi žalostne málo. Samé nepodložené tvrdenia a domnienky. Nech to preberal z ktorejkoľvek strany, stále v tom bolo málo vierohodných faktov. Smutná výpoveď žialiacej, utrápenej manželky, ale inak nič.

„Ja viem, že hovoríte pravdu, verím vám. Chcel som sa ešte spýtať… spomínali ste, že manžel si pár čísel aj zapísal, našli by ste doma…“

Siahla do náprsného vrecka športovej bundy, zalovila a vytiahla ušmudlaný, niekoľkokrát preložený papier, skontrolovala ho a podala

Krauzovi. Od vzrušenia mu nadskočilo obočie. Roztvoril papier a našiel na ňom päť typov áut s farbou a poznávacou značkou.

„Tie značky berte s rezervou, oni ich menili a nie vždy boli na tom aute, ako sú zapísané. Často používali aj poznávacie značky z iných okresov, ale za ich existenciu ručím!“

Krauz zavolal Kukyho z vedľajšej kancelárie a dal mu pár presných pokynov, ako prelustrovať uvedené čísla áut a ako sa dopracovať k údajom o majiteľoch.

„Pani Eliášova, ešte vás odvediem k vyšetrovateľovi, ktorý má prípad pridelený a ktorý vám vydá povolenie na pochovanie manžela. Ešte predtým vás poprosím, urobíte krátku výpoveď do zápisnice aj u nás, nič strašné, iba zopakujete to, o čom sme sa rozprávali, dobre?“

„Urobím!“

„Výborne! A ešte jedna menej príjemná záležitosť, tu pod novinami mám…“

Keď sa Kuky vrátil, našiel Krauza v objatí uplakanej ženy, ako stoja pri otvorenom okne a v prúde čerstvého vzduchu sa snaží zabrániť jej mdlobám a hysterickému plaču. Vdova bez zaváhania spoznala manželove hodinky, aj zlatú platničku, ktorú mu dala vygravírovať k narodeninám, a tým vlastne rozhodla. Pokiaľ to bola iba zhorená mŕtvola nejakého muža, bola stále nádej, ale keď spoznala jeho veci…

Osud jej manžela bol navždy spečatený.

Kukyho zistenie bolo zaujímavé, ale dalo sa očakávať. Ani jedna poznávacia značka sa nedala vyľustrovať, ani jedno číslo neexistovalo v evidencii dopravnej polície. Pri každom bol odkaz, že číslo je blokované a na lustráciu musí mať policajt zvláštne povolenie. Tak boli kryté civilné vozidlá kriminálnej polície, vojenskej kontrarozviedky, vozidlá ISI a špecializovaných pracovísk, pri ktorých sa predpokladalo, že by si ich poznávacie značky mohol zapísať bežný občan a sťažovať sa… prepáčte, to je samozrejme hlúposť!

V skutočnosti má krytie civilných vozidiel tajných služieb oveľa racionálnejšie odôvodnenia než sťažnosti spoluobčanov, ale… nie

všetko je vhodné na zverejnenie. Ako hovoria zodpovední „k tomu sa nebudem vyjadrovať“.

Podstatné bolo, že Krauz sa veľmi zaraďoval výsledkom dnešného vyšetrovania.

V dňoch po výbuchu nebol na oddelení vrážd žiadny mimoriadny pohyb, nebola hlásená nová vražda, a tak mali Krauz s Fischerom dosť času, aby sa venovali starým veciam a vniesli do doterajšieho pátrania trochu logiky a poriadku. Bolo toho veľa a ďakovali osudu za priazeň a pokojné chvíle, ktoré podľa dlhoročných skúseností neveštili nič inšie, iba to, že sa zase niečo stane. Ako vždy, niečo muselo prísť!

Našli svedka nehody. Chlapík v stredných rokoch s popáleným predlaktím sedel na stoličke a mlčal. Na každú otázku odpovedal áno, prosím, alebo nie, prosím. A ešte jednu repliku používal do omrzenia, nepamätám sa, prosím. Tá mu išla najlepšie.

Po polhodine to Fischera prestalo baviť. Postavil sa nad sediaceho suchára a zrúkol.

„Počúvaj ma, môj milovaný! Svedok sem, svedok tam, ale ty ma tu srať nebudeš! Veľmi ľahko sa ti môže stať, že zo svedka urobíme obžalovaného a za krivú výpoveď ti narobíme také vetry, že si nebudeš stíhať meniť gate! Čo si to dovoľuješ, to si nás sem prišiel naštvať, alebo čo?! My s tebou slušne, v rukavičkách a ty samé neviem-nepamätám, nepamätám-neviem! Ty si nepamätáš, čo bolo pred dvoma dňami, alebo si na hlavu?! Čo to tu na nás hráš?!“

Chlapíka ani nehlo, akoby s takouto reakciou od samého začiatku počítal a čakal iba na ňu. Akoby… akoby ho niekto pripravil na všetky alternatívy, ktoré môže na kriminálke zažiť a naučil ho potrebné odpovede a reakcie. Nahratá živá platňa.

Krauz ho ticho pozoroval a nechal kolegu, nech do neho ryje. Čakal na moment zaváhania a prekvapenia, ale nepomohlo to.

„Vy sa bojíte?“ Krauzov hlas znel mäkko ako rozprávka na dobrú noc.

Chlapík sa strhol a prekvapene na neho pozrel. Na toto ho nepripravili. S týmto nepočítal. Oči sa im stretli. Policajt pred sebou videl vyplašeného srnca, ktorému sa oceľový drôt zarezal do krku a týral ho mučivé hodiny, až pokým sa nezjavil pytliak prezlečený za

poľovníka a oslobodil ho. Ale nie zadarmo! Pred vypustením mu vysvetlil, aký je svet krutý, a srnček mu musel na oplátku sľúbiť, že nebude vystrkovať rožky. Svedok videl pred sebou starého unudeného jazveca, ktorý už dávno dobre vedel, aký je svet krutý, a ktorý videl srnčekovi až do žalúdka. Obaja pochopili, na čom sú.

„Od tej nehody, alebo čo to bolo, hovoril s vami niekto od polície, alebo od… od nejakej inej služby…?“

„Nie, prosím,“ srnček musel sklopiť zrak. Nedalo sa to už vydržať.

„To je všetko, čo nám k tomu môžete povedať?“

„Áno, prosím.“

„Tak choďte, prosím.“

Fischer prudko otvoril dvere a pôsobil dojmom, že nakope každého, kto by sa pokúsil popri ňom prejsť.

Chlapík vo dverách zaváhal a obrátil sa späť ku Krauzovi.

„Som učiteľ na základke. Matematika – telocvik a nič iné robiť neviem… a mám dve malé deti… nechcem prísť o prácu… alebo ešte horšie. Ja nie som hrdina… prepáčte, prosím,“ povedal tichučko a veľmi, veľmi previnilo.

Krauz chvíľu rozmýšľal, čo na to povedať, na nič však neprišiel, a tak iba chápavo pokýval hlavou. Nepotreboval ďalšieho mŕtveho hrdinu, ako to správne predvídal pán učiteľ. Iba sa zhrozil, čo všetko dokážu s človekom urobiť. Toľko strachu a bezmocnosti nevidel už veľmi dlho.

Odišiel. Fischer ho ani nenakopal, ani mu nenabral rebrá. Aj on to akosi podvedome chápal. Konieckoncov, dalo sa to pochopiť.

Na druhý deň vyhľadali automechanika, ktorý montoval plynovú nádrž do Eliášovho auta. Začali tým, že mu skontrolovali licenciu, osvedčenie o spôsobilosti vykonávať odborné montáže, dane, účty, potvrdenky… ani obrvou nepohol. Všetko bolo v hornej zásuvke písacieho stola pripravené na kontrolu. Iba sa usmieval a nechal ich robiť si svoju prácu.

„V poriadku,“ musel konštatovať Fischer a tváril sa namosúrené.

„To by sme mali, a teraz sa vás spýtame.“

„No moment, moment!“ skočil mu automechanik neohrozene do reči a teraz sa on pre zmenu tváril namosúrené.

„Teraz by som si ja rád niečo skontroloval, dobre?“

Krauz s Fischerom mysleli, že sa im iba sníva. Nová doba, hosť vyhadzuje čašníka, živnostník kontroluje policajta!

„Môžem ešte raz vidieť vaše preukazy a rád by som vedel, z akej polície to vlastne ste?“

Krauz nelenil a otrčil mu pred oči služobný preukaz a odznak kriminálnej polície.

„O čo tu ide, nerozumiem?“ spýtal sa Fischer.

„O čo? No o to, že sem chodíte ako na klavír, kontrolujete to isté stále dookola, zdržujete ma v práci, ale čo je najtrápnejšie, že už ma omrzelo donekonečna počúvať, ako som sfušoval istú zasratú plynovú nádrž v istom čiernom bavoráku istému nemenovanému spoluobčanovi! Uhádol som? Kvôli tomu ste tu, nie? Tie papierovačky, to je len taká psychoprípravа, také naklepanie tuhého mäská, aby zmäklo, však áno!?“

Sedeli v improvizovanej kancelárii na konci priestrannej dvojgaráže prerobenej na komplet vybavenú autodielňu. Detektívom začalo svitať. Krauz vytiahol cigarety.

„Fajčíte tu?“

„Ja nie, bojím sa výbuchu.“

Policajti nechápavo povytiahli obočie.

„Tam v tých sudoch za vami je čistý benzín.“

Zvolili radšej normálnu reč. Úradný tón nebol niekedy najvhodnejší. Obyčajná debata ako pri pivku a cigaretke za istých okolností dokázala zázraky.

Vyrozprával sa im. Už dvakrát ho navštívili policajti v civile. Kriminálka, povedali, vraj sú priamo z ministerstva. Prehádzali mu lajstra odpredu aj odzadu, preto ich mal tak pekne pokope v jednej zásuvke, lebo iba včera ich upratoval. Potom sa začali vypytovať na tú nádrž. Všetky dodacie listy boli bezchybne vyplnené, záručný list potvrdený, montáž perfektná. To sa im nepáčilo. Kládli dvojzmyselné otázky, či sa nemohlo stať to alebo ono, či sa už v minulosti nestalo, že by plyn unikal a zapálil sa, či môže stopercentne garantovať, či môže odprisahať, či…

Nebola to kriminálka a Krauz mu to otvorene povedal.

„Neoklamali ma, nebojte sa, myslel som si to, ale nechcel som vyskakovať. Mám živnosť, sotva sa pretĺkam. Chcem mať pokoj, a nie fízlov… teda, prepáčte… políciu na krku. Mám roboty, že neviem, kde mi hlava stojí! Nemám čas na opletačky s úradmi! Ja nie som včerajší, aj ja čítam noviny a viem čítať aj medzi riadkami, ale to s tou nádržou prehnali, určite nemajú pravdu! Za tú robotu ručím!“

„Ste ochotný to povedať aj do zápisnice u vyšetrovateľa?“

„Do zápisnice? A odkiaľ mám vedieť, čo ste zač, že ste tí praví…?“

„Tu máte moje telefónne číslo priamo ku mne na stôl. Oddelenie vrážd. Dal vám niektorý z tých predošlých číslo?“ Krauz vylovil navštívenku.

„To nie!“

„Tak vidíte! Prečo asi? Ja vám ho dám a môžete mi pokojne zavolať do práce, alebo ma osobne navštíviť a budem tam! Okrem toho vám dám osobné identifikačné číslo a môžete hneď teraz zavolať môjmu šéfovi alebo na centrálu, aby ma identifikovali. Tak čo poviete, už nám veríte?“

„No… dobre. Boha, že som radšej nešiel k tej zubárke, keď som mal montovať tú skurvenú nádrž, mohol byť teraz pokoj, no čo už, keď ma prehovoril!“

Krauz každé ráno kvôli vyhorenému vraku zatelefonoval do laboratórií, aby sa každý deň znovu a znovu dozvedel tú istú novinu: toto skúmanie je mimoriadne náročné, vyžaduje si mimoriadne citlivý a zodpovedný prístup a ešte tak deň-dva na tom chlapci z labákov budú musieť popracovať. On, ako každý deň, slušne poďakoval, upozornil služobukonajúceho na závažnosť prípadu… „kámo, my tu iné prípady ani nerobíme, iba závažné!“ a odporúčal sa.

V zošite si vyškrtali z piatich úloh, na ktorých sa dohodli so šéfom, tie, ktoré už splnili a ku ktorým sa už nemuseli vracať. Kolegom do susedného mesta napísali, kto im vykradol banku a odniesol si stoosemdesiat miliónov.

Popriali im veľa šťastia a prípadu sa zbavili. Návštevu prokurátorky už mali tiež za sebou a kolega Fischer sa pri spomienke na niektoré náročné úlohy pracovného dňa iba blažené usmieval.

Oficiálne osloviť styčného dôstojníka ISI im riaditeľ nedovolil a žiadne informácie touto cestou získavať nebudú! Jeho stanovisko bolo nemenné a museli ho rešpektovať. Kašlali na riaditeľa a dobre vedeli, že keď budú chcieť, cestičku si nájdu, ale zatiaľ nechceli. Mali ešte raz navštíviť Bossa a spresniť si informácie, ktoré získali od Kamila, ale Krauz na neho nemal náladu a odložili to na neurčito. Boss im neutečie, skôr naopak, dúfali, že im nabehne na lopatu.

Poslednou úlohou bol Róbert. Krauz dlho pozeral na jeho meno, kým ho vyčiarkol. Škrelo ho, že dopadol, ako dopadol. A navyše skôr, ako sa s ním stihol porozprávať. Škrelo ho, že chlapec podcenil nebezpečenstvo a nenadviazal s ním kontakt, len čo sa vrátil späť do Nášho Mesta. Mohol byť kľúčovým svedkom a veci mohli nabrať úplne iný smer, lenže ani súper nebol idiot a poznal princíp priority. Zametali stopy a občas sa im to aj darilo.

Občas.

Neskoro plakať nad rozliatym mliekom. Krauz sa pokúsil ešte raz navštíviť vyšetrovateľa Vrabčoka, ale dozvedel sa, že čerpá poslednú dovolenku a odchádza do civilu. Meno jeho nástupcu mu nič nehovorilo, musel to byť nejaký rýchlokvasený vyšetrovateľ, keď sa s ním ani raz nestretol, ale čo iné mohol čakať? Týmto smerom bola cesta zrúbaná.

Skúsil nemocnicu. Navštívil Burana a, ako sa hovorí, aj s ním hodil reč. Najprv musel prekonať kordón policajtov, potom kordón vyholených hláv od Kamila a až potom si mohol prisadnúť k nemocničnej posteli, na ktorej sa Buran učil jesť, piť, fajčiť, onanovať a obťažovať sestričky jednou rukou, ktorá mu ešte ostala po nájazde neznámych priaznivcov.

Kamila detektív nevyhľadal, vedel, že mu je teraz nanič. Vrabčok z prípadu vypadol a iní vyšetrovatelia mohli ohroziť bezpečnosť zainteresovaných strán prílišnou aktivitou alebo naopak nečinnosťou. Na určitý čas sa Krauz rozhodol Kamila nechať na pokoji, ale Burana nemohol vynechať, aby sa, nedajbože, neurazil.

Krauz si nerobil ilúzie, vedel, že títo ľudia sa polície neboja a žijú si v Našom Meste vlastný život podlá vlastných pravidiel a predstáv. S Búranom stratil hodinu a jediné, čo sa dozvedel, bolo, že Kamil nie je ďaleko a že sa ho pokúša dostať z nemocnice von.

Dozvedeli sa totiž, že Boss chystá odvetné akcie a nemocnica nie je najbezpečnejším miestom na prežitie. Preto mu Kamil poslal pár chlapcov, aby posedávali na chodbe a aspoň zastrašovali, ak už nechránili. Policajtom neverili a asi vedeli prečo. Vzhľadom k tomu, že Buran nebol vyšetrovateľom obvinený, ale v celej veci figuroval ako poškodený, nemohol mu nič zakázať a v ničom ho obmedziť, takže, nech sa páči, zdrhaj, vagabund!

Čas plynul a Krauz s Fischerom museli v pravidelných intervaloch písať správy, odôvodnenia, vyhodnotenia a podobné nezmysly, všetky so spoločným menovateľom PREČO!? Prečo ešte nie je objasnená vražda Malého Pavúka? Prečo nie je objasnený pokus o vraždu Kamila a jeho parťáka? Prečo sa v nočnom meste strieľa viac ako inokedy? Prečo ešte nemajú expertmi potvrdené, že išlo o dopravnú nehodu, prečo a prečo a prečo.

Krauz písal, vyhodnocoval, odôvodňoval, snažil sa vysvetliť, že styky a informácie z podsvetia ešte neznamenajú, že ho človek môže riadiť a že ho lotri budú poslúchať ako ovečky baču.

Chceli jednoducho zistiť, koľko toho vie a kam siahajú jeho možnosti, a Krauz to veľmi rýchlo pochopil. Chceli, aby zastavil vlnu násilia a odvetných akcií v podsvetí, lebo verejná mienka sa búrila a novinári si prihrievali polievočku.

Raz, keď Krauza vytočili do nepríčetná, povedal na jednej porade na plnú hubu: „Keby som dokázal, čo odo mňa žiadate, nerobil by som policajta, ale šéfoval by som podsvetiu!“

Mal stopercentnú pravdu. Chceli od neho, aby uplietol z hovna bič, a namiesto toho, aby mu pomáhali, nalievali mu Šaraticu.

Krauz s Fischerom chodili po tenkom ľade a navyše, a to sa im stávalo zriedka, sa im nedarilo. Vonkajší tlak sa musel prejaviť aj na psychike, a tak nečudo, že podstatne viac času trávili u Jumba, a keď bola vhodná konštelácia aj u Eriky, teda iba Krauz, Fischer si chytil vždy inú.

O čo viac času pre… mrhal s Erikou, o to menej sa venoval Sylvii a dcéram. To zákonite vytváralo napätie doma a tiež sa muselo prejaviť na jeho psychike. Tlak narastal, a tak nečudo, že podstatne viac času trávili u Jumba a keď bola vhodná konštelácia, aj u Eriky…

Nikoho netešilo, ako sa veci vyvíjajú, ale nedalo sa nič robiť. Problémy doma a problémy v práci. Cigarety, alkohol, káva. Don Quichot a Sancho stáli proti mlynu, ktorý sa im drzo vysmieval do očí.

Nikdy nemôže byť tak zle, aby nemohlo byť horšie.

Čakali na zázrak. Dočkali sa.

Smrad sa začal šíriť hneď, ako mali na stole papier z laboratórií. V jeden pekný májový deň Krauz dostal služobnou poštou výsledok expertízy napriek tomu, že deň predtým telefonoval s expertom, ktorý mal prípad pridelený, a ten mu nič o posudku nepovedal. Naopak, informoval ho, že skúmanie je mimoriadne náročné, vyžaduje si mimoriadne citlivý a zodpovedný prístup a ešte tak deň-dva na tom chlapci z labákov budú musieť popracovať.

Lenže ajhľa, vykľulo sa šidlo z vreca.

Čítal Krauz, čítal Fischer, potom opäť Krauz a opäť Fischer a neveriacky krútili hlavami. Bolo to neuveriteľné! V záhlaví posudku bol popísaný predmet skúmania, použité metódy, vedné disciplíny, dočítali sa o všetkom možnom, len o tom podstatnom nič.

V strednej časti posudku bolo napísané, že hlavný predmet skúmania sa nachádzal v ľavej polovici batožinového priestoru vozidla, v tesnej blízkosti plynovej nádrže, kde došlo k výbuchu. Lenže Krauz s Fischerom a každý, kto prišiel s vrakom vozidla do bližšieho kontaktu, jasne videl, že v pravej časti batožinového priestoru bola hviezdicovitá trhlina, ktorá svedčila, že práve tam sa stalo niečo zvláštne. Niečo, čo mohlo a muselo mať súvis s výbuchom v aute. O tomto sa však v posudku nehovorilo nič!

Deformácie nápravy nemohli byť spôsobené nárazom do pletiva, a opäť nič! V posudku ani slovo!

Fotodokumentácia, ktorá odborný posudok dopĺňala, bola vyhotovená z takých uhlov, ktoré účelovo ukazovali iba vyňaté detaily, to podstatné jednoducho na záberoch nebolo. Interiér kufra tiež nebol zdokumentovaný kompletne, chýbal celkový pohľad a záber bol posunutý doľava, smerom k nádrži na benzín!

Nasledovalo pár odborných názvov jednotlivých častí a prípojov plynovej nádrže, potom konštatovanie o amatérskom a neodbornom pripojení a o chybnej súčiastke, ktorej neodborná montáž spôsobila

netesnosti a následný únik plynu a detonáciu. Lenže vo vraku bola plynová nádrž neporušená, a to bolo podozrivé. Okrem toho existovala výpoveď pani Eliášovej o odbornej inštalácii so zárukou, ktorá vylučovala domácu fušerinu. O tejto výpovedi expert nevedel, a tak bolo jasné, že zahral falošnou kartou!

Nikde sa nedočítali o pravej polovici batožinového priestoru a o dierach a deformáciách v spodnej časti vozidla, ktoré vznikli tlakom zvonku a ktoré Krauz s Fischerom jasne videli na vlastné oči!

Tesne pred záverom bola veta, ktorá sa síce v posudkoch občas objavila, ale pri iných expertízach a v iných súvislostiach. Teraz ju Krauz nečakal. „Vykonaným expertíznym skúmaním za použitia deštrukčných metalografických metód bola skúmaná vzorka zničená."

Čo tým, dočerta, mysleli? To, že zničili kúsok plechu, alebo… že by… no to hádam nie!? Nech nikomu netvrdia, že použili a zničili celý vrak, veď je to dôležitý vecný dôkaz! To by museli tých expertíz urobiť aspoň sto! No nič, to nesmie nechať iba tak, treba to preveriť!

Záver posudku tvorili podpisové doložky, s menom experta, ktorý skúmanie vykonal, a podpis vedúceho pracoviska, ktorý uvedenú expertízu schválil.

Krauz nelenil a zavolal. Experta poznal od svojich policajných začiatkov a už vtedy patril k starým kozákom. Stranícky funkcionár, ktorý naozaj veril, že socializmus prinesie ľuďom iba dobro a to zlé, to si vymýšľajú západné farebné časopisy. Naozaj tomu veril a robil všetko pre to, aby sa ľudia mali dobre. Veril, že to má zmysel. Revolúciu preplakal so sadrou na nohe pri televízore, a keď sa vrátil do práce, do novej, demokratickej polície, nestačil sa čudovať. Ale na prácu, na jeho odborné vedomosti a skúsenosti mu nikto nesiahol. Pyrotechnici, chemici, inžinieri a špecialisti na výbušniny boli vždy užitoční, či v socializme, či v demokracii. V demokracii ešte viac.

Spojovateľka ho dlho, predlho hľadala až nakoniec Krauzovi oznámila, že má dovolenku. Dva týždne. Vedúci bol na školení a príde o týždeň, pracovník, ktorý ho zastupoval, o vypracovanom posudku nič nevedel, a keď sa dozvedel, prečo Krauz volá, úprimne mu oznámil, že ani nechce vedieť.

Krauz mu slušne poďakoval a ani sa mu nečudoval.

„Počkaj, kolega, chcel som sa ešte spýtať… keby sme chceli robiť následné expertízy toho vraku, kde si ho môžeme vyzdvihnúť?“

„Akože kde, pokiaľ viem, všetko bolo pri skúškach zničené a…“

Presne toho sa Krauz obával, ale nemohol tomu zabrániť. Niekto zariadil, aby vecný dôkaz, vrak vozidla, zmizol z povrchu zeme a urobil to tým najelegantnejším spôsobom, ako len mohol, bol zničený pri testoch! Niekto sa teda vyznal! A ešte nariadil aj vypracovanie posudku, ktorý otrčil spravodlivosti holú riť aj s roztiahnutými polovičkami.

Kus papiera Krauza iritoval. Ležal na stole ako perfektne vyhladený obal z olomouckých syrčekov a smrdel aj napriek úradnej vážnosti. Každý, kto ho prečítal, buď si odpľul, alebo zahrešil. Každý, kto aspoň trochu vedel, alebo aspoň z diaľky tušil, o čo ide.

Opäť navštívili automechanika a ukázali mu posudok expertov, ktorí ho označili za fušera a pôvodcu všetkého zla. Nebol to štandardný postup, to pripúšťali, ale ani praktiky druhej strany neboli snehobiele, tak prečo by oni mali mať výčitky?

„Sú to obyčajní debili, pozrite sa sem,“ chlapík s pokojom Angličana ďobol prstom do popísaného hárku papiera a vrátil im posudok. Nechápavo na neho civeli, až mu ich prišlo ľúto.

„No sem… sem pozrite, viete, čo je toto?“

Krauz s Fischerom si v označenej stati expertízneho posudku prečítali pár odborných definícií o spôsobe napojenia plynovej nádrže, o použitých súčiastkach a pracovných postupoch a neboli o nič múdrejší. Patrične mu to dali najavo, a tak začal vysvetľovať.

„Ja vám ukážem kópiu dodacieho listu autorizovaného výrobcu, od ktorého odoberám náhradné diely už veľmi dlho. Originál mi zobrali tí vaši… no kolegovia, alebo čo to bolo, čo vás minule predbehli, ale na kópiu sa nepýtali, tak som si ju nechal. Vedel som, že sa ešte zíde! Pozrite… tu sú uvedené komponenty, s ktorými som pracoval a z ktorých som nádrž takpovediac poskladal. A teraz sa pozrite na ten váš paškvil či expertízny posudok, či ako to voláte? Vidíte tu v dodacom liste segment, aký popisujú tí vaši odborníci? Vidíte tu spätný tlakový ventil VG štyridsať? Odpoviem si sám, nevidíte! Prečo? Odpoviem si opäť sám, lebo tam nikdy nebol! Inými slovami, páni, tí vaši experti označili za príčinu nehody súčiastku,

ktorá sa už do moderných nádrží nemontuje a ani ja som ju tam nenamontoval, takže keď tam nebola, nemohla sa pokaziť, nemohla prepúšťať plyn a nemohla spôsobiť požiar! Pekné svinstvo! A ešte jedno vám poviem, páni detektívi, už mi je jasné, prečo sa mi tak dôkladne hrabali v papieroch a zhabali všetky doklady o objednávke, už mi je to jasné, vám nie?!“

Stál uprostred garáže prerobenej na dielničku ako Caruso na pódiu po záverečnej árii z Figarovej svadby a Krauz mal sto chutí zatlieskať.

„Tú kópiu potrebujeme!“

„Ani bohovi!“

„Ale…“

„Ani bohovi!!“

„Tak dobre, máte pravdu, aj vy sa musíte chrániť. Poďte s nami, za rohom je stanica Mestskej polície, u riaditeľa si urobíme jednu kópiu na služobnú potrebu a túto vám vrátime, dobre?“

„To by šlo, počkajte, utriem si ruky.“

„…a budeme vás musieť vypočuť do zápisnice.“

„No, už je to tu.“

Dva týždne dovolenky experta sa pomaly chýlili ku koncu, máj sa prehupol do júna a Krauz sa nevedel dočkať, kedy si podebatujú, ako sa hovorí, na úrovni. O automechanikovej výpovedi zatiaľ nikomu nehovorili a aj jeho poučili, aby vo vlastnom záujme držal hubu a montoval.

Krauz sa pokúšal experta vystopovať telefonicky, ale po úmornom pátraní sa nakoniec dovolal len dcére, ktorá ani netušila, že otec je na dovolenke a nechodí do práce. Mala už vlastnú rodinu, vlastné starosti a s rodičmi sa vídala iba sporadicky.

„Ale ak nie je doma, tak odišli s mamou na chalupu k tete ako každú dovolenku. Je to samota na…“ Krauz by musel precestovať celú republiku, aby ho našiel, a ako správna samota, bola aj táto bez signálu, takže trpezlivosť a čakať!

Nenudili sa.

Nový rozmer dal prípadu telefonát od Bossa, ktorý pozval Krauza na drink. Keďže sa s ním chcel stretnúť tak či tak, prijal,

prekvapilo ho iba že iniciatíva vyšla tentoraz z druhej strany. Stávalo sa to iba zriedka.

Miestom stretnutia nebol bar na severe, ale nočný klub v centre, o ktorom Krauz vedel, že zadné miestnosti sú upravené na vykonávanie najstaršieho remesla na svete. Inými slovami, v tomto bare si zákazník mohol tanečnicu od chrómovanej tyče kúpiť celú na ľubovoľný čas iba pre seba. Ceny boli ľudové. Za jeden ľudový plat si mohol chlapík z ľudu vylihovať na tej opici celý večer a celú noc až do rána.

Krauz podľa predpisu zahlásil kontakt s podsvetím nadriadenému, Mayor si pri tom vložil ustaranú tvár do dlaní a potriasol hlavou ako mokrý pes.

„Choď, kam chceš, ale nech to prestane, nič inšie nepočúvam na poradách, iba ako nezvládame tohtoročné vraždy a ako nám podsvetie prerastá cez hlavu! Zastav to, ak môžeš, zastav to! Aké máš krytie?“

„Chosé.“

„Hrozí niečo?“

„Neviem o ničom, bežné stretnutie.“

„Zober si aj Kukyho s Hanzelom, nech sedia vonku na parkovisku. Zlom väz!“

„Sebe, ja viem,“ odpochodoval a Fischera s bandou vzal so sebou.

Bar bol skoro prázdny, bolo privčas na nočné radovánky. Fischer zaujal obligátne miesto pri barovom pulte a Krauz sa zvítal s Bossom.

„Prejdeme dozadu.“

Krauz ho nasledoval. Zopár uzučkých chodbičiek izolovaných od denného svetla, kde sa človek v ktorúkoľvek dennú či nočnú hodinu cítil rovnako stiesnene. Ponuré svetlo dodávali iba nástenné lampy tých najerotickejších tvarov. Pri dverách označených mosadznou ceduľkou Prevádzkar sa Boss zastavil a dal mu prednosť.

Vošiel a chlapík zaborený v pohodlnej sedačke pozrel spoza farebného časopisu, ktorého titulnú a poslednú stranu zdobili dievčatá s niekoľkými otvormi nasmerovanými do objektívu.

Prekvapili ho, bol zjavne začítaný. Zatváril sa previnilo ako sopľoš prichytený pri onanovaní.

„Ále… takže hora a Mohamed sa predsa len stretli, pritom vôbec nezáleží na tom, kto ku komu urobí prvý krok. Podstatné je, že sa tak stane. Vítam ťa!“ teatrálne začal muž na gauči.

Odložil časopis nedôstojný jeho veku a stavu, hoci tieto časopisy sa čítajú v každom veku a v každom stave, ale niekedy pôsobia trochu nepatričné a kazia atmosféru. Vstal a natiahol ruku.

Krauz nikdy nepôsobil prchkým alebo prekvapeným dojmom, nikdy sa už odo dverí neusmieval, nestrúhal grimasy, alebo sa netváril zaskočený. Nikdy sa nesprával rozpačito ako vystrašená návšteva, trénoval to a cvičil sa v umení za každými otvárajúcimi sa dverami očakávať prekvapenie a čeliť mu s kamennou tvárou. Pôsobiť dôstojne a vyrovnane v každej situácii znamená získať prevahu nad protivníkom, hoci na začiatku býva veľmi ťažké určiť, kto je protivník a kto spojenec. Pomôž si každý sám. Neplavec hodený do vody sa buď utopí, alebo sa naučí plávať.

Na gauči sedel Ivan Canis. Muž, ktorý stál v pozadí únosu. Bývalý kolega z oddelenia vrážd, policajt, ktorý zmenil firmu a dal sa zlanáriť do tajnej služby. Vykričaná skratka ISI už v tom čase bola synonymom cynizmu, farizejstva a paranoje chorého jednovládcu.

V časoch, keď spolu robili, boli veľmi dobrí kamaráti, ale všetko sa raz pominie. Obaja boli vzdelaní a dlhé hodiny debatovali o čomkoľvek, pri akomkoľvek promile v krvi a v akejkoľvek spoločnosti. Znalosť psychológie jednoduchého človiečika im zaručovala, že si v priebehu pár minút našli miesto v ktorejkoľvek krčme, stiahli pozornosť na seba a ešte si aj nechali zaplatiť, a tí blbci boli nadšení, akí fajn chalani sa to tam zastavili!

Vedeli sa pri výsluchu pohrávať s najzákernejším vrahom, aj presvedčiť tvrdohlavého šéfa, že to, čo chcú oni, je to pravé orechové, a nie to, čo navrhuje on. A ešte im bol vďačný za ich názor.

Keď robili spolu, boli ozaj dobrí. Boli najlepší a báli sa ich všetci, vagabundi, aj tí ostatní. Poznali jeden druhého ako vlastné gate, a pretože dobre vedeli, že najnebezpečnejší nepriateľ je bývalý kamarát, rešpektovali sa navzájom aj po Canisovom odchode a

vyhýbali sa jeden druhému, aby zbytočne nedochádzalo ku konfrontácii rovnakej sily.

Aj v Skalistých horách sa grizly kolegovi primeranej veľkosti snaží v dobrom vyhnúť, pretože obaja vedia, že rovnocenný boj by obom stranám spôsobil iba zbytočné rany a možno aj smrť, ale o víťazovi by asi nerozhodol.

Ľudia sa často správajú ako zvieratá.

Robota ich bavila, spolu objasnili asi dva tucty vrážd a za mreže poslali približne rovnaký počet sadistov, úchylov, maniakov a vrahov najhrubšieho zrna, takže ich tandem bol naozaj výkonný. Potom Canis odišiel a Krauz si našiel Fischera. Canis si našiel prachy. Krauz stratil kamaráta. Canis stratil schopnosť pozrieť sa ráno do zrkadla.

Krauz prijal ruku a posadil sa bez vyzvania. Musia pocítiť, že je tu ako doma a že nebudú na neho hrať presilovku s výhodou domáceho prostredia. Ale takéto detinské maniere neočakával. Naozaj sa dobre poznali. Všetci traja. Preto nedal najavo prekvapenie, že práve ich stretáva ako starých známych, ako dvoch obchodných partnerov. U šéfa podsvetia a štátneho úradníka by takéto partnerstvo nemalo nastať, ale svet je malý, ľudia sa stretnú.

Boss vybral z chladničky plechovku piva a vrchnák opláchol v umývadle s pozlátenými vodovodnými kohútikmi. Postavil ju pred Krauza a sám si nalial z fľaše francúzsky koňak. Už roky nikoho neobsluhoval, ale teraz, keď bol hostiteľom v spoločnosti s vylúčením verejnosti, jednoducho musel. Krauzovi to pripadalo komické a vychutnával si vzniknutú situáciu so škodoradostným úsmevom.

„Môžem ťa poprosiť, aby si vstal?“ Krauz prekvapene povytiahol obočie, ale prosbe bývalého kolegu vyhovel. Vedel, čo bude nasledovať, vedel to hneď, ako sa Ivan k nemu nahol a jemne ho udrel do pŕs, potom do bokov, rukou mu prešiel pod sakom a skončil pri vreckách na nohaviciach. Dolu k ponožkám sa neunúval, to by už bolo pod úroveň. Šmátrajúca ruka však ignorovala chladnú oceľ služobnej pištole, pretože hľadala niečo menšie, niečo podstatne nebezpečnejšie než obyčajná zbraň. Chystali sa prerokovať životne dôležité záležitosti absolútne nevhodné pre cudzie uši.

„Som rád, že ťa vidím,“ oznámil Krauzovi. Krauz sa mu zahľadel do očí a počas pomalého rituálu otvárania vlhkej plechovky uvažoval, čo mu je na ňom také čudné. Nevideli sa skoro rok. Bol to on, ale akýsi menší. Vždy kostnaté prsty boli kostnatejšie, vždy veľký oblek bol väčší, chudá tvár bola chudšia a vpadnuté líca dali vyniknúť lícnym kostiam v nezdravo ostrom uhle. Riedka štica bola ešte redšia a ani pokus o prehadzovačku to nezachránil. Bol iný, zmenil sa. Oči nemali lesk a až nápadne Krauzovi pripomínali jesennú rybačku, keď dvadsaťkilogramový sumec zavesený dolu hlavou vypúšťal dušu a oči sa mu potiahli podobným matným povlakom smrti. Stále fajčil. To jediné sa nezmenilo. Potreboval by asi trochu čerstvého vzduchu.

Krauz ho neprehľadal, hoci malú chvíľku zápasil s nutkaním urobiť to. To, že sa k tomu znížil on, nasvedčovalo, kto je dnes v pozícii ohrozeného a kto sa koho viac bojí. Krauz s uspokojiním prijal nechtiac vyslanú informáciu, že Ivan má v gatiach.

S úsmevom sa zahniezdil v nepohodlnom kresle. „Aj ja, máš sa?“ Krauz nechal vysyčať pivo a naznačil štrngnutie. Pochopili a každý si odpil. Chvíľa ticha. Krauz sa tváril unudene.

Boss sa znova chopil pohárika a aj keď na poslednom sedení tvrdil Krauzovi, že už nepije, schuti si nalial ešte jeden.

Krauz iba sedel a usmieval sa. Boja sa. Tečie im do topánok a sú z toho vyplašení. Spozoroval to a s uspokojením skonštatoval, že mu tvrdne pôda pod nohami. „Prekvapený?“ skúsil agent.

Krauz pozrel na Bossa a predstieral, že nepochopil, komu bola otázka adresovaná. Hrali sa. Boss sa venoval veľkej napoleónke s hnedým mokom a keď Krauz videl jeho hraný nezáujem o konverzáciu, preniesol pohľad na Ivana. Urobil grimasu, že už pochopil, že sa zhovára s ním, a mierne pokrčil plecami. „Nie, prečo?“ „Iba tak.“

Krauz ignorujúc tri škatuľky rôznych amerických cigariet na stole si vybral jednu zo svojich a pripálil si vlastnými zápalkami. Nepoužil ani jeden zo zapaľovačov, ktoré by horeli aj vo vietnamskej džungli, hoci ten pred Bossom bol určite zlatý a ten druhý asi strieborný. Alebo platinový. Podľa farby sa to nedalo určiť.

„Mali by sme sa porozprávať, aby sa… niektoré veci dali do poriadku a nestalo sa niečo ešte horšie ako doteraz,“ zadusil cigaretu, odpil si z koňaku a zapálil si ďalšiu. Krauz dobre vedel, že to nie je príznak nervozity, robil to tak od nepamäti a Krauzovi by skôr pripadal podozrivý, keby si hneď nezapálil ďalšiu, ale nechal ruky nečinné.

„O čom? Teda… odkiaľ chcete vy dvaja začať debatu s policajtom, ktorý má ešte stále určité právomoci a samozrejme aj povinnosti pred zákonom, háá?“

„Dohodou. Dohodneme sa na tom, že nie všetko, Čo si sa doteraz dozvedel, musí byť zákonite pravda, presnejšie, chcel by som, aby si pripustil, že existujú aj iné, korektnejšie, prijateľnejšie verzie.“

„Iste! Prijateľnejšie pre koho? Pre verejnosť, prijateľnejšie pre noviny, pre politikov, pre vyšetrovateľov, mimochodom, tých vašich, nie tých slušných, čo ste dali vyhodiť z roboty! Prijateľnejšie pre koho? Koho som ešte vynechal?“

„Veľa ľudí, bratku, veľa mocných ľudí si vynechal! Mnohí sa už zaujímajú o vzniknutú situáciu, ver mi, mnohí, ale my tu nie sme na to, aby sme sa kvôli nim hádali. Čo sa stalo, stalo sa! Ja viem, že uvažuješ racionálne, a preto som prišiel.“

„Nie! Prišiel som ja, ty si ma čakal.“

„…áno, správne, je to tak, ako hovoríš, dobre! Teda, preto sme sa stretli, aby sme sa dohodli na bezbolestnom riešení a neliezli si navzájom do kapusty.“

Krauz sa napil a zahasil cigaretu.

„Hovor! Zo mňa rozumy ťahať nebudeš, takže ak chceš, začni. Som naozaj zvedavý, čo nové sa dozviem.“

„Celkom rozumná reč, na tvoje pomery… dobre, dobre, pohov, neskáč hneď, už strácaš zmysel pre humor, alebo starneš?!“

„Aj ty by si strácal, keby ťa od rána do večera drbali za veci, za ktoré nemôžeš, a pritom by si dobre vedel, koho nakopať do zadku, aby bol pokoj!“ Krauz ukončil vetu, pozrel na Bossa, ale keď videl, ako nezúčastnene sa tvári, akoby ani netušil, o kom je reč, rozhodol sa nestrácať s ním čas a vrátil sa ku konštruktívnejšej debate s bývalým kolegom. Ten pohotovo zareagoval a teatrálnym gestom s cigaretou medzi prstami prebral iniciatívu.

„Fajn, dobre, takže k veci. Pravda je, že sa stalo pár poľutovaniahodných omylov a zomrelo niekoľko… no povedzme že nevinných ľudí.“

„Boha, omylov hovoríš?! Vy ste ho nechceli odviezť do Rakúska, ale priamo do Nemecka a tomu chlapcovi ste nechceli dať nálož pod zadné kolesá, ale pod predné?! Toto majú byť tie poľutovaniahodné omyly, alebo čo to tu na mňa hráš? Všetko, čo sa doteraz udialo, bolo premyslené a dopredu pripravené a zapadá to do seba ako grécka mozaika, tak mi tu nerozprávaj o omyloch, prosím ťa!“

„Menej emócií by nezaškodilo. Okrem toho, predbiehaš udalosti! Kto tu hovorí o nejakom únose a výbuchu a o našej účasti?“

„Tak na toto ti seriem, bratku! Takto môžeš rozprávať s novinármi vo vestibule Justičného paláca, ale nie so mnou, ja mám v rukách dô…“

Zmĺkol. Trochu prineskoro.

Do čerta! To nechcel. Nechcel sa mu takto otvorene a bez mučenia priznať, že o niektorých novinárskych konštrukciách už má dôkazy zamknuté vo svojom trezore a čaká iba na vhodnú príležitosť, aby ich použil.

Ivan Canis chápavo a spokojne pokýval hlavou, ako keď dedko povie neposednému vnukovi: vidíš, vidíš, ja som ti hovoril, nebehaj tak rýchlo, lebo spadneš a odrieš si koleno… vidíš, vidíš!

„Menej emócií, hovorím… bratku, menej emócií.“

Hodil do seba ďalší pohárik jantárového moku a zapálil si cigaretu. Ťažko povedať koľký, lebo opitý nebol, a ťažko povedať koľkú, lebo nevyzeral ani prefajčený. Nikdy nevyzeral opitý ani prefajčený.

Nechal Kauza, nech sa škvarí.

„Dobre, nebudeme sa hrať na malých chlapcov, viem o tom, čo sa dialo od vylúpenia banky až po vraždu Malého Pavúka a Róberta Eliáša, vyšetrovanie napreduje a je zadokumentovaných viac smerov, ktoré ústia k jednému jedinému bodu, a tým je ISI… a ty!“ Krauz pohľadom ukázal na Bossa, ten ani obrvou nepohol a zahľadel sa na agenta. Boli dohodnutí a Krauz vytušil hneď na začiatku, že rozprávať bude iba jeden z nich, a vedel aj ktorý, ten druhý bude iba

prísediaci a v prípade pochýb dosvedčí komplicovi, čo bude treba. Krauzovi bolo jasné, že ho chcú presvedčiť o niečom, na čom im zvlášť záleží, a tomu cieľu podriadia taktiku.

Neprekážalo mu to. Zatiaľ nepoužili nič z toho, čo by nepoznal a nepoužíval aj on.

„Musí to prestať, zabíjanie musí prestať, už na nás vyvíjajú neznesiteľné tlaky zhora a verejná mienka…“

„Richard!“ tón jasne naznačil, že sú veci medzi nebom a zemou, ktoré sa nebudú riadiť želaním oddelenia vrážd, nech by tam robili sebelepší machri a mali tie najvplyvnejšie kontakty na svete.

„Pri všetkej úcte k tebe a k oddeleniu vrážd, sú veci, ktoré idú mimo teba, mimo vás, ktoré nemôžeš ovplyvniť a ktoré sa stanú, či sa ti to páči alebo nie! Ak si myslíš opak, si naivný a asi tomu celkom presne nerozumieš!“

„Nepovedz! Tak ma ohúr! Vybaľ to na mňa, nech sa už konečne preberiem! Osvieť chudáčika naivného, nech sa dozvie o veciach, ktoré sa stanú, či sa mu to páči alebo nie. Kým si to premyslíš, ja ti poviem, čo sa páči mne a čo nie. Zopár ľudí zomrelo a zopár prežilo iba zázrakom, a to je vaša robota, je tak, alebo nie? A ak ide o vraždu, je to moja parketa. Nepáči sa mi, že v pozadí cítim vás dvoch a z vášho spojenectva mi behá mráz po chrbte. Pre mňa je to jednoduché ako facka! Je to svinstvo! Som naozaj zvedavý, akého bubáka na mňa vybalíš tentoraz, fakt som bohovsky zvedavý!“

„Žiadneho. Chceš vedieť, o čo ide, v poriadku! Poviem ti to, aspoň sa ti bude ľahšie spávať.“

„O čom to rozp…?“

„Počúvaj a neskáč! Chceš vedieť, kto dal do laty mladého Michala? My. Kto odrovnal Malého Pavúka? Kamil a jeho partia. Kto odrovnal Kamila a Burana? Teda skoro. My a naša partia. A Róberta? My. Kto to môže všetko zastaviť?“

Dlhá odmlka.

„Ja… a tak trochu aj ty, Richard, ak budeš ochotný.“

„Tak to ma poser! Nakoniec za všetko môžem ja, čo?!“

„Nepovedal som, že za všetko! Iba som ti naznačil, že chod budúcich udalostí môžeš ovplyvniť aj ty, a podstatnou mierou.“

„To, čo si tu pred chvíľou povedal, je priznanie k zopár odporným vraždám, únosu, vydieraniu, a čo ja viem, čo ešte! Prečo ma zaťahuješ do tohto svinstva?“

„Ty si na hlavu, alebo čo? Ja že ťa zaťahujem? Ja som tu na to, aby som ťa vymotal, a nie zaplietol! Zamotávaš sa sám ako baran, ako tvrdohlavý baran sa rútiš proti múru za cenu nejakej fiktívnej spravodlivosti… slaboduchej poctivosti, či čo ťa to, doboha, motivuje? Lebo prachy to nie sú, tie neberieš, na to ťa pridobre poznám!“

„Ja že sa zamotávam?! Vyšetrujem vraždy, je to moja robota! Upratujem aj tvoje svinstvo, ako som sa práve dozvedel!“

„Nie, Richard, to nie. Ani ja nie som hlupák. Vyšetrovať a vyšetrovať nie je vždy to isté. Načo si bol za Vrabčokom, keď sa ti Kamil vyspovedal a nakydal na všetkých naokolo? To nebolo kvôli vražde, to bolo kvôli únosu, a to nie je tvoja parketa, alebo sa odvtedy, čo som odišiel, zmenili kompetencie oddelenia vrážd?! Neojebávaj!! Prečo zbieraš rozumy na prokuratúre a rýpeš do vecí, do ktorých ťa nič? Tiež nie kvôli vražde, čo!? Prečo otravuješ chudáka učitelíka a fušera automechanika, tí svoju úlohu zohrali a netreba ich traumatizovať večným vypočúvaním a buzerovaním. A konečne, prečo zbieraš poznávacie značky áut od uplakaných a utrápených manželiek a kŕmiš ich víziami o spravodlivosti a obrovských prípadoch, ktoré sú dobré jedine pre hyeny od novín, a nie pre reálne uvažujúcich ľudí!? Stačí ti, alebo mám pokračovať, ty svätý za dedinou, čo nič nerobí, iba vyšetruje svoje vraždičky!? Si na susedovom pozemku, chlapče, a mňa poslali, aby som ťa nakopal do riti a prehodil späť za plot, a buď rád, že poslali mňa, a nie niekoho cudzieho, mohol by si totiž dopadnúť veľmi tvrdo… pri tom prehadzovaní!“

„Poseriem sa…!“

„Nemusíš!!“

Posledné slová po sebe revali.

Napili sa. Canis si zapálil. Krauz na obvinenia nereagoval, dobre vedel, že v každom konkrétnom obvinení bola zároveň aj skrytá otázka, či to naozaj spravil, či to spravil tak, ako to on povedal, a či v tom-ktorom konkrétnom prípade aj niečo zistil, niečo viac, čo by

ONI ešte nevedeli. Ak by Krauz reagoval, určite by povedal, hoc aj nechtiac, nejaký detail, ktorým by sa prezradil a ktorý by mohol Ivanovi poslúžiť v ďalších dedukciách. Krauz nebol včerajší a všetky finty skrytého výsluchu poznal aspoň tak dobre ako súper, niektoré ho dokonca sám naučil a niektoré zas naučil Ivan jeho.

Ťažká robota. Canis si pošúchal bradu. Nevyšlo to, ten smrad nezabral. Mlčal.

„Prečo?“

„Čo prečo?“

„Prečo zabíjate nevinných ľudí, Ivan, preboha, veď sme predsa na jednej strane barikády, či nie?“

Canis sa zhlboka napil. Nečakal na obsluhu a smädným gestom si dolial konskú dávku. Fľaša dvakrát nekontrolovane štrngla o okraj pohára. To sa mu nestávalo. Vadila mu prítomnosť tretej osoby. Teraz už banoval, že súhlasil s tým, aby sa Boss zúčastnil na rozhovore. Chcel ho použiť ako podporu, ale teraz mu viac zavádzal ako pomáhal. Rozhovor sa nevyvíjal podľa jeho predstáv a navyše, a to bolo to najhoršie, podvedome cítil, že Richard má pravdu. Mal chuť porozprávať sa s ním otvorene ako za starých zlatých čias, ale bola by to samovražda pred tým bulom. Mal sto chutí vyhodiť ho kopancom do nadutej, zbohatlíckej riti, ale to nemohol. Jeho kontakty a známosti boli nadoblačné a okrem toho, a to ho príšerne štvalo, bude ho ešte potrebovať, jeho a tých jeho… pyrotechnikov-amatérov.

„Nemáš na to žalúdok,“ smutne skonštatoval agent.

„Žalúdok, hovoríš? Bol som na pitve starej mŕtvoly, ktorá si zababušená v perinkách dva týždne užívala tepla rodinného kozuba. Červíky hrubé ako palec na nohe jej vyliezali z očných jamiek a keď sme sa jej spýtali na meno vraha, z úst sa namiesto odpovede vyliala fialovo čierna kaša, na ktorú sa zmenil jazyk. Keď doktor Lengyel pichol skalpel do vydutého brucha, tlak plynov roztrhol brušnú stenu a rozmetal vnútornosti po vykachličkovaných stenách pitevne, až to vyzeralo ako v mäsiarstve, keď rozvešajú po hákoch čerstvé špekáčiky! Ale na toto tu, podľa teba, nemám žalúdok!? Prepáč, Ivanko, že som sa narodil!“

„Viem o tej pitve, stál som vedľa teba a napínalo ma ako svadobného psa, ak si už zabudol.“

„Nezabudol, to hnilé slepé črevo, čo ti pristálo za uchom, som ti totiž zoškraboval ja, ak si už zabudol ty!“

„Nezabudol.“

Pohľady sa im stretli… a rozrehotali sa.

Boss si ich premeral rozpačitým pohľadom, chvíľu zvažoval, či má volať ambulanciu alebo ochranku, potom rezignoval a znechutene odložil pohár.

„Idem sa vyšťať.“

Ničomu nerozumel. Nebola reč o prachoch, tak nerozumel ničomu.

Canis počkal, kým za sebou Boss zavrel dvere, a potom sa mierne predklonil ku Krauzovi. Šepkal.

„Budeš mať problémy, lebo ľudia, čo veľa vedia, ich majú permanentne, a ty si okrem toho tvrdohlavý magnet na prúsery, takže nevidím jediný rozumný dôvod, prečo by si ich nemal mať, ale to nič. Pýtaš sa prečo? Preto…! Je to vysoká hra mocných mužov. Veľmi mocných. Najmocnejších. Preto!“

Nalial si ďalšiu dávku a zapálil si cigaretu. Krauz prevrátil do seba prázdnu plechovku, rozpačito ju postavil na okraj stola, ale nevstal po novú, nevstal, lebo niečo rušil. Nechcel vyplašiť múzu. Múza smrdela alkoholom a cigaretami.

„Pýtaš sa prečo? Stále sa pýtaš prečo a neprestaneš sa pýtať, však? Poznám ťa. Neprestaneš. Kriste pane, ako ti závidím! Môžeš sa pýtať prečo a úplne pokojne môžeš čakať odpovede. Ja nemôžem! Už nemôžem. Za takéto otázky sa u nás… vešia? Či ako to hovorili partizáni? No dobre, takže prečo!? Táto vláda naráža na problémy, kde sa len zvrtne. Sme tri roky samostatný štát a pozri, ako to vyzerá, naši bývalí spojenci nám hádžu polená pod nohy, ani gram zlata nám nechcú vrátiť z bývalých federálnych zásob, pri delení aerolínií nás odrbali o pár lietadiel, lode si nechali všetky. Ignorujú nás. Za chrbtom nám intrigujú! Toto všetko vieme, o všetkom máme informácie! Európska únia sa rozťahuje ako pliaga a chce diktovať podmienky všetkým a všade, korunu nikto neakceptuje a tá padá a padá… a najvyšší za to cíti zodpovednosť a všetko vzťahuje iba na

seba a o všetkom chce byť informovaný a všetko chce riešiť a… všetko sám, len on sám, Lenon! Všetci, čo s ním v Hnutí držia basu, začínajú byť nervózni, lebo mu šibe stále viac, paranoidné výlevy sa už nedajú rutlať a všeobecne sa pošepkáva, že je zrelý pre psychiatra. Bojí sa Čechov, bojí sa Maďarov, bojí sa svojich, trasie sa pred cudzími… je chorý, je to tajomstvo, ale všetci o tom vedia, je chorý a nebezpečný. Napätie rastie a prezident, ktorý akosi prirýchlo zabudol na to, komu môže vďačiť za rito, sa otvorene postavil proti nim a ich politike a ročnou hodnotiacou správou iba prilial olej do ohňa. Čítal si to? Hotová pohroma! Bohužiaľ, čím ďalej tým viac ľudí sa pridáva na jeho stranu a vládca šalie. Chce vedieť, čo chystajú Maďari v ich parlamente, čo chystajú Maďari v našom parlamente, aké stanovisko zaujmú Česi, akí bankoví giganti sa chystajú na našu menu, čo sa deje v strategicky významných podnikoch, ako sa správajú ich riaditelia, či sú dosť lojálni k jeho politike, či mu za chrbtom neintrigujú, nespolčujú sa, nekradnú nad očakávanú mieru, ak áno, či platia desiatky… jednoducho všetko! Informácie! Každý chce od nás iba informácie a prijaté opatrenia a následné analýzy a opäť prijaté opatrenia a následné analýzy a tak stále dokola. Ľudia sú už uštvaní a napätie rastie a… robia sa chyby. Na nič nie je čas, všetko musíme mať pripravené okamžite a na počkanie. Kašlú na upozornenia, že rozborom a dôslednej príprave sa venuje stále menej času, opatrenia sa prijímajú prirýchlo a neadekvátne, všetko je šité horúcou ihlou a z následkov sa snaží každý zodpovedný vyvliecť a hodiť to ďalej. Za riaditeľa nám vymenovali toho arogantného hlupáka… bohovská kúpa!“ Kopol do seba ďalší pohárik a nenáhlivo, až ľadovo pokojne si zapálil cigaretu, ignorujúc jednu nenápadne dymiacu v porcelánovom popolníku. Krauz sa tváril ako minister zahraničných vecí na prednáške z politológie, teda prihlúplo a nezúčastnene, a tak Canis pokračoval.

„Dobre… to je vlastne môj problém, teba to toho nič! Máš úplnú pravdu! Je to môj problém! Ale toto ťa bude zaujímať! Najvyšší dostal záchvat zúrivosti, keď mu prezident odkázal, že už nepodpíše ani jeden zákon z jeho dielne a že za kritikou vo svojej správe si stojí, a otvorene ho vyzval, aby odstúpil. Bola to hodená rukavica, vyhlásenie vojny, nepatričný prejav neposlušnosti a samostatného

úsudku, čo sa v Hnutí netoleruje. Bola to nebezpečná situácia, lebo mohla ukázať cestu aj niektorým váhavcom, ktorí potrebovali iba impulz na rozhýbanie sa, ibaže nežiaducim smerom! Vydal pokyny a mne zvlhli trenky! Nemohol som nič robiť, iba poslúchnuť a pripraviť akciu… skurvený únos! Bola to chyba, dnes už vieme, že to bola neuvážená, rýchlo kvasená a nevyzretá hlúposť! Psychopatická demonštrácia sily a spupnosti, tuposti a velikášstva! Chcel ukázať svetu, kto je tu pánom a že si môže dovoliť aj na samotného prezidenta, že je pre neho obyčajná nula a že moc, tú magickú krištáľovú guľu, má v rukách len on, nikto iný. Je paranoik a ak ho niekto v najbližšom čase nezastaví, narobí problémy a hanbu celému národu, Richard, ver mi, vidím to dennodenne na vlastné oči, je zle, je už najvyšší čas!“

Dal si ďalší pohárik a ďalšiu cigaretu. Krauz vedel, že konečne sedí v miestnosti so správnym človekom, ktorý to všetko spískal a ktorý o tom vie najviac zo všetkých. Len sa čudoval, prečo sa tak hlúpo kryli a prečo to nechali zájsť až tak ďaleko. To jediné k jeho osobe nesedelo.

„Ja vyšetrujem vraždu Malého Pavúka, paranoju, pokiaľ viem, vyšetrujú na psychiatrii… a to okolo toho, to nevyšetrí podľa mňa nikto.“

„Správne! A preto sme tu. Máme sa dohodnúť na tom, kto bude čo vyšetrovať, inak povedané, šuster, drž sa svojho kopyta! Ja ti zaručím, že akcie podobného typu nebudú pokračovať, a vás prestanú kefovať za nekontrolovateľný príval vrážd. Ty… ty… mi za to dáš nahrávky, zápisnice, poznámky… všetko, čo ako si veľmi správne podotkol, nevyšetrí nikto.“

Ticho.

Krauz zapol forsáž a neuróny sa rozkmitali až na kritickú hranicu. Kto, dočerta, vedel o magnetofónových nahrávkach? A odkiaľ to má tento tu? Rýchlo! Pracujte, všivavé závity, lebo vás…!

On a Fischer. Po Pavúkovej smrti ich mali jedine oni a jeho matka, tá ale bola mimo obliga. Pri prehrávaní kazety nebol nikto cudzí, nikto ju nemohol počuť a k jeho poznámkam sa taktiež nemohol nikto dostať. Do telefónu, ktoré im iste ISI odpočúva, o tom nehovorili, ale… slovo nahrávky kdesi predsa len padlo… Tá kurva!

„Ako chceš zaručiť, že podobné akcie už nebudú pokračovať, veď pred chvíľou si jasne povedal, že iniciátor je chorý. To chcete rozkazovať aj jemu, chceš mi nahovoriť, že teba a tú tvoju bandu bude poslúchať!? Ako to vidím ja, tak doposiaľ ste vy poskakovali, ako on pískal, nie?“

„Áno, ale… stali sa veci, ktoré… no povedzme, že to ten bulo v niečom prehnal. Urobili sme opatrenia. My, bývalí. Aby si rozumel, ostalo nás veľa, veľmi veľa z bývalej… z bývalej… no, štátnej… teraz sme oveľa silnejší než po revolúcii. Malá skupinka, ale sme mocní! Chceli s nami vyjebať! Nechali nás doma tvrdnúť skoro rok, veď vieš, chceli nás zlikvidovať a využiť naše siete, kontakty, archív… ale už je dobre, urobili sme opatrenia, veru urobili. Bude to trvať rok, možno dva, a príde zmena, už dobačoval. Príde o krk, ale ešte o tom nevie! Sám som sa podieľal na vytvorení štruktúry izolačných vrstiev, už nemôže vydávať jeho príkazy debilným prisluhovačom bez toho, aby sme o tom nevedeli a včas to nestopli. Preto ti môžem zaručiť, že isté veci sa už nestanú, ale… zároveň ti môžem garantovať, že určité veci sa stanú, ak… no pevne verím, že my dvaja sa dohodneme.“

„Co hovoríš, je strašné. Naozaj na to treba mať žalúdok, a nie hocaký! Ale jedno mi povedz, prečo práve Boss, to naozaj nemáte dôstojnejšieho partnera, ktorý by… veď je to banda vagabundov z ulice, sám vieš, ako vznikli a čo robili za starého režimu, prečo práve oni!?“

„Niekedy si nevyberieš, jednoducho si nevyberieš, nie sú možnosti. Sú zdrojom nepredstaviteľných ziskov pre pár členov vlády a parlamentu a pre ich tajné organizácie a zoskupenia a okrem toho, predstavujú tú najvýkonnejšiu údernú silu, akú len môžeš naverbovať a v krátkom čase nasadiť kdekoľvek u nás a v blízkom okolí. Za peniaze sa neštítia ničoho, a to vyhovuje.“

„Trvá to už dlho?“

„Od samotného počiatku. Ešte skôr, ako som k nim prešiel. Veď to funguje všade na svete, v každej demokracii, či ako sa to nazýva, všade sa používajú na špinavú prácu a svinstvo najhrubšieho zrna!“

„Na to ti kašlem, ja nevyšetrujem vraždy všade na svete, ale u nás, prečo práve v Našom Meste musíte robiť taký bordel?“

Ivan Canis sa smutno usmial, nalial si ďalší pohárik a zapálil si cigaretu. Krauz si tiež zapálil, chvíľu mlčali a potom sa Krauz spýtal.

„Prečo ten chlapec, ten Róbert…?“

Ivan si vzdychol a zvesil hlavu, dvakrát si pošúchal dlaň bruškom palca a pozrel na Krauza.

„To bola aj moja chyba. Mrzí ma to, ver mi! Zlyhal som pri vyjednávaní. Uveril som mu, že začne spolupracovať, a on zatiaľ pripravoval útek za Oskarom. Prevalilo sa to a tí hore stratili nervy. Stal sa nebezpečným, oveľa nebezpečnejším než Oskar, lebo ten sa sám vyrohoval a zašil, ale Róbert tu pobehoval medzi nami a mútil vodu, hľadal kontakty, chcel vypovedať, chcel spravodlivosť, chcel aféru, novinárov… bojovník za ľudské práva, hrdina všedných dní! Väzy mu zlomili informácie, príliš veľa toho vedel. Oskar ho zasvätil do všetkých detailov, a tým sa stal nebezpečným. Dostal som presné pokyny, okrem toho, vedeli sme, že už aj ty si sa k nemu dostal príliš blízko, pár dní a bol by sedel u teba v kancelárii, a to bolo neprípustné. Vrchnosť rozhodla konať okamžite a potom odstaviť teba. Musíš mi dať všetko, čo máš, dobrovoľne a rýchlo, inak si na rade.“

Dvere sa rozleteli bez zaklopania a domáci pán, vyšťatý a spokojný, napochodoval dovnútra. Letmým pohľadom skontroloval stôl, potriasol prázdnou plechovkou a nahradil ju čerstvou z chladničky. Dolial sebe aj komplicovi koňaku a až potom sa s vyzývavým a sebavedomým úsmevom uvelebil v kresle.

Boss dával jasne najavo, že stojí pevnými nohami na palube a nikto ho cez zábradlie len tak ľahko nehodí. Nebol tu do počtu, bol jedným z nich, bol priamo zainteresovaný a Krauza zamrazilo pri predstave, aké monštrum môže vzniknúť zo spojenia mozgu a technického vybavenia na jednej strane a hrubej sily a ľudského potenciálu nerešpektujúceho žiadne normy, žiadne hranice na strane druhej. Brutálna sila, ktorá prenikne za každé dvere, do každej kancelárie, do každej domácnosti, ktorá sa dostane pod kožu, pod nechty, a keď udrie, a v tom jej nikto na svete nedokáže zabrániť, tak ostanú mŕtvoly porozhadzované na chodníkoch, alebo ani to nie, ak len trochu budú chcieť. Teror štátnej moci. Krauz videl to spojenie na vlastné oči priamo pred sebou a pri spomienke na Malého Pavúka,

Kamila, Burana, Róberta, učiteľa so srdcom v gatiach a mnohých ďalších mu zovrelo hrdlo. Nikto sa nedokáže brániť moci podporenej tupou silou ulice. Tá kombinácia je vražedná, a to doslova a Krauz bol jedným z mala vyvolených, ktorí sa mali možnosť priblížiť desivej pravde až na dotyk. Vôbec po tom netúžil a nemal z toho radosť, ale zabíjať by sa nemalo, a tak ešte chvíľu posedí a dozvie sa čo-to o svojej budúcnosti. Strach nepociťoval, ale dobre vedel, že bývalý kolega neblufuje. V tom mu veril na sto percent! Nepohodlní nemali šance a krátkozraké podceňovanie súpera by mohlo byť fatálnym omylom. Potreboval trochu času, viac času, aby si vec premyslel a podnikol kroky, ktoré by sa mu v budúcnosti nevypomstili a nevrátili ako bumerang.

Ivan Canis sa rozkašľal, mohutné výdychy sa s rachotom valili von z pľúc a celým telom mu kŕčovito pohadzovalo a zmietalo. Krauz sa chcel zasmiať a chlapsky ho pobúchať po chrbte, ale Ivan to postrehol a rozhodným gestom ho zastavil. Suchý drapľavý kašeľ sa zmenil na klokotavé vykašliavanie a Ivan si s úľavou odpľul do včas vytiahnutej vreckovky. Celý červený a ubolený sa ospravedlnil za trápne predstavenie. „Prepáčte, doboha… už ma to zase berie.“ „Zapál si, to pomáha!“ povzbudil ho Krauz. „Choď do kelu,“ poďakoval a naozaj si zapálil. Do rozhovoru nečakane vstúpil Boss. Asi chcel odčiniť neprítomnosť.

„Ešte sa vráťme ku Kamilovi. Bolo by treba, keby si sa s ním stretol a prinútil ho k rokovaniu, inak za niektoré odvetné opatrenia neručím.“

Krauz mal sto chutí na neho vyšteknúť niečo o riti a aby sa nepokúšal dirigovať ho, ale prehltol slinu a nechal si to pre seba. Vlastne mu bol vďačný, pretože mu jasne naznačil, že Kamil sa vymkol kontrole, že nevedia, kde je, a nemajú na neho vplyv, že sa ho boja, pretože prežil už dva atentáty a na tretí asi nebude čakať so založenými rukami. Bol to jasný signál, že Kamil má šancu prežiť. Boss ho chcel použiť na vyžehlenie si svojich restov a povedal mu to otvorene a dosť neokrôchane. Krauz ho ignoroval, ale Ivan sa nakoniec vrátil aj k tejto téme a spojenca podržal. Krauz im nič konkrétne nesľúbil.

Potrebné si povedali, kým boli sami, teraz sa konverzácia zvrtla na všeobecnejšie, skoro až zdvorilostné témy a pri rozlúčke si Ivan neodpustil ešte raz upozorniť bývalého kolegu, aby neblbol a na valil dôkazy, inak…

Krauz si po odchode z pamäti prehrával niektoré pasáže rozhovoru a snažil sa zapamätať informácie, ktoré by mohli byť dôležité, hoci dnes mu žiadne súvislosti nedávali a zdali sa byť irelevantné. V ušiach mu rezonovala vetička, ktorú Ivan vypustil akoby mimochodom. Keď mu Krauz tvrdil, že nič dôležité ukryté nemá a že celý čas intenzívne pracuje na výbuchu auta, ktorý má na stole, Ivan iba zašomral, že tára a že už žiadny spis na stole nemá, alebo niečo v tom zmysle. Krauz nevedel, čo tým myslel, ale tón sa mu nepozdával.

Krauz zreferoval Mayorovi, čo sa dozvedel na stretnutí, kto sa na ňom zúčastnil a aký malo priebeh. Mayor Ivana Canisa dobre poznal, lenže na rozdiel od Krauza ho nestratil z očí ani po odchode z oddelenia. Nepáčilo sa mu, že bol u Bossa a pozorne načúval Krauzovmu rozprávaniu. Stále čakal na to najdôležitejšie, prečo sa chcel stretnúť a prečo na to použil Bossa. Krauz skončil a Mayor ostal zaskočený.

„A ďalej?“

„Ďalej nič, podali sme si ruky a rozišli sme sa.“

„Takže čo chceli, iba tých pár zápisníc, čo si urobil do výbuchu a aby si im priviedol Kamila?“

„Presne tak.“

Krauz sa o nahrávkach ani o nepodpísanej Kamilovej výpovedi a ostatných dôležitých písomnostiach akosi pozabudol zmieniť.

„Takže ak im tých pár papierov, čo máme, poskytneme, bude pokoj?“

„Vyzerá to tak.“

Krauz pozoroval Mayora a pozorne si všímal jeho reakcie na skutočnosť, že ISI používala a stále používa na špinavú robotu chlapíkov z podsvetia a že príkazy vydávajú až z najvyšších kruhov. Iba prikyvoval a pohrával sa s ceruzkou. Občas si premeral sediaceho Krauza, potom sa opäť sústredil na ceruzku a počúval. Žiadne prekvapenie, žiadne pochybnosti, žiadne reakcie. Krauzovi bolo

jasné, že šéf o tom nepočuje po prvý raz, a v duchu sa uistil, že spravil dobre, keď sa rozhodol pre variant polovičnej pravdy.

Mayor mu tiež neveril. Dobre vedel, že ak by ISI chcela nejaké písomné materiály, mohli o ne oficiálne požiadať a dostali by všetko. Mohli sa k nim dostať aj priamočiarejšou, menej legálnou cestou kontroly z hora, pri ktorej by Mayorovi ľudia museli predložiť všetky požadované spisy vrátane osobných poznámok.

Okrem toho existoval aj tretí, úplne nelegálny spôsob. Mohli sa dostať do potrebnej skrine v noci. Aj na to mali chodníčky a svojich expertov.

Mayor mu neveril, že by celé stretnutie bolo iniciované iba kvôli bežným písomnostiam v spise a nejakému Kamilovi. Tušil, že Krauz niečo skrýva, že má niečo, čo oni veľmi chcú, a tiež tušil, že Krauz hrá príliš vysokú a príliš nebezpečnú hru a hrá ju na vlastné tričko. A taktiež tušil, že v najbližšom čase bude mať nepríjemný telefonát a nepríjemné stretnutie, na ktorom sa bude musieť rozhodnúť, či podrží chrbát podriadenému, kolegovi a kamarátovi, alebo sa podvolí nátlaku kvôli nejasnej vidine budúcich výhod a možného perspektívneho postupu v kariére, či dokonca politických ambícií. Bude sa musieť rozhodnúť.

Na druhý deň sa stali hneď dve veci. Keď prišiel Krauz skoro ráno do kancelárie, starý Burger nečítal noviny, ale stoporene sedel za stolom a nervózne bubnoval prstami. Krauz vytušil, že niečo nie je v poriadku a že mal poslúchnuť predtuchu po prebudení a ostať v posteli v bezpečí teplých a voňavých perín. Neposlúchol a vyrazil do práce, čo obanoval, sotva zočil Burgera.

„Kde v riti si?“ pozdravil ho Burger a náhlivo vyšiel Krauzovi v ústrety.

„Aj tebe dobré, Eduard.“

„Nekecaj a priprav sa, už ti otvorili skriňu!“

Krauz hodil letmý pohľad na plechovú skriňu a hneď si všimol strhnutú pečať, ktorá bezmocne ovísala ako kyvadlo pokazených pendloviek.

Pečať bola z dvoch kúskov plastelíny nalepených na plechových dverách a prepojených motúzikom. V plastelíne boli odtlačky pečatidla s registračným číslom. Mali zabrániť nelegálnemu

otvoreniu skrine. To mohol bez súhlasu majiteľa urobiť jedine nadriadený, a aj to iba vo vážnom prípade.

Výnimku tvorili zabehnuté pracovné dvojice. U nich sa súkromie skrine nebralo až tak úzkoprso, takže keď sa Fischer hrabal Krauzovi v skrini a hľadal správu z minulého týždňa, alebo keď sa zase Krauz hrabal vo Fischerovej skrini a hľadal perfektný porno časopis z predminulého týždňa, nebralo sa to tragicky, ale skôr familiárne, ako keď nájdete suseda v spálni, alebo kamaráta v chladničke, ako vám vyžiera večeru… po tom…

„O čo ide?“ vyzvedal Krauz od Burgera.

„Dvaja v čiernych oblekoch s kufríkmi, ako vždy. Kamenné tváre, pátravé pohľady, dôležití až to bolí! Čakajú ťa u šéfa, švihaj!“

„Kašlem na nich, ešte sa mi nezačal pracovný čas,“ Krauz sa snažil o humor, ale myšlienky mu lietali hore-dole. Nakoniec sa rozhýbal a zaklopal na šéfove dvere. Všetci traja sedeli v zafajčenej kancelárii a napriek skorému ránu bolo na nich badať únavu a strach. Ani jeden sa necítil vo svojej koži a akoby celkom presne nevedeli, čo tu robia a čo sa od nich žiada.

Krauz slušne pozdravil a pohľad mu utkvel na kôpke papierov v čiernych doskách, ktoré dôverne poznal a ktoré ešte pred pár minútami boli jeho majetkom.

„Toto sú páni z Ministerstva, špeciálna pracovná skupina poverená priamo ministrom.“

Krauz ani nepočúval, bolo mu úplne jedno, aké figúrky sem z Ministerstva poslali, bolo jasné, že sa dopustili legálnej krádeže a že za toto svinstvo by mal niekto dostať do zubov a presne takto im to aj povedal.

Mayor sa podráždene vztýčil za stolom ako kobra nad krysou a vyštekol.

„Pán kolega, toto si snáď odpustíme, nie!? Páni, prepáčte.“

„To nič, pán veliteľ, to nič. Pán kolega, pokiaľ sme informovaní, nič nenasvedčuje tomu, že by sa v tom zhorenom aute stala vražda, takže nechápem, prečo by ste mali drahocenný čas mrhať nad nešťastnou udalosťou, keď je toľko nevyriešených vrážd. Mali by ste byť radi, že vás zbavíme jedného nezáživného prípadu a budete sa môcť venovať serióznej práci!“

„Predstavte si to! Takže vám mám byť vlastne vďačný, že ma odbremeníte, však? Jedna vec mi ale nejde do hlavy, odkedy sa obyčajnou nešťastnou náhodou, banálnou dopravnou nehodou zaoberajú špecialisti z Ministerstva, há?“

Figúrky si vymenili pohľady. Mayora vystrelo v otáčacom kresle, akoby prehltol lineár.

„To už nechajte láskavo na nás. Váš veliteľ nenašiel vo vašej skrini žiadne poznámky k tomuto prípadu, žiadam vás, aby ste nám ich priniesli, kým sme ešte tu.“

„Nenašiel, lebo žiadne neexistujú. Všetko, čo sa dosiaľ zadokumentovalo, máte pred sebou.“

„Ale vy si predsa ku každému závažnejšiemu prípadu robíte aj… no… nečistopisy a poznámky, alebo nie?“

„Ano, ak je to závažnejší prípad, tak sa bez písomnej prípravy nezaobídeme, ale sami ste pred chvíľou veľmi presne skonštatovali, že ide o banálnu nešťastnú udalosť, tak aké tam písomné prípravy a poznámky? Sme predsa profesionáli, či nie, páni?“

„Určite, určite… takže vás iba čisto formálne upozorňujem na zákaz akejkoľvek služobnej a mimoslužobnej aktivity, a ak by sa vám dostali akoukoľvek cestou do rúk nejaké informácie, týkajúce sa zhoreného auta Róberta… ééé… Róberta… veď vy viete, tak ste povinný nám ich okamžite odstúpiť a informovať nadriadených. Jasné?!“

„Ja vohl! Pardon, jasné!“

Špecialistom z pracovnej skupiny, ktorí ani nepoznali priezvisko poškodeného, podpísal preberací protokol, a keď vychádzal, neodpustil si poznámku.

„…a že odkazujem pánovi ministrovi, že všetko je v poriadku.“

Mayor sa zachytil hrany stola a páni v oblekoch súhlasne pokyvkávajúc hlavami si naládovali spis o banálnej nešťastnej udalosti do ministerských kufríkov.

Tak skončila vražda Róberta Eliáša, tragický prípad chlapca, čo chcel spravodlivosť za každú cenu. Ze ňou môže byť aj jeho vlastný život, o tom ani nechyroval, pretože ani netušil, aká sila sa proti nemu postavila a zmietla ho z ulice ako jarná prietrž holubie pierko.

Nie všetci sa s týmto riešením zmierili.

Tri roky po Róbertovej smrti zavítal v rámci volebnej kampane do jeho rodnej dediny sám veľký Lenon. Užialená a ubolená matka mu počas agitačného prejavu obúchala kyticu bielych karafiátov zo synovho hrobu o hlavu a kým ochranka stačila zareagovať a vyviesť nešťastnú ženu, stihla mu ešte poďakovať za všetky príkoria, ktorých sa na jej rodine dopustil.

Krauz videl incident v televízii a celý večer s ním nebolo reči. Hanbil sa. Hanbil sa za to, že bezbranná ženička dokázala v celom prípade nájsť priamočiarejšie a efektívnejšie riešenie vedúce k vinníkovi než on s celým oddelením vrážd dovedna.

Často sa chystal napísať jej list, v ktorom by sa jej ospravedlnil a vysvetlil ich nanútenú nečinnosť a popísal bolesť a útrapy, ktoré si aj on v naivnej honbe za spravodlivosťou vytrpel, ale napriek tomu, že nikto z nadriadených si námahu oznámiť matke pravú príčinu smrti jej syna nedal, sa na to nikdy neodhodlal ani on.

Myslel si, že niektoré veci by papier jednoducho zdehonestoval a znehodnotil a to podstatné by sa adresát aj tak nedozvedel. Alebo napísať by nebolo až také márne…?

Krauz si poupratoval skriňu, a keď sa dočkal druhej audiencie u šéfa, hneď po odchode mužov s kufríkmi, vyreval sa najprv šéf naňho a potom on na šéfa, takže na konci už ani jeden z nich netušil, kto začal revať prvý a kto by mal byť na koho právom naštvaný a kto koho by mal nakopať do zadku… a… tak si sadli a zadychčaný Mayor nalial vodku a spláchli aspoň časť problémov, ktoré akosi nie a nie zmiznúť, naopak, iba narastali a množili sa ako červené mravce.

„Ja som o tom naozaj nevedel, prišli ako hyeny a mali poverovacie listiny priamo od najvyššieho, tak čo som mohol robiť?“

„Hovno!“

„Presne!“

„Toho chlapca zabili a ty to vieš. Pár týždňov, a bol by prípad vyriešený!“

„Viem, ale to už je politika, a nie bežná trestná činnosť, na ktorú sme zvyknutí.“

„Choď do starej matere s takou definíciou trestnej činnosti.“

„A ty choď do starej matere s takým postojom. Iľja Muromec, hrdina, sám proti všem!“

„To bol Alois Jirásek.“

„Mne je jedno, ktorý z nich to bol! Pozatvárať ich všetkých!“

„Kašlem ti na zatváranie! Nalej ešte jeden a povedz mi, čo mám robiť, do čoho sa mám pustiť, čo mi zoberú nabudúce? Má to vôbec význam?“

„Máš tam Malého Pavúka, pokus o vraždu na Kamila a Burana, máš tam Bossa a… však ty vieš! Rob a neskuč!“

„Ale veď to je z toho istého súdka, pre boha živého, čo to tu na mňa hráš, ty vieš predsa veľmi dobre, že to je ‚prašť ako uhoď‘, že to dopadne presne takto isto! Hneď ako sa dostanem do určitej fázy vyšetrovania a budem už dosť blízko, vlastne až príliš blízko, tak prídu dvaja s kufríkmi a je to všetko v riti!“

„A čo chceš odo mňa?“

Oči sa im stretli.

„Vlastne nič… a neloz mi už do skrine!“

Mayor len vyvrátil oči a Krauz si išiel po robote.

Keď sa vrátil do kancelárie, tlstý Vaňa práve dojedal raňajky a chystal sa do bufetu na desiatu. Fischer iba spýtavo zdvihol zrak a keď videl bojový výraz v parťákovej tvári, ťažko si povzdychol. Ďalší deň blbec plný buzerácie a nervozity, až kým ho nedostane k Jumbovi a nenaleje do neho pár vodiek s penou. Počkali, kým všetci vypadli do terénu, a až potom hodili reč.

„Máš to?“

„U mňa v skrini! Richard, to bol od teba veľmi predvídavý ťah, presťahovať všetko ku mne, ale až im to dôjde, nebude to bezpečné ani v mojej plechovici. Mali by sme zmeniť vzduch, čo ty na to?“

„Že máš stopercentnú pravdu. Zober tú kazetu, všetky písomnosti a daj to do škatule od torty, čo minule priniesol Vaňa. Je tam za košom. Zviaž to a priprav sa, o chvíľu vypadneme. Akosi tu hustne vzduch.“

Nevypadli, pretože ich zdržal telefón. To bola druhá závažná vec, ktorá sa stala v ten deň a ktorá takisto fatálnym spôsobom zasiahla do prípadu.

Prvý bol pri telefóne Krauz.

„Oddelenie vrážd, detektív Krauz, prosím!“

„Dobrý deň.“

Hlas bol ženský, tichý a vysilený. Mohol byť aj vyplakaný. Krauz prevrátil oči, aby naznačil kolegovi, že o nič nejde, že opäť nejaká vystrašená hysterka chce nabonzovať podareného manžela, že ju bije, alebo sa stratil, alebo…

„Prepáčte, že vás otravujem, ale rada by som hovorila s detektívom Krauzom, Richardom Krauzom z oddelenia vrážd.“

„Áno, prosím, to som ja.“

Predstavila sa a začala rozprávať niečo o tragédii v rodine, ale Krauz ju prestal registrovať. Jej meno ho upútalo a hľadalo si miesto v pamäťových závitoch a nie a nie sa zaradiť. Na mená mal vynikajúcu pamäť a toto bolo veľmi podobné… podobné… preboha!

„Moment, pani, ako ste hovorili, že sa voláte? Vy ste… vy ste rodina.“

„…manželka.“

„Preboha, čo sa mu to stalo!?“

„Veď sa vám to snažím vysvetliť. Už sa z dovolenky nevráti, už nenastúpi do zamestnania, on už… on už… nikdy.“

Plakala, nie dlho a nie hystericky, iba sa z nej odlialo a opäť sa upokojila. Počká si, kým hladina žiaľu a bôľu nestúpne až k ryske a nenastane čas znovu z neho odliať.

„Čo sa mu stalo, prosím vás?“

„Obesil sa. Boli sme na chate u… rodiny a… obesil sa. Trápil sa, videla som to na ňom, už dlho sa trápil.“

„Počkajte, pani, počkajte… viete čo, poprosím vás o chvíľu trpezlivosti, položte a ostaňte pri aparáte, ja vám zavolám, dobre?“

„Dobre.“

Krauz tresol slúchadlom a chytil sa za bradu.

„Chosé, niečo sa deje a cítim, že opäť budeme na koni, vydrž a čakaj.“

„Ináč, je to s tebou o nervy.“

Krauz nečakal na duchaplný komentár a vybehol z kancelárie. Zbehol o poschodie nižšie do kancelárie vedúcej kuchyne, ktorá vyskočila od radosti, sotva ho zočila vo dverách.

„No, že sa aj ukážeš! Konečne.“

„Prepáč, prosím ťa.“

Dve veľké mľaskavé pusy na každé líčko ho mali utvrdiť v tom, že v tejto kancelárii je kedykoľvek srdečne vítaný, ale on práve teraz nemal chuť na prejavy nežnosti a oddanosti. Uvedomoval si, že striktné a chladné odmietnutie by naštrbilo rokmi budované vzťahy, a tak sa rozhodol pre diplomaciu.

„…tiež som rád, že ťa vidím, ale mám jeden problém, potrebujem si zavolať a už nedobehnem k sebe hore, lebo ma čas kvári… môžem?“

Bez dovolenia sa vrhol k telefónu a s odzbrojujúcim úsmevom na ňu žmurkol. Vyťukal číslo, z ktorého mu volala manželka pyrotechnika. Zdvihla po prvom zazvonení.

„Krauz, tak už som tu, prepáčte mi to prerušenie, ale blbnú nám telefóny… takže čo sa to vlastne stalo?“

„Môj manžel spáchal samovraždu… obesil sa… prepáčte… je to ešte také… V jeho veciach som našla list na rozlúčku, teda dva… listy.“

„Máte na mysli dve strany, alebo…“

„Nie, dva listy. Jeden bol pre mňa… písal mi… prepáčte!“

Chvíľu počkal, potom ju popohnal.

„Pani, počúvam vás!“

„Áno, takže, ten druhý, ten bol tiež pre mňa, ale bol akýsi čudný. Direktívny, ak mi rozumiete?“

„Vôbec nie!“

„Inštruktážny! Píše v ňom, že vám mám zavolať a niečo vám odovzdať. Obálku, zapečatenú obálku, takže vám volám.“

„Kde ste, pani?“

Krauz vyštartoval z kancelárie ako bežec na krátke trate.

„Tak sa zase zastav… niekedy…“ vyprevadila ho na cestu sklamaná vedúca kuchyne a vrátila sa k rozrobeným faktúram.

Manželka experta na chémiu a pyrotechniku im odovzdala list a obálku zapečatenú červeným pečatným voskom s odtlačkom jeho osobného služobného pečatidla. O autenticite nemohlo byť pochýb, okrem toho, kto by pochyboval o poslednej vôli umierajúceho. Zažltnutá obálka s pečatným voskom vyvolala atmosféru ponurosti a nostalgie zašlých časov feudalizmu, ale praktiky dnešných pánov za praktikami majiteľov hladomorní a mučiarní v ničom nezaostávali!

„Veril vám, veľmi vám veril, pán Krauz. Vraj ste spolu dlhé roky spolupracovali a nikdy ste neuhli bokom ani o kúsok, preto vám veril. V posledných dňoch vás často spomínal, skoro neustále, a kládol mi na srdce, aby som ho vo všetkom poslúchla… vtedy som ani netušila, čo chystá.“

„Prečo to urobil? Vyhrážal sa mu niekto, alebo…“

„Bol už veľmi chorý, už nevládal. Jeho zranenie hlavy, viete, po tom výbuchu… nedalo sa to operovať a bolesti neustupovali ani po najsilnejších liekoch… záchvaty boli stále častejšie a mučivejšie, a potom prišli tie problémy v práci, on… už nemal silu vzdorovať.“

„Asi nerozumiem.“

„V tej obálke je vraj všetko.“ Prejavili jej sústrasť a odpochodovali.

Nešli do práce. Krauz neveril služobným telefónom ani uzavretému priestoru kancelárii s príliš zvedavými kolegami… a šéfmi.

Zašli k Jumbovi. Ozrutný Jumbo pri pulte až poskočil od radosti, keď ich zbadal.

„Alenka, dve malé a pre mňa tú moju… máme hostí!!“

Zavelil prekrásnej čašníčke, ktorá sa v nepredstaviteľne kratučkej minisukni a v uniforme kapitána srdečne zvítala s Fischerom, potom o poznanie chladnejšie s Krauzom a napokon prijala objednávku zamestnávateľa s úplne ľadovým výrazom. Nuž, my chlapi sme si rovní len pred tvárou božou.

„Chlapci, tak vám povím…“

Museli ho uzemniť, inak by sa dnes k serióznej práci vôbec nedostali. Investovali do neho dve tie jeho a so sprisahaneckým výrazom ho požiadali o trochu súkromia v jednom so zašiváckych boxov v prítmí baru.

„Jasné, chlapci, jasné jak facka, len treba povedať, šecko zarídzim, šak sme od jedného fachu, néé?“

Zapadli do čalúnenej lóže v rohu a zmizli z dohľadu zákazníkov aj personálu. Jumbo odviedol kus poctivej práce, keď ho žiadali o vybudovanie kútika, kde by boli oni, teda stabilní štamgasti, skrytí pred pohľadmi zákazníkov, ale zároveň aby ostali stále uprostred diania.

Krauz prelomil pečať a z obálky vybral hárok papiera písaný rukou a tri listy s oficiálnou hlavičkou kriminalistických laboratórií. Keď si prečítali prvé riadky, vyschlo im v hrdlách a Fischer radšej sám zbehol pre ďalšie dve malé pivá, len aby sa k nim nikto nepribližoval.

List bol adresovaný Krauzovi a pyrotechnik sa mu ospravedlňoval za čin, ktorý nebol schopný sám pred sebou ospravedlniť, hoci dobre vedel, že na tomto svete už sudcu nenájde a pokojne sa mohol na všetko vykašľať. Nespravil to, stará škola. Písal.

„…tri exempláre výsledkov expertízy ma donútil riaditeľ ústavu odovzdať jemu osobne, nech mu Boh odpustí, čo spôsobil, ale nezabránil mi vytlačiť si jednu kópiu pre seba. Stihol som to skôr, kým mi odniesli počítač a poslali ma na dovolenku. Viac kópií už neexistuje a som presvedčený, že táto posledná ti bude stačiť a že nájdeš spôsob, ako ju použiť. Urob to aj za mňa, ja už nemám silu na takú dlhú cestu, ale ty, Richard, ty si bol vždy zástanca priamočiareho a poctivého riešenia, tak sa drž a buď opatrný.

Pracoval som za socializmu a snažil som sa čo najpoctivejšie pracovať aj za nového, ťažko definovateľného režimu, a ver mi, starému kozákovi, nie som schopný povedať, kedy to bolo horšie. Svine sa nájdu v každom stáde, nech má zástavy červené, hnedé, alebo hocijaké iné.“

Tri listy pyrotechnikovej správy boli vražedné. Doslova aj do písmena. Prvá strana bola identická s posudkom, ktorý už oficiálne dostali. Sucho sa tu konštatovalo, aký predmet, teda aký vrak zhoreného vozidla bol analyzovaný a čo bolo predmetom analýzy. Potom nasledoval výpočet odborných metód a postupov a čiastkové výsledky, ktoré skúmaním vyšli najavo. Potom nasledoval šok. V závere expert konštatoval: „Vykonaným skúmaním s použitím všetkých dostupných a dosiaľ známych metód expertíznej pyrotechniky a špeciálnej chémie boli zistené skutočnosti, ktoré nasvedčujú, že predmetné osobné motorové vozidlo značky BMW (technické údaje identické s priloženým technickým preukazom) bolo poškodené zásahom cudzej osoby za použitia vysoko expanznej pyrotechnickej zlože, ktorej jednotlivé komponenty boli zaistené na

miestach označených na priloženej fotodokumentácii červenou šípkou.

Výbušnina sa skladala z troch samostatných, navzájom kompaktne prepojených častí:

1./ Iniciačné zariadenie.

2./ Iniciátor.

3./ Výbušnina.

1./ Ako iniciačné zariadenie poslúžil s najväčšou pravdepodobnosťou mobilný telefón, ktorého jednotlivé komponenty neboli pre značnú brizanciu výbušniny a následný devastačný požiar zaistené v kompaktnej forme. Jediný segment, ktorý potvrdzuje náš predpoklad, bol úlomok zdroja označený vo fotodokumentácii strana 4, blok C-2 ako stopa číslo 18 a s najväčšou pravdepodobnosťou ide o zdroj nízkonapäťového prúdu používaného v mobilných telefónoch značky MOBCOLNA.

2./ Ako iniciátor bol použitý elektrický pyrotechnický iniciátor 0,25-sekundový, modrej farby, typ EPIC, plameňový, a nie iskrový vzhľadom k použitej výbušnine. Tento typ iniciátora sa bežne používa v armáde a zriedkavo sa používa aj v banskej technológii rozrušovania hornín. Jeho rozšírenie je také široké, že znemožňuje konkretizovať lokalitu pôvodu, hoci boli zaistené jednotlivé konkrétne torza.

3./ Ako výbušnina bola v tomto prípade použitá pyrotechnická zlož s prvkami TNT, čo je bežná prachová náplň vojenských delobuchov, slepých delostreleckých granátov, školských mín, megapirátov a podobnej munície bežne používanej v armáde a v zábavnej pyrotechnike. Nebezpečenstvo tohto druhu výbušniny spočíva v obrovskej brizancii pri naakumulovaní v tesnom priestore, pričom v danom prípade sa dá dedukovať približne na množstvo 0,5 až 1,5 kg.“

Nasledovala časť, v ktorej popisoval umiestnenie výbušniny, jej devastačný účinok na vozidlo ako celok aj na jednotlivé časti a vplyv na motoriku automobilu pri rôznych rýchlostiach.

Záver, podpis kriminalistického experta, ktorý skúmanie vykonával, podpis riaditeľa laboratórií, ktorý za všetko preberal zodpovednosť… pardon! Bola tu iba podpisová doložka bez podpisu,

takže túto kópiu do rúk nedostal, preto sa zachovala v pôvodnom znení bez opráv.

Krauz s Fischerom si prepláchli vyprahnuté hrdlá a tupo civeli do stola. Nič lepšie ich nenapadlo, než zbaliť listiny späť do obálky a objednať si u prekrásnej Alenky po vodke s pivom.

„Veľké!“ spresnil Fischer.

„Aj vodku, aj pivo!“ spresnil Krauz.

„Dám si s váma, chlapci moji!“ upresnil Jumbo, ale už im to vôbec nevadilo.

Prišlo leto a Kamil sa ozval. Hodinu po záverečnej hodil niekto do diskotéky v centre mesta zápalnú fľašu a tá zhorela do tla. Náhodou patrila Bossovi a pre mamutiu kapacitu a všakovaké bočné kšeftíky na toaletách bola mimoriadne lukratívnym podnikom. Obrovské čalúnené kóje, drevené podlahy, barový pult a interiér z drevotriesky a plastu, to všetko poliate pár litrami nafty vytvorilo nebezpečnú kombináciu a privolaní hasiči sa zmohli už len na chladenie okolitých budov a hrubé nadávanie na toho, kto ich v nekresťanskú hodinu buntoší zo zaslúženého služobného spánku. Páchateľ nechcel iba postrašiť majiteľa kvôli nejakej banálnej facke na tanečnom parkete alebo pretiahnutej frajerke po nevydarenom žúre. Chcel narobiť čo najväčšiu škodu a demonštrovať silu a naznačiť možnosti.

Odveta nedala na seba dlho čakať a Kamilov domček postavený so všetkou skromnosťou na dvoch parcelách ľahol popolom.

O dva týždne niekto rozstrieľal americké vojenské auto, ktoré v Našom Meste pútalo pozornosť chodcov a vodičov a tvorilo ideálny pohyblivý terč. Terénne autá, pozostatky operácie Púštna búrka, sa dali kúpiť aj na súkromné účely, ak mal človek pár miliónov navyše a netúžil po komforte na kolesách, ale išlo mu skôr o frajerinu a excentricitu.

Vodič to neprežil a spolujazdec ostal s prestrelenou chrbticou na invalidnom vozíku. Boss ho vtedy nešoféroval, a riadením nevyspytateľnej prozreteľnosti tak porušil jednu zo svojich zásad, že za volant vojenského miláčika sadá výhradne sám.

Pomaly si zvykal porušovať zásady, pretože si z jedného dávneho kurzu pamätal, že stereotyp a striktné dodržiavanie návykov

sú dva kamene úrazu každého štvanca odsúdeného na odstrel. Štvalo ho aj, že sa tým štvancom pomaly stával, a ešte k tomu vo vlastnom revíre.

Kým povymieňali porozbíjané okná a klampiari zaplátali diery v plechu, našli Buršlákovu sestru s podrezaným hrdlom vo vysokohorskom hoteli, kam ju brat ukryl pred Bossovými sadistami. Nevyšlo to.

Buršlák sa naštval, tentoraz už naozaj, a ukradol Bossovi dvoch frajerov z osobnej ochranky. Vybral si dobre, jeden z nich bol Bossovým bratrancom. O tri dni doručil expresný kuriér súkromnej poštovej služby do Bossovho najobľúbenejšieho hotela v centre mesta balíček, lepenkovú škatuľu od televízora.

Buršlák mu ich vrátil. Oboch. Čo sa nezmestilo, vyhodil.

Vojna podsvetia v Našom Meste na sezónu leto – jar 1996 – 1997 sa začala. Netrvalo dlho a zachvátila celú Republiku. Zmizlo veľa ľudí, vybuchlo veľa áut, veľa domov vyhorelo a zničili veľa súkromných barov a reštaurácií. Zmizlo veľmi veľa mladých chlapcov, ktorých rodičia sa nestačili čudovať, akí sú ich synovia šikovní! Nikdy neskončili poriadnu školu, nikdy sa riadne nevyučili, v žiadnej poriadnej fabrike sa nikdy nezamestnali, nemuseli každé ráno zavčasu vstávať na šichtu a z postele sa nikdy nevyteperili pred jedenástou, a napriek tomu sa prevážali na drahých čiernych autách s dymovými sklami a koženými sedadlami. Každý večer mali vo vreckách viac bankoviek ako otec v deň výplaty a baby, čo za nimi lozili… no tatovi až slinky tiekli. Vtedy bolo všetko v poriadku, pokiaľ žili a užívali si, to sa mamičke s ockom machrovalo pred návštevou, aký je ten ich galgan šikovný a úspešný podnikateľ!

Lenže keď zmizli a nebolo ich pár týždňov, to už rodina nejasala a nechválila sa s podnikateľskými úspechmi podareného synáčika! Teraz sedeli na polícii a žobronili, že majú o syna strach, že to ešte nikdy v živote neurobil, aby odišiel z domu a tak dlho nedal o sebe vedieť a aby ho hneď všetci išli hľadať! Čím skôr… prosím vás…

Nikto ich už nikdy nevidel a neúspešné pátranie sa po pár mesiacoch skončilo, pretože, ako je písané v múdrej knihe zákona, keď nie je mŕtvola, nie je ani vražda, a keď nie je vražda… Aj pán

Werich raz povedal, že keď nejde o život, ide o hovno. Čítali to všetci kompetentní.

A mŕtvoly boli v tomto prípade dobre ukryté. Lesy lemujúce Naše Mesto boli posiate hrobmi bez krížov, ktoré ukrývali najbeštiálnejšie tajomstvá bez rúk, nôh, uší, očí, jazykov, zubov.

Ak sa ich nepodarilo vyhrabať hladným líškam alebo túlavým psom, ležia tam podnes a budú ležať naveky, až pokiaľ ich nejaký archeológ o dve-tritisíc rokov nevykope a s lebkou v napriamenej paži bude dumať nad záhadou, čím ľudia v dávnej minulosti vŕtali do čelovej kosti také presné kruhové otvory s priemerom 9 milimetrov a aký to malo zmysel? Veď tá masochistická výzdoba hlavy musela divochov na konci 20. storočia príšerne bolieť!?

Leto pokročilo a nehorázne teploty vykasali sukienky vysoko nad kolená a ničím neobmedzované kopčeky pod letnými tričkami roztopašné poskakovali v rytme chôdze, až chudákovi Fischerovi stúpal tlak na nebezpečné hodnoty. Tlak im dvíhala aj nezvládnuteľná situácia v podsvetí a neustále hromženie šéfa alebo riaditeľa kriminálky.

Krauz sa aj napriek zákazu pustil do pátrania po vozidlách, ktoré sledovali Róberta, a systematicky preveroval jednu poznávaciu značku za druhou. Fischer hľadal ľudí, ktorí ich predbehli na mieste výbuchu a ktorí vedeli tak skvelo spracovávať svedkov. Museli si dávať pozor na služobné telefonáty, na zvedavé uši a oči kolegov, na bonzákov a podrazákov na všetkých možných úrovniach, a tak sa vyšetrovanie vlieklo slimačím tempom a strácalo na obrátkach. Okrem toho, nemali na starosti iba toto, presnejšie povedané, mali na starosti všetko okrem tohto prípadu, takže to robili ako fušku, o ktorej sa nikto nesmel dozvedieť. Ibaže skryť niečo pred detektívmi, ešte k tomu z vlastného oddelenia, to nie je hračka.

Skoro polovica detektívov odišla na dovolenky a tá druhá prekladala ventilátory z miestnosti nočnej služby do miestností dennej služby, dopĺňali minerálky do maximálne nastavených chladničiek a tmolili sa po aspoň trochu chladnejších chodbách, len aby nemuseli vysedávať v rozhorúčených kanceláriách. ísť vyšetrovať niečo do terénu znamenalo hrdelný trest a kto mal iba

trochu zdravého rozumu a menej naliehavý prípad, vybavoval všetko telefonicky.

Leto v prehriatom, zvädnutom meste kulminovalo a asfalt sa topil. Kto nemusel, nehýbal sa, a kto musel, robil to pomaly, mľandravo, aby sa vyhol potokom potu a nepríjemnému zápachu. Nikomu sa nič nechcelo.

Ani strieľať sa nikomu nechcelo, a tak zavládlo obdobie dočasného prímeria. Ako keby vedeli, že na oddelení vrážd je iba polovičná zostava, a aj tá trpí tropickými horúčavami a majú dosť roboty sami so sebou a nemajú čas starať sa o čerstvé mŕtvoly, ktorými ich inak zásobovali výdatne a s pravidelnosťou morského prílivu.

Keď si v jeden preteplený podvečer Ivan Canis prisadol ku Krauzovi a napriamený ukazovák mu odzadu oprel o pravú sluchu, vytrhol ho z hlbokého zamyslenia a vystrašil sa tak, že si skoro rozlial pivo, čo oteplievalo v chládku útulnej kaviarničky v historickom centre.

„Pic ho, fízle, a si mŕtvy ako tí tvoji zákazníci! Kam si podel postreh, háá?!“

„Choď do čerta, kde sa tu berieš?“

Podali si ruky a agent sa bez opýtania vyvalil na voľnú umelohmotnú stoličku, ktorej zadné nohy sa nebezpečne prehli.

Slnko už zapadlo, ale neznesiteľné horko akoby ignorovalo nočnú hodinu a vytrvalo sálalo zo starobylých múrov. Krauz čakal na Eriku, a pretože mal vyše hodiny čas, rozhodol sa prečítať si noviny niekde v pokoji a chlade a dať si nejaké to pivečko, ktoré by mu potom okolo polnoci, alebo aj neskôr, podľa toho, kedy sa jej bude chcieť, mohlo vyliezť na chrbát a odtiaľ pekne poslušne stiecť do sprchy. Nevinný flirt prerástol v zvyk a pokračoval už niekoľko mesiacov. Zatiaľ bez úrazu.

Čašníčka sa neunúvala podísť až k stolu, pretože to od vchodových dverí znamenalo osem zbytočných krokov tam a osem späť, a tak sa iba postavila medzi veraje a povytiahnutým obočím sa nového zákazníka spýtala, čo si dá. Ten súhlasil s hrou na nemých, pohľadom ukázal na Krauzovo malé pivo a lenivo vystrčil dva prsty.

Bola to energeticky najmenej náročná objednávka a obsluha bola v tom istom duchu.

Krauz si so záujmom prezeral bývalého kolegu a prepotené handry, ktoré na ňom viseli ako vrecovina na strašiakovi z poľa. Bol nepredstaviteľne chudý, čo bolo vidieť až teraz, keď každý normálny človek odložil sako a hrubé nohavice a odev obmedzil iba na nutné minimum, len natoľko, aby neriskoval konflikt s mravnostnou políciou.

Oči mal hlboko vpadnuté vo vychudnutej tvári a lícne kosti by porezali aj britvu. Vlasy boli po celej hlave, ale také riedke, že vyzerali oveľa neprirodzenejšie, než keby bol čiastočne alebo celkom holohlavý.

Zapálil si a hneď sa rozkašlal. Vyťahovanie vreckovky mal nacvičené do úplnej dokonalosti, takže Krauz si vôbec nevšimol odkiaľ ju vybral a kedy sa mu zjavila v ruke, iba si z ničoho nič poutieral ústa a suchú penu okolo nich a schuti zahrešil.

„Kurva… už ma to zase berie."

„Čo je s tebou, Ivan?"

„Ááále, nič. Už nič."

Prišla čašníčka a pred každého postavila malé pivo. Na nič inšie v tomto besnom teple ani nemali chuť.

„Nevyzeráš dobre."

„…sa pozri na seba, Casanova!"

Ivan zadusil cigaretu a odpil si.

„Končím."

Krauz namočil pery do zvyškov odstatého piva, vystrúhal grimasu hnusu a odsunul pohár na opačný koniec stola. Chopil sa čerstvého, chladivého moku a s úľavou si odpil.

„Ako chceš, viac ti neobjednám."

„Richard, končím s robotou, nie s pivom. Toho znesiem."

„Kecáš."

„Nie, už nemôžem. Ten kašeľ… na budúci týždeň nastupujem do nemocnice. Prídem, iba o pravú polovicu pľúc a chemoterapia… tvrdia, že niekedy tiež pomôže. Štatistika."

Prestal fantazírovať, uvedomil si, aké je to naivné, a tvrdo pozrel Krauzovi do očí.

„Máš pravdu, Richard, stojí to všetko za hovno!“

„Odkedy…?“

„Už dlho. Pridlho.“

„Ak ťa berú na operáciu, tak hádam ešte nie je tak neskoro?“

„To robia vždy kvôli poisťovni. Keď skapeš bez lekárskeho pričinenia, si zbytočný pacient, z ktorého sa stala zbytočná mŕtvola bez finančného efektu. Ale keď sa ti to podarí za asistencie odborníkov, ktorí si na teba môžu vypísať body a šklbnúť poisťovňu o pekných pár sto tisíc, vtedy mal tvoj kurací život aký-taký zmysel, chápeš? Takéto ťažké operácie nemajú so šancami na prežitie nič spoločné, nebuď naivka, to by si našich doktorov trochu precenil. Je to obchod, nič iné iba obchod. Okrem toho, je tu aj možnosť dostať niečo do vrecka od užialenej rodiny, takže kam by sme sa ponáhľali s umieraním, však? Škoda, že už neuvidím, ako im zuby cvaknú naprázdno!“

Krauz mu veril. Vedel, že medicína bola jeho tajným koníčkom a na diagnostikovanie jeho stavu nemusel človek študovať, stačilo, aby si pozrel Ivanove fotky spred troch rokov, spred roka a videl ho naživo. Keby na onkologickom inštitúte potrebovali odstrašujúcu reklamu na rakovinu pľúc, Ivan mohol robiť bezkonkurenčný model.

„Ani pes neštekne.“

Krauz dobre vedel, že Ivan je sirota, rodičov nikdy nepoznal, zahynuli pri nejakom nešťastí a vychovávala ho stará teta. Bola nad hrobom, už keď bol Ivan chlapčisko. Nikdy sa neoženil a o deťoch tiež nikdy nerozprával, ak aj nejaké mal, určite ich nebude otravovať so smrťou, keď ich neotravoval so životom.

„Toto je moja posledná akcia, Richard.“

„Čo?“

„Naše stretnutie. Potom odchádzam do predčasnej penzie, ak… prežijem. Nedalo mi, aby som za tebou ešte raz nezašiel a nevybavil, čo by ma neskôr možno mrzelo. Pravda, iba ak sa veci vymknú spod kontroly. Musím ťa varovať, a to znamená zradiť svojich, hoci my dvaja sme boli svoji skôr, ako títo tu… to je fakt paradoxná situácia, ale zrada to je, ber ako ber. Počúvaj.“

Krauz s prekvapením a tak trochu aj s napätím sledoval jeho pery.

„Ani po odobratí spisu z výbuchu čierneho BMW…“

„Máš na mysli spis vraždy Róberta Eliáša?“

„…výbuchu čierneho BMW si s tým neprestal a rýpeš sa v tom stále. Hľadáš autá z našej sledovačky, hľadáš ľudí zo špeciálnych skupín, čo boli na mieste prví, snoríš a robíš problémy. Dostal si sa na čiernu listinu nášho oddielu a ja ťa už nebudem môcť kryť, preto som za tebou prišiel a chcem ti na rozlúčku poskytnúť poslednú službu. Potom už nebudem môcť, ani keby si sa na hlavu postavil. Toto nie je finta, sám vidíš, v akom som stave.“

Ivanovi zabehla slina, alebo čo to bolo, a vyvolala reakciu, kŕčovitý klokotavý kašeľ. Precízne nacvičený pohyb zachytil nechutný chuchvalec do vreckovky skôr, ako ho stihol vyprsknúť na Krauzovu prepotenú košeľu. Na vreckovke ostala ružová škvrnka. Krauz si všimol zlovestnú farbu aj bolestnú grimasu, ktorá sprevádzala jej zrod.

„Krista jeho, tak vidíš! Toto naozaj nie je finta, ako ťa oklamať a zastaviť. Nikto o našej schôdzke nevie, je to moja súkromná aktivita a motívom je náš dlhoročný vzťah, nič inšie, ver mi aspoň tentoraz. Vedia, že máš nejakú kazetu alebo kazety zo sledovania Eliáša, nejaké fotky, alebo čo to má byť, a výpovede a zápisnice, ktoré zoradené v správnom poradí dávajú nežiaduce súvislosti. Chcú ich a hotovo. Už dvakrát som ti pomohol, ani o tom nevieš. Odvrátil som dve plánované akcie proti tebe s prísľubom, že materiály mi odovzdáš dobrovoľne, alebo že objektívne zistím, či ich máš, a ak áno, aké nebezpečenstvo znamenajú pre… pre… zainteresovaných. Lenže veci sa skomplikovali, pracujem na úseku, kde musím hlásiť akékoľvek zmeny zdravotného stavu, a túto zmenu ani hlásiť netreba, je vidieť na sto honov, takže už ma odstavili, a takto som stratil nad dianím okolo teba kontrolu. Viem iba toľko, že v najbližšej dobe si podajú Fischera, budú sa snažiť dostať k tebe cez neho, a ak to nepôjde, podajú si priamo teba. Už je vybavená sledovačka, ktorá si ťa prevezme, vyfilcujú ti byt, auto, kanceláriu… veď to poznáš, ako sa to robí. Ani tvoja rodina neostane bokom, to si píš! Apropo… Sylvia, ešte stále je taká elegantná? Veľmi dlho som ju nevidel. Pozdrav ju odo mňa, keby sme sa už…“

Pauza.

„To je vlastne všetko. Na, tu máš!“

Ivan sa nervózne poobzeral, naklonil sa a podal Krauzovi vizitku. Keď si ju Krauz prezrel zistil, že je to iba telefónne číslo na tvrdom papieri.

„Zajtra doobeda mi môžeš zavolať na toto číslo, ale iba doobeda do dvanástej a iba ak si to rozmyslíš. Ak nie, nevolaj a… drž sa… kámo!“

Naklonil sa ku Krauzovi a podal mu ruku, oči sa im stretli a na chvíľu z nich boli opäť parťáci, starí detektívi z oddelenia vrážd, ktorých sa bálo celé mesto.

Skončilo sa to tak rýchlo, ako to prišlo. Ivan vstal a zvrtol sa na odchod. Krauz civel na vizitku a bolo mu jasné, že veci sa pohli, pretože títo ľudia nikdy telefónne čísla nedávali, ak bolo treba, telefonovali sami. Nikto ich nevedel nájsť, ak sami nechceli. Ak Ivan porušil jednu zo základných zásad, znamenalo to, že už naozaj skončil a stal sa z neho obyčajný smrteľník.

Ivan sa zvrtol späť a pred prekvapeného Krauza položil niečo, čo kovovo cinklo o dosku stola.

„Vždy sa ti páčila… na pamiatku,“ a odišiel.

Pred Krauzom ležala pozlátená tabatierka s ručne gravírovaným vzorom v dvoch protiľahlých rohoch. Krauz ju poťažkal v ruke a nacvičeným pohybom stlačil západku, ktorá katapultovala obe polovičky od seba, ako keď sa otvára lastúra a vydáva svoje poklady. Na vnútornej strane si Krauz prečítal venovanie, ktoré poznal naspamäť, ale vždy ho rád hladil očami.

Za verné služby vlasti,
za oddanosť veci socializmu
a za mimoriadne osobné nasadenie
poručíkovi Ivanovi Canisovi venuje prezident
Gustáv Husák

V tabatierke bola iba jedna cigareta, bola tam už veľmi dlho a nikdy k nej nepribudla žiadna iná. Biely papier bol celý ufúľaný od hnedastej tekutiny, kedysi nepríjemne páchnucej hnilobou. Bola to Ivanova krv, zhnednutá časom.

Krauz sa nikdy nedozvedel, čo sa vtedy Ivanovi stalo, ani po litri vodky nebol ochotný o tom hovoriť, ale Krauz tušil, že za otváranie

dverí na služobnej šesťstotrinástke alebo utieranie zasratého zadku sa takéto niečo nedávalo. Ostatní vyfasovali hodinky, ale Ivanovi sa dostalo nebývalej cti, mohol si vybrať a prial si pozlátenú tabatierku s venovaním.

Krauz sa za ním zahľadel s vďakou v očiach, vždy obdivoval tento šperk a vždy túžil niečo podobné vlastniť. Malé veci pripomínajúce veľké udalosti ho nevysvetliteľne fascinovali a priťahovali ako magnet. Ivan váhavo a veľmi opatrne odchádzal dolu starobylou ulicou a zdal sa mu zhrbený a staručký, unavený a oklamaný.

Už ho nikdy nevidel, zomrel pár dní po operácii, ktorú pre zhoršujúci sa stav niekoľkokrát odložili. Vraj sa ani neprebral. Ošetrujúci lekár skonštatoval exitus, spísal hlásenie, vyplnil formuláre a zaslal ich na preplatenie do zdravotnej poisťovne.

„Nejakí pozostalí, príbuzní, príde si po neho niekto?“ vyzvedal primár.

„Nie, nikto. Žil sám, žiadnych príbuzných sme nezistili,“ informovala ho vrchná sestra. Primár zavrel pootvorené ústa a čuduj sa svete, zuby mu naozaj hlasno cvakli. Naprázdno.

Ani na pohrebe mu Krauz nebol, v čase obradu bol totiž hlboko v podzemí, v smradľavej, vlhkej pivnici s putami na rukách a na pohreb ho nikto nehodlal uvoľniť.

Krauz sa, presne ako to Ivan predpokladal, na dobre mienené rady a varovania bývalého najlepšieho kamaráta vykašlal a hodil ich jednoducho za hlavu.

Bola to chyba.

Najprv mu volala Sylvia. So slzami v hlase mu oznámila, že kým boli v práci, niekto im vykradol byt. Krauz zalarmoval miestne oddelenie polície, vypýtal sa skôr z roboty a švihal domov.

Sedela v slzách na taburetke v rozhádzanej obývačke a sotva zočila manžela, vrhla sa mu uplakaná do náručia.

„Richard, preboha.“

Nikdy v živote nič podobné nezažila, bol to zásah do súkromia, ktoré si úzkostlivo strážila pred akýmkoľvek votrelcom, a vždy dbala, aby ani náznakom nepoškvrnila ich dobrú povesť v dome. Bol to presný zásah do srdca rodiny, kde sa mal každý člen cítiť

absolútne bezpečne a prichádzať sem zložiť unavenú hlavu po celodennej drine. Bola pobúrená, lomcovala ňou zlosť nad bezmocnosťou človeka konfrontovaného so silou, ktorú nedokázala ani pomenovať, nie jej čeliť.

Krauz zvieral bezmocnú manželku v objatí a mimovoľne ju jemne hojdal z boka na bok. Svaly na sánkach sa mu striedavo napínali a uvoľňovali.

Veliteľ výjazdu všetko spísal, dal pokyn technikovi zaistiť odtlačky a všetko odfotografovať. Krauza požiadal, aby sa dostavil na výsluch a spresnil vzniknutú škodu a tak podobne.

Výsledok sa dal predpokladať. Neukradli nič, rozbili dve sošky z alabastru, asi nešťastnou náhodou, zato ani jediná vec, ani handry v skriniach neostali na svojom mieste.

Vedúci výjazdu iba bezmocne krútil hlavou.

„Divné, naozaj čudná bytovka, divné. Nič neukradli a tá zámka, taká odborná robotička! Nikde žiadne stopy! Akoby pomsta, alebo výstraha, alebo čo ja viem!? Počúvajte, nemáte nejakých neprajníkov…?“

Krauz musel vypadnúť, aby ho nenakopal…

O pár dní ho Fischer vytiahol na pivo a zaviezli sa na odľahlé miesto na periférii Nášho Mesta. Krauz najprv myslel, že idú okuknúť nejaký Fischerov nový objav, že v meste už všetko videl a teraz loví na vidieku.

Nebolo to tak a Fischer chcel mať iba istotu, že budú sami bez príveskov.

„Včera prišli za mnou. Takí dvaja. Ukazovali mi obálku plnú prachov, potom pištoľ, vraj, aby som si vybral a že či chcem mať problémy v robote… Chceli nejakú kazetu a nejaké lajstra a aby som ti ich šlohol, či ako to nazvali, chápeš to? O čo im ide, chlape!?“

Rozosmiali sa a štrngli si na dobrú chuť a na zdravie, ale Fischer cítil, že Krauza niečo zožiera a že ten smiech je len strojená maska.

„Srdiečko!“ zavolal Krauz a usmiata čašníčka pricupotala v očakávaní niečoho bohovsky vzrušujúceho a dobrodružného.

„Tú hudbu môžete dať hlasnejšie, aspoň do tohto repráku, čo je tu na terase, viete, my sme fanatici na disko!“

„Jasnačka!“

Krauz sa prisunul bližšie k Fischerovi, aby vo výbuchoch delobuchovej hudby počul aspoň niečo z toho, čo sa mu chystal povedať.

„Je to uložené bezpečne?“ spýtal sa Krauz.

„Myslím, že na sto percent. Fakt je, že to nemôžu nájsť, a tak nás chcú vyprovokovať, aby sme to preniesli niekam inam a prezradili sa. Nechajme to tam, kde to je, a uvidíš, že nič neposerieme. Tá tvoja bytovka bola tiež iba fingovačka, nič neukradli, iba hľadali a chceli, aby sme to vedeli, jasne ti dávajú najavo, že nebudeš mať pokoj, kým to nenavalíš.“

Prišla čašníčka.

„Ešte?“

„Nie, už je to dosť hlasno.“

„Myslela som pivo.“

„To áno! Ty čo piješ?“ začal Fischer.

„Džús, multivitamiňák! V tejto horúčave sa nedá nič inšie, musím vydržať do večera.“

„Kedy končíš?“

Krauzovi vyletelo obočie a nahodil unudenú grimasu, bože, už je to tu zase!? a neveriacky pokrútil hlavou. Ak mu dá ešte aj v tej páľave, tak potom tie sliepky fakt nemajú rozum na nič inšie, iba na znášanie vajec!

„Večer o jedenástej, prečo?“

„Že by som sa zastavil… by sme skočili niekam do pivnice v centre na niečo ľadové… v tomto teple… som myslel…“

Srdiečko si ho premeralo pohľadom, akým sa na trhu s otrokmi hodnotí tovar.

„A vie o tom manželka?“

Fischer jej ukázal ruky a prsty roztiahol do prehľadného vejárika.

„Keine angst, teda žiadne strachy, nič také nehrozí. Žiadna obrúčka, pozri!“

„Čo ja viem… zajtra musím zase zarezávať… keď tak… tak iba na chvíľočku… by som mohla.“

Odbehla po pivo a Krauz neveriaco krútiac hlavou skonštatoval.

„Laik sa čuduje, odborník žasne! Sliepky. Čím teplejšie, tým lepšie nesú. Čo už len na tebe vidia, pre boha živého?“

„Čaro osobnosti. Hra telom. Raz ťa to naučím.“

O pár dní mal s Fischerom službu poobede do desiatej, potom zaskočil k Erike a o jednej po polnoci bol hotový a pripravený na návrat k rodinnému kozubu. Keď otváral dvere na aute a chcel sa obzrieť, či sa s ním lúči spoza záclonky tak ako obyčajne, dostal úder priamo do zátylku.

Nepočul ho prichádzať, a to ho prekvapilo, pretože si bol istý, že situáciu za sebou a v okolí kontroluje automaticky a nemusí sa na to zvlášť sústrediť. Bol to omyl a zaplatil zaň krutou bolesťou, ktorá mu vybuchla v hlave a podlomila kolená. Bezvládne sa zvalil na teplý plech a iba lišta na streche, ktorej sa kŕčovito zachytil prstami, zabránila, aby neskončil pod kolesami vlastného auta.

Druhý úder smeroval do slabín a z hrdla mu vytlačil chrapľavý výkrik, ako keď stlačíte mechy na jednom konci a z druhého vyjde zvuk. Napríklad na gajdách alebo na policajtovi…

Zosunul sa po lesklej kapote ako sopeľ po skle a s hrôzou si uvedomil, že to čierne pologuľaté, čo sa k nemu blíži, je špica ťažkej vojenskej topánky, a ako predpokladal, skončila v rebrách.

Ženský hlas z diaľky volal pomóóc, polííícia!! Bez efektu. Ak chce niekto privolať pomoc, musí kričať pomóóc, horíí!! Jedine to dokáže v ľuďoch vyvolať pocit spolupatričnosti a súcitu, inak sa všetci rozutekajú do svojich dier.

Muž s nechutne smradľavým dychom sa sklonil ku Krauzovi: „Mám ti odkázať, že máš niečo, o čo by bol veľký záujem, takže by si to mal na valiť. To je všetko, inak ja osobne proti tebe nič nemám, dobre?“ Ťažká vojenská topánka sa opäť pohla a ako si tak polihoval, všimol si, že topánok je odrazu na dva rady rebier akosi priveľa.

Snažil sa ešte siahnuť k pásu a vytiahnuť pištoľ, lenže si uvedomil, že v tomto teple sa mu nechcelo vláčiť nemotorné puzdro a ani sako, ktoré by ho krylo, a tak vyrazil do nočného mesta naľahko ako japonský turista dvadsať metrov od hotela.

Keď sa týždeň potom vracal z preväzu od služobného lekára, našiel auto dokorán pootvárané, ako keď gazdinka vetra pripálený obed. Ani jeden káblik nebol zastrčený na mieste, interiér bol dorezaný a čalúnenie povytŕhané, podlahové gumy olúpané až na plech podbehov.

Za bieleho dňa. Nikde jediný svedok, ako vždy.

Ale to najhoršie malo ešte len prísť. Zlatý klinec programu si nechali tie svine nakoniec a načasovali si ho so sadistickou rafinovanosťou dva týždne pred Krauzovou dovolenkou.

Prišiel domov a celou cestou sa nepredstaviteľne tešil na studenú sprchu a ľadové pivo, čo ho čakalo v chladničke.

Studená sprcha prišla, sotva otvoril dvere.

Sylvia sedela v obývačke za konferenčným stolíkom a neprítomné civela do kúta. Keby si ju pozornejšie všimol, zbadal by hánky zbelené od zúrivého zatínania pästí a napínajúce sa lícne svaly, kvôli čomu, to asi netreba prezrádzať.

„Ahoj, miláčik, dnes to zasa vonku vyzerá ako na Sahare, tak ako…“

„Ty sviňa!“

Krauza tento pozdrav mierne vyviedol z rovnováhy, pretože do bežného slovníka jeho manželky také slová nepatrili a k vulgárnostiam sa uchyľovala iba v krajnom prípade. Dokonca ani na privítanie sa nehodili.

Na stolíku pred ňou zbadal roztrhanú obálku a zopár porozhadzovaných fotografií veľkého formátu, ktorý poskytoval veľké množstvo detailov, až priveľa. Krauz fľochol na fotografiu na vrchu kôpky a zatúžil po opustenom ostrove kdesi uprostred Pacifiku.

„Ty si strašná sviňa!“

„Sylvia, prosím ťa, ja…“

Pomaly vstala a odišla do kuchyne, kde sa zavrela a zapálila si cigaretu. Nefajčila od Silvestra.

Krauz brnkol do kôpky na stole a obrázky sa rozprestreli. Na každom bol nejaký pán nápadne podobný jemu v objatí mladej, prekrásnej dlhovlásky, na ktorej bolo na prvý pohľad vidieť, že sa volá Erika.

PIATOK

Piatok je skvelý deň.

Každý slušný občan, ktorý aspoň raz za čas zájde do práce, ten deň zbožňuje, pretože znamená príchod vytúženého víkendu. Preto sa mu niekedy hovorí malá sobota. A preto ho niektorí slušní občania z pracovného plánu škrtajú, aj keď ku cti im slúži, že do práce navzdory neprekonateľnému odporu predsa len zájdu. V piatok sa ide na polovičný plyn. Vie to každý! Každý normálny človek, ťažný kôň, cvičený delfín, nosnica aj strážny pes. Ešte aj turbíny jadrového reaktora to vedia, iba policajti nie.

Tí sú schopní mrznúť na ulici a rozdávať pokuty v marazme veľkomesta aj 24. decembra ráno, tak prečo by v obyčajný piatok nešli na plné obrátky?

Tony dostal na výber a vybral si veľmi rýchlo. Jedna noc za mrežami podmienečne je vždy lepšia ako tisíc a jedna noc nepodmienečne.

„Čo ma do toho zasrana? Môžem sa na neho z vysoká vykašľať, né? Čo ma po ňom?! Pokojne mu zavolám! Čo mu to mám povedať?“

Tony mu povedal, že keď nie je v škole, nemal by zaháľať, ale venovať sa obchodu, lebo z toho je človek živý, nie z leňošenia, a povedal mu kedy a kde. Valter mu zase v dobrom vytkol, že nebral celý včerajší večer mobil a že po pohrebe zohnal kšeft za všetky prachy a nech prinesie materiál a veľa, lebo z obchodu je človek živý, nie z leňošenia, tak nech to stojí za to!

Valter vyšiel pred dom a zahol doprava k nákupnému centru. Chlapíka v rifliach a hrubej flanelovej košeli si nevšimol. Ani to, že náhodou tiež zamieril k nákupnému stredisku a že náhodou udržuje od neho odstup presne desať krokov. Keď sa priblížil k hlavnej ceste na šírku uzučkého trávnatého pásu, prirazilo k obrubníku auto. Vystúpili z neho akýsi krpec a tučko, ktorí sa mu postavili do cesty. Valter spozornel a bleskurýchlo urobil otočku späť, lenže vrazil do chlapíka vo flanelovej košeli.

„Valter Poliak?“ spýtal sa Kuky.

Chlapec sa zvrtol a prestrašene pozrel na krpca. Toho by možno aj zdolal jednou rýchlou, prekvapujúcou ranou, ale to hovädo, čo stálo vedľa neho, s tým by nepohol ani buldozér. Anjel strážny, čo mal v ten deň službu pri Valterovi, odviedol kus poctivej práce, keď mu poradil, aby to neskúšal ani na krpca.

„Polícia! Nerob voloviny, aby si si neublížil, pôjdeš s nami!“ povedal Vaňa a jeho poltonová laba mu zovrela plece, až mu podlomilo nohy.

„Syp!“ strčil do neho Hanzel a Kuky mu stlačil temeno hlavy, aby sa brada dotkla pŕs, inak by si mohol otrepať kotrbu o rám dverí. Tak sa to robilo vo filmoch a tak ich to učili v policajnej škole, takže niečo na tom muselo byť!

„Ja som… ale…“ povedal Valter a už sa viezol presne opačným smerom, než mal namierené.

Šikovní boli títo policajti, v piatok ráno, keď celý svet ide na polovičný výkon!

Sedel na tvrdej drevenej stoličke uprostred kancelárie a nejakí dvaja sympatickí chlapíci si sadli na stoličky oproti nemu, jeden vpravo, druhý vľavo. Tlstý sedel za stolom a niečo jedol, smrdelo to ako starý, ale ozaj starý, dobre odležaný syr a krpec pochodoval po miestnosti ako najatý. Nejaký starší pán si v rohu v kresle čmáral do notesa a chlapík vo flanelovej košeli stále telefonoval a zakrýval si slúchadlo dlaňou, aby ich nerušil.

Čudní policajti. Takto si výsluch nepredstavoval, v kriminálkach to bývalo inak. Najprv bola naháňačka s autami, potom prestrelka, zopár fízlov pri tom zatrepalo krpcami a potom nasledovalo mučenie v pivnici v ťažkých okovách. Mal rád filmy. Najradšej mal tie staré francúzske s Delonom alebo Venturom, tie boli fajn! Toto tu bola sračka, samí čajáci.

„Ako sa voláš?“ Fischer.

„Na stole máte môj občaňák, tak čo sa pýtate? Prečítajte si!“ Valter.

Kuky sa zastavil a neveriaco fľochol pohľadom po zátylku malého nešťastníka, potom spýtavo sa pozrel na Krauza. Ten iba mierne pokrútil hlavou a Kuky pokračoval v krasojazde z rohu do rohu.

„Tak moment, chlapče! Na niečom sa dohodneme hneď na začiatku, ty nám nebudeš radiť, čo máme robiť a čo nie a budeš odpovedať na otázky, bez reptania… a bez toho tónu! Nič inšie sa od teba teraz nechce, jasné?! Inak si začneme na stole všímať nielen to, čo vyhovuje tebe, ale aj tie papierové skladačky a rolku bankoviek a mohlo by ťa to šeredne mrzieť, však!?“ pokojne vysvetľoval Krauz.

Valter tušil, že má veľký problém. Prichytili ho s tovarom a s prachmi. Od Tonyho vedel, že to je najhoršia kombinácia, aká len môže nastať! Mal šťastie, že ho zbalili skôr, ako stihol u Tonyho doplniť zásoby. Tých pár drobných a tri skladačky, to má dnes u seba každý poriadny študent. Hovorí sa tomu vlastná potreba, za to mu nič nemôžu, hovoril Tony. Dobre si pamätal jeho rady. Ak sa zjavia fízli, tesne pred zatknutím sa musíš zbaviť všetkého, čo je len trochu podozrivé, a to aj za cenu finančnej straty, inak si odpísaný. Škody sa dajú nahradiť ďalšími kšeftmi, ale čas stratený v base je nenávratne preč. Konkurencia okamžite zaberie uvoľnené fleky, kontakty sa popretfhajú, klientela prejde inam a si nikto, existenčná mŕtvola, chudák!

Lenže mohol? No, mal kedy? Ten tučko ho zdrapil za plece a ten druhý… do kelu! Takto sa to nerobí, v žiadnom filme sa to takto nerobí! Mali ho najprv naháňať, kričať na neho „v mene zákona, stoj!“, on im mal unikať, potom odhodiť skladačky do nejakého smetiaka, ktorý si mal dobre zapamätať, a až potom ho mali zbaliť!

Drbnutí fízli! Čo asi pozerajú títo poliši na videu, keď takto blbo zatýkajú?!

„Ako sa voláš?“ zopakoval trpezlivo Fischer.

„Valter,“ Valter.

„Celým!“ Fischer.

„Poliak,“ Valter.

„Celým!!“ Fischer.

„Valter Poliak.“ Valter Poliak.

„Vieš prečo si tu?“ Fischer.

„Nie. Kvôli tým skladačkám?“

„Sú tvoje?“ Fischer.

„…Áno.“ Valter.

„To je zaujímavé. Každý poriadny priekupník by sa zvíjal a krútil, že to nie je jeho, že to iba nejakému kamošovi na chvíľu postrážil a práve vtedy ho zbalili, klamal by, až by sa hory zelenali, len aby mu tých pár skladačiek nikto neprišil, a ty? Ty si ich berieš na tričko bez mučenia, len tak, akože zbaľte si ma, aj tak nemám osemnásť a som tu prvý raz, tak čo mi môžete? Akosi priľahko sa vzdávaš, kamoško, akosi priľahko a prirýchlo! Akoby si nám podhadzoval nejakú kosť, s ktorou sa máme uspokojiť, a vykašlali sa na celú hostinu, čo nás určite čaká, čo ty na to, kamoško?“ Fischer.

„Akú hostinu, ja… asi nerozumiem,“ Valter asi naozaj nerozumel.

Druhý sympaťák sa k nemu nahol, až sa im skoro kolená dotýkali a začal veľmi hlbokým až prekvapivo otcovským hlasom hovoriť.

„Valter, sústreď sa, teraz ti niečo vysvetlím. Možno sa budeme rozprávať o tvojich skladačkách a o svinstve, čo s nimi robíš. Možno aj o tom sa budeme spolu rozprávať a možno sa k tomu ani nedostaneme. Možno si nájdeme úplne inú tému, ktorá nás bude zaujímať oboch a teba možno viac ako mňa! Čo ty na to ako rozumný človek?“

„Možno… a akú tému máte na mysli?“

„Povedzme tvoju babku, Hermínu Baumgartnerovú,“ akoby nič povedal Krauz.

Ruky sa podvedome spojili dlaňami a zaujali miesto medzi stehnami tesne pri prirodzení. Slinka stiekla dolu krkom a ohryzok namáhavo poskočil hore, aby sa vzápätí pomaly vrátil na miesto.

„Prečo… veď ju… veď je… už mŕtva.“

„Veď práve preto,“ Krauz.

„Ale ja som už bol… včera som už bol tu u vás!“ Valterovi sa na tvári zjavil víťazoslávny výraz cisára Nera tesne po tom, čo sa prestal hrať so zápalkami.

„To ste mohli povedať skôr, o čo ide. Mohol som vám už na chodníku povedať, že som tu u vás už bol… včera! Vaši kolegovia mi zobrali odtlačky a aj sa ma povypytovali, že kde som bol a tak. Nemuseli sme sa terigať až sem… zase!“

„My vieme, že si tu včera bol, Valter, vieme aj o čom ste sa rozprávali, ale akosi nám to nepasuje. Nebudeš nám veriť, ale akosi to jednoducho nepasuje. Mohol by si nám to ešte raz zopakovať, tak v stručnosti, čo si robil minulý piatok a tak… ak by nám bolo niečo nejasné, tak ti skočíme do reči nejakou doplňujúcou otázkou, ale to si nevšímaj, odpovedaj a pokračuj ďalej, dobre?“ Fischer.

Valter zovrel stehnami zlepené dlane a spustil. Rozprával im, ako bolo v škole, ako bolo na tréningu, ako spal na izbe až do soboty rána, ako cestoval domov k mame na víkend, ako mu to Marek môže všetko dosvedčiť, ako…

„…to je spolubývajúci, viete, on bol so mnou na izbe, teraz je chorý, chudák, má horúčky, ale inak fajn chalan, tak on bol so mnou na izbe až do soboty…“ nechali ho, nech rozpráva, „…a domov som prišiel ráno o desiatej, ako vždy, keď chodievam tým sedem tridsať… mama ma videla… ráno.“

Nechali ho.

„…takže, tak…“ dokončil Valter a stíchol.

Celý príbeh rozprával vlastným rukám, teraz zodvihol hlavu a zbadal pobavené, skoro usmiate tváre dvoch policajtov a tak sa aj on usmial.

„Vážne!“ dodal.

„Vážne!?“ nedal sa Fischer.

„Áno.“

Ticho. Nikto sa ani nepohol. Ani Kuky.

Dlhé ticho.

Krauz sa pomaly, veľmi pomaly, nahol dopredu, a keď si to Valter konečne všimol, boli ich tváre tak blízko, až ním heglo. Podvedome zdvihol ruky, akoby ho chcel niekto udrieť. Keď si uvedomil, že mu žiadne nebezpečenstvo nehrozí, nechal ruky voľne klesnúť späť medzi stehná. Bolo úplne jedno, kam si dá ruky, mohol si ich nechať v strehu a zabaliť si do nich hlavu ako pästiar zahnaný do rohu. Mohol nimi robiť, čo chcel, bolo to úplne jedno! Bol to nerovný boj a výsledok bol vopred jasný, iba on to ešte nevedel. Jediné, čo netušil nikto z nich, bolo kedy! Či hneď, či o hodinu, či o päť hodín? To jediné ešte nevedeli, ale že to z neho nakoniec vypadne, tým si boli istí všetci do jedného!

„Valter… ty… nevieš klamať,“ oznámil mu Krauz v predklone.

Valter mykol plecom, akože no a čo!?, ale hlavu nezodvihol.

„Valter, tvoju babičku zabili presne pred týždňom a nebudeš mi veriť, ale my sme za ten týždeň nesedeli na zadku a nepozerali telku, behali sme hore-dolu a vypytovali sa všetkých, koho sme stretli, susedov, tvojich rodičov, známych, riaditeľa tvojej školy.“

Valter zodvihol hlavu a v očiach policajta si preveroval, či nebluťuje. Vyzeralo to, že s ním fakt hovorili.

„…triednej učiteľky, vychovávateľky na intráku… ako sa to…?“

„Klaudia!“ vypomohol Fischer.

„…Klaudie, proste všetkých!“

Nasledovala dramatická pauza, ktorá mala umocniť závažnosť chvíle, ktorá mala prísť.

„Sústreď sa. Tvrdíš, že si bol v noci z piatka na sobotu na internáte. Pán kolega…“ Krauz sa obrátil na starého Burgera vyvaleného s notesom v kresle, „…čo nám povedal Marek, spolubývajúci tu prítomného Valtera Poliaka?“

„…že nosí príma trávu.“

„Správne, a čo ešte?“

„…že máva plnú plechovú pokladničku prachov v rolkách…“

„Správne, a čo ešte?“

Burger sa zatváril prihlúplo, ako študentík pred tabuľou, a naťahoval čas. Valter striedavo hľadel na Krauza a na toho šaša v kresle a neveril vlastných ušiam.

„…nóó, nóó, že by… že by bol povedal, že chlapec menom Valter Poliak sa v piatok poobede o druhej vybral domov a na žiadnom internáte nespal?“

Všetky pohľady sa upreli na Valtera. Kuky pristúpil odzadu a položil mu ťažkú ruku na plece, ktoré sa myklo, ako keď strážnemu psovi v spánku fúknete do nosa.

„Nóó… jáá…“

„…a ešte povedal,“ nedal mu dohovoriť starý Burger, „že mu niekto dal tisíckorunáčku, ak to nepovie polišom, ale to si už naozaj nepamätám, či to dodržal!“

„Kto to bol?“ Fischer položil otázku Valterovi priamo do tváre.

„Valter, ty nevieš klamať!“ oznámil mu Krauz.

„No… ja… ja som nespal na intráku, to je pravda, ja som… bol som doma, teda nie doma v byte, ale na sídlisku, hľadal som jedného chalana, on mi… on… no proste, občas mi niečo strelí a ja občas niečo strelím preňho a tak.“

„Kde si spal?“ Fischer.

„U nás v baraku na dvanástom je strojovňa výťahu, dvere sú vylomené a urobené tak, že to nie je zvonku vidno, prespávajú tam občas nejakí… no… feťáci, majú tam nanosené také veľké kartóny od chladničiek a televízorov, tam som prespal.“

„Bol tam niekto s tebou?“ Fischer.

„Nie, spal som tam sám.“

„Ako sa volá ten chalan?“ Krauz.

„On… no volá sa Rastb, druhým neviem, býva niekde na sídlisku, adresu neviem, iba v ktorom baraku.“

„Prečo si teda dal Marekovi peniaze, aby ti robil na piatok alibi, há?“ Fischer.

„No… lebo som nechcel, aby sa naši doma dozvedeli, že som išiel domov už v piatok a že som prespal v strojovni a že som…“

„Pozdravuje ťa Tony,“ Krauz.

„…si šnupol a že som… prosím?“

„Pozdravuje ťa Tony!“ zopakoval Krauz.

„Aha. A aký Tony?“

„Vlastne Rasťo,“ Fischer.

„Aký Rasťo?“

„No ten, čo ti predáva drogy,“ Krauz.

„Aha!“

„To aha patrilo Rasťovi, alebo Tonymu?“ Fischer.

„Rasťovi, ja Tonyho nepoznám.“

„Tak to máš smolu, on ťa totiž pozná,“ Krauz.

„Ako… odkiaľ… no?“

„Vedľajší barak, kúsok od teba, jedno ucho mu chýba, asi si už zabudol, nie?“ Fischer.

„Asi.“

„Ale v piatok o piatej si ho našiel bez problémov, to ti ešte pamäť slúžila?“ Krauz.

„V piatok o piatej? Ja som…“

„Áno, v piatok o piatej! A bol riadne naštvaný, lebo domov za ním nemáš čo loziť, jasne ti to zakázal, to je porušenie bezpečnostných pravidiel ako hrom, vieš o tom?“ Fischer.

„Viem! Ale ja som potreboval… teda vlastne neviem, ja som za ním nebol.“

„Tak moment, vieš, alebo nevieš, bol si za ním alebo nebol?! Raz hovoríš, že vieš, raz že nie, raz ho poznáš, raz nie, raz tak, raz onak, tak ako je to s tebou? Poznáš ho teda, alebo nie?!!“ Krauzov hlas naberal postupne na intenzite, poslednú otázku skoro zareval na neboráka chlapca z takej blízkosti, až Valtera prehýbalo v páse. Dlane uväznené medzi stehnami nervózne trel o seba a brada nie a nie opustiť bezpečnú polohu na detskej hrudi.

„Hovor!!“ vyštekol Fischer.

„Ja som…“

„Neklam!!“ zreval Kuky a ťažká ruka mu opäť spočinula na chlapcovom pleci. Do chlapca akoby vošlo 220 voltov.

„Prečo si ju zabil?“ Fischer.

„Ja som… ju nezabil!!“

„Koho?“ Kuky.

„Babku, predsa!“

„Akú babku, kto tu hovorí o babke, Valter, čo máš s babkami?“ Fischer.

„Vy ste hovorili.“

„Niééé! My sme hovorili o Tonym a o Rasťovi. O babke reč nebola! Až ty si ju spomenul!“ Krauz.

„Ja som hovoril… teda vy ste hovorili… teda… ja som.“

Plecia sa mu stiahli k hlave až k ušiam, chudučká postavička sa ešte viac skrčila na stoličke o dve čísla väčšej, než bolo treba, a dlane nie a nie sa uvoľniť zo zovretia stehien. Hlava mu dvakrát kŕčovito poskočila a rozplakal sa.

Krauz s Fischerom vstali a prešli k oknu, kde jeden druhému pripálili cigaretu. Kuky si sadol na jedno z uvoľnených miest a nespustil z chlapca oči. Burger odložil notes, Vaňa hlasno grgol a chystal sa aj na niečo horšie a Hanzel začal telefonovať. Bežná pracovná atmosféra.

Valter plakal.

To bolo dobre. Keď sa vrah rozplače, prestáva byť vrahom, stáva sa z neho nešťastník, ktorého najbližších desať, možno pätnásť rokov vyplní otupný stereotyp geniálneho ľudského vynálezu, ktorému sa hovorí väzenie. U Valtera to však nebude tak dlho. Bol mladistvý, ešte nemal osemnásť rokov a u takýchto delikventov sa trest automaticky skracuje na polovicu. Ak mu sudca vymeria za lúpežnú vraždu dvanásť rokov, tak si odsedí iba šesť, a aj to mu môžu za dobré správanie po odsedení troch pätín odpustiť a pôjde domov na takzvané pépečko, teda na podmienené prepustenie.

Ako sa vrahovia v base môžu dobre správať, to si Krauz nikdy nevedel predstaviť, ale veril tým, čo to tvrdili a púšťali väzňov späť medzi ľudí. O Valtera sa Krauz nebál, vedel, že to bola skôr nehoda ako vražda, chemická reakcia kombinovaná s psychickým stresom, ale poznal aj profesionálnych vagabundov, vrahov s chladným analytickým myslením, a u tých Krauz nevedel pochopiť, ako sa môžu slušne správať a prečo ich púšťajú za dobré správanie predčasne von! Takí na slobode pobiehali po Našom Meste a štvali ho naozaj, a nie ako tento chudáčik!

Mlčky fajčili a pozerali von oknom. Chlapec prestal plakať, postupne, ako keď sa od stanice vzďaľuje lokomotíva a jej hluk doznieva z veľkej diaľky, až úplne zanikne.

Kuky sedel tesnej pri ňom a hypnotizoval ho. Valter podchvíľou zodvihol zrak, ale zrazený Kukyho energiou zakaždým sklopil oči.

Starý Burger vstal a podal chlapcovi papierovú vreckovku. Ten po nej lačne chňapol, na znak vďaky pokýval hlavou a hlasno sa vysiakal.

Krauz s Fischerom dofajčili a pomaly, dôstojne, ako keď jeho eminencia rektor univerzity zaujíma miesto pri promócii, sa vrátili k chlapcovi. Kuky vstal a bez slova im uvoľnil miesto. Sadol si iba Krauz, popotiahol si puky na nohaviciach a naklonil sa k Valterovi. Fischer si nesadol, chcel si vychutnať, čo malo nasledovať.

Dávid proti Goliášovi, lenže trpaslík tentoraz nemal prak, nemal kameň, nemal nič, nemal najmenšiu šancu. Fischer odstúpil bokom, aby mal dobrý výhľad na aktérov duelu, a podvedome sa usmial. Zažil prípravu na finále už toľkokrát, že presne vedel, podľa akého scenára sa bude vyvíjať, presne vedel, čo spraví jeden a čo na to

povie druhý, a presne vedel, na čiu stranu sa vychýli jazýček váh v rukách slepej ženy a samozrejme presne vedel, čo má urobiť on, keby sa vychyľoval na nesprávnu stranu.

Bol tam, stál pri parťákovi a ten vedel, že sa na neho môže spoľahnúť. Boli tam aj ostatní, banda vraždárov, a aj keď v živote nedržali v ruke kord, skutočne ťahali jeden za všetkých a všetci za jedného! Poznali sa, boli tím a vedeli robiť svoju všivavú vraždársku robotu aj v piatok, keď celý svet ide na polovičný plyn.

„Valter… Valter… pozri sa na mňa… táák, to je už lepšie. Počúvaj ma.“

„…prosím vás, trochu vody by som…“

„…dajte mu vodu… počúvaj ma, trochu sa sústreď na to, čo ti terás poviem. Si schopný sa sústrediť?“

„Uhm.“

„Nemusíme po sebe revať ako besní, sme predsa dospelí ľudia, tak sa trochu rešpektujme a určite nájdeme spoločnú reč. Ty si ma asi zle rozumel, keď som ti vysvetľoval, že sme za ten týždeň neleňošili, ale že sme pátrali, behali sme ako s nasoleným zadkom, a nie iba ja, alebo tento tu, všetci, ako nás tu vidíš, a ešte veľa chlapov, ktorí sa ani nezmestia do tejto kancelárie. Je nás ako mravcov, Valter, a keď chceme, tak si zistíme, čo potrebujeme, ver tomu. Aj o tebe sme si zistili, čo sme potrebovali, a nebolo to až také ťažké. Samozrejme, že sme boli u teba v škole a od Mareka sme sa dozvedeli, že si išiel domov už v piatok, a nie ako teraz tvrdíš, až v sobotu. Išli sme ďalej.“

Chlapec zodvihol hlavu a po prvý raz, odkedy si sadol na nepohodlnú stoličku, bol schopný pozrieť sa mužovi pred sebou do očí. Skúmal ho a Krauz to vedel a bol na to pripravený. Chlapca upútal jeho hlas, hovoril hlboko, monotónne a pomaly, každé slovo malo váhu a zdalo sa mu, že sedí v škole a nejaký nový veľmi sympatický profesor prednáša a vysvetľuje, čo je to život, čo by ho malo asi zaujímať, inak by mohol prepadnúť a reparáty z tohto predmetu sa nerobia, opravné termíny neexistujú, má iba jednu šancu.

„…išli sme ďalej a našli sme aj Tonyho, tvojho kamoša a priekupníka. Sedel tu tak ako ty, ibaže včera, a potil sa presne ako ty,

ibaže mu to netrvalo tak dlho a hneď pochopil, že sme v presile. Povedal nám o vašom nedorozumení v bare, ako ťa vyhodil, ako ti bolo zle, ako si vypadol do noci a ako si sa vrátil o hodinu a pol aj s prachmi. Aj to, že si sa musel prezliecť, lebo si sa vrátil iba v tričku. Košeľu, čo ti natrhol, si už nemal. Keď si odchádzal od babky, videl ťa sused, čo vonku venčil psa a popísal ťa. Tvoj odtlačok ruky sme našli v kúpeľni, ako si sa oprel o kachličky, keď si oplachoval mačetu. Fingovaná lúpež s rozhádzanými zásuvkami v obývačke a všade tvoje odtlačky. Valter, je toho veľa, veľmi veľa a všetko to hovorí proti tebe.“

„Ja som ju nezabil.“

„…aj to, ako ti bolo zle už od štvrtka, potreboval si šlehu, Marekovi si vyslopal všetok čaj a lekára si odmietol, v piatok si musel odísť zo školy, bolo ti na skapanie a musel si nájsť Tonyho, lebo jedine on ti mohol poskytnúť dávku bez hotovosti, za odpracovanie dlhu. Aj si ho našiel, ale to, čo ti dal, pomohlo iba na chvíľu, a tak si musel za ním ísť aj do baru, ale tam pritvrdil a chcel sa ťa zbaviť, lebo si mu plašil klientelu a vyhodil ťa!“

„Ale ja som ju nezabil!“

„Nemal si veľa možností, uprostred noci ísť zháňať prachy, to je ako zo zlého filmu. Jedine ak klofnúť nejakého taxikára alebo nejakú štetku, ale na to ty nemáš. Až tak hlboko si ešte neklesol, tak si dostal geniálny nápad. Babka! Býva kúsok, dá sa tam zájsť aj peši, peniaze má vždy u seba a má ťa rada, tak pomôže, určite pomôže. Ona ťa naozaj mala rada, Valter, a určite by pomohla, ale niečo zlyhalo, niečo nepredvídateľné sa stalo, a to mi už budeš musieť dopovedať ty.“

„Ja som ju nezabil.“

„…budeš mi musieť povedať, prečo sa to skončilo takto.“ Krauz upažil a kde sa vzala, tu sa vzala, zrazu mal v rukách veľkú bielu obálku, z ktorej pomaly, veľmi pomaly vytiahol žltý dvojhárok z tvrdého papiera s nápisom Fotodokumentácia. Bol hrubý, obsahoval asi pätnásť listov a na každom boli tri fotografie. Veľmi podrobne zachytávali postup policajtov od vchodovej brány, až po nechutne precízne detaily na zúboženom tele Hermíny Baumgartnerovej uprostred obývačky. Červená farba dominovala dobrej polovici

záberov a bol to pohľad iba pre silné žalúdky. Ich technik bol fachman, ovládal umenie bočného osvetlenia a hru tieňov ako Paganini sláčik a výsledok bol rovnaký v oboch prípadoch, virtuózna dokonalosť!

Krauz podal fotografie Valterovi a oprel sa do operadla.

„Pozri!“

Valter chcel veľmi opatrne otvoriť prvú stranu, ale nevšimol si, že fotografie sú čerstvé a strany sú polepené a držia spolu. Namiesto na prvú stranu sa dostal hneď do stredu, kde na neho z troch fotografií naraz civela neprítomnými očami stará žena rozvalená na chrbte s nechutne rozdávenými sečnými ranami na hlave. Bola iba v nočnej košeli presiaknutej krvou, ktorá už menila odtieň do hneda. Bolesťou povykrúcané údy vyzerali ako haluze smutnej vŕby, ktorej niekto podťal kmeň.

Valter sa vystrel na stoličke a hlasné grgnutie signalizovalo, že šťavy sa pohli. Kuky bol pripravený a kým chlapec stihol postrehnúť, že mu je zle, už stál v predklone nad umývadlom v rohu miestnosti a vôbec nechápal, ako sa tam dostal. Sťažka sa navalil dopredu. Druhé grgnutie už rozdýchal a vypľul iba pár riedkych slín, to bolo všetko. Zahanbene sa vrátil na miesto.

Znova mu podali fotografie.

„Dopozeraj si to.“

„Nechcem!“

„To ti verím.“

„Ja som ju nezabil!“

„To, čo prežívala tvoja babka, keď jej život unikal zo žíl, to neviem popísať, pretože to dokáže pochopiť iba človek, ktorý niečo také zažije, ani tú hrôzu, ktorá opantá človeka umierajúceho rukou vlastného potomka si neviem predstaviť, ale jedno viem určite, Valter, a teraz ma dobre počúvaj. Viem, že v obývačke ste boli dvaja! Babka a ty! Babka to už má za sebou a ty s tým budeš musieť žiť! Ty jediný si to videl na vlastné oči a tieto fotografie ti pripomenuli výjavy, na ktoré by si najradšej zabudol, ktoré by si najradšej vymazal, zakopal pod čiernu zem, zbavil sa ich navždy, ale ony sa vracajú a po celý zvyšok života sa budú vracať! Nejde to hodiť za hlavu a tváriť sa, že všetko je v poriadku, že sa vlastne nič

nestalo! To, čo si zažil teraz, pri letmom pohľade na pár obrázkov, sa bude opakovať vždy, keď v telke budú dávať nejaký krvák, keď pôjdeš s frajerkou do kina na tvrdšiu kriminálku, keď pôjdeš s mamkou na nákup k mäsiarovi, alebo budeš svedkom dopravnej nehody. Stále to budeš mať pred očami a neprestajne s tým budeš musieť bojovať. Tu za týmto čelom…“ Krauz sa prekvapivo rýchlo nahol dopredu a nič neregistrujúcemu Valterovi trikrát poklepal prstom po čele, „…tu to budeš mať ako na bežiacom páse, ako v nikdy nekončiacom filme a vždy, keď zavrieš oči, vždy sa ti to vráti. Však mám pravdu, Valter, však si sa posledný týždeň príliš nevyspal a jediné, čo ťa drží pri živote, sú neustále sa zvyšujúce dávky? Však mám pravdu, ukáž ruku!“ Ďalší prekvapujúco rýchly pohyb a Krauz držal Valterovu ľavú ruku a vyhŕňal mu rukáv. Kým stihol zareagovať, už mal obnažené predlaktie a z lakťovej jamky sa na celú kanceláriu škerilo zopár hnusne zdurených a zapálených vpichov, ktoré potrebovali odborné ošetrenie a dobrú po papuli.

„Toto si chcel, jedine takto dokážeš riešiť svoje problémy? Koľko berieš, pol gramu? Zajtra koľko? Gram? Potom tri? Potom koľko, ako myslíš, že sa to skončí? Zlatou šlehou? K tomu si sa dopracoval v tej tvojej sprostej kotrbe? To je tvoj postoj k životu, takto chceš skapať? A čo vražda? O tej nechceš povedať nikomu, aby sa svedomiu uľavilo a ty si mohol opäť pokojne spávať?! A čo rodina, mama, otec, vaši známi, susedia, všetci sa to dozvedia a budú čakať, čo ty na to?! Ako sa s tým vyrovnáš! Ako im pozrieš do očí? Nebolo by lepšie priznať farbu a povedať, ako to bolo? Nebolo by lepšie prestať sa hrať na drsňáka, keď v skutočnosti máš riťku stiahnutú na tri vlasy deda Vševeda? Ešte k tomu zastrúhané!“

„Ja som ju ne…“ Ticho.

Dlhé ticho.

„Neprežiješ to, Valter, nemáš na to. Ty nie si bezcitný vagabund, ktorému na ničom nezáleží, ty si obyčajný chlapec z dobrej rodiny s citlivou dušou, tvoje srdiečko prežíva hrozné chvíle a nevieš, komu dôverovať, koho požiadať o pomoc, koho poprosiť, kam sa pohnúť! Ja ťa chápem, ale nemôžem ti pomôcť, ak mi nepovieš, ako to bolo. Ak sa priznáš, zavoláme rodičov, alebo ak nebudeš chcieť, tak ich nezavoláme, dostaneš obhajcu, ten ti vysvetlí, čo bude s tebou ďalej,

dáš si veci do poriadku a tvoje vnútro sa prestane zmietať v chaose a neistote. Uvidíš, uľaví sa ti a prejde to, ver mi, na tejto stoličke už sedeli desiatky takých ako ty a vždy som mal pravdu.“

„Trochu vody… by som mohol… poprosiť?“

Krauz mu nalial a Valter pil, namáhavo, lačne, vďačne, smutne, akoby naposledy.

„Ja som…“

„Valter, aj tie drogy sa dajú liečiť, aj ostatné sa dá zariadiť, vrátiš sa do bežného života, čas všetko zahojí, čo si teraz nevieš ani predstaviť, to všetko vyrieši čas, a sám… Ver mi, Valter, dôkazov proti tebe je naozaj príliš veľa, klamať už nemá cenu, vidíš sám, že vieme toho priveľa, klamať už nemá žiadnu cenu, Valter.“

Ticho.

„Valter…“

Dlhé ticho.

„Valter!“

Hlava sa opäť zdvihla. Lesklé, vodnaté oči sa zahľadeli na Krauza a potom ticho, veľmi tichučko, sotva počuteľným hláskom povedal.

„Je mi hrozne zle, ujo. Som unavený. Veľmi unavený. Už týždeň som nespal.“

V kancelárii nikto nedýchal, padajúci špendlík by zarachotil ako čestná salva na nádvorí starobylého hradu. Nikto ani nemukol, ani sa nepohol.

A potom.

„Prosím… prosím vás, zavolali by ste mamičku…“

V kancelárii sedel vyšetrovateľ polície, Valter a jeho obhajca. Matka s otcom sedeli na chodbe a neprítomné pozerali na miesto, kde sa stena stretáva s podlahou. Nič nechápali. Prečo ich Boh takto tresce? Jedna tragédia za druhou.

„Stíham vás ako podozrivého zo spáchania trestného činu vraždy poškodenej Hermíny Baumgartnerovej. Pán Poliak, budete stíhaný vo väzbe, toto je váš obhajca určený ex offo, keďže vlastného obhajcu nemáte a iného ste nežiadali.“

Ničomu nerozumel.

Chlapec iba sedel a ničomu nerozumel. Všetky tie výrazy, obhajca, paragraf, väzba, ex offo, nič mu to nehovorilo, vôbec tomu nerozumel. Bol zmätený a unavený a už chcel ísť domov, ale tento pán za písacím stolom hovorí, že domov ísť nemôže! Ale prečo? Tam na chodbe je predsa jeho mamička, prišla si pre neho, videl, že má so sebou tašku, tú, v ktorej mu niekedy nosievala desiatu do školy, keď si ju zabudol doma. Prišla si pre neho a prišiel aj otec. Majú akési vystrašené oči, ale to nič, to prejde, ten prvý policajt, čo s ním hovoril na začiatku, ten s tým hlbokým hlasom, povedal, že časom to prejde, určite…

Pani Polláková sedela a ničomu nerozumela.

Videla syna, ako mu nejaký tlstý policajt nasadzuje putá ako v gangsterskom filme, druhý policajt ho strkal kamsi do rohu čelom k stene, tretí neustále mlátil do písacieho stroja a papiere vypadávajúce z neho jeden za druhým neveštili nič dobré. Podvedome to cítila, ale už nevládala plakať, ani nevedela, či môže, situácia jej bola akási cudzia a nevedela sa v nej zorientovať, oči mala vlhké, ale slzy akosi nie a nie vytlačiť von.

Volali jej do práce, vytrhli ju od rozrobenej operácie, potom jej tvrdili, že jej syn je vrah a že zabil jej matku. Zbláznili sa, alebo je to iba nepodarený žart, alebo sa už celý svet načisto zbláznil?! Nevedela sa s tým vyrovnať, to nie je možné, to chlapča je predsa jej syn, jej celý život, všetko, a oni jej ho chcú vziať!

Krauz s ňou hovoril v kancelárii a potom ich previezli na oddelenie vyšetrovania, kde vyšetrovateľ spracuje potrebnú administratívu, vybaví protidrogový dohľad a liečbu a chlapca pošle do väzby. Domov pôjde sama. Všetko to vnímala ako spoza dymovej opony.

Detektív videl podobné domáce tragédie už veľakrát, nebol to prvý prípad takzvanej domácej zabíjačky, pri ktorej sa všetko odohralo v jednom byte a v jednej rodine. Rany, ktoré vznikali na duši pozostalých, veľmi rýchlo, dlho krvácali a jazvy ostali na celý život. Táto žena už nikdy nebude normálna. Keď si naplno uvedomí, čo sa stalo, ostane poznačená, či si to bude pripúšťať, alebo nie. V priebehu pár dní prišla o dvoch najmilovanejších ľudí na svete, o jedného natrvalo, o druhého na veľmi, veľmi dlhú dobu. Už nikdy

nebude pokojne spať. Spánok bude mať odteraz poznačený alkoholom, Rohypnolom a možno aj niečím horším. Už nikdy si nepozrie sobotňajšiu detektívku, pretože keď v televízii niekto zastoná a padne prvé slovo vrah, naskočí jej husia koža a žalúdok sa scvrkne na čiernu dieru. Už nikdy nebude normálne reagovať na náhodne vypočutý rozhovor v električke, keď sa jedna mamička bude chváliť druhej, že jej syn úspešne zmaturoval, alebo ako urobil prvú skúšku na vysokej a pritom mal na výber, či pôjde na medicínu, alebo na právo.

Nebude ani tušiť, že jej syn v tom istom čase bude zdolávať tiež dôležité, životne dôležité skúšky, keď mu kamaráti v cele dajú na výber, či to chce po prvý raz do úst alebo do zadku, keď mu dajú na výber, či ich spraví všetkých troch naraz, alebo si to rozloží na viac dní, či zoženie kartón cigariet hneď, alebo až po bitke. Aj on bude mať na výber. Aj on bude skladať skúšky, o akých sa matke ani nesnívalo a o ktorých sa nedočíta v žiadnom indexe, a len dobrotivý Boh vie, že je to tak lepšie, pre ňu samotnú aj pre celú rodinu.

Musí jej stačiť, čo jej povedal vyšetrovateľ, že syn ide do nápravnovýchovného ústavu, a nie na galeje, a teda po čase sa odtiaľ vráti napravený a vychovaný!

Ale ako sa dá napraviť a vychovať chlapec, ktorý ani nevie, čo vyviedol, ktorého chorá, drogami oslabená myseľ nebola schopná reagovať a zradila ho v najkritickejšej chvíli? Ako sa má polepšiť, aby už nezabíjal? Ale veď on sám nechcel zabiť, z toho chemického svinstva ho pichlo v mozgu a on pichol tiež, keď mu babička prekvapená nočnou návštevou odmietla požičať peniaze, lebo mamička o tom nevedela a ona poza jej chrbát nebude kaziť vlastného vnuka.

Polepšiť! Ako ho polepšíme? Najlepšie tak, že ho strčíme do cely ku kreatúram, ktoré už roky nevideli babu, nezažili romantický večer s nikým blízkym, nepociťovali nehu a nerozdávali lásku. Jediné, čo za posledné roky rozdali, boli rany päsťou a spermie.

Polepšíme ho! Polepšíme ho tak, že ho ani vlastná mater nespozná, ak sa ešte niekedy dostane von.

Krauz stál pri okne a mlčky fajčil. Nemal dobrý pocit a pocit víťazstva mu chýbal úplne. Zažil polepšovacích pokusov toľko, že si

mohol dovoliť vlastný názor a vedel ho aj patrične podložiť. Ešte nestretol človeka, ktorého by pobyt vo väzení dlhší ako dva-tri roky polepšil.

Zvlčia! Aj tí, čo boli dovtedy ako-tak ľuďmi, zvlčia.

Krauz mal dôkazy. Robil si dlhodobú štatistiku, viedol si súkromné prehľady a zistil zaujímavé skutočnosti.

Raz sa jeden nemenovaný politik rozhodol hrať na boha a myslel si pritom, že môže meniť osudy ľudí. Hneď po nežnej revolúcii a po inaugurácii sa rozhodol všetkých polepšených prepustiť na slobodu. Všetkých bez výnimky. Skoro bez výnimky. Bola to katastrofa a neuváženým činom napáchal obrovské škody na ľudských životoch, zdraví a majetku voličov. Veľa žien, veľmi veľa žien bolo v tom krátkom období znásilnených, veľa nevinných ľudí zavraždených, prepadnutých a olúpených, veľa domov vykradnutých alebo podpálených, veľa duší zjazvených a veľa osudov pokrútených do vývrtky. Krauzova štatistika hovorila jasne! Až osemdesiat percent všetkých polepšených bolo v priebehu pol roka naspäť vo väzení, nemali prácu, nemali peniaze, nemali sa ku komu vrátiť, nevedeli si nájsť miesto! S tým nepočítal nikto. Spoločnosť ich neprijala, donútila ich kradnúť a zabíjať, a tým im vlastne nedali inú šancu, ako skončiť opäť za mrežami.

A tak mladý Valter išiel na prevýchovu, hoci Krauz vedel o stovke ďalších adeptov na polepšovanie, ktorí by ho mali sprevádzať, alebo aj predbehnúť a ostať tam podstatne dlhší čas.

Stretol Valtera aj o šesť rokov, keď sa dostal von a keď sa z neho stal profesionálny vykrádač bytov a keď opäť zabil, ale to už bol iný človek a úplne iný príbeh.

Krauz s Fischerom fajčili pri okne a nemali dobrý pocit. Akosi to nebolo ono. Mali by plesať, vyriešili prípad brutálnej vraždy starenky za jeden týždeň, ale pocit víťazstva sa nedostavoval a pocit z dobre vykonanej práce tiež nie. Nebol to dôstojný súper. Ten chlapec nemal najmenšiu šancu, nepoznal nič zo starých otrepaných fínt, ktoré sa na fízlov bežne skúšajú, nebol to rovnocenný boj!

Krauz tušil, čo ho čaká, a to ho štvalo ešte viac. Neveril nápravnému systému a dobre vedel, aké hovädo z neho urobí, koľko bolesti a utrpenia si v najbližších dňoch a rokoch preskáče.

Ale na druhej strane, za vraždu sa medaily nedávajú!

Podali správu šéfovi, aby ju mohol tlmočiť riaditeľovi kriminálky a ten ďalej.

„…a padáme do terénu, dobre šéfe?“

„Dobre, vypadnite! Zaslúžite si voľno a nech vás už dnes nevidím! Je piatok, tak opatrne, nech z vás majú aj doma niečo, čaute!“

„Čau a príjemný víkend, šéfe!“

Zapadli k Jumbovi, kde inde? Zabrali celý zadný box a dobrý tucet vysmädnutých hrdiel ho zaplnil do posledného miestečka. Jumbo len tak žiaril. Aj jemu sa ušli dve miesta, takže pohodlne rozvalený v mäkkom čalúnení ich potľapkával po pleciach a medvedími labami im drvil kosti, ale to iba tak, na privítanie.

„Takáto zostava, takáto zostava!“ nadchýnal sa Jumbo a prvá runda išla na účet podniku. Prekrásna majorka s neforemné širokým opaskom – „To je minisukňa, vy teľce“ – im porozkladala poháre po stole a keď sa naklonila do opačného rohu, Fischer zbadal čierne čipkované nohavičky v partiách, kde boli najužšie. Majorka to postrehla a vôbec jej to nevadilo. Na to tu bola, aby sa chlapi cítili ako doma, teda, aby sa cítili dobre, a Fischer už videl tie partie aj bez nohavičiek, tak čo? Zopár chlapov uznanlivo zahvízdalo, Fischer slastne zamľaskal, lenže ona mu dala fingovanú facku a odplávala k vedľajšiemu stolu.

Jumbo skúšal zaujať prítomných jednou z otrepaných historiek z čias aktívnej služby, ale nestretol sa s úspechom. Všetkých zaujímal iba čerstvo vyriešený prípad. Keď Jumbo pochopil, čo tu vlastne vraždári oslavujú, stíchol v nádeji, že sa dozvie pikošky a novoty, ktoré sa nedočíta v žiadnych novinách a neuvidí v žiadnych správach.

„Ale kde zobral kľúče?“ spýtal sa mladý Kiss, ktorý patril k tým, čo nemali šťastie byť priamo pri výsluchu mladého Valtera.

Krauz vysvetľoval.

„Spravil si vlastné kópie. Kľúče od babky viseli u nich doma na vešiaku pri dverách a nikto si nevšimol, keď na chvíľu zmizli. Valter ich hneď vrátil a s duplikátmi vo vrecku špekuloval, ako pripraviť babku o peniaze a starožitnosti. Napadlo ho to už dávno, keď začal

pociťovať nedostatok peňazí na náročného koníčka, pretože odmotať z ruličiek, čo vlastne patrili Tonymu, sa bál. Tušil, ako by dopadol, keby siahol na Tonyho zisky, hoci mu ich zabezpečoval aj on sám. V piatok mu bolo zle, veľmi zle, a keď ho Tony vyhodil, jediné riešenie, ktoré prichádzalo do úvahy, bola babka. Bránu si otvoril duplikátom, ale nezanikol za sebou, preto ju ten chlap so psom našiel odomknutú. Nemal žiadny plán a stavil na prosby a babkino mäkké srdce, lenže na jeho veľké prekvapenie babka nezmäkla a peniaze mu odmietla dať. Drankal, prosíkal, rozohňoval sa, tlak mu stúpal a absťák sa prehlboval, cítil, že je zle, a ak táto posledná možnosť zlyhá, bude na tom ozaj zle, a tak sa rozhodol. Poprosil babku o čaj a kým bola v kuchyni, vopchal ruky do zásuvky, lenže babka sa neočakávane vrátila a bolo! Došlo k hádke, k bitke, stratil nad sebou kontrolu a chňapol po prvom, čo mu prišlo pod ruku. Potom to už bolo iba amok feťáka v absťáku. Prišlo mu zle a vytackal sa do kúpeľne, sám nevedel prečo, ale začal mačetu umývať, do kelu, neviete niekto, ako sa volajú tieto africké mačety… neviete? Asi sa to už nikdy nedozviem, takže snažil sa ju poumývať, ale uvedomil si, že vynášať ju von by bolo riziko, bola veľmi veľká a náhodný svedok by mu prekazil plány, a tak nám ju nechal tam, vo vani. Košeľu, rifle a ponožky si vyzliekol a celé zakrvavené ich odhodil v igelitovej taške cestou od babky. Poumýval sa, pritom nám nechal odtlačky na kachličkách. Prezliekol si tričko a dal si špinavé rifle a ponožky z tašky s bielizňou, čo si niesol domov na opratie. Bunda a tenisky boli po celý čas na chodbe, a preto neboli od krvi. Zobral penziu z tanierika v kuchyni a vtedy mu napadlo fingovať lúpež, a tak vysypal dve zásuvky v obývačke, ale urobil chybu. Nikdy nevidel ozajstnú lúpež a myslel si, že stačí neporiadok iba predstierať, veci zo zásuviek ani neprezrel, ani nepoprehadzoval, a to by páchateľ hľadajúci cennosti alebo peniaze musel urobiť. Ani vkladné knižky nenašiel, a to nám bolo tiež čudné. Keď odchádzal, prišlo mu pri zamykaní zle a zatackal sa, oprel sa o kľúč v zámke a ohol ho. Tlak porušil uloženie kolíčkov v mechanizme, a preto ho nemohli Pollákovci otvoriť a museli volať kľúčovú službu. Keď vybehol von, nezamkol bránu, a tak ju psíčkar našiel opäť otvorenú a videl Valtera utekať, ale v tej tme ho nemohol rozoznať a nebol si istý. Ale to

nevadilo, v tom čase sme už mali s Fischerom podozrenie na niekoho z blízkeho okruhu babky, a keď sme zistili, ako nám Marek klame, čo potvrdil učiteľ telocviku, bola to už iba otázka času. Dôležitú rolu zohral Tony, ten nám ho pekne umiestnil na na dobu pred vraždou a po nej, to ostatné už bola rutina…“

„Paráda!“ neodpustil si Jumbo a vzhľadom na výnimočnosť situácie prikázal ešte jednu rundu na účet podniku, čo sa stretlo s neviazanými prejavmi nadšenia a ovácie pokračovali, aj keď mladý Kiss priznal narodeniny a tiež zaplatil ďalšie dve rundy.

Otázky nemali konca-kraja a Krauz s Fischerom striedavo odpovedali na otázky, na ktoré sa môže pýtať iba policajt, bežnému divákovi by také nuansy unikli, ale obaja boli pripravení a zaskočiť sa nedali. Krauz pochválil Fischerov inštinkt pri vypočúvaní Mareka a učiteľa telocviku a Fischer si tým vyslúžil dve vodky navyše, než bol celovraždársky priemer.

Pivo s vodkou tieklo potokmi a Krauz si uvedomil, že ešte nevytiahol peňaženku a už ho chytal. Chytal ho, znamenalo v ich slangu miernu podnapitosť, facák bol stredný stupeň a na šrot vysoký stupeň blaženosti.

Fischer vytiahol kolegu na záchod a knísuc sa v neprirodzenom záklone pri pisoári mu oznámil, že odchádza.

„Ti šibe?“

„Nie, ale sľúbil som Klaudii, že ju dnes večer zoberiem niekam von, tak co mam robiť?“

„Hovno! Nejaká feťáčka z internátu ti je prednejšia než pracovný kolektív? Fuj, môžeš sa hanbiť!“

„Kto z pracovného kolektívu mi dnes večer dá… hää? A ona mi dá, a rada, tak čo drístaš?“

Krauz musel uznať, že to je skutočne pádny argument na zmenu lokálu.

„Ako sa to vlastne volá?“

„Klaudia, bože, jedno meno si nevieš…?“

„Tak pozdrav Klaudiu a daj pozor, aby ti ju nejakí vyvinutí štvrtáci nepretiahli… ak to už dávno nespravili!“

„Si prasa.“

„Iste, on kuká čašníčkam pod sukne a ja som prasa! Zmizni mi z očí a dávaj pozor na cestu, aby si nenabúral, pili sme, nezabúdaj!“

„Bože, tých pár pív?!“

„A vodku!“

„Vodka sa nepočíta, to je medicína!“

„Aha, tak šťastnú cestu a nech ťa dva dni ani nevidím!“

„Príma, tak sa maj a nehneváš sa, však?“

„Áále, choď! Aj ja som bol kedysi mladý… pikuj! A počúvaj, je to učiteľka, tak žiadne prasačiny… aby si sa jej nezhnusil… hneď prvýkrát!“

„Choď do kelu, ženatý chlap, otec od dvoch detí a takéto reči!“

„…a choď zadným vchodom, nech ťa chalani nevidia odchádzať, lebo ťa nepustia.“

Obaja sa rozosmiali, a keď sa Krauz vrátil k stolu sám, nikto si to ani nevšimol. Runda striedala rundu a facák nedal na seba dlho čakať. Zopár jedincov sa v priebehu večera vytratilo, to podľa toho, kto mal doma aké predvíkendové povinnosti, ale zdravé jadro vydržalo až do záverečnej a v požehnanom stave, niečo medzi facákom a na šrot sa vypotácali pred krčmu.

Vyobjímali sa, nasľubovali si, že ostanú do konca života najlepší kamaráti, a odrazu Krauz uprostred nočného mesta osirel. K budove riaditeľstva, kde mal odparkované auto, to mal desať minút, k Erike, s ktorou sa pred pár týždňami rozišiel, to mal tiež desať minút, na zastávku nočného autobusu sotva päť. Autobusom sa mu terigať nechcelo, za Erikou nemohol, bolo by to v tomto stave nevkusné, a po scéne, čo mu urobila naposledy, sa rozhodol pre auto. Ak si chvíľu oddýchne a vydýcha sa za volantom, po takej polhodinke, možno hodinke to v pohode zvládne, premávka bola po polnoci prakticky nulová, cvik mal, tak čo?!

Dvakrát ho heglo z boka na bok, a keď si telo zvyklo na priamočiary smer a rovnomernú rýchlosť chôdze, nebolo na ňom takmer nič vidno.

„Objekt je sám, asi sa vracia k autu, bez neho sa ani nevyserie… čo teraz?“

Biely sedan sa pomaly pohol od obrubníka a dvojica v ňom sa pripravila na akciu. Z neviditeľného reproduktora za tienidlom sa

ozval tichý pokyn. „Nechajte ho prísť až k autu. Má ho v slepej uličke pod stromami, trojka a štvorka vám už idú na pomoc, tam ho zbaľte a preč! Rozumeli?“

„Dvojka rozumela, odprevadiť k autu a zbaliť, koniec!“

Krauz sa obzrel a premeral si ulicu za sebou. S hrôzou si uvedomil, že vidí tak na päťdesiat metrov a svetlá neónov mu rozpíjali kontúry, takže prakticky videl prd. Nevšimol si ani biele auto, ani dvojicu chlapíkov, čo zízali naproti do výkladu nonstop bistra. Vykročil. Prekvapený zistil, že auto už má na dosah, a využijúc úplnú tmu v slepej uličke uľavil si na zadné koleso. Keď sa neposlušné auto snažil otvoriť, zistil, že ošťal kolegovo, navlas rovnaké. Kolega mal červenú škodovku a Krauz bieleho žigulíka. Presunul sa o kúsok vedľa a s námahou zasunul kľúče do zámky dverí. Sláva! Už sme doma!

Prvú ranu dostal do slabín a čerstvo zahojené rebrá vyslali varovný signál priamo do mozgu. Bolesť bola strašná a jedine vďaka anestetickému účinku alkoholu neomdlel. Zvrtol sa na päte a útočníkov rýchlosťou a pohotovosťou zjavne prekvapil, pretože o krok cúvli. Boli dvaja. Krauz siahol nacvičeným pohybom pod sako, ale títo dvaja neboli iba pouliční bitkári ako tí predtým. Mali výcvik a dobre vedeli, kde policajti nosia pištole. Nižší bitkár mu pohotovo chytil ruku na pol ceste a razantným švihom mu ju vykrútil. Krauz sa musel predkloniť, inak by mu ju zlomil. To využil druhý a kopol ho elegantne a s prehľadom do rozkroku. Od náhlej bolesti mu zmeravel chrbát a ostal v predklone, aj keď si už nebol celkom istý, či mu ešte stále držia ruku za chrbtom.

Pokúsil sa hlavou nabrať bližšieho z útočníkov, ale chabý pokus nemal na priebeh nočnej zábavy žiadny vplyv. Krpec ho kopol do kolena a úder do zátylka ho nadobro poslal k zemi. Poslednú ranu dostal mimoriadne férovo ťažkou topánkou do temena a omdlel. Stihol si ešte uvedomiť, že elitný strelec, akým nepochybne bol, musí držať pištoľ v ruke, inak sa magický kus kovu na sebaobranu použiť nedá a neozbrojený frajer dostane bitku ako každý iný smrteľník. Jeho pištoľ si pohodlne hovela v bočnom puzdre, a tak dostal bitku ako každý iný smrteľník…

* * *

Skúste sa rozísť s babou, ktorá sa chce za vás vydať, pretože vás hróózne ľúbi a vy ste ten jediný na svete a strašne vás miluje a… bla bla bla a bla bla bla.

Krauz to skúsil hneď druhý deň po zodpovedne doručenej listovej zásielke s fotografiami a užil si svoje.

Erika zaujala bojovú pozíciu tigrice s dvoma mláďatami a rezolútne vyhlásila: „Pôjdem za ňou a všetko si vysvet^ líme! Ak nemáš odvahu ty, ja jej to poviem! Sľúbil si mi, že sa rozvedieš a že sa vezmeme a…“

„Nie, to nie! O tom nebola reč, prosím ťa, nevymýšľaj si!“

„Ale myslela som… vzhľadom na to, ako nám to funguje… jednoducho, myslela som, že je to iba otázka času!“

„Ano, áno, bolo to fajn, ale o rozvode reč nikdy nebola…!“

Keď odchádzal, dozvedel sa aj od nej, že je strašná sviňa, akoby ženy ani iné zvieratá nepoznali. Mačiatko, kocúrik, macko… aj také zvieratká žijú medzi nami, tak prečo hneď sviňa!?

Krauz odišiel na dovolenku. Na sklonku leta, keď už teplo nepresahovalo medze únosnosti, zamieril aj on s rodinou k moru a nasledujúcich desať dní patrilo k obdobiu, na ktoré sa do smrti nezabúda. Vďaka manželke Sylvii.

Prejavila sa ako skutočný psychológ a do problémov dospelých nedovolila zatiahnuť ani deti, ani nikoho cudzieho. Vybavili si to sami a Richard jej za to bol neskonalé vďačný. Dokonca po týždni strávenom na horúcom piesku a pri romantickom hukote spenených vln sa s ním prvý raz od incidentu pomilovala. Krauz bol prekvapený, aké to bolo fantastické!

Problémy sa dajú riešiť. Aj také, ktoré na prvý pohľad vyzerajú fatálne. Je to v človeku, vo vnútornej sile a schopnosti odpúšťať, a Richard mal šťastie na ľudí okolo seba, to musel uznať. Bol jej veľmi vďačný.

Mal prečo.

Vrátili sa v nedeľu a jediné, čo ho po úmornej ceste autom zaujímalo, bola studená sprcha a posteľ. Vôbec ho netrápilo, že mu telefonoval bláznivý kolega rapotajúci niečo o zmasakrovanej babke v obývačke a či by neskočil do roboty o deň skôr, než mal naplánované, že by sa do toho pustili.

Poslal Fischera do teplých krajín, poprial mu veľa šťastia v novom prípade a príjemnú zábavu a zaľahol. Mal posledných pár hodín dovolenky a bol odhodlaný stráviť ich kdekoľvek, len nie v robote. Do práce pôjde až zajtra ráno, v pondelok, a bohvie, čo nový týždeň prinesie, tak dajte pokoj a spite!

PONDELOK – PIATOK

Staručkej babičke na antikorovom stole už nebolo pomoci, bola sinavá a stuhnutá ako jaternica vytiahnutá z mrazničky. Realita bola smutná, vlastne strašná, a babičku z podobného chladného miesta pred malou chvíľou naozaj vytiahli a previezli na mestskú patológiu. Podchladenie nebola pravá príčina jej terajšieho stavu, odborne povedané, bezprostredná príčina smrti. To bol už iba dôsledok toho, čo s ňou nejaká sviňa porobila uprostred minulej noci.

Pravá príčina smrti sa nachádzala tesne pod hrudnou kosťou, prechádzala krížom cez pravú komoru srdca a pokračovala ďalej okolo chrbtice von medzi lopatky. Keby sa niekomu málilo, našiel by tých príčin viac, vlastne neúrekom, boli všade, na hlave, na krku, na ramenách, na bruchu. Vyzeralo to, že ten sviniar ju netrafil iba do palca pravej nohy, ten jediný bol bez krvi, a to je aj pri najlepšej vôli na prežitie málo.

Mali tu vraždu vymaľovanú v tých najjasnejších farbách, vraždu ako vyšitú, neodškriepiteľnú a vo svojej podstate hroznú a smutnú. Hermínu Baumgartnerovú niekto rozsekal mačetou alebo niečím podobným a nedal jej ani najmenšiu šancu. Hrozné bolo, že sa to stalo uprostred mesta plného slušných ľudí, ktorí by v živote nikoho nezbili, neznásilnili, nedajbože zabili, ako to miestoprísažne tvrdili pri každom výsluchu. Stalo sa to v jej vlastnom byte zapratanom starožitným nábytkom, vyžarujúcim atmosféru muzeálneho pokoja a nostalgie. Smutné bolo, že po nej zostala dcéra s mužom a traja vnuci, pozostalí, ktorí nič nechápali a bez prestania plakali.

Krauz vyfasoval účasť na pitve s mladým kolegom, pretože práve prišiel z dovolenky. Bol čerstvý, oddýchnutý a nezainteresovaný do vyšetrovania na mieste činu a šéf oddelenia vrážd chcel, aby s týmto prípadom pohli, preto ho poslal, aby si celú vec tak povediac očuchal zblízka a bol konečne v obraze. Neznámych vrážd súvisiacich s aktivitami podsvetia sa hromadilo stále viac a Krauz chápal záujem šéfa, aby aspoň takéto „bežné“ vraždy vyriešili čím skôr a aby ako-tak rehabilitovali dobré meno oddelenia.

Neprekážalo mu to, pitvu človeka, ktorý ešte pred pár hodinami bol milo sa usmievajúcim spoluobčanom, znášal bez problémov a mladých kolegov niekto zaučiť musí, tak prečo nie on? Nevadilo mu to.

Prekážalo mu však, že musel byť v blízkosti Eriky, s ktorou už nechcel mať nič, čo by neschvaľovala manželka, a tiež to, že sa bude musieť porozprávať s doktorom Lengyelom, a to nielen úradne, ale aj súkromne a on, veľký obdivovateľ a priaznivec jeho ženy, mu to vytmaví, pretože reči sa šírili a Richard v tom pikantnom príbehu vyznel ako idiot s dlhým nosom.

Prežil doktorove karhavé slová aj prítomnosť Eriky, ktorej mladé a pružné telíčko navždy škrtol z repertoára potešení a sústredil sa na problém zmasakrovanej babičky. Spravil si poznámky z pitvy a zobral mladého kolegu na pivo. Cestou si obzeral terén za sebou aj na vedľajšej strane chodníka a rozhodol sa, že na vlastnú bezpečnosť bude odteraz dbať podstatne dôraznejšie. Jedna bitka mu stačila a posedávanie v čakárňach a pobehovanie po rôntgenoch ho vôbec nebavili. Pobyt pri mori tak blahodárne zapôsobil na podlomené zdravie a doliečenie rán, že mohol nastúpiť do práce bez obmedzení a okamžite.

Bol v strehu.

Posledný z radu úderov, kompromitujúce fotografie, prežil a tušil, že určite prídu ďalšie. Nevýhodou bolo, že sa nedalo ani len odhadnúť, odkiaľ začnú tentoraz. Chcel využiť najbližšiu možnú príležitosť a pohovoriť si s Fischerom, či by nebolo rozumnejšie vykašľať sa na hrdinstvo a dať im, čo chcú. Stálo ho to už veľa bolesti a nervov a začínal si uvedomovať, že je to nerovný boj dobra so zlom. Nežili v rozprávke a v reálnom živote bol výsledok takého duelu vždy neistý. Cítil, že nepriateľ dosiahne, čo chce. Cielený psychický a fyzický nátlak sa dlhodobo znášať nedá a musel uznať, že to robili dobre, ani sám by to lepšie nevedel. Niet nad to, keď má človek v živote šťastie a natrafí na profesionálov. Všetko ide ako po masle a veci sa nepredstaviteľne zjednodušia a urýchlia.

Pohovorí si s ním, určite sa s Fischerom dohodnú, ale najprv sa zavŕtajú do babky. Ak budú mať šťastie o týždeň, o dva to vyriešia, a potom dajú do poriadku aj jeho záležitosti. Už aj vedel ako. Bývalý

kamarát z oddelenia Ivan Canis už z hry vypadol, ale Krauzov tajný tromf v hre ešte ostal a on podvedome tušil, že ten jediný môže celú vec vyriešiť a zvrátiť koleso osudu.

Bol to starý muž, ktorému niekto hovoril pán Novák, niekto pán Novotný, niekto poznal krycie meno Ábel a mnohí ho nepoznali vôbec. Keď nadíde správny čas, vyhľadá ho a poprosí o pomoc. Ale teraz ešte nie, teraz sa treba zavŕtať do babky. Doslova.

Zavŕtali sa a mali šťastie, päť dní od pondelka do piatka snorili a skladali kamienok ku kamienku, až kým sa v piatok mozaika nezaskvela v celej svojej kráse. A po urputnej drine, ako to už v živote chodí, nasledovala zaslúžená odmena. Chlapi sa ožrali, Fischer išiel kefovať a Krauz vyfasoval bitku. Už druhú v krátkom čase. Poslednú ranu dostal mimoriadne férovo ťažkou topánkou do temena hlavy a omdlel.

SOBOTA

Spočiatku cítil iba pach zemiakov. Nemohol otvoriť oči, hoci sa veľmi snažil. Nakoniec na veľké prekvapenie zistil, že oči má už dávno otvorené a že nimi žmurká, ale bol v úplnej tme, v úplnej čiernote. Zrak mu neslúžil, pretože sietnica nezachytila žiadne svetlo a nič netušiaci mozog vysielal neustále na všetky strany signály „otvor oči, otvor oči“! Je neuveriteľné, ako orientácia v priestore závisí od zraku. Krauz nevedel určiť nielen to, kde je, ale vôbec netušil, v akej polohe sa nachádza, či leží, sedí, visí. Akýkoľvek pohyb mu znemožňovala poloha rúk. Niekto mu ich zviazal za chrbtom a bez očí a rúk bol dezorientovaný a bezmocný ako kojenec.

Tlačil ho pravý bok a bolela hlava. Bolesť hlavy naberala na intenzite a z toho usúdil, že sa asi preberá, a bok mal zmeravený, asi na ňoín ležal dlhší čas. Pohol nohami. Poslúchali. S námahou ich pritiahol k telu a podsunul pod seba. Neopatrne sa udrel do vnútornej strany stehna a okamžite ho zaliala mučivá bolesť z nakopnutého rozkroku. Naplo ho na vracanie, ale ozvalo sa iba suché grgnutie a z útrob sa vyvalil pach nakvaseného alkoholu. To mu pripomenulo, že bude mať asi otras mozgu a riadnu opicu, ktorej katastrofálne účinky sa dostavia tak po dvanástich až pätnástich hodinách.

Prevalil sa na chrbát a až teraz pocítil pomliaždené rebrá. Veľmi pomaly naberal do pľúc vzduch a s napätím čakal na známe pichnutie, ktoré by znamenalo zlomené rebro. Pomaly sa hlboko nadýchol a nič. Pomaly vysyčal. Aspoň to! Rebrá sú dotlčené, ale celé. Pretočil sa na brucho, pokrčil kolená, kľakol si a celú hmotnosť tela presunul na päty. Nikdy to neskúšal robiť s rukami za chrbtom, a tak prvýkrát zistil, že kľaknúť si bez pomoci rúk je riadna zaberačka, riadne sa pri tom zadychčal a spotil.

Bál sa postaviť, aby nestratil rovnováhu a nespadol. O zariadení miestnosti, do ktorej ho hodili, nemal ani tušenia a spôsobiť si ďalšie poranenia o ostré rohy a výčnelky nábytku alebo čokoľvek znamenalo zbytočne plytvať krvou a energiou. Kľačal a čakal. Dostal kŕč do lýtka a do chodidla, takže sa presunul do tureckého sedu a v úplnej tme si pripadal ako idiot, čo sa hrá na slepú babu, pričom

všetci už išli domov, iba jemu zabudli povedať, že večierok sa už skončil.

Neboli to zemiaky. Bol to vlhký, plesňou presýtený vzduch pivnice, v akej jeho otec skladoval zeleninu, a keď ho ako chlapca poslal s vedrom po pár kúskov do hrnca, vdychoval túto zvláštnu arómu ako astmatik v ľadovej jaskyni a vrýval si charakteristický pach do pamäti. Teraz sa spomienky oživili, ale zemiaky tu už neboli. Ani otec. Nikto.

Sedel a čakal… a začínal byť smädný.

Asi zaspal, pretože ho vystrašilo ostré kovové zarinčanie. Niečo ho bolestivo švihlo do tváre a litre kyseliny mu vypálili oči. Bol to iba prvý svetelný lúč po dlhom čase a oči zachránili kŕčovito privreté viečka. Hrubá sila ho nadvihla a postavila na rovné nohy, nejaký hulvát mu zodvihol spútané ruky a celé telo sa poslušne predklonilo. Potom už stačilo iba jemné ťuknutie a väzeň sa poslušne pohol vpred. Rebrá aj celý hrudník boleli pri každom nádychu, členok odmietal poslušnosť a hlava mu skoro praskla. Neskutočne trpel, ale neskučal, ešte nie.

Posadili ho na tvrdú stoličku uprostred miestnosti a milosrdné šero mu dovolilo otvoriť ubolené oči. Štyri steny, dve stoličky, kancelársky stôl a gauč. Vlhká pivnica s nekrytou žiarovkou. Krauz sa musel v duchu usmiať, štýlovejší únos si ani nevedel predstaviť. Kde, preboha, zháňajú rekvizity? Jeden kút bol celý vykachličkovaný, akoby sprchovací, ale namiesto sprchy trčali zo steny akési čudné železá. Netušil prečo. Kachličky boli šlendriánsky umyté a ostali na nich zvyšky hnedej tekutiny. Krauz vedel, čo to je. Zacítil by krv, aj keby bola sto rokov stará a dva metre pod zemou.

Bol si istý, že je hovädzia alebo bravčová. Starý trik.

Chlapík v čiernej kukle si k nemu prisunul stoličku, až sa im skoro dotýkali kolená, a kývol niekomu za Krauzovým chrbátom, aby mu uvoľnili ruky. Podobný slastný pocit zažil naposledy, keď mu Erika… už dávno si sľúbil, že prestane na ňu myslieť, tak prečo práve teraz?! Intenzívne si trel zápästia, aby prúdiaca krv spôsobila čo najmenšie bolesti a mravčenie.

„Prvé pocity?“

Krauz prekvapene pozrel hore. Bol naozaj zvedavý na ich metódy a praktiky, ale toto nečakal.

„Ďakujem za opýtanie, pozvánka mala príliš tvrdé baganče s oceľovou špicou, ubytovanie je vlhké a smradľavé, strava nie že by bola na hovno, ona nie je žiadna, a smädný som ako po opici, takže seriem na teba, kamoš v kukle, a zavolaj mi veliteľa, nech to čím skôr skončíme, dobre?“

Kamoš v kukle sa bleskovo zaprel do operadla stoličky a pozrel za Krauzov chrbát. Ten vedel, čo bude nasledovať, ale zlyhali mu reflexy. Zareagoval neskoro, a tak hneď prvá rana odzadu mu skoro odtrhla sánku a zostrelila ho zo stoličky ako deravý hrniec z plota.

„Sadni si, bleskovo!“

Krauz sa pozviechal a obzrel sa. Bol si istý, že uvidí Kukyho, ale bola to len ďalšia čierna kukla.

„Tak takto by sme sa nikam nedostali, pán kolega,“ hlas sediacej kukly bol hlboký a upokojujúci, takým sa upokojujú splašené kone. Krauz sa musel v duchu pousmiať. Vybrali toho správneho. Na tvári sa mu nepohol ani sval. Pre istotu. Muž v kukle sa k nemu opäť nahol a kolená sa im tentokrát naozaj dotkli. Bol to nepríjemný pocit, ako keď divákov v cirkuse proti ich vôli nútia pohladiť obrovského šupinatého pytóna.

„Takto nie. Takto teda nie, pán kolega. Ja s vami podobrom, a vy takto. To je vďačnosť? Myslím, že by sme si mali niečo vyjasniť hneď na začiatku, aby v budúcnosti nedochádzalo k podobným incidentom. Ja som tu veliteľ a na nejaký čas sa s tým budete musieť zmieriť, takže čokoľvek chcete povedať, pokojne povedzte, bez rozpakov, ako na spovedi, kolega, ako na spovedi! Čo sa vašej drzosti týka, nemáte ju pri práci rád vy, tak nečakajte, že vám ju budeme tolerovať my. To, že s podobnými vecami máte bohaté skúsenosti, pán kolega, to vieme, vieme o vás viac, ako si myslíte, takže by bolo na čase prestať s pretvárkami a naliať si čistého vína, čo vy na to?“

Krauz pootvoril rozpraskané pery a ťažko zamľaskal. Bol hrozne smädný a opica už začínala účinkovať. Ťažko sa mu sústreďovalo a pokúšali sa oň mdloby, dobitý a otrasený mozog sa snažil brániť preťaženiu.

„Čo sa toho nalievania týka, trochu vody by nebolo?“

„Iste!“

Kukla kývla a Krauz začul za chrbtom kroky, zurčanie vody a opäť kroky. Do zorného poľa sa mu dostala čierna ruka, ktorá trýzniteľovi podala pohár plný čerstvej vody. Krauz natiahol ruku. Kukla sa pomaly napila, hlasno a slastne vydýchla a nedopitý pohár postavila bokom na roh stola. Kvapôčky tekutiny sa zaleskli na úplete lemujúcom ústa a bleskovo sa vpili do čiernej látky. Krauz pochopil a rezignovane zvesil plecia.

„Takže, aby sme pokračovali, pán kolega, ide o dokumenty, čo ste stihli naškrečkovať za naším chrbtom. Kúpim ich od vás!“

Krauz unudene vzhliadol, čo je zase toto za fintu?! Fakt sa prekonávajú!

„Moja ponuka je tento pohár vody, pravda, iba na začiatok, čo vy na to?“

Krauz nútil závity, aby ešte chvíľu vydržali, aby ho nezradili práve teraz, keď sa rozhoduje o jeho existencii, práve teraz ich potreboval najviac. O tom, že situácia je vážna, nepochyboval, a že je to životne dôležité, to tiež tušil. Už sa nehodlal zahrávať, už ho všetko bolelo, už mal toho dosť a chcel ísť domov!

Mal dve možnosti. Buď poprie existenciu materiálov a bude tvrdohlavo tvrdiť, že všetko odovzdal ministerským prisluhovačom, dožadovať sa rozhovoru s nejakým veliteľom a apelovať na službu na rovnakej strane barikády. To znamenalo vydržať úvodnú bitku a zanovito zotrvať na svojom, ale na to sa už fakt necítil.

Alebo pripustí výpoveď zatajeného svedka, či dokonca magnetofónovú kazetu, prečo nie, ale z rúčky do rúčky. Musia ho pustiť a potom všetko vydá. Aj táto možnosť v konečnom dôsledku sľubovala pekný nášup, pretože podmienky si určite budú klásť oni, a ak sa nemýlil, budú trvať na tretej osobe, asi na Fischerovi, a jeho si nechajú ako zálohu. Takže bol v riti tak či onak a nabetón vedel, že pri takejto akcii môže pokojne zložiť kosti, a navyše by so sebou stiahol aj Fischera, a to naozaj nechcel.

O jeden hrobček bez kríža v našich lesoch navyše! Práve o to išlo, o nič viac a o nič menej, tak závity pracujte, lebo vás utlčú vo vlastnej kotrbe!

„Beriem.“

„Tak sypte, pán kolega,“ kukla sa nahla a premiestnila si pohár nežne do lona, tesne pred Krauza. Bol smädný, veľmi smädný a chcelo sa mu spať.

Buď, alebo?! Už sa rozhodnite, zhovädené závity…!

„Dobre teda, majte, čo tak túžite mať! Vyhrali ste, vzdávam to! Pôjdeme a ja vám to dám, všetko, seriem na vás.“ Krauz sa netrpezlivo načiahol za pohárom.

„Nie, poviete mi, kde to je, a my sa už o vyzdvihnutie postaráme sami.“

„To určite nie, kolega!“

Kukla vrátila pohár na roh stola a začalo druhé kolo, nasucho.

„Som rád, že pripúšťate existenciu toho, čo ste až dosiaľ tak urputne zapierali. Už to považujem za pokrok, ale nebudete nám diktovať, pán kolega, čo máme a čo nemáme robiť! Od vás chcem, aby ste mi povedali, kde to je, a ja prejavím ešte toľko veľkodušnosti, že som ochotný sa s vami dohodnúť na spôsobe prevzatia a predebatovať podrobnosti, ale žiadne také, že pôjdeme po to spoločne, alebo dokonca, že pošleme po to vás, to určite nie!“

„A ja vám zase, pán kolega, otvorene hovorím, že vám neverím, ani čo vydýchnete, vážená pani kukla, či kto, doboha, ste?! Ak vám čo len naznačím, kde to je, odkrágľujete ma a zoberiete si to sami, bez pýtania, na takú ponuku vám z vysoká seriem! Jedinou zárukou, že to ešte niekedy rozchodím, je tajné miesto, kde to je schované, a to som ochotný vymeniť za okamžité prepustenie… a za ten pohár vody!“

„Nerobíte dobre, pán kolega, nerobíte. Budú trpieť aj nevinní nielen vy. Čo taký kolega Fischer.“

„Vylezte mi na hrb aj s kolegom Fischerom! Hádam si nemyslíte, že som každému vykvákal, kam som to schoval. V takýchto veciach pracuje profesionál sám, a vy to dobre viete! Okrem toho, keby ste ho mali, už by ste sa tu so mnou nezahadzovali, ale dotiahli by ste ho sem a prikladali mu žeravé uhlíky na chodidlá, až by tancoval odzemok, však vás to nemusím učiť! Nerobíte to, takže vám ušiel a vy ani netušíte, kde je, však áno? Banda amatérska!“

Krauz si s úľavou spomenul, ako poslal Fischera zo záchodov u Jumba zadným východom a tým ho zachránil. Možno aj seba. Velebil Fischerovho nenásytného vtáka, ktorý mohol zohrať kľúčovú úlohu v bezvýchodiskovej situácii. Občas pomôže aj náhoda, aj tá má svoje čaro!

„Možno tušíme, možno nie. Sú aj iné osoby, na ktorých vám záleží, nie? Sylvia…?“

Do Krauza vošiel jed, chytili ho nervy. Nemal rád vydieranie a sprosté vyhrážanie, zvlášť nie jeho rodine. Vytočila ho tuposť, s akou sa s ním anonymná kukla rozprávala, a nepochopiteľná naivita „kolegu“, ktorý si myslel, že mu na všetko skočí.

Okrem toho bol smädný, veľmi smädný a utýraný. A vysmädnutý a utýraný človek sa správa ako ranený tiger. Bez zábran a zúfalo odvážne.

Prudko sa vymrštil zo stoličky a jedným hmatom strhol kolegovi kuklu. Ten zreval, akoby ju mal prirastenú k tvári a sebaobranným gestom sa snažil ukryť tvár v dlaniach. Krauz stihol zaregistrovať skoro holohlavé indivíduum s mohutným gruzínskym obočím, ktoré nebolo nad nosom rozdelené, ale plynulo plávalo čelom v dvoch mohutných chlpatých vlnách. Hneď potom sa muž skrútil bokom a čupol si, čo Krauzovi uvoľnilo cestu k poháru. Víťazoslávne sa usmial a jedným šmahom hodil obsah nedopitého pohára do seba, pričom polovica skončila v nose a na čele, ale to ostatné stálo za to!

„Kurva! Kde si, ty idiot…!!“ revalo gruzínske obočie a Krauz, ktorý zvieral kuklu ako nepriateľský trofejný skalp, stál uprostred miestnosti sám ako zmätený šampión poloťažkej váhy, ktorému zabudli ukázať cestu ku stupňom víťazov. Pootočil sa a zbadal dve kukly, ako sa namáhavo teperia z mäkkého čalúneného gauča, kam zapadli až po zadky. Dali si na chvíľu pohov, a preto nemohli pohotovo zasiahnuť a prísť na pomoc veliteľovi.

„Kurváá!!“ revalo obočie a dvere sa rozleteli s mohutným kovovým zadunením. Ďalšie kukly. Krauz sa zahnal a švihol celou silou ubolenej paže.

Vodový pohár rozrazil kotrbu pod najbližšou kuklou, odrazil sa v ostrom uhle nahor a rozbil sa až po tvrdom dopade na betón. Medzitým Krauza zasypalo more tiel. Niekto mu ukradol trofej,

polámal stoličku a členok, aspoň tak to prasklo a ostro zabolelo, a rozbil obočie. Hneď na to mu predviedli, na čo trčia z kachličiek v kúte nezmyselné železá.

Jedno na pravú ruku, jedno na ľavú, jedno na hlavu a po jednom na každú nohu. Visel tam ako zmoknutá vlajka skautského oddielu na nevydarenom výlete. Jedna kukla mala v ruke čiernu gumenú tyč a druhá reťaz.

„Ak si môžem vybrať, tak tú gumu. Na železo mám alergiu, hnusné exémy…“

Prvú dostal do žalúdka a začal vracať.

NEDEĽA

Opäť cítil zemiaky!

Cítil hlad alebo niečo podobné v oblasti žalúdka. Nie, nebol to hlad, bol to iba žalúdok! Len čistý žalúdok, bez príchutí.

Cítil aj rebrá, každé zvlášť, a cítil si každú kostičku v tele.

Cítil sa celý. Cítil sa ako posledná tenisová loptička, keď ju použitú a zbytočnú katapultuje víťaz medzi divákov a nečaká na jej návrat. Cítil moč a cítil, že má v rozkroku mokré nohavice.

Ruky mal opäť zviazané, takže sa asi nedohodli. Škoda. Aspoň že mu ich dali teraz dopredu. Všade bola nepreniknuteľná tma, a tak sa ani nesnažil otvárať oči, iba si našiel pohodlnejšiu polohu. Pokúsi sa zaspať! Jedine tak mohol prekonať prvé urputné bolesti, jedine spánok mohol trochu pomôcť. Schúlil sa na niečo vlhké a smradľavé a zaspal, alebo omdlel. Stratil pojem o čase, hoci práve ten bol pre neho najdôležitejší.

V tichu čiernom ako magická guľa černokňažníka Trifonova sa kovové škrabotanie zarývalo do mozgu ako príklepová vŕtačka do rastlinného masla. Krauz chvíľu nehybne ležal, a keď lokalizoval škrabotanie z miesta, kde by mohli byť dvere, pritlačil sa k stene v očakávaní ďalšieho nájazdu čiernych sršňov, ich hryzadiel a žihadiel. Dvere sa pomaly pootvorili a cez tenkú štrbinu vniklo do miestnosti slabulinké svetlo, ako posledné spojivo medzi ním a životom, ako svetielko nádeje pre odsúdeného na zánik. Prižmúril oči, lebo svetlo nádeje prinášalo so sebou aj bolesť zatratenia. Veľmi rýchlo zistil, že na pravé oko nevidí vôbec nič a ľavé poslúcha iba občas. Posadil sa a chrbát zaprel o stenu, bol odhodlaný bojovať do posledného dychu a prvému, čo si pre neho príde, uštedriť kopanec voľnou nohou.

V šere sa od dverí odlepila silueta a prikrčila sa k zemi. Čudný útočník. Dotkol sa mu rúk a nahmatal kovové putá. Chvíľu s nimi zápasil a odrazu sa Krauzove ruky bezmocne rozleteli na strany. Zľakol sa, že ich má polámané, ale útočník mu ich jednu po druhej prehmatal od dlane až po plece, potom ho chytil za bradu a nasmeroval mu do tváre svetlo, poobzeral si ho, niečo zamrmlal a

opäť sa vrátil k rukám. Jednu si prehodil cez plecia a zasyčal. „Vstaň a neskuč!“

Prvé sa dalo splniť iba s veľkou námahou, druhé vôbec nie.

Útočník ho oprel o stenu a čupol si na miesto, kde predtým Krauz ležal. Ten sa namáhavo zvrtol a pozoroval kľačiaceho muža, ako uložil putá na roh smradľavej zožmolenej deky a kúsok od nich položil malý lesklý drôtik, akoby kancelársku spinku. Nevidel to presne, ale tak to vyzeralo. Potom si pristavil jedinú stoličku v miestnosti pod okno, presnejšie pod kus drevenej preglejky, ktorou okno zadebnili, aby dosiahli absolútnu tmu. Vybral niečo z vrecka a vyliezol na stoličku. Netrvalo dlho a preglejka sa odchýlila od okna a ostala bezmocne visieť za jeden roh ako uvoľnený papier na nástenke. Potom sa zaprel do panela pod ňou a Krauz s prekvapením videl, ako odtrhol kus zvukovej izolácie presne vyrezanej na rozmer okna. Miestnosť sa okamžite naplnila mesačným svitom a svitom hviezd bezoblačnej oblohy a Krauzovi to pripadalo ako javisko nasvietené tisícami reflektorov. Okno bolo bez mreží, zvonku asi nemalo pôsobiť nápadne. Kovanie tichučko zašramotilo a útočník bol hotový.

Zoskočil zo stoličky a čosi odhodil, ozvalo sa slabé cinknutie, akoby minca narazila na betónovú dlážku. Útočník posledný raz skontroloval miestnosť a už tlačil Krauza von.

„Vodu! Prosím!“

„Ticho! Mám!“

Krauz sa snažil, ako vedel, ale pravý členok bol nepoužiteľný a bezvládna noha vydávala šramotivé zvuky, ktoré útočníka-záchrancu iritovali do nepríčetná, a tak sa podchvíľou otáčal a nervóznym gestom naznačoval Krauzovi, aby neblbol a bol ticho.

Prešli úzkou chodbou z čistého liateho betónu a strmým schodiskom vyšli hore na prízemie. Ocitli sa vo vstupnej hale nejakého horského hotelíka alebo ubytovne. Všade bolo tma, iba požiarne osvetlenie dodávalo chodbe atmosféru bondovky. Záchranca zbystril pozornosť a po chvíli váhania zamieril k sklenenej výplni priečelia a potom k pootvoreným terasovým dverám, ktoré našli poľahky podľa vlniacej sa záclony. Prešmykli sa na terasu a popri stene za roh do lesného šera. Krauz íľochol jeden a

pol okom po stromoch, a keď zbadal buky, vedel, že nebude ďaleko od Nášho Mesta, ďalej na sever by bol les zmiešaný a ešte vyššie smrekový.

Záchranca ho previedol okolo tenisových kurtov k zadnému kamennému oploteniu, cez bráničku v plote na okraj hustého lesa a potom pár krokov na širokú lesnú cestu pre pracovné stroje. Tam zastali: Zo záhybov čiernej bundy vybral malú igelitovú tašku a podal mu ju.

„Voda, chlieb, elastický obväz, pilulka. Tam zapadá mesiac, tam na ľavo je juh. Dve hodiny týmto smerom je hlavná cesta a autostop. Vyhýbaj sa poľným a lesným cestičkám, túto opusti po desiatich minútach. Je pondelok pol štvrtej, o hodinu a pol svitá, musíš to stihnúť do šiestej, do striedania, inak ťa nájdu psy. Ak by ťa mali chytiť, zbav sa týchto vecí, nikto nesmie vedieť, že pomoc prišla zvnútra. Ak ťa naozaj chytia, osobne ťa zlikvidujem skôr, než začneš kvákať! To musím, mohol by si byť nebezpečný pre nás všetkých, ak by ťa zlomili. S tým okom vyhľadaj čo najskôr lekára, máš otras mozgu a niečo ti tam tečie… povedal náš, čo ťa pozeral. Boh s tebou. Drž sa!“

„Kto si?“

„Nepodstatné.“

„Načo pilulka?“

„Ak budeš na konci s dychom, ale na úplnom konci, prehltni ju. Buď-alebo!“

„Ďakujem.“

„Nemusíš! Choď!“

Krauz sa zvrtol a namáhavo vykročil. Záchranca za ním skepticky mykol plecami.

„Pozdravuje ťa Kamil,“ povedal a vrátil sa k svojim.

Vydržal po prvú zákrutu, potom sa zrútil za obrovský peň do plytkej priekopy. Nechcel pred cudzím chlapom vyzerať ako slaboch, ale ďalej to nešlo. Vybral fľašu a skoro mu zlomila ruku, zdala sa mu neskutočne ťažká. Jeden a pol litrové balenie. Veľmi opatrne a s veľkým citom priložil hrdlo k ústam a odpil si malý, veľmi malý hit. Dobre vedel, čo by sa stalo, keby sa napil poriadne. Len málokto si vie predstaviť potrebný stupeň sebaovládania a vnútornej disciplíny

na niečo také, ale chystal sa odštartovať beh o život a nechcel začať kŕčmi žalúdka a hnačkou.

Napil sa ešte trochu a fľašu zavrel. Bol to zvláštny pocit! Bol už veľmi, veľmi smädný. Odhryzol si kus zlepeného chleba a odhadol, že je tam hrubá vrstva masla a nejaká saláma. Božský pokrm!

Potom prišla na rad najdôležitejšia vec, členok. Vyzul si topánku aj ponožku a opuchnutý klb stiahol elastickým obväzom. Skoro omdlel. Ponožka po operácii tvrdošijne odmietala zacúvať na svoje miesto, ale nakoniec našiel ten správny kompromis medzi silou a bolesťou a bola tam. O chvíľu aj topánka.

Dostavila sa reakcia na vypitú minerálku, chlieb a kruté zaobchádzanie. Sotva stiahol nohavice, vyprskla z neho jedovatá, príšerne zapáchajúca tekutina. Bolestivé kŕče mu vyžmýkali črevá a ako rýchlo prišli, tak aj odišli. Našťastie!

Stratil už príliš veľa drahocenného času, ale jedna vec mu ešte chýbala, ešte chvíľu musí obetovať, ešte chvíľu, aha, tam je. V hustom šere zbadal spod nánosu lístia vytŕčať kus konára s potrebnou hrúbkou a okamžite ho pasoval na dvornú palicu. Bola o pol metra dlhšia, než by bolo pohodlné, ale nechcel riskovať hlasné skracovanie uprostred nočného ticha, a tak vyrazil. S vysokou palicou si pripadal ako praotec Čech, keď s piesňou „Kde domov múj, kde domov múj“ na perách kočoval po krajine a hľadal východisko z núdze, presne ako on teraz. Tak akosi to bolo, alebo to poplietol?

Začala sa mu točiť hlava, hučalo mu v ušiach, a tak sa opäť napil. Bol dehydrovaný a vyhladovaný, na dlhý pochod nemal silu a ktovie, aké utrpel vnútorné zranenia. Bolesť v nohe bol schopný ovládnuť, ako futbalista často trpel na výrony a naučil sa ich zvládať, horšie to bolo s rebrami, mal pocit, že na pravej strane ich bude pár zlomených, ak sa neopatrne zvrtne, alebo spadne a perforujú mu pľúca, je koniec. Od nedostatku tekutín mu zhustla krv, a to znamenalo aj zvýšenú záťaž pre srdce, bál sa, aby nezlyhalo. Pozorne si prezrel žltozelenú pilulku a opatrne ju uložil do bezpečia ako vzácny drahokam. Ak k tomu príde, môže o všetkom rozhodnúť!

Keď zhodnotil situáciu, nemal veľké šance, preto si švihol. Vyhľadal na nočnej oblohe mesiac, spresnil si smer a odbočil z

poľnej cesty do hustého lesa. Mäkký koberec z napadaného lístia a halúzok sa mu zahryzol do boľavého klbu a mierne stúpajúci terén mu rozvibroval hrudný kôš. Zozbieral zopár tuhých, čerstvo opadaných listov, zroloval ich do improvizovanej cigary a vložil si ju do úst. Pevne zahryzol a vyrazil vpred. Nepotreboval fajčiť, potreboval zostať ticho.

Rozhodol sa nepustiť ponúknutú šancu pomedzi opuchnuté a dodrúzgané prsty len kvôli hlúpej bolesti. Rozhodol sa dokončiť, čo začal, a pozrieť sa chlapíkovi s gruzínskym obočím do očí u nich v kancelárii, na domácej pôde, a nie u neho, v zatuchnutej smradľavej pivnici. Rozhodol sa.

V polovici kopca sa mu z nosa pustila krv a začal vracať.

Fischer zacítil vôňu opekanej cibuľky, a keď sa vajcia rozsyčali na rozpálenom tuku, nevydržal a vyliezol z pelechu. Teda, bol to taký improvizovaný pelech, vytvorený napochytro z dvoch dovedna zrazených internátnych váľand, ale vydržali a spalo sa na nich celkom pohodlne. Potom.

Klaudia mala na sebe dlhé bavlnené tričko až ku kolenám a zákerným hmatom odzadu sa hneď presvedčil, či je to naozaj všetko, čo si stihla obliecť. Bolo.

Najedli sa a vypadol. Vlastne nie hneď.

Bola sobota poludnie, keď dorazil na diaľnicu a bol už na predmestí Nášho Mesta, keď mu zazvonil mobil. Prečítal si, kto ho volá, a obočie mu od prekvapenia nadskočilo. Ten jeho parťák musel byť včera sťatý, keď teraz nemôže nájsť mobil, a tak mu volá z manželkinho. Zodvihol.

Nebol to parťák, bola to Sylvia a hľadala muža. Fischer iba vyvrátil oči do neba a v duchu prisahal, že ho zabije, ak ho nájde u tej…

„Chosé, ak… ak… no vieš, ak s tým neprestal a nájdeš ho u nej… tak ho zabijem.“

„Nie, to by nespravil, Sylvia, už s ňou nadobro skončil! Včera sme strašne oslavovali, vieš, spravili sme vraždu tej babky, hovoril ti…“

„Nie, nehovoril, ja sa všetko musím dozvedieť od cudzích.“

„…a potom sme išli na pivo, určite sú ešte niekde zalezení a liečia sa, ja sa po nich pozriem, dobre…?“

„…a ty si neoslavoval s nimi?“

„…ééé, ja som… bol…“

Kriste pane, tieto rodinné krížové výsluchy neznášal! Preto sa rozviedol, aby ho teraz vypočúvala parťákova manželka, no je to normálne?!

Zazvonil na starý domový zvonček v centre mesta a staršej pani v okne na prvom poschodí vysvetlil, že hľadá Eriku.

„Vo štvrtok odcestovala domov a príde až v nedeľu v noci, ale dám vám na ňu číslo.“

„Nie, netreba, ďakujem.“

Fischer poďakoval a zalistoval v pamäti mobilu. Stlačil OK.

„Burger.“

„Eduard, hľadám Richarda, nevieš…“

„Ja ťa zabijem! Kvôli takej somarine ma budíš tak skoro.“

„Je pol jednej poobede.“

„…veď hovorím!“

„No zbohom, to zas bola akcia! Čo ste to, pre boha živého slopali!?“

Bolo to zbytočné. Tí, čo si niečo pamätali, odišli priskoro, tí, čo ostali dostatočne dlho, si zase nepamätali nič. O Krauzovi nikto nič nevedel, až na mladého Kissa, ktorý sa zaprisahal, že ho Krauz pozval k sebe do domu a že spolu mulatovali až do bieleho rána.

Fischer dobre vedel, že Krauz žiadny rodinný dom nemá, a tak vyhodnotenie informácie nechal na pondelok, keď bude väčšia prča. Už sa tešil, ako si Vaňa mladého Kissa vychutná.

Zavolal Sylvii a upokojil ju, že všetko je v poriadku a nech sa nestrachuje, že Richard sa určite ozve a s tou… no s tou určite nebol, to zistil na sto percent.

Zabočil na príjazdovú cestu k svojmu bytu a ostal stáť opodiaľ pri novinovom stánku, ktorý ako jediný na sídlisku mal v sobotu otvorené do tretej popoludní. Kúpil si cigarety, noviny a televízny program. Zvyšok soboty hodlal stráviť dočerpávaním stratených síl v polohe ležiaceho strelca. Neďaleko stánku stálo dievča, študentka. Trochu nízky podvozok, ale inak fajn prdelka, taká jednoducho

nemohla uniknúť jeho pozornosti. Mohol by skúsiť… nie, na dnes stačilo!

Ležérne sa opierala o kovové zábradlie a pozorne sledovala… tým smerom bol predsa jeho byt! Stála mu bokom, skoro chrbtom a nevšímala si ho.

Spoznal ju, ale kde to bolo…? Pomaly si schoval noviny a začal rozbaľovať cigarety… cigarety… ona sa pohla, prešla tri kroky k lavičke, na ktorej mala schovaný malý študentský batoh, v ktorom si jej rovestníci nosia desiatu, malinovku a pár zošitov. Vybrala fľašu a len tak zo zvyku sa napila. Stála tu už dlho, to Fischer poznal podľa držania tela a meravej chôdze. Poznal to jednoznačne, bola tu už dlho!

Cigarety a študentský batoh!

Áno, stretol ju v stredu v lahôdkach pred Baumgartnerovej domom a kupovala si cigarety a potom tak vystrašene rýchlo vystrelila von, že…

Fischer sa nenápadne presunul na druhú stranu ulice, odkiaľ mal výhľad aj na západné krídlo domu a po chvíli trpezlivosti odkopal chlapíka, čo sa bezcieľne prechádzal sem a tam po desaťmetrovej trase. Občas zodvihol hlavu, skontroloval pohyb pred vchodom a pokračoval v cupkaní. Od paneláka ho delil vysoký pás kríkov.

Auto! Blyslo Fischerovi hlavou a okamžite zaspätkoval k autu a odcúval cez pol ulice do dostatočnej vzdialenosti od domu. Vystúpil a vrátil sa veľkým oblúkom späť. Aj oni by mali mať auto, asi to bude… asi to bude… tam je! Fischer prešiel parkom, menil uhly pohľadu a cvičenému oku sa vynárali nové a nové stanoviská a tváre.

Čo videl, mu stačilo, vrátil sa k autu, naštartoval a odišiel do mesta.

„Obedoval si, Chosé?“

„Nie, srdiečko, ale nie som hladný, dám si iba tú kávu a zdriemnem si, dobre? Potrebujem premýšľať, takže ťa nebudem príliš obťažovať.“

„Škoda. Ervín príde až v pondelok, vraj ešte nakladajú v Budapešti.“

„No dobre, tak potom sa ti budem venovať, srdiečko, ale teraz ma nechaj chvíľočku si zdriemnuť, dobre?“

Fischer nepotreboval spať, potreboval pokoj na premýšľanie. Vedel, že tu ho nikdy nenájdu, a podobných bytov poznal v Našom Meste stovky, aj krajšie! A mnohí majitelia boli v zahraničí aj dlhšie než len do pondelka, takže si trhnite, vážení! Bol v bezpečí, ale Krauz ho štval, v ktorej riti zase trčí?!

Privrel oči a kombinoval.

Začal od parkoviska pred Policajným riaditeľstvom. Vedel, kde Krauz včera parkoval, a tušil, že je to východiskový bod. Auto tam nebolo, a to bol dobrý začiatok. Krauz by sa bez auta nepohol ani na krok, takže sa v noci nalodil a iba sa niekam zatúlal. Ak by tu stálo auto, bolo by to horšie, bol by to neklamný znak, že sa mu niečo stalo, že si k niekomu prisadol a je nevedno kde.

Bez auta by sa nepohol, bol si tým istý. Pre istotu si celé parkovisko prešliapal a našiel gombík a krv. Čia bola krv, netušil, ale gombík bol Krauzov. Sám mu ho zháňal asi týždeň a dalo mu to poriadne zabrať! Buď na Vianoce, alebo na narodeniny dostal Krauz košeľu so zvláštnymi gombíkmi imitujúcimi ručne razené staré mince. Každý z nich bol iba kus plechu, ale dokonalý. Netrvalo dlho a jeden stratil. Krauz otravoval každého, koho stretol, aby mu niečo podobné zohnal, ale ten rozmer a farba jednoducho nebola. Fischer si asi po týždni spomenul na blondínku z galantérie, ktorá za malú protislužbu, mimochodom mimoriadne príjemnú, niečo podobné zohnala, aj keď na gombíku nebola hlava rímskeho vladára, ale zdrobnenina akejsi pradávnej mapy. Dlho ju v robote študovali, podaktorí aj s lupou, aj tak nezistili, čo zobrazuje, ale bola veľmi zvláštna a po našití na chýbajúce miesto na košeli bol gombík na nerozoznanie od ostatných. Aj veľkosťou, aj farbou.

Fischer opatrne prevracal cenný nález v prstoch a na pôdnej strane bolo vidieť, že bol vytrhnutý a silne deformovaný silou, na ktorú nebol dimenzovaný. Gombík nebol vyťahaný, ani opotrebovaný neustálym nosením a praním, bol úplne nový… a vytrhnutý. Čupol si k niekoľkým nenápadným kvapkám krvi a zistil, že sú tmavočervené, ale nie hnedé, suché, ale nie presušené, takže telo opustili asi pred dvanástimi hodinami. Maximálne. Boli presne tam, kde by bol ľavý bok Krauzovho auta, keby tu stálo.

Samá voda, samé dohady, ale tá banda pred jeho domom dávala cenným nálezom trochu iný význam. Fischer si potrel zvráskavené čelo a snažil sa sústrediť. Parťák by určite privítal, aby sa rozhodol rýchlo a správne, možno by tiež privítal, keby ho čím skôr našiel a pozval na pivo Jumbovi, alebo kamkoľvek, len aby ho nenechával tam, kde práve je, ale určite by neprivítal, keby zbuntošil pol mesta kvôli hlúposti, to by bolo možno ešte horšie. Tá hanba! Detektívi z oddelenia vrážd, parťáci, a nevedia bez seba vydržať ani jeden víkend, vyhlasujú po sebe pátranie a otravujú slušných ľudí na zaslúženom dvojdňovom odpočinku. Fuj! Hanba! Nemal to ľahké. Ak to preženie v ktoromkoľvek smere, bude zle, ak to podcení, bude ešte horšie.

Zavolal Sylvii, aby sa dozvedel, že Richard sa ešte neozval, že určite mal na sebe tú košeľu a že ju obchádza panika. Sľúbil jej, že ostane v meste a bude ho hľadať a dohodli si presné časy, kedy si budú volať. Nakoniec skončil u nich v obývačke a uplakaná Sylvia od nervozity začala čkať a skoro sa udusila. Bola polnoc, deti už spali a tak sa odporúčal aj on. Musela mu sľúbiť, že si pôjde ľahnúť a nechá to na neho a že v nedeľu ráno si hneď zavolajú.

Zavolali si, ale Richard nedal o sebe vedieť. Vôbec sa od piatka neozval.

Fischer sa rozhodol pre radikálne riešenie, vyčkávacia taktika sa jednoznačne neosvedčila. Obtelefonoval starého Burgera, tlstého Vaňu, nezabudol na Kukyho a Hanzela, dobrovoľne prišli aj ďalší traja kolegovia a obsadili celú lóžu u Jumba. Ten sa až triasol od vzrušenia! Hlavný stan pátracej akcie po kamošovi priamo u neho v podniku, to tu ešte nebolo! Ani do kostola nešiel, hoci v nedeľu ráno by sa patrilo.

Fischer vysvetlil situáciu a ukázal im gombík, popísal im ľudí, čo obkľúčili jeho byt, a nenápadne naznačil, s čím by to asi mohlo súvisieť.

„Ide o to…," všetci napäto počúvali, „že neviem, či zavolať Mayora, alebo sa do toho pustíme sami?"

Burger si odpil a rozhodol.

„Chlapci, tu ide o krk, bez šéfa by sme mohli niečo nedopatrením zmrviť, čo by nás potom do smrti mrzelo. Bez neho by sme nemali…“

Bolo rozhodnuté.

Presunuli sa na pracovisko a Mayor prišiel o pár minút. Dlho, naozaj dlho si nechal všetko od Fischera rozprávať, položil zopár doplňujúcich otázok, a potom zmĺkol. Fischer mu povedal skoro všetko. Tentoraz už musel. O existencii niektorých dôkazov a o mieste uschovania sa akosi pozabudol… bol si istý, že aj Krauz by to tak chcel. Bol to tromf, ktorý hodlal v najhoršom použiť na výmenu, ak by sa potvrdilo, že ho dostali.

„Fischer bude udržovať neustály kontakt s manželkou, musíme vedieť o akejkoľvek novej správe. Burger, zájdeš za svojimi autičkármi, nech nájdu jeho auto, aj keby bolo v šrote na súčiastky, Vaňa, pôjdeš na centrálu a postaráš sa, aby všetky policajné hliadky začali pátrať po aute! Vymysli si, že bolo použité v nočnej akcii a ukradli nám ho… alebo čokoľvek vierohodné! Kuky s Hanzelom, zoberte si služobné auto a okamžite rozrýpte podsvetie, nech vedia, čo sa deje, a nech ho vydajú, ak ho majú, inak bude zle, potom všetci pobehajte svojich schopných informátorov, nech sa zapoja.“

Vydal pokyny a pátracia akcia po stratenom kolegovi sa rozbehla. Hľadali policajti aj vagabundi, tí prví z presvedčenia a kolegiality, tí druhí z rôznych dôvodov, ale každý podvedome tušil, že detektív z oddelenia vrážd nemôže iba tak zmiznúť z povrchu zemského, že odvetné opatrenia by nedali na seba dlho čakať a atmosféra v Našom Meste by zhustla. Pre mnohých až na neúnosnú mieru, a tak radšej poslúchli a hľadali. Mayor s Fischerom osameli. „Ty kam?“ spýtal sa šéf. „Idem do podsvetia.“

Mayor sa obliekol a sťažka, až smutne poklepal Fischera po pleciach.

„Aj ja… aj ja bratku, ak sa to tak dá nazvať. Skoč za Bossom, sú priatelia.“

Nešiel. Mal to premyslené inak. Boss nebol na ich strane, momentálne to bol súper, aj keď sa s Krauzom priatelili od detstva. Farbu jeho dresu určovali peniaze a špinavá hra o moc zvaná politika. Zdalo sa mu netaktické ísť za ním s prosíkom. Vymyslel to

lepšie, než by súper predpokladal. Výsledok jeho kombinačných schopností bol až prekvapivo prezieravý.

Zavolal informátorovi, ktorý poznal niekoho, kto sa spojil s Kamilom. Ako správne predpokladali, nebol za hranicami a ani sa tam nikdy nechystal. Bol to momentálne jediný človek, ktorý mal dosť dobrú motiváciu pomôcť Krauzovi, a ako sa na stretnutí s ním presvedčil, aj veľkú ochotu pohnúť zadkom. Nenašiel by ho nikto, tak bol dobre schovaný, ale Fischer, využijúc kontakty označované ako Linka A, to dokázal.

Kamil prišiel. Stretnutie bolo krátke a Fischer vycítil, že sa zmenil. Nezdrhol a odvetné akcie mu dodali na sebavedomí. Boss nebol nezraniteľný a Kamila začala vojna baviť. Fischer to využil a poskytol mu informácie o tom, kto mu vypálil dom a kto konkrétne podrezal Buršlákovu sestru. A len tak na okraj spomenul aj to, kto asi uniesol Krauza. Kamil dlho mlčky počúval. Od policajta sa dozvedel veľa nového. Niečo za niečo. To sa môže.

Taký je život.

Oddelenie vrážd bolo v práci celú nedeľu a každý robil, čo mohol, aby našiel buď celého kamaráta, alebo aspoň torzo jeho auta… v najhoršom prípade aj naopak. V pondelok ráno bude treba informovať riaditeľa kriminálky a teda celú vrchnosť.

Hnusná povinnosť.

V nedeľu večer o pol dvanástej zazvonil na oddelení vrážd telefón.

Fischer zodvihol slúchadlo a ospalým hlasom posmelil volajúceho.

„Prosím.“

„Zdravím ťa! Tak je to vybavené. Naši chlapci odviedli perfektnú robotu, myslím, že aj za vás. Zistili sme, kde ho majú už dva dni, a bol by som nerád, keby…“

„Čo?!“

„…keby vám chýbal… nafurt… Je už dosť neskoro.“

„Tak prejdime k veci! Kam a kedy, a o cene nebudeme debatovať! Ak sa to podarí, Kamil, budeš v najbližších voľbách kandidovať na prezidenta a vyhráš, to ti garantujem! Povedal som to jasne?!“

„Jasne! Počúvaj. Zajtra ráno o šiestej musíš byť…“ „Počkaj, počkaj! Vydrž desať minút, zavolám ti z bezpečnej linky.“

Začalo svitať a les dostal úplne inú farbu. Temnú tmu a šedé šero vystriedali dlhé tiene a napadané lístie začalo voňať hnilobou. Už nešiel do kopca, ale masíroval dolu kopcom a zdalo sa mu to ešte horšie než predtým. Prestával cítiť bolesť, a to ho vystrašilo. Vedel, čo to znamená. Už nemal veľa času. Vypil posledné kvapky vody a na zvyšnú polovicu chleba v servítke stratil chuť. Bol smädný, veľmi smädný a hrozil sa množstva tekutín, čo vyvracal za každým druhým bukom. Smer mal dobrý, ten chalan v kukle mu ukázal svetové strany s presnosťou navigátora, a v diaľke už počul hukot kamiónov, vytáčajúcich motory do nebezpečných otáčok v strmom stúpaní.

Počul aj štekot psov, ale nebol si istý, či sú to tie jeho. Ani svetlo medzi korunami stromov sa mu nezdalo normálne, také, aké poznal z prechádzok so Sylviou. Stromy narástli do výšky, nevidel im vrcholce, konáre v nízkom podraste sa po ňom naťahovali ako prsty vysušených starcov a všetko akoby sa točilo dokola, ako veľký kolotoč s fototapetou jesenného lesa, tak chlapci, pomôžte, lebo…

V pondelok ráno o šiestej zazvonil na ministerstve telefón.

Zodvihol slúchadlo a ospalým hlasom posmelil volajúceho.

„Prosím.“

„Servus!“

„No servus! To vždy začínate pracovný týždeň tak skoro ráno?“

„Nie, iba ak máme dobré správy! Tak je to vybavené. Naši chlapci odviedli perfektnú robotu. Aj za vás, babráci! Máme ho už dva dni, a ak by ti časom chýbal jeden človek, tak…

„Bol som celý víkend mimo… nemám čerstvé informácie, ale… to nemôžete!!“

„Ja viem, bol si mimo, preto ťa informujem hneď ráno osobne! Tie materiály budeme mať v dohľadnom čase, žiadne strachy, máme to pod kontrolou, na mojich je spoľahnutie… a požehnanie od starého máme, takže…“ dychčal. Vrstva tuku mu tlačila na pľúca a nedovoľovala mu dlho rozprávať.

„Mali by sme to ešte zvážiť, je to… je to… profesionál, má za sebou celé oddelenie… verejná mienka…!!“

„No tak! Žiadna sentimentalita, hovorím ti, máme to pod kontrolou! Nikto sa nikdy nič nedozvie! Nepodliehaj panike a… príď radšej večer do klubu, podebatujeme, uvoľníme sa, sú objednané tie tri…“

Zhnusené položil.

Stál na kraji lesa a od odpočívadla pri hlavnej ceste ho delila čistinka široká ako futbalové ihrisko, ostro padajúca do doliny. V prednej časti parkoviska stála akási rodinka na oneskorenej dovolenke a podľa mapy, rozloženej na prednej kapote usúdil, že asi zablúdili. Na konci odpočívadla parkoval nákladiak s vlečkou plnou guľatiny. Krauz zamieril k nemu. Bol sotva v polovici čistinky, keď auto z ťažkým rachotom naštartovalo a neuveriteľne pomaly sa pohlo do strmého kopca. Vysoká tráva mu spríjemňovala chôdzu asi ako metrový sneh, ale bolo mu to už jedno, len pár metrov… a potom nech sa stane, čo sa má stať.

Čistinka končila v prudkom jarku a na plošinu odpočívadla bolo treba vyšplhať asi desať metrov veľmi ostrého svahu. Palicu už nepotreboval, a keď ju púšťal z rúk, pohladkal ju. Bez nej by to nezvládol. Zatínal prsty do mäkkého podkladu a po centimetroch sa štveral hore.

S ohlušujúcim rachotom sa prirútil oranžový domiešavač betónu a s neustále sa točiacim bubnom a naštartovaným motorom ostal stáť kúsoček od ležiaceho Krauza. Ten sa vyplazil až na úroveň asfaltu a odkväcol. Niežeby sa mu polihovanie v rannej rose páčilo, jednoducho už nemohol. Bol na konci s dychom. Bol úplne na konci. Vo vrecku ho pálila žltozelená pilulka.

Šofér domiesavača vystúpil, zapálil si cigaretu, pozrel na hodinky a hlasno, až nechutne bublavo vtiahol nosom a odpľul si. Ostrý ranný vzduch robil v prefajčených pľúcach zázraky. Niekoho čakal.

Krauz pološialeným pohľadom sledoval konštrukciu domiesavača a nespúšťal oči z kovových schodíkov, ktoré začínali pol metra nad zemou a končili vo výške chlapa na montážnej plošine za kabínou šoféra, z ktorej sa robí údržba bubna a rotačného mechanizmu. Schodíky boli úplne vzadu a nebolo na ne vidno ani v

spätnom zrkadle, ani z okna vodiča. Plošina sa tiahla pozdĺž celého boku auta.

Z doliny prifrčal malý terénny džíp, vodič vyskočil a žoviálne si s čakajúcim kamošom podali ruky. Vymenili si pozdravy, pár pokynov o smere jazdy a obaja nasadli. Vodičovi domiešavača to trvalo dlhšie, a práve s tým Krauz počítal. Keď obišiel domiešavač a zmizol mu zo zorného poľa, Krauz vyskočil a chcel prebehnúť ku schodíkom. Poranený členok neuniesol plnú záťaž, ešte k tomu v rýchlosti a Krauz sa zvalil na zaolejovaný asfalt ako podťatý. V prevodovke domiešavača to zarachotilo a motor nabral na obrátkach. Desaťtonové monštrum sa pomaly a váhavo pohlo.

Teraz alebo nikdy! Krauz namáhavo vstal a zaťal zuby. Dva predné zachytili popraskanú spodnú peru a prehrýzli ju. Pramienok krvi mu okamžite sfarbil bradu. Lámaným pohybom, ktorý mal byť behom, sa pohol za vzďaľujúcimi sa schodíkmi. Z lesa sa ozývalo zavýjanie psov. Vzdialenosť medzi ním a záchranou sa zväčšovala, hoci auto zatiaľ išlo iba na prvý prevodový stupeň.

Pridať, musím pridať! Rýchlo! Na svaloch už nezáleží, teraz rozhoduje vôľa! Chcem žiť!

Krauz pridal. S vypätím posledných síl alebo niečoho, čo ešte udržiavalo jeho telo pri živote, sa vymrštil vpred a obe ruky zúfalo zovreli vyleštený kov zábradlia. Nohy mu bezmocne ovisli a domiešavač ich vliekol za sebou ako dve vytrúsené cigarety. Rodina v zablúdenom aute neverila vlastným očiam.

Krádež betónu priamo pred ich očami!

Auto prišlo na vyústenie odpočívadla na hlavnú cestu a vodič dodržujúc predpisy zastal, aby sa presvedčil, či je cesta voľná. Presne toto potreboval, na to Krauz čakal. Nedbajúc na nový príval bolesti, ktorý mu úplne ochromil poranenú nohu, sa vytiahol po zábradlí o kúsok vyššie a relatívne zdravú nohu zakliesnil o prvý stupienok. Chorá noha sa automaticky zdvihla na jej úroveň a drsný asfalt prestal jatriť rany na dobitých chodidlách. V prevodovke to opäť zarachotilo a domiešavač vyrazil.

Krauz sa doplazil na železnú plošinu a až tu si všimol, že na nej ako improvizovaný koberec leží veľký kartónový obal z chladničky.

Nebol rozrezaný, iba preložený na dvojo. Roztvoril ho a vliezol do štvorcového papierového tunela. Zmizol z povrchu zemského.

Ani helikoptéra vám nepomôže, chlapci moji, ani helikoptéra!

Usmial sa a zavrel oči.

Kdesi v diaľke štekali psy.

Fischer sedel na prednom blatníku a fajčil. Bol nevyspatý, unavený po trojdňovej nepretržitej drine, ale šťastný, že všetko stihol podľa inštrukcií a že je nablízku parťákovi, ktorý za to stál. Bol na mieste presne podľa Kamilových pokynov. Pomocná ruka, ktorú bol kvôli Krauzovi ochotný strčiť aj do ohňa, bola tu! Tešte sa, sráči!

Parkovali na odpočívadle uprostred prírodnej rezervácie, ktorá v lete aj v zime lákala turistov prirodzenou divokosťou. Teraz, na prelome leta a jesene, tu stáli uprostred farebnej nádhery, z ktorej neregistrovali vôbec nič. Ich zmysly boli vybičované do krajnosti. Bol čas Č, hodina H a Krauza nikde!

Kuky sledoval ďalekohľadom protiľahlý svah, odkiaľ sa mal z lesa vynoriť turista, na ktorého tak netrpezlivo čakali a kvôli ktorému už najazdili skoro sto kilometrov.

Nič.

Fischer pozrel na hodinky. Šesť dvadsaťsedem. Kuky mu podal ďalekohľad a Fischer bez toho, aby si dal prácu so zaostrením, prebehol svah a vrátil mu ho.

„Sleduj a nespi, idem sa vyšťať!“

„Neošti si ruku, kto to má potom celú cestu čuchať?“

„…nejaký fajnový, néé?“

„Mám čisto vypraté poťahy a kúpil som do auta nový voňavý stromček, tak si ma váž, že aspoň niekto sa o tie vaše služobné mrciny občas stará!“

„…choď do čerta, ty mrcina!“

Fischerovi zazvonil mobil a ošťal si celú ruku.

„Fischer… prosím!“

„Chosé… počúvaj, Chosé… tu je… tu som ja… prosím ťa… príď si po mňa… je mi strašne zle.“

Krauz precitol a nič ho nenatriasalo. Opatrne vystrčil hlavu z úkrytu a zistil, že domiešavač stojí na malinkom stavenisku uprostred hôr, kde sa vodič terénneho auta rozhodol postaviť si malú horskú

chatku. V okolí ich Krauz napočítal asi tucet. Bubon s betónom sa monotónne krútil a vodič s majiteľom pobehovali pozdĺž debnenia, ktoré sa rozhodli naplniť. Živo gestikulovali a plieskali sa po stehnách a Krauz z úryvkov ich dialógu pochopil, že sa hádajú o pevnosť dreveného debnenia, ktoré odborník odmietol naplniť, lebo tušil, že ho nápor betónu roztrhá, ale majiteľ si bol istý, že vydrží.

Vyliezol z papierového spacáka a namáhavo zliezol z plošiny.

„Preboha živého…“ žasol majiteľ budúcej chatky, keď ho zbadal.

„Čo sa vám stalo, človeče nešťastný?“ pripojil sa vodič.

Krauz sa nevidel v zrkadle už niekoľko dní, ale z reakcií vycítil, že vyzerá tak, ako sa cíti, a na vysvetlenie iba prehodil: „Nie som zlodej, nebojte sa, som policajt a mal som malú nehodu… dopravnú, prosím vás, máte telefón?“

„Ja mám mobil.“

„Aj to stačí… môžem?“

Fischer sa s údom vytŕčajúcim z gatí náhlil k autu a voľnou rukou gestikuloval Kukymu, aby sa vykašlal na ďalekohľad a vytiahol mapu.

„Richard, nič nehovor, do môjho mobilu nie, ale je tu so mnou Kuky, vieš jeho číslo z hlavy?“

„Viem.“

„Tak zavolaj jemu.“

Trvalo to tri sekundy a Kukyho mobil zazvonil.

„Fajn, teraz ťa počujem a oni nie, tak vysielaj, v ktorej riti si zašitý?!“

„Počkaj, dám ti človeka, čo to tu pozná, vysvetlí ti, kde som, prosím ťa, švihajte, som… je mi… švihajte!“

Krauz vrátil mobil majiteľovi, ten veľmi podrobne popísal cestu a keď vkladal mobil do vrecka nohavíc chlácholivo oznámil Krauzovi:

„Len pokoj, priateľko, len pokoj, mám vám odkázať, že sú tu o desať-pätnásť minút.“

„To sotva, od nás je to sem skoro sto kilometrov, ani naše služobné vrtuľníky tak rýchlo nelietajú. Prosím vás, trochu vody by ste nemali… trochu vody.“

„…a to čo vás, akože zrazilo, priateľko, parný valec, alebo…?“

„Také čosi, chlapci, také čosi.“

Boli tam o trinásť minút a Krauz iba oko vyvaľoval nad tou rýchlosťou.

„Pre pána Jána…!“ zhrozil sa Fischer a pomohol kamarátovi s uterákom, do ktorého si utieral dobité, čerstvo poumývané telo.

„Smrdíš ako tchor, asi ťa hodím iba na stanicu a pôjdeš vlakom… vieš, mám čerstvo vypraté poťahy… a voňavý stromček… áúú…“ zaskučal Kuky, keď schytal jednu otcovskú, ale iba takú slabšiu, iba akože. Niežeby ho Krauz šanoval, ale už naozaj nemal síl do bitky. Zvalil sa na zadné sedadlo a cez okno pozoroval mihotajúce sa vrcholce stromov, až kým nezaspal, alebo neomdlel.

„Vydrž, kamoš, vydrž takú hodinku, nemôžeme ísť priamo, môžu už mať obsadené cesty, zoberieme to okľukou, ale neboj sa, daj nám hodinku a si doma, vydrž, kamoš!“

Už to aj tak nepočul.

Ležal v bielučkých perinách, a keď otvoril oko, zástupom ľudí okolo postele to zašumelo.

„Už je hore… už vidí… ticho, opatrne, počkajte, kým. sa preberie… netlač sa… uhni…!“

Boli tam všetci a Krauz mal pocit, že pozháňali ešte aj kolegov z ulice, z dopravy, z pasovky, z poriečneho oddelenia a všetkých, koho cestou stretli a mal uniformu.

Sylvia sedela na peľasti postele a držala ho za ruku, ktorá vytŕčala zo sadry. Druhá vôbec nevytŕčala. Jedna noha bola zavesená v šibenici. Ten členok, to nebol iba výron. Druhá noha bola len v mäkkých obväzoch. Celý hrudník a brucho mu obopínal elastický obväz a hlavu mal previazanú dookola, aj polovicu tváre.

Operácia sa podarila a oko mu zachránili, ale ako mohol prežiť krvácanie do mozgu, to si žiadny neurochirurg, ktorý videl snímky, nevedel vysvetliť.

„Ty si nám dal, čo som si kvôli tebe vytrpel!“ posťažoval sa Mayor a celý chór mu unisono prikyvoval.

Priniesli mu banány, potriasli si rukami, vypočul si, ako sú všetci radi, že to dobre dopadlo, a vypadli. Sylvia sa ešte zdržala, Fischer ju odviezol až domov a potom sa vrátil. Vystriedal starého Burgera,

ktorý mal službu od ôsmej rána do večera, a pohodlne sa vyvalil na obrovské čalúnené kreslo v rohu nemocničnej izby.

„To sa tu takto striedate dobrovoľne, alebo na príkaz zvrchu?“

„Dobrovoľne, zvrchu môžeš čakať tak akurát hrubé…“

„Počúvaj, Chosé, tie veci… no, tie veci v škatuli si skontroloval? Sú v poriadku?“

„Sú.“

„A čo teraz, čo navrhuješ?“

„Ja? Pre mňa je to jasné ako facka! Na tebe záleží.“

„No tak! Spolu sme to začali, tak to spolu aj dokončíme, nie?! Tak hovor!“

„Pozri, Richard, neprerazíme. Objektívne povedané, nie je vhodný čas. To, čo sme zažili za pol roka od vraždy Malého Pavúka, je jasný signál, ako to tu funguje. Jednoducho neprerazíme! Dajme im to, to je môj názor, dajme im to, vykašlime sa na politiku a poďme robiť naše zlaté vraždičky! To je môj názor a návrh zároveň.“

Chvíľu mlčali. Krauz sa potreboval posunúť vyššie, a tak mu kamarát pomohol, našuchoril mu vankúš a podal pohár so slamkou, cez ktorú si uhasil smäd. Bol smädný, inak, než pred pár dňami, ale smädný. Premýšľal. Zdravou rukou sa pohrával s malým igelitovým vrecúškom, v ktorom bola žltozelená pilulka. Na pamiatku.

„Dobre,“ rozhodol, „počúvaj ma, Chosé, vysvetlím ti, ako nájdeš jedného chlapíka a privedieš ho sem, dáme mu krabicu s tými vecami a skončí sa to.“

Keď Krauza pred pár rokmi operovali na slepé črevo, asistent na súdnom Vilém by povedal apendicitídu, ležal na izbe so starším pánom, ktorého každý oslovoval pán Novák. Reparovali mu prostatu, u chlapa po sedemdesiatke nič zvláštne. Lekári mu preukazovali nebývalú úctu a každý deň ho prišiel pozrieť sám primár chirurgie a občas sa zastavil osobne aj riaditeľ nemocnice.

Krauz mal odjakživa nos na ľudí a v nenápadnom chlapíkovi vycítil skrytú energiu a nevšedný príbeh. Mal svetlošedé oči a bystrý, neustále poskakujúci pohľad, ktorému neušiel ani najmenší detail. Bolo to v časoch, keď mobilné telefóny dosahovali hmotnosť tehly, vlastne aj rozmery, takže pán Novák chodil telefonovať na chodbu do automatu. Na Krauzovo veľké prekvapenie počul, že raz hovoril

do sluchátka po nemecky, inokedy po anglicky, raz po francúzsky, a Krauz začul aj niečo, čo znelo ako španielčina, ale nebol si istý. Začínal ho zaujímať tento nenápadný maličký pán, ktorý vyzeral ako vrátnik z druhotriedneho hotela. Nebolo jednoduché nadviazať s ním kontakt. Jeho dôveru si získal, až keď sa mu predstavil a povedal mu, kde robil a čomu sa venuje teraz. Neskôr, keď starý pán išiel na jednu zo svojich pravidelných telefonovačiek, zavolal aj na jedno miesto, kam by inak nevolal, a svojho spolubývajúceho si takpovediac preklepol. Referencie boli vynikajúce a ľady sa pohli.

Nudili sa, a tak rozprávali raz jeden, raz druhý. Krauz nevychádzal z úžasu. Zistil, že majú veľmi veľa spoločného. Názory na svet, politiku, politikov, vzťah k prírode, k umeniu, filozofickú a náboženskú orientáciu, vzťah k ženám… veľmi veľa spoločného.

Pán Novák bol agent oddelenia tajnej služby, ktorá ešte za socializmu zbierala informácie priemyselného charakteru a zásobovala nimi socialistické výskumné ústavy, aby to vyzeralo, že aj ony občas niečo vymyslia a prinesú na neexistujúci vnútorný trh nejakú novinku. Jeho doménou bola Latinská Amerika a istý čas sa špecializoval na gumárenský priemysel. Patril k malej skupinke ľudí, ktorým sa začiatkom šesťdesiatych rokov podarilo renomovanej severoamerickej firme ukradnúť novú technológiu spracovania kaučuku a juhoamerickou cestou ju prepašovať k nám. Len vďaka nemu mohli podniky ako Matador a Brum priniesť na trhy krajín bývalej RVHP nové pneumatiky, ktoré sa začali okamžite predávať do celej Varšavskej zmluvy a šírili tak dobré meno pracujúcich Československej socialistickej republiky, ktorej vedecko-technická revolúcia umocnená závermi jedenásteho zjazdu KSČ priniesla zaslúžené, dlho očakávané ovocie!

Roky pracoval na rôznych ambasádach, pochodil celý svet a na niektorých príhodách by sa Krauz schuti zasmial, keby ho tak nebolela rana na bruchu, a tak sa iba zvíjali v nemocničných perinách a sľúbili si, že keď vyzdravejú, stretnú sa a vynahradia si to. Krauz sľub dodržal a navštívil ho. Malý, luxusne zariadený domček vo vilovej štvrti bývalých totalitných prominentov. Veľký starý pes, rybičky, papagáj v cene rodinného auta, vzácne exotické kvety.

Žiadna žena, žiadne deti, žiadni vnuci, žiadne rodinné fotografie, nič. Každá minca má dve strany. Každé povolanie si časom vyberie svoju daň.

Tým, že ho pán Novák pozval ďalej, umožnil Krauzovi preniknúť do súkromia, dostať sa profesionálnemu tajnému agentovi pod kožu, a Krauz si bol istý, že takých ľudí po matičke Zemi veľa nebehá a vážil si to. Taktiež oslovenie pán Ábel nedovolil dedko používať hocikomu, a ako Krauz neskôr zistil, bolo to iba jedno z mnohých mien, ktoré používal. Dokonca si myslel, že to bolo jedno z jeho krycích mien, ktoré používal na horúcom kontinente, ale pravdu sa nikdy nedozvedel.

Sedel a čakal. Nevyzvedal, nechal starého pána, nech rozpráva sám. Fľaša značkového červeného vína sa pomaly míňala, vzduch bol presýtený dymom z kubánskych cigár a Krauz sa pri odchode rozhodol, že si to musia niekedy zopakovať.

O tri týždne bol späť, tentoraz priniesol víno on a postaral sa aj o chlebíčky a na veľké prekvapenie oboch aktérov sa návšteva pretiahla do skorých ranných hodín. Pán Novák ho pri rozlúčke poprosil, aby ešte prišiel a nedal na seba dlho čakať, cítil sa výborne, o desať rokov mladší!

Krauz prišiel, potom opäť a postupom času sa z toho stalo pravidlo.

Na jednej z mnohých návštev mu agent predstavil rodinu. Zdráhavo vylovil album viazaný v hrubej koži, veľmi nežne ho pohladil a podal Krauzovi. Dozvedel sa, že aj pán Novák bol ženatý, pol roka v Buenos Aires. Amazonská krásavica, ktorá sa na Krauza usmievala z fotografií, mu vyrazila dych. Tehotná manželka zmizla a už ju nikdy nevidel. Nič viac, hlbšie pod kožu ho nepustil a Krauz nechcel byť neslušný a nevyzvedal.

Stali sa z nich priatelia. Zvláštna dvojica mužov s vekovým rozdielom viac ako jednej generácie, ktorí chápali život a smrť po svojom, pretože oboje im už hľadelo do očí z mnohých uhlov a vo všakovakých situáciách, ktoré obyčajný smrteľník zažije iba na filmovom plátne, a aj z toho je celý hotový a domov odchádza s prepotenou košeľou.

Po skončení aktívnej služby v teréne ho využívala socialistická vláda ako experta a poradcu pre Južnú Ameriku a otázky zahraničného obchodu vôbec. Nikdy ho nebolo vidno na novinových fotografiách, nikdy nebol v televízii, nikdy nezverejnili žiadne z jeho mien, ale keď prebiehali akékoľvek bilaterálne rokovania, cez prestávku sa jeden či dvaja z domácej delegácie nenápadne odobrali do zákulisia a ďalší postup konzultovali s ním a skupinkou expertov združených okolo neho a nikto neobanoval, keď si dal poradiť.

Za rokovacím stolom sedieť nemohol, ľudia s jeho minulosťou sa verejnej prezentácii vyhýbali, mohli by naraziť na člena zahraničnej delegácie, ktorý by ho spoznal ako šoféra limuzíny z Ria de Janeiro alebo zmrzlinára z Caracasu, poprípade elektroinštalatéra z ambasády v Bogote. Tým všetkým totiž bol, keď bolo treba.

Bol šedou eminenciou, mužom bez tváre, ale na spoločných obedoch s Husákom, Biľakom či Štrougalom plánoval ďalší osud socializmu a miliónov spokojne spiacich spoluobčanov.

Po nežnej revolúcii odišiel na zaslúžený odpočinok, ale nie nadlho. Nové vládnuce štruktúry veľmi rýchlo zistili, že riadiť štát nie je ako prepínať televízor na diaľkové ovládanie a pekne-krásne začali vyťahovať na svetlo sveta a používať aj také páky, o ktorých si mysleli, že im už odzvonilo a že skončili na smetisku dejín. Neskončili!

Pred domčekom pána Nováka sa z času na čas zastavila limuzína s dymovými sklami a previezla ho do priestorov, kam sa obyčajný smrteľník nedostane. Pomáhal mladej federálnej vláde, aj mladej samostatnej vláde Hnutia a keď mu zdravie vydrží, bude stáť v pozadí takých dôležitých rozhodnutí, ako je vstup do Európskej únie, prijatie eura, štart našej prvej rakety na Mars a prijatie posledného občana nášho štátu do klubu milionárov.

Jeho jazykové znalosti, politické kontakty a odborné vedomosti boli na nezaplatenie, presnejšie povedané na zaplatenie, ale nie za drobné, a tak bol napriek pokročilému veku stále v centre diania a mal kontakty ako málokto z vyvolených. Najvyššie v každom ohľade.

Krauz vedel, že jedine on mu môže pomôcť. Jedine on zastaví rozbesnené vyhladované hyeny s penou okolo papule a zariadi škrtnutie jeho mena z jedálneho lístka.

Práve pre tohto Nováka poslal Krauz Fischera a vysvetlil mu spôsob, ako sa k nemu dostať, „…a prines už tú škatuľu, Chosé!“

Krauz vyhladil záhyby na posteľnej plachte a porozkladal trofeje zo škatule od torty do širokého polkruhu, v strede ktorého ležal ako maharadža obklopený ženami.

Magnetofónová kazeta.

Kamilova výpoveď u vyšetrovateľa bez podpisu.

Výpoveď Eliášovej manželky.

Čísla áut, ktoré sledovali Eliáša a základné lustrácie k nim.

Výpoveď automechanika, čo montoval plynovú nádrž.

Fotokópia dodacieho listu od automechanika.

Prvá expertova správa o pravých príčinách výbuchu Eliášovho auta.

Druhá, oficiálna expertova správa o tom, že sa nič nestalo.

Krauzove rukou písané poznámky zo spoločných stretnutí s Bossom a Kamilom.

Mená prokurátorov a vyšetrovateľov, ktorí boli v rôznych fázach prípadu o veci informovaní a požiadaní o konzultácie, pomoc a výsledky.

Bolo toho dosť.

„Chosé, keď príde, nechaj nás samých, dobre?“

„Jasné! Povedal, že o tretej… vlastne už je o chvíľu tu.“

Bol. Starší pán v klobúku a dlhom jesennom plášti s elegantnou paličkou, široký úsmev na zvráskavenej tvári. Srdečne sa zvítali. Krauz pozrel na Fischera. Ten sa neochotne preplížil ku dverám, tam si to rozmyslel a previnilo sa obrátil na starca.

„Prepáčte, ten plášť…“

„Iste, iste!“ pohotovo zareagoval bývalý agent a pobavene sa rozopol, provokatívne rozovrel plášť ako netopier blanité krídla a nechal Fischera, aby sa uistil.

O Krauza sa pokúšali mdloby.

„No čo, čo…? Som za teba zodpovedný, alebo nie? Mám svoje rozkazy! Tak čo mám robiť, choď do čerta!“ ohradil sa Fischer a vypadol.

„Tak ako sa má náš pacient?“

„Mám problém!“

„Viem.“

„Viete?“

„Viem, sledoval som to celé od začiatku, ale nedal by si sa odhovoriť. Preto si si musel natlcť držku a podstúpiť všetky tie peripetie, aby si sám na vlastnej koži zistil, že niektoré veci jednoducho nejdú tak, ako si predstavujeme, a niektoré sa zase naopak stanú, aj keď sa nám to nepáči.“

„A riešenie?“

„Riešenie? Chceš riešenie? No tak počúvaj…“

Keď odchádzal, zavolal Fischera a prikázal mu, aby sa o pacienta dobre staral a nedovolil mu pobehovať, inak sa noha zle zrastie a Krauz bude nadosmrti krívať. Nasadil si klobúk, zapol plášť a škatuľu od torty previazanú červenou mašličkou si zavesil na prst. S balíkom bude na ceste z nemocnice pôsobiť paradoxne, poväčšinou sa takéto veci nosia opačným smerom, ale paradoxy už dávno patrili k jeho vyhľadávaným zábavkám, tak čo!

„A ešte niečo!“ vrátil sa od dverí.

Mykol rukoväťou vychádzkovej paličky a tá sa v momente zmenila na kord, ktorého blýskavý oceľový hrot pristál na Fischerovej hrudi. Ten zadržal dych a lopatkami sa oprel o stenu.

„Aby bolo jasné, pán kolega, kedy som chcel nášho spoločného priateľa odkrágľovať, urobil by som to pokojne už dávno a verte mi, bola by to čistá práca, nie ako tá banda amatérov, čo tu teraz bačuje.“ Krauz sa rozrehotal, až mu slzy tiekli, starý pán sa rehotal tiež… a nakoniec aj Fischer, hoci akosi kostrbato.

Prišla jeseň a Krauzovi odmotávali jeden meter obväzu za druhým. Sadry sa zbavoval po kilách. Pustili ho domov, a keď sa na rehabilitácii, kde sa opäť učil chodiť, posťažoval, že ho všetko bolí, iba ho poplieskali po pleciach a vraj vydržať, všetko bude, ale treba vydržať! Šľachy sa poskracovali a svalstvo atrofovalo, bolesti pri

pohybe sa vyrovnali tým pri úteku, ale hrdosť mu bránila skučať a ponosovať sa, a tak iba zatínal zuby a šliapal.

Barly vystriedala palička, odborne zvaná špacírštangľa, ktorú mu do daru priniesol pán Novák. K priateľovi bol oveľa štedrejší ako k sebe, a tak sa Krauzova s tou jeho nedala porovnať. Rukoväť zo slonoviny, kontrastne čierna nožička z tvrdého, nepredstaviteľne drahého dreva a geniálne ukrytý mechanizmus.

Keď pán Novák videl, ako Krauzovi vyletelo obočie v nefalšovanom úžase, iba sprisahanecky zažmurkal.

„No čo, čo?! Ja viem, že to vyzerá trochu archaicky, ale človek nikdy nevie, kedy sa môže takáto vecička zísť. A aj to vo vnútri nie je na zahodenie, tak sa neksichti a trénuj!“

Trénoval. Každé dopoludnie prechádzka po nábreží, potom obed, spánok a večer posilňovňa. Sily sa mu vracali, aj fyzické, aj psychické, hoci spočiatku bez paličky a pištole nespravil ani krok, a keď sa prechádzal po nábreží, jednu ruku mal neustále pod kabátom a kŕčovito zvieral odistenú pištoľ, o ktorej sa na vlastnej koži presvedčil, že pomáha, iba ak je pevne zovretá v dlani. Inak neozbrojený frajer dostane bitku ako každý iný smrteľník.

Bolo prekrásne dopoludnie, jedno z posledných, po ktorých už prichádza pľušť so severákom a zimná nostalgia. Krauz sa vyvalil na lavičku a nastavil tvár zubatému slniečku. Čajky škriekali a dožadovali sa obeda, vlny odrážajúce sa od kamenného nábrežia monotónne čľapkali, a tak niet divu, že po chvíli zadriemal. Strhol sa až na úder, ktorý dostal do ramena. Pri spomienke na prežité útrapy sa telo inštinktívne naplo ako struna v očakávaní ďalšieho útoku.

„Pokojne, chlapče, len pokojne,“ chlácholil ho starý pán a dobrosrdečne ho potľapkával po pleci.

„De oštoba…!“ uľavil si Krauz a mal pocit, že potrebuje prebaliť.

Zvítali sa a spoločne nastavili tváre kostrbatému slnku.

„Hovorím ti, pokoj! Už je to za tebou. Všetko som zariadil a už si mimo obliga. Potvrdili mi to z najkompetentnejších miest, a ak by sa niečo nelegálne rozvírilo poza náš chrbát, dozviem sa to včas, ale nepredpokladám! Akcia sa skončila, majú, čo chceli, a ty si nezaujímavý, sám nič nezmôžeš a na sólo hrdinu si príliš zraniteľný.

Už nepredstavuješ žiadne nebezpečenstvo, tak pokoj. Radšej mi povedz, čo ďalej?“ skúsil starec.

„Akože čo? Robím stále na oddelení vrážd, alebo sa niečo chystá za mojím chrbtom, o čom neviem?“

„Nie, to nie, aspoň ja o ničom neviem, ale tak som to nemyslel.“

„A ako?“

„Čo ďalej s tým, čo sa stalo a čo si prežil.“

„Tak teraz som z toho jeleň! Doteraz ste mi všetci húdli, že všetko je v poriadku, že treba zabudnúť, že čo bolo, bolo… a teraz takéto reči! O čo ide, na rovinu!“

„Nepovedz mi, že si sa s tým zmieril, to by som ťa zle odhadol.“

„Nielenže zmieril, už som aj zabudol, nechcem s tým mať nič spoločné, apage satanas.“

„S cudzími slovami na mňa nechoď, v tých sa nevyznám, ale nech už vravíš čokoľvek, neverím ti!“ starec sa usmial a prižmúril oči. Vyžíval sa v sarkastickom humore a veľmi rád zo seba robil hlupáčika. Ticho sedeli a vyhrievali sa. Krauz nevydržal a ozval sa prvý.

„Tak dobre, štve ma to, ale iba mňa a iba vnútri, tu kdesi…“ poškrabal sa na hrudi a sledoval kŕdle čajok.

„Ááá, to nemáš pravdu, nielen teba a nielen vnútri!“

Krauz sa s obavami zahľadel do svetlošedých očí a čo tam zazrel, ho naplnilo strachom. Pomaly a rozvážne pokrútil hlavou.

„Nejdem, ja už do ničoho nejdem.“

„Nemusíš, nikam ťa neťahám.“

Slnili sa a mlčali.

„Čítal si noviny?“ opáčil agent vo výslužbe.

„Nečítam noviny, som péen…“

„Zmizol nejaký automechanik… špecializoval sa na prerábanie áut na plynový pohon, polícia vyhlásila pátranie po nezvestnom.“

Svet mu akosi zošedivel a sladká chuť ničnerobenia zhorkla.

„Nie je nezvestný, a vy to dobre viete! Ako je možné, že môžu beztrestne zabíjať, tyranizovať slušných ľudí, vysmievať sa spravodlivosti, zákonom, všetkým? Chcete povedať, že to fičí ďalej!?“

„Áno, lebo sú mocní.“

„Mocní, mocní, čo je to recept na všetko?“

„Na všetko nie, ale na mnohé určite. Richard, všade na svete to tak beží, všade! Okrem severného pólu a Hornej Bešeňovej som už bol v každom kúte tohto všivavého sveta a videl som to isté v rôznych obmenách, v rôznych štádiách, ale v podstate to isté! Každý mocný panovník, nech je to kráľ, cisár, prezident, predseda parlamentu, generálny tajomník… to je úplne jedno, každý tomu časom podľahne. Začína to ako nenápadná únava a ťažké monológy o vlastnej nenahraditeľnosti. Nasledujú hlboké zamyslenia sa nad štátnickými povinnosťami a zodpovednosťou, nad tým, ako ho národ miluje a on nesmie zlyhať, sklamať. Potom to prerastie v tichú paranoju a v pocit ohrozenia, že všetci sú chuji, len on sám to dokáže a spasí svet, že mu nikto nerozumie a všetci mu len hádžu polená pod nohy… končí sa to sebazničením, neskrývanou paranojou, posmeškami podriadených, stratou podpory a verejnej mienky a nasleduje pád. Ale teraz to najdôležitejšie! Určitú fázu tohto vývoja sprevádza veľmi negatívny jav – zneužívanie inak jednoznačne koncipovaných a funkčne začlenených ozbrojených a špeciálne vycvičených síl, a to je konkrétne nebezpečenstvo, ktoré sa v tomto svinstve skrýva. Ty si bol iba jeden z mnohých, ktorým sa dostalo tej cti a vyskúšal si si ich pohladkanie na vlastnej koži. Nie jediný, nie prvý a určite nie posledný. Čo si myslíš, ako sa cítil Kennedy, keď mu v Dallase kolegovia z kongresu predviedli, čo dokáže štátna moc otočená hore riťou, čo myslíš, ako sa cítil Martin Luther King, keď mu to dali vyžrať? Zažil to už veľký Caesar, Gándí… Masaryk… a Rusi! Vieš ako rozšírili zoznamy padlých Rusi!? Trockij… Stalinove krvavé ruky. Ani si predstaviť nevieš, koľko ich umučili a popravili! Richard, venoval som tejto téme roky života a vieš, aký zoznam som zosumarizoval? Vieš? Podrž sa! Vyše tristo mien slávnych politikov, rebelov, tvrdohlavcov, umelcov, radcov… tupcov… A milióny bezmenných, ktorí zhnili v kobkách a ani pes po nich neštekol! Ty si myslíš, že niekoho bude o pár rokov zaujímať nejaký Eliáš a tragédia, ktorá sa mu stala? Že niekto uverí zbitému policajtovi, ktorý chcel spravodlivosť? Že sa niekto pozastaví nad nezvestnými, ktorí lemujú cestu slávy temnej vlády!? Nie! Arabi to vystihli

najpresnejšie. Hovoria, psy vyjú, ale karavána ide ďalej. Tak to bolo a tak to aj ostane!“

„Tak potom sa na to môžem vykašľať!! Čo chcete odo mňa? Mám si zobrať samopal a kosiť to všetko hlava-nehlava, alebo čo?“

„Nie! Napíš im to.“

Starec sa namáhavo postavil, pomaly a veľmi rozvážne si pozapínal plášť a ignorujúc Krauzov nechápavý výraz vykročil po nábreží.

„Čože? Čo ste to…? Komu, preboha…?“

„Napíš im to!“ odvrkol a ani sa neobzrel.

Starý blázon, ako sa rozčertil! Krauz neveriaco civel za odchádzajúcim starnúcim agentom, pokrútil hlavou a pobral sa na opačnú stranu na obed. Vôbec nepočul, čo si starec zafrflal popod nos.

„…aj za mňa!“

Večer ležal pri televízore pohodlne obložený malými vankúšmi a obklopený najbližšími. Sylvia si niečo zapisovala do práce, deti sa učili a on ani netušil, na čo pozerá.

„Napíš im to!“ rezonovalo mu v ušiach a nedalo mu sústrediť sa na nič inšie, len na starého, životom vyškoleného muža, ktorý by nikdy nič nevypustil z úst len tak naverímboha, aby to nemalo hlavu aj pätu, aby nevedel, čo chce, aby sa za tým niečo neskrývalo.

„Napíš im to!“

Čo má napísať a komu? Sťažnosť? Hlásenie? Správu? Čo…?

Keď sa na druhý deň blížil k svojej lavičke na nábreží, bol už tam. Čakal a privítal ho s úsmevom a doširoka roztiahnutou náručou, akoby sa stretli po dlhých rokoch odluky.

„Premýšľal som…“ začal Krauz.

„Pozri na tie čajky, ako majstrovsky dokážu balansovať aj v tom najsilnejšom vetre a chytia kus chleba aj centimeter nad vodou.“

„Premýšľal som nad tým, čo ste včera povedali.“

„Jáá? Ja toho natáram…! Pozri, ako majstrovsky balansujú…! „

„Premýšľal som… o tom!“

Agent sa zatváril otrávene.

„To je dobre! Konečne.“

„…čo ste mysleli tým písaním… čo mám… nejaké hlásenie?“

„Aké hlásenie? Vec je uzavretá, vyšetrovanie sa skončilo, kto uverí tvojmu oficiálnemu hláseniu či podrobnej správe o udalostiach, ktoré sa nikdy nestali? Nie! To nie! Okrem toho, oficiálnou správou by si na seba iba zbytočne upozornil a všetko by začalo odznovu. Richard, napíš… to všetkým, nielen nadriadeným. Napíš to všetkým, koho to len trochu zaujíma. Napíš im… príbeh.“

„Prosím!?“

„Román!“

„Ja asi… nerozumiem,“ hlesol Krauz a sánka mu klesla ako človeku s diagnostikovanou idiociou.

„Napíš knihu! Román! Kto chce, nech uverí, kto nie, nech len tak zabije čas, koho to nezaujíma, nech si trhne… ale napíš im to, nech to neostane iba tak založené v zatuchnutom služobnom archíve zapadané prachom, zožltnuté časom… to by bola naozaj škoda.“

„Preboha! Taká somarina, čo som nejaký spisovateľ?!“ s odporom sa ohradil Krauz.

„Ešte nie, ešte si to ani neskúsil. Všetko raz býva prvýkrát, tak prečo nie román!?“

„Nikdy!“

Krauz vynechal doobednú prechádzku po nábreží a od skorého rána chodil po byte s ceruzkou za uchom. Podchvíľou sa zastavil a načmáral pár viet do notesa. Písal si kostru, synopsu. Okolo obeda už mal toho toľko, že začal prepisovať jednotlivé časti do počítača. Bol prekvapený, aké to bolo jednoduché. Písané slovo mu nikdy nerobilo problémy, už v škole písal dobré slohy a aj v práci sa napísal správ a hlásení na metráky! Išlo mu to ako po masle a o týždeň volal Novákovi, či by nezašiel na prechádzku, že mu dá niečo prečítať. Pán Novák prišiel, prevzal zásielku, prečítal si všetko veľmi pozorne a o pár dní sa ozval.

Krauz netrpezlivo čakal a bola mu zima. Už nebola príjemná teplá jeseň, bola jeseň! Vysedávanie na lavičke na nábreží nieslo so sebou riziko prechladnutia, ale čakal! Záležalo mu na jeho názore, bral ho ako prvého cenzora.

Prišiel a nesadol si, prechádzali sa, lebo aj on sa bál prechladnutia.

„Nie je to zlé, ale nepochopil si ma. Pozri, koľko to má strán?“ starý pán s ním hovoril veľmi jemne a trpezlivo, až otcovsky nežne. Nechcel ho znechutiť hneď na začiatku.

„Osemdesiat?“

„Asi, a to je málo. Napísal si správu o udalosti, obšírnu, pripúšťam, ale strohým úradníckym štýlom, zrozumiteľnú tvojmu šéfovi, ale nie čitateľovi. Uvedom si, že sa prihováraš ľuďom, čo sa v našej práci nevyznajú, nepoznajú terminológiu, nepoznajú pracovné postupy, mnohé pre nás bežné veci sa im môžu zdať ako neskutočná fikcia z nejakého lacného druhotriedneho filmu. Musia pochopiť, čo je napísané aj medzi riadkami, musia sami prísť na to, aká hrôza sa skrýva za úsmevom panovníka, ktorý sa im prihovára z televíznej obrazovky a ubezpečuje ich, že demokratizácia je na najlepšej ceste, sami musia pochopiť, že neklameš… a že je to vlastne všetko oveľa krutejšie a krvavejšie, než by sa im mohlo prisniť. Ak sa obmedzíš iba na fakty, vznikne z toho nezáživná úradnícka skomolenina. Musíš na to ísť inak! Dám ti jednu otázku. Čo ľudí priťahuje zo všetkého najviac?“

„Sex?“

Starý pán znechutene povytiahol obočie.

„Prachy! Už viem, prachy, nie?“ nevzdával sa Krauz.

„Násilie, chlapče, násilie! V každom z nás drieme lovec, atavistické sklony pravekého lovca, pach krvi a sila, hrubá brutálna sila. Preto filmy, kde tečú potoky krvi, plnia premietacie sály do posledného miestečka, a preto je to najpredávanejší artikel! Ľudí to priťahuje, potrebujú to ako drogu!“

Krauz zastal.

„To mám každú stranu pokvapkať vlastnou krvou, alebo…“

„Netrep! Spýtam sa ťa takto, aký prípad si robil naposledy? Taký, čo ste aj s Fischerom pekne rozrobili a priviedli do konca, taký, čo má začiatok, zápletku, vyvrcholenie a rozuzlenie, čo sa dá pekne vyrozprávať a nie je to tuctová fraška, há?“

„Nóó, naposledy sme robili babku Baumgartnerovú, starú pani rozsekal vlastný vnuk, feťák, amatér, po týždni sme ho mali… ale…“

Starý pán sa nečakane zastavil a chvíľu si hľadeli do očí. Krauz nechápavo, starec unavene. Potom takmer nebadane pokrútil hlavou.

„Zvláštne. Na jednej strane stará mama s vnukom, na druhej mama so synom. Dve ženy… utrápené ženy a hrob. Jedna v ňom, druhá nad ním. Obe si museli veľa vytrpieť, keď ich navštívila smrť a rozdala karty. Duša musí byť plná zmierenia, keď prijíma smrť z rúk vlastného potomka, aj keď ho vkladá do truhly. Vnuk a syn, vrah a obeť. Stará mama a mama, hrôza a utrpenie. Seneca mal pravdu… aequeat omnes cinis!“

„Prosím?“

„Nič, nič… hovorím, že popol všetkých zarovná, že život je kompromis… nič iba kompromis…“

„Povedal si, že Baumgartnerovú zabil vnuk? Výborne, tým začni a ostatné zapleť pomedzi to ako nenápadnú neviditeľnú stuhu do vlasov usmiatej dievčiny. O to väčší bude šok, keď sa stuha vyfarbí! Dávaj pozor, aby to nestratilo šťavu, tak veľa zdaru a ozvi sa! Už teraz sa teším, neviem sa dočkať! Tak píš!“

Krauzovi vrazil pod pazuchy prvý literárny potrat a odkráčal rytmicky klepkajúc nebezpečnou paličkou.

Krauz sedel za stolom a čakal.

Čakal ju už od rána.

Čakal, kedy príde.

Musí prísť!

Všetci kolegovia spisovatelia na ňu čakali a dočkali sa, tak musí prísť aj k nemu!

Múza.

Nechodila, a tak si zapálil cigaretu, otvoril si pivo a hlasno si grgol. Potom položil ruky na klávesy a prsty samy od seba mu z ničoho nič predviedli, čo dokážu. Písali.

PONDELOK

JESEŇ 1996

Staručkej babičke na antikorovom stole už nebolo pomoci, bola sinavá a stuhnutá ako jatemica vytiahnutá z mrazničky. Realita bola smutná, vlastne strašná, a babičku z podobného chladného miesta pred malou chvíľou naozaj vytiahli a previezli na mestskú patológiu. Podchladenie nebola pravá príčina jej terajšieho stavu, odborne povedané, bezprostredná príčina smrti. To bol už iba dôsledok toho, čo s ňou nejaká sviňa porobila uprostred minulej noci. Pravá príčina smrti sa nachádzala tesne pod hrudnou kosťou, prechádzala…